

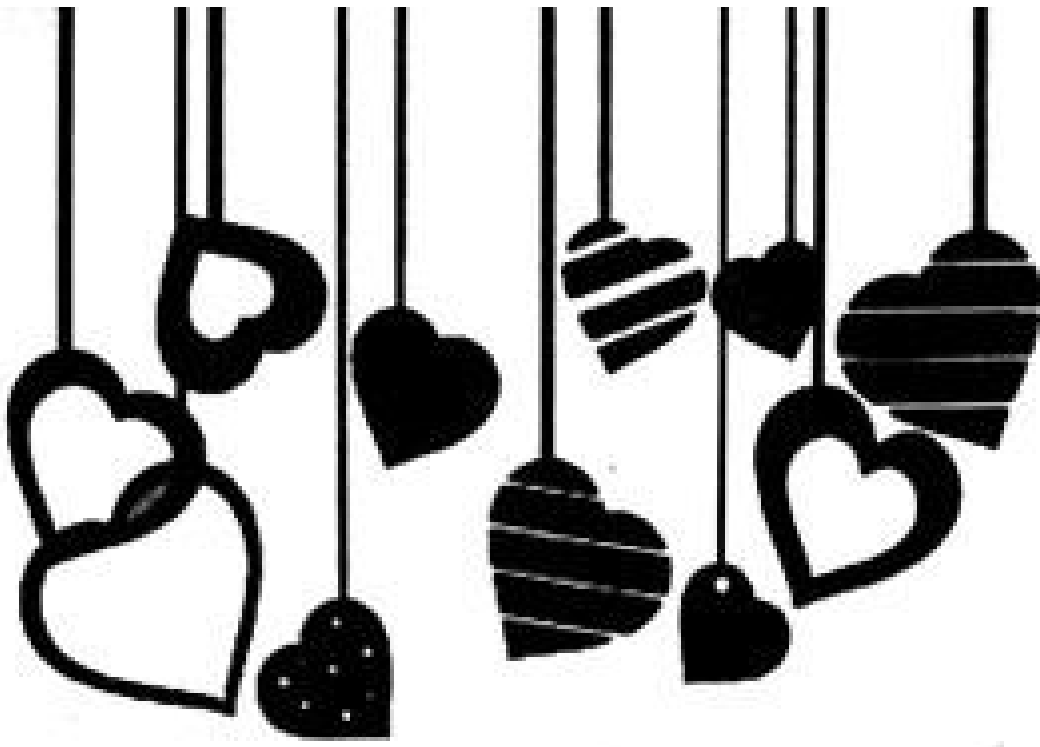
TUBA ATICI COŞAR

*Aşk bana sadece
seninle yakıştı.*

Aşk Büyüsü

AŞKA DAİR SERİSİ

Güz

*K*apıyı açıp arkama bile bakmadan dışarı çıktım. Öfkelensem mi yoksa üzülsem mi karar veremiyordum. Kalbim gördüklerimi kabul etmemek için direnirken, aklım gördüğümü ve duyduğumu her şeyin varlığını kanıtlamak ister gibi çılgılık atıyordu. Kafamın içinde yankılanan sesler bir çınlama misali kendini hissettirdiğinde, ellerimle kulaklarımı tıkama ihtiyacına karşı koydum. Bu o kadar tarifi imkânsız bir histi ki, ellerimin dokunduğu her yerim sızlıyor, acı veriyordu ama katlanılmaz olan kısım bu değildi. Katlanamadığım acı, içeride bir yerde can alıcı vuruşu yapmak için hazırlanan ateşten bir top misali büyüyordu.

Öfkeliydim, kızgın ve kurgundum. Yaşadığım duyguların ağırlığı altında istemsizce titreyen bedenime söz geçirmek için çabalıyordum ama başa kürek çekmek gibiydi, hiçbir işe yaramıyordu. Bunun benim başıma gelecek olma ihtimalini bir gün bile düşünmememe aptallığımı yaparken aklım neredeydi benim!

Taba Alıcı Çeşen

Onları görmüştüm...

Kahretsin ki gördüğüm o görüntünün aklımdan nasıl çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nefesim kesildi... Bir insanı nasıl oldu da bu kadar yanlış tanımuştım ya da hiç tanımış mıydım ki... Onları gördüğümü fark ettiğinde peşimden adımı seslenerek koşan adamın sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Sanki yanlış zamanda yanlış yerde olan bendim, öğrenmemem gereken bir şeyi öğrenmişim gibi suçlarcasına isyan etmişti adam.

"Allah kahretsin, bunu görmemeliydin!"

Gerçekten bunu görmemeli miydim? Bir yanım, kırılgan olan bir yanım gerçekten bu anı görmemiş olmayı diledi. Diğer yanım ise acı çekmesine rağmen, canım yanmasına rağmen memnundu. Öfkem, uçsuz bucaksız dalgalı deniz misali dolup taşı içimde. Daha fazla aptal yerine konmayacağımı hatırlatıyordu bana.

"Ela! Ela ne olur bir dakika bekle."

İsyan eden, çaresizliğini fark ettiren sesiyle arkamdan seslendiğinde adımlarım daha fazla hızlandırdım. Bana yetişme ihtimalini düşündükçe hızlandım. Bir anlık dönüp baktığımda sesi kadar kendisinin de yaklaştığını fark ettim. İnleme gibi bir nefes çıktı dudaklarından. Bu adamla yüz yüze gelmek istemiyordum, bir daha asla yakınında bile bulunmak istemiyordum.

Hızlanan adımlarım beni güzel havanın tadını çıkaran insanlarla dolu parkın içine sürükledi. Ondan uzaklaşmanın vermiş olduğu rahatlamayı bedenimde hissedemedim. İhanet tüm acımasızlığıyla üzerime çökünce, acı ve öfke birleşti ve artık katlanılabilir olmaktan çok uzaktı. Önce kalbimde sonra da bedenimin her bir zerresinde hissettim acıyı.

İhanetin acısını...

Sanki bütün benliğimi istila etmeye çalışan bir virüs gibi yayıldıkça yayıldı ve o ince sızı o kadar kahrediyordu ki, güçlüğüle

Aşk Bâzısı

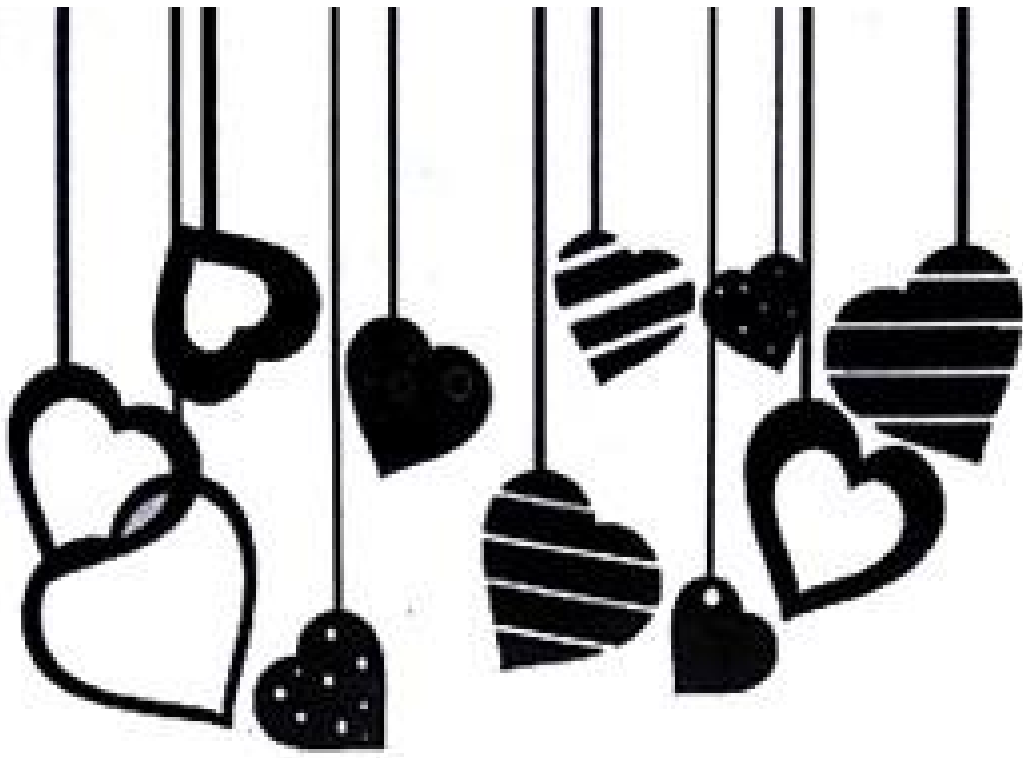
nefes alabiliyordum. Dizlerimin artık beni taşıyamayacak hale geldiğinin farkındaydım, o kadar çok yürüdüm ki ölüm gibi gelen bir zaman sonra ilk bulduğum banka kendimi bıraktım. Dışarıdan bana bakan insanların gözünden kendimi görmeyi diledim, ne haldeydim, nasıl gözüküyordum... Acınası durumdaydım, biliyordum. Sorun değildi, acıyabilirlerdi. Şu an herkesten daha fazla ben acıyordum kendime.

Etrafımdaki insanlara aldırmadım. Göğsümü yırtıp çıkmak isteyen acıyı atabilmemin tek yolu şu anda ağlamaktı. Bunu istemiyordum, onun için ağlamak, onun için acı çekmek, onun için üzülmek istemiyordum. İstedğim tek şey; benimle bir kalmasını istediğim tek şey ona olan öfkem, kırgınlığımdı. Beni bu duruma düşüren adama hissetmek istediğim tek duygu öfke olsun istedim.

Ne kadar süre geçti bilmiyordum. Gözyaşlarımı sildiğim avuçlarımı dizlerime sürdüm. Akluma gelen tek bir kişi vardı şu anda. Didem...

Onu aradım ağlamalarımın arasında bir yerde. Olan biteni ona anlatmayı başardığımda hiç beklemedim, o da beklememi istemedi. Apar topar evime ulaşip ufak bir çanta hazırladım ve önce İzmir sonra da Çeşme'ye gitmek üzere bindiğim uçakta düşündüm. Bir zamanlar çok sevdiğim şehirden, izimden ve evimden onun için vazgeçip arımda bıraktım ve yeni bir hayata atacağım ilk adım için kendimi hazırladım.

Birinci Bölüm

“Tanrım! Didem kolumu çekiştirmeyi bırakırsan eğer ayakkabılarımı giymem gerek,” diye söylene söylene yerimde doğrulmaya çalıştım. Arkadaşımın bu telaşlı hallerinin sebebini bilsem de çekilmez olduğu gerçeğini inkâr etmiyordum artık. Ona hak veriyordum, gerçekten anlamaya çalışıyordum ama Didem’in telaşı, işleri herkes için olduğundan daha zor bir hale sokuyordu işte. O hep böyleydi aslında, aksini söyleyemem ama iki hafta sonraki düğünü için neredeyse aklını oynatmış gibi bir o yana bir bu yana deli gibi hareket eden arkadaşımın ufak çocuklar gibi sabırsız hallerine gülmek için kendimi zor tutuyordum.

“Geç kalacağız, kesinlikle yetişemeyeceğiz Ela ve bunun tek sebebi sensin!” Hah çok güzel, bütün stresini benim üzerimde atmasını nasıl olur da unutmuştum ki?

“Bunun benimle ne alakası olduğunu bana bir açıkla mısın Didem?” Beni almaya gelen oydu, geç gelen yine oydu ve kaba-hatli olan kişi yine de ben oluyordum.

Tala Altı Çakar

"Çünkü, çünkü bir türlü hazırlanamadın arkadaşım."

"Bir kere uydurma, sen geldiğinde hazırdım ben."

"Pekâlâ, o zaman neden hâlâ kapıda dikiliyoruz açıklar mısan?" dedi bilmiş bir edayla.

"Kapıda dikiliyoruz çünkü senin çekiştirmelerinden dolayı ayakkabılarımı giymek için resmen savaş verdim. Hâlâ kapıda-
yız sevgili arkadaşım çünkü ufak çocuklar gibi her şeye isyan ediyorsun ve kıpır kıpırsın. Yerinde dur artık," diye uyardım buyurgan olmasını umduğum bir sesle. Kabullendiğini gösteren bir iç çekişle birlikte omuzları çöktü.

"Düğüne daha iki hafta var ve ben ölmek üzereyim Ela." Farkındaydım durumunun ama onun gibi rahat birinin hiç bu kadar stres olacağını düşünemezdim daha önce. Ayakkabılarımı giymeyi başarıp kollarımı arkadaşımın omuzlarına dolayıp sarıldım.

"Biliyorum haklısın arkadaşım, farkındayım da ama gerçekten biraz sakın olman lazım. Kendimi geçtim, bir şekilde idare ediyorum ben ama Kemal'in burnundan getiriyorsun resmen Didem." Gözleri korkuyla büyürken ellerini sıkıntıyla yüzüne kapattı.

"O kadar kötü mü gerçekten? Tanrım! Ben ne yapıyorum böyle Ela?"

"Tamam, bak işi beraber halledeceğiz. Sen sadece biraz daha sakın olmaya çalış, olur mu?" Söylediklerimi onaylar gibi başını sallasa da sadece beş dakika sonra düğünle ilgili bir şeyler hatırladığı anda biliyordum ki yeniden çıldıracaktı.

Apartmandan çıkarken Didem'in telaşlı adımlarının aksine sakın adımlarla arkasından onu takip ettim. Arabasının yanına geldiğimizde çantasını kurcalamaya başladı.

"Ah lanet olsun. Hayır, hayır!" diye sinirle konuşunca, acaba beni bu sefer ne bekliyor diye düşünmeden edemedim ve "Ne

Aşk Bağları

oldu?" diye sordum. Bıraktığı derin soluğun arasında "Arabanın anahtarını sanırım senin evinin bir yerlerinde bıraktım ya da düşürdüm, bilmiyorum. Hatırlamıyorum bile," dedi. Pekâlâ, tamam. Artık gerçekten müdahale etmem gereken duruma gelmiştik.

"Şimdi ilk olarak benim anahtarım çantamda, benim arabamla gidiyoruz. Önce provanı hallediyoruz daha sonra da bana gelip kızlar gecesi yapıyoruz," dedikten sonra da gardını alışını izledim, kesinlikle olmaz demesini bekledim.

"Hayır, kesinlikle olmaz. Düğünün yapılacağı otele gitmemiz gerek. Ayrıca Kemal'in damatlığını da almam lazım. Konuk listesini gözden geçirmem gerek ve henüz kim nereye oturacak onu bile düzenlemedim." Ah Allah'ım daha dinlerken bile kafam allak bullak olmuştu.

"Bunların hepsini Kemal de halledebilir Didem. Beni dinle," derken yanına gidip elini tuttum. "Şimdi gelinliğini hallederiz daha sonra eve gelip güzel bir yemek yeriz. Sakin kafayla konuk listeni yapar, oturma planına karar veririz. Kemal de otele gidip detaylara bakar, damatlığını alır ve adam bir gece sensiz kafa dinler en azından," diyerek sonunda patladım.

"Ya halledemezse, eksik bir şey kalırsa?"

"Didem iki hafta sonra kocan olacak adama olan güvenin gözlerinizi yaşarttı." Azıcık neşenlesin istedim, biraz olsun başardım da. Gültümserken "Tamam ama eğer bir aksilik olursa bütün sorumluluğu sana yüklerim haberin olsun," dedi. Derin bir oh çekip ellerimi havaya kaldırdım. "Pekâlâ, kabul bütün sorumluluk bende, atla bakalım tatlım."

Gelinliğini alacağımız moda evine doğru giderken içimden dua edip durdum. Allah'ım lütfen gelinlikte problem olmasın, işte o zaman kesinlikle Kemal de ben de biterdik. Didem ile asla

Tuba Altın Çeşen

başa çıkamazdık. Şu anki halinin birkaç katı daha beter duruma geliyordu Didem gelinliği söz konusu olduğunda. İki aydır kaç kere gidip gelmiştik o moda evine, artık sayamamıştım bile. Her gittiğimizde ufacık bir ip görse ona bile bahane bulmaktan kaçınmıyordu. Eğer Kemal bu kadar para dökmeseydi yemin ederim adamlar bizi o gelinlikle birlikte çoktan kapı dışarı etmişti. Arabaya geçip oturduk. Anahtarımı takıp çalıştırdığımda telefonum çaldı. Arayan tabii ki oydu. Bıkmadı, usanmadı adam bir türlü aramaktan. Kendini anlatmaktan vazgeçmiyordu.

Her zaman olduğu gibi telefonu meşgule düşürdüğümde Didem de fark etmiş olacak ki "O mu?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. "Adam hiç vazgeçmiyor öyle değil mi?" dediğinde "Evet," dedim. "Bir kere konuştuk o günden beri, o gün de anlattım. Sonra defalarca mesajlarımla da anlattım ama anlamamakta ısrar ediyor," diye yanıtladım.

"Belki de seviyordur, gerçekten pişman olmuştur," deyince ters ters baktım arkadaşşıma.

"Yapma Allah aşkına Didem, seven adam görmesem inandıracaksın."

"Tamam, saçmaydı ama baksana adam durmak bilmiyor. Sana gönderdiği çiçekler ve hediyeleri söylemiyorum bile." Evet, bir de onlar vardı. Haftanın neredeyse üç günü işten döndüğümde kapımda ya çiçek ya da hoşuma gideceğini düşündüğü ufak hediyeler oluyordu. Kendisi burada değildi, biliyordum. Eğer olsaydı dayanamaz, çoktan karşıma çıkardı. Her mesajında gelmesine izin vermem için yalvarıyordu ama her defasında da benden aldığı cevap olumsuzdu, öyle de olacaktı.

Bu öyle göz ardı edebileceğim bir konu değildi. Ne yaparsa yapsın sonuç değişmeyecekti. Ölkem yerini kırgınlığa, hafif bir kırgınlığa bırakmıştı zamanla. Ona bir şansa daha vermememin

Aşk Bağları

bir diğerk sebebi de buydu. Tarık'a aşık olmadığımı geç anlamıştım ama ona olan sevgim de onu affedecek kadar büyük değildi. Didem'e bakmadan arabayı çalıştırıp konuştum.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum artık Didem, olan oldu. Ben unuttum ve benim için Tarık defteri iki ay önce onları gördüğüm o gün kapandı."

Didem üstelemedi, bir daha konuyu açmayacağına söz verdiğinde rahatladım. Artık geçmişe değil geleceğe bakmak gerekiyordu. Öyle de yapacaktım.

Gözümü açar açmaz sağımda yatan kadını fark etmiştim ama uykunun verdiği mahmurlukla geniş yatakta gerinip rahatladım. Omuzlarına kadar gelen sarı saçları yastığa dağılmış, bir kolu gelişigüzel bir şekilde başının altında diğeri ise sıkıca benim belime dolanmış, derin uykuda olan kıza baktım. Dikkatlice yerimde doğrulmaya çalışırken uyanmaması için üzerimdeki kolunu hafif dokunuşla kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Her şey iyi güzeldi de şu sarılarak yatma işi oldum olası bana göre değildi.

Genelde benim evimde ancak benim belirlediğim zamanlarda kendi yatağında uyumasına ve gece bende kalmasına çok nadir izin verirdim ama şu anki durumum tamamen kendi salaklığımın sonucuydu. Selen'in evine ne zaman geldim, daha da önemlisi nasıl geldiğimi bile hatırlayacak durumda değildim. Kıza umut vermeyeyim derken işleri sürekli daha beter bir hale getirip duruyordum. Tam benden uzaklaşmaya başlarken aptal kafam yine onu kendime çekiyordu. Bu kadar uzun süre nasıl dayandığımı ben bile bilemesem de Selen'in diğerk kadınlar gibi olmadığı ortadaydı.

Taba Altın Çeşme

O beni sıkboğaz etmez, sorgulamazdı. Ya da bunlara cesaret edemezdi, bilmiyorum. Her ne sebepten olursa olsun bu vazgeçemediğim ikinci sebebiydi. İlki ise tabii ki yanımda sere serpe uzanmış harika vücuduydu. Bu kadar yüzeysel bir adamdım ben işte. Yerimde doğruldum, sıkıntıyla yüzümü ovalayıp yeni çıkmaya başlamış olan sakallarımı bir süre kaşıdım. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip kendime gelmeye çalışırken gözüm yatağın kenarında duran saate takıldı. "Ah, lanet olsun."

Uçağımın kalkmasına iki saat vardı ve ben gündüz vakti hâlâ yataktaydım. Çok nadir bir yerlere geç kalırdım ve geç kalma sebebimin bir kadın olması da benim için hiç iyi değildi. Yataktan fırlar gibi kalkıp koltuğun üzerine fırlattığım pantolon ve gömleğimi almaya giderken ayağımı yatağın kenarına çarpmamla sesli bir şekilde küfretmem bir oldu.

Selen yerinde huzursuzca kıpırdanıp bana dönerken, çıplaklığını gizlemeye tenezzül bile etmeden yatakta doğrulup bana baktı. Lanet olsun geç kalmıştım, ayak parmağım deli gibi zonk-luyordu ve şimdi de tahrik olmuş başka yerlerim de acı içindeydi. Aklim nasıl çalışıyordu benim böyle?!

"Baran iyi misin?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı.

"Oradan bakınca iyi gibi mi duruyorum Selen?" derken resmen gürledim ama bu halime artık alışkın olan kadın beni pek de umursamışa benzemiyordu.

"Saat kaç ki, neden bu kadar acele ediyorsun?"

"Selen sen ne zaman bu kadar çok soru sorar oldun? Saati merak ediyorsan eğer başını çevir de bak. Geç kaldım, uçağımı kaçırmak üzereyim," derken gömleğimin uçlarının pantolonu-mun dışında kalmış olmasına aldırmadan kemeri taktım. "Bence biraz sus ve şu üzerine de bir şeyler ört." Parmağımıyla vücudu-nu işaret ederek "Hemen!" diye uyardım. Söylediğim son şey

Aşk Bayası

hoşuna gitmiş gibi kıkırdadı. Başımı sağa sola sallayıp sinirle konuşmaya devam ettim. "Ben çıkıyorum," derken telefonu ve arabamın anahtarlarını kapıp cebime attım. Arkamdan geldiğini fark ettiğimde kapıdan çıkmak üzereydim.

Çarşafa sarılmış haliyle karşımda duran kadın gerçekten güzel görünüyordu. Elimi boynuna dolayıp ona fazla yaklaşmadan dudaklarına sert ve hızlı bir öptücük bıraktım. Onu öyle sersemlemiş halde bırakıp tek kelime etmeden çıkıp arabama ilerledim.

Uçağa geç kaldığım için kendime lanet okurken, uzun adımlarla havaalanına girdim. Son çağrının verildiğini duyduğumda biraz rahatlamış olsam da yine de çok gergindim. Ben asla bir yerlere geç kalmazdım hele ki bir kadın yüzünden! İşte bu yüzden hem kendime, hem beni baştan çıkarıp geç kalmama sebep olan kadına çok ama çok sinirliydim. Homurdanmalarımın arasında hızla uçağıma yetişmeye çalışırken telefonum çaldı.

"Efendim Kemal," diye sinirle cevap verince Kemal kahkaha attı.

"Hayırdır, kim kızdırdı seni yine?"

"Dalga geçmenin ne yeri ne de zamanı. Az sonra uçağa binıyorum, beni bir saat sonra alırsın."

"Anlaştık. Bu gece Didem arkadaşıyla kalacak, biz de seninle biraz kafa dağıtırız." Sesinin sıkıntılı olduğunu hemen fark ettim.

"Hayırdır bir sorun mu var?" derken sesim hemen yumuşamıştı. Kemal benim kardeşim gibiydi. Neredeyse güvendiğim tek insandı.

"Didem desem sadece anlarsın herhalde." Tabii ki anlardım, kim bilir o cadı neler yapmıştı.

"O zaman erkekler gecesine hazırla kendini. Kafa dağıtmak benim işim, bilirsin," deyip kahkaha attım.

Tuba Altın Çakar

"Tabii ki biliyorum ama bunun sonunda Didem'in bize yapacaklarını düşünmüyör değilim." Yapılan son anonsu duyduğumda "Sen o cadıyı bana bırak, benimle uğraşmaktan sana fırsat bile kalmaz, rahat ol," dedim gülümseyerek.

"Son anons yapıldı dostum, buradan duyuyorum. Bir saat sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ve telefonu kapatıp uçağıma doğru ilerledim.

Lanet olsun! Korktuğum başıma gelmiş, Didem'in gelinliği üzerine bol gelmişti. Modaevinden çıkıp eve gelene kadar Didem hiç susmamıştı. Kiraladığım küçük ama bana yeten evimin salonunda yerde duran ince uzun sehpanın etrafına kıvrılmış kahvelerimizi içerken, Didem hâlâ susma aşamasına gelmemişti bile.

"Ben başıma geleceğini biliyordum zaten, düğünümde iki hafta var ve gelinliğimi hâlâ teslim alamadım." Başımı eğip kendime doğru çektiğim dizime çenemi yaslayıp yorgun gözlerle arkadaşına baktım.

"Boşuna sıkıntı yapıyorsun demekten yorulduğum artık Didem. Biraz kendine gelsen, halledilmeyecek bir şey olmadığını söylediler sana."

"Bundan bir hafta önce de bugün teslim edileceğini söylemişlerdi ama hatırlatırım."

"Evet, ama bu sefer insanların bir kabahati olmadığını sen de biliyorsun. Sana biraz rahat ol dedim, bak sonucuna kilo verdin." Kahvemden bir yudum aldım. Ağzımı açıp bir şey söyleyecekti ki elimi kaldırıp durmasını işaret ettikten sonra devam ettim. "Sana Kemal de ben de defalarca söyledik, hem kendini hem de çev-

Aşk Bağları

rendeki insanları yıpratıyorsun Didem. Sözlerimi biraz ciddiye al artık.”

Özenle baktığı manikürlü tırnaklarını yemeğe başladığı anda anlamıştım zaten durumun ne kadar ciddi olduğunu. Derin bir nefes alıp verdi. “Pekâlâ, tamam haklısın, daha sakın olmam gerek.”

“Oh, hele şükür Didem.” Bir süre, uzun zamandır yapmadığımızı fark ettiğimiz baş başa kızlar gecemizin tadını çıkardık. Didem benim çocukluk arkadaşım, Kemal de öyle. Hepimiz farklı şehirlerdeydik aslında. Benim ailem Ankara’da, Kemal’in ve Didem’in ailesi İstanbul’da yaşıyordu. Biz her yaz gittiğimiz Çeşme’de tanışmıştık. Ailelerimizin yazlık evleri dip dibeydi. Bir iki yıl tatillerimiz birkaç gün farkla denk gelmiş, samimi olmuştuk. Daha sonraları ise ailelerimize yaptığımız baskıyla Didem ve ben, her sene tatilimizi birlikte ayarlamaya başlamıştık.

Kemal her ne kadar kabul etmek istemese de, bizim geliş tarihimizden birkaç gün sonra gelmesinden anlıyorduk ki o da bize göre ayarlıyordu kendini. Didem benim hiç olmayan kız kardeşim, Kemal ise tam anlamıyla korumacı ağabeyimdi. Didem’le aramızda üç yaş, Kemal’le ise dokuz yaş olmasına rağmen aramızdaki bağ çok kuvvetliydi. Bize hep kol kanat germiş, başımıza ne gelirse gelsin arkamızda olduğunu ve ne kadar gurur duyduğunu hep hissettirmişti Kemal.

Uzun boyuyla her zaman gözüme korkutucu gelen Kemal’in nasıl yumuşak bir kalbe sahip olduğunu en iyi ben bilirdim. Fakat bildiğim bir şey daha vardı; sinirlendiği anda o kahverengi gözlerinin içinde çakan şimşekleri fark etmemek tam bir salaklık olurdu. Onun sinirli halinden etkilenmeyen, bir an bile kafa tutmaktan çekinmeyen tek bir kişi vardı. Tabii ki Didem...

Didem asi başını kaldırıp esmer teniyle uyumlu, simsiyah gözlerini Kemal'in üstüne dikti mi, aynı köprüde karşılaşan inatçı keçiler gibi tokuşmaya hazır beklerlerdi. O zamanlar ikisi de sonuna kadar gider, birbirlerini yerlerdi ama şimdi bu inatlaşmayı kazanan taraf hep Didem oluyordu. Kemal âşıktı, o kadar âşıktı ki bunu yanında oldukları her an ona bakan gözünden, her an dokunmaya çalışan ellerinden, çaktırmadığını düşündüğü anlarda içine çektiği kokusundan anlayabiliyordum.

İki sene önce sınavlarımdan dolayı geç gittiğim bir tatilimde öğrenmiştim ikisinin sevgili olmaya karar verdiğini. O kadar şaşırılmış ve şok olmuşum ki bir an ne diyeceğimi bilemeden öylece onlara bakmış ama bir o kadar da sevinmişim.

Arkadaşımın Kemal'e karşı hislerini fark etmişim tabii ki, ne zaman Kemal'in yanında bir kız görse hep bir huzursuzluk çıkarmaktan vazgeçmiyordu. Surat asıp oturması da pek gizlenecek bir şey değildi zaten. Ama beni asıl şaşırtan Kemal olmuştu. Ondan hiç şüphelenmemişim işte. Hislerini saklamayı çok iyi becermişti. İki yıldır ilişkileri vardı. İlk zamanlar birçok sorun yaşamışlardı, çoğu da uzaklıktan dolayındı. Bu yüzden Kemal artık dayanamayıp ikisinin de Çeşme'ye yerleşmesine karar verdiğinde tabii ki onu desteklemişim. Yoksa Didem neredeyse kafayı yemek üzereydi. Aramızdaki mesafeye rağmen tabii ki bana da yedirtmesi kaçınılmazdı.

Bana göre ikisi tam birbirlerine göreymiş. İşin aslı Didem'i, Kemal'den başka birinin idare edebileceğini hiçbir zaman düşünmemişim. Kemal de beni haklı çıkararak bu işi gayet iyi beceriyordu. Didem o kadar deli, o kadar vurdumduymazdı ki Kemal'in çok işi vardı onunla.

Didem elini gözümün önünde sallarken bir yandan da bana seslendi. "Hey nerelere daldın yine?"

Aşk Bağları

"Hiçbir yere canım," derken kolumdaki saate baktım. "Oha Didem saat kaç olmuş, yarın sabah erkenden uçağım var benim ya." Yerimden kalkarken Didem de benimle birlikte ayaklandı. "Ay ben onu tamamen unuttum ya. Aynı günün akşamı geri geleceksin ama değil mi?" Kendi fincanımı bir elime alırken Didem'in bardağını da alıp mutfaka gittim. Bardakları çalkalarken sesimi yükselterek Didem'le konuşmaya devam ettim. "Akşama kadar işlerimi halledebileceğimi umuyorum ve evet, hemen geri dönmeyi düşünüyorum."

Hangi ara mutfak kapısının önüne geldiğini fark etmediğim Didem birden konuşunca yerimde sıçradım. "Tarık'ın haberi var mı İstanbul'a gideceğinden?" Bu konudan vazgeçeceğini nasıl düşünmüştüm ki zaten! "Didem bu konu hakkında konuşmayacaktık hani. Neredeyse iki ay oldu, ben kapattım ama sen inatla kapatmıyorsun."

"Hemen kızma. Merak ediyorum kızım, ne yapayım. Hem hatırlatayım, konuyu kapatmayan tek kişi ben değilim."

"Pekâlâ, tamam haberi yok, olmasına da gerek yok zaten. Aramızdaki şey biteli çok oldu. Ona özellikle haber verecek değilim."

"Özellikle haber ver demiyorum tabii ama ya karşına çıkarsa, ya denk gelerseniz?" Bu ihtimali bende düşünmüştüm tabii ki. "Olabilir, ondan kaçmıyorum. Sadece özellikle görüşmeye çalışmıyorum," dedikten sonra sıkıntılı bir nefes aldı Didem, bunun ardından kesinlikle canımı sıkacak bir şeyler dökülecekti dudaklarından.

"Söz, bu sefer son kez soruyorum. Gerçekten unuttun mu?" Bıkmamıştı iki aydır her konu açıldığında aynı şeyi soruyordu ve ben de aynı cevabı veriyordum. Başlarda 'Evet, unuttum,' derken hem kendime hem de ona yalan söylediğimin farkındaydım.

Taka Akısı Cezası

Ama zaman ilaç gibi gelmiş ya da ben o kadar çok söylemişim ki bunu, artık kendim inanmaya başlamışım. Sebep neydi bilmiyordum, önemli de değildi. İçimden gelerek öyle olduğuna inandığım için son kez cevapladım sorusunu.

“Evet, onu gerçekten unuttum, artık arkamda bıraktım.”

İkinci Bölüm

Günübirlik yolculuklardan –uçak ya da araba hiç fark etmezdi– oldum olası nefret etmiştim. Kısa bile sürmüş olsa, uçaktan üzerimde dün gecenin yorgunluğunu taşıyarak indim. Kapılardan çıktığım anda arabasına yaslanmış beni bekleyen Kemal ile karşılaştım.

“Her zamanki gibi çok dakiksiniz Kemal Bey,” derken yanına doğru ilerledim. Kendini arabadan itip doğruldu ve bana doğru birkaç adım attı.

“Siz de her zamanki gibi asık suratlı ve huysuzsunuz Baran Bey.” Bu lafına güldüm, doğru söze ne denirdi. Erkekçe bir selamlaşmanın ardından elimdeki çantamı alıp arabanın arka koltuğuna bırakırken, ben de öndeki yerime geçtim. Kemal şoför koltuğuna geçerken “İnanamıyorum, sen başkasının kullandığı arabaya mı bindin? Bu günün tarihini kaydetmem gerek,” dedi. Oturduğum yerde rahat bir pozisyon alırken elimin tersiyle göğsüne bir tane patlattım.

Taha Altın Çeşme

"Zevzekliği kes salak herif, dua et yorgunum yoksa asla senin acemi şoförlüğüne katlanmazdım da ben, neyse!"

"Ben onu bunu anlamam. Oğlum seni yıllardır tanırım, sarhoşken bile başka birinin kullandığı arabaya binmezdin, buna ben de dâhil!"

"Haklısın, şimdi kapa çeneni de sür artık şu arabayı. Mükünse Çeşme'ye kadar da bana dokunma," dedikten sonra gözlerini kapattım, son duyduğum şey Kemal'in kısık sesli gülmesi idi.

Kemal omzumdan dürterek uyandırdığında biraz daha kendime gelmiş gibi hissediyordum. Önce bir şeyler yedik sonra da akşama kadar dosyaların içine gömülüp çalıştık. Kemal bir ara dışarı çıktığı sırada ben de bulduğum fırsatı değerlendirip biraz daha kestirdim. Akşama doğru Kemal geldiğinde iyice dinlenmiş, duşumu alıp kendime gelmişim artık. Kapıdan içeri girdiğinde beni hazır ve dinç halde gören Kemal gülererek yanıma geldi.

"Vay canına! Sabah havaalanından aldığım Baran nerede, şimdi karşımda duran Baran nerede!"

"Biliyor musun, sen eskiden daha ciddi bir adamdın. Bu Didem seni de kendine benzetti sonunda."

"Ha ha ha... Bana ciddiyetten bahseden adama bakın bir. Dinime söven Müslüman olsa bari."

"Bırak gevezeliği de nereye gidiyoruz sen onu söyle, hazır senin şu cadıdan da bir geceliğine kurtulmuşken."

"Dua et de yakın arkadaşımın yoksa seni gebertirdim, biliyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum. Sen şimdi soruma cevap ver."

"Tamam, önce yemek yiyelim sonra da bir şeyler içmek için sakın bir yerlere gideriz. Uygun mu senin için?"

"Sorduğun kabahat dostum, ben ne zaman yapılan plana uymadım ki?" derken göz kırptım.

Aşk Bıçak

“Moralini bozmak gibi olmasın ama yarın sabah tekrar İstanbul'a gitmen gerek.”

Duyduğum şeye inanamadım, şaşkınlıkla Kemal'e bakarken ciddi olduğunu daha ilk söylediği anda anlaştım. Elimi bacağıma hızla vururken “Hadi be, lanet olsun! Nefret ediyorum günöbirlik yolculuklardan,” dedim.

“Evet, biliyorum ama maalesef gitmek zorundasın ve aynı akşama yerini ayırtım, buraya geri geliyorsun.” Lanet olsun!

Keyfimi bozmamaya çalıştım. Bütün gece eğlendik, bir sürü şeyden bahsettik. Eski günlerden girilmesi gereken ve girilmesi gereken konuların üzerinden geçtik. Yarın erken saatte binmek zorunda olduğum uçak yüzünden geç saatlere kadar kalmasak da yine de uzun zamandır vakit geçiremediğimiz için ikimize de iyi gelmişti.

Benim her işim böyle acele olmak zorunda mıydı? Sabahın köründen beri her işim koşturmayla geçmişti. Sabah neredeyse uçağıma kaçırıacaktım. İstanbul'a vardığımda ise ardı arkası kesilmeyen bir koşturmacayla tüm işlerimi halletmiş, en son iki ay önce kapatıp gittiğim evime uğrayacak vakit yaratmıştım. Kısa süre sonra evimin önüne vardığımda sanki yabancı birinin evine girecekmişim gibi hissediyordum. Burası benim evimdi. Her ne kadar onunla daima bir evi paylaşmamış olsam da, yine de bu onun anılarıyla dolu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

İki ay önce yaşadığım şeyleri tekrar yaşayacak mıyım korkusuyla apartmandan içeri girmiş, kapının önünde dikilirken bulmuştum kendimi. Tereddüt edecek fırsatı kendime tanımadan çantamdan anahtarlarımı çıkarıp titreyen ellerimle içeri girdim.

Gittiğimde nasılsa hâlâ öyleydi. Onda da yedek anahtar vardı, belki de gelmişti ben yokken. Birkaç adım atıp salona girdiğimde ışığı açtım. Her şey bıraktığım gibi yerli yerindeydi.

Almam gereken önemli birkaç eşyayı alıp tekrar ışığı söndürdüm ve kapıyı kilitleyip çıktım. Zor olmuştu, evet ama sandığım gibi imkânsız da olmamıştı. Sakin adımlarla merdivenlerden inip kendimi Temmuz ayının sıcak kollarına bıraktım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp tekrar açtım. Yoldan geçen taksiyi durdurup binerken, son kez bir daha ne zaman girebileceğimi bilmediğim evime baktım ve şoföre havaalanına gideceğimi söyledim.

Alana geldiğimde uçağımın kalkmasına çok az bir zaman kalmıştı. Birkaç dakika oturup beklemeye karar verdiğimde, kulaklığımı takıp dışarıdan gelen sesleri kestim. Bu kadar geç saate bilek alan sevgili arkadaşım sayesinde zaten tek tük insanla birlikte bekliyordum. Bu gece İzmir'de kalmaya karar vermiştim. Zaten indiğimde saat epey geç olacaktı, bir de İzmir-Çeşme arası yolculuk çekecek durumda değildim.

Etrafındaki insanların hareketlenip kalktığını gördüğümde, kulaklığımı çıkarmaya tenezzül etmeden aniden elimdeki çantamla birlikte ayağa kalktım. Çantanın verdiği ağırlık dengemin bozulmasına sebep olunca yerimde tökezledim. Tam kendimi toparlayacağımı sanırken ayağım ne olduğunu anlamadığım bir şeye takılınca sendeledim, dengem bozuldu. Bir ayağım yerdeki o lanet şey her ne ise ona takılmışken diğer ayağım da kaygan zeminde yana kıvrıldı. Telaşla en az acı verecek şekilde nasıl düşeceğimin hesabını yaparken gözlerimi kapattım.

Aynı anda sert bir çift kol beni belimden yakalayıp kendine çekerken, sımsıkı tutan kolların arasında neredeyse nefes alamadım. O kadar ani ve sert yakalamıştı ki beni ağzımdan kaçan acıyla karışık inlemeye engel olamamıştım. Muhtemelen

Aşk Bağları

yere düşseydim canımın daha fazla yanacağını bildiğim için bu kadar acıyla da başa çıkabilirdim. Sımsıkı kapattığım gözlerimi zorla araladım. Beni kolları arasında tutan adama bakmak için başımı kaldırdım, kaldırdım ve kaldırdım. Bu adamın boyu kaç metreydi ki böyle?!

Kirli sakalla çevrelenmiş çenesine ulaştı önce gözlerim. Bir ressamın elinden çıkmış gibi duran sımsıkı kapalı dudaklara takıldım bir süre. Yavaşça kalkan başım bir erkekte gördüğüm en güzel burunla karşılaşınca, farkında olmadan tuttuğum nefesimi de bıraktım. Gözlerimin gözleriyle buluştuğu anda dünya durdu. Nefes almak ihtiyaç olmasaydı eğer onu bile almayı hatırlayacağımdan emin değildim.

Adamın gözleri o kadar yeşildi ki daha önce yeşilin bu tonunun varlığından bile haberim yoktu. Bakar bakmaz aklıma gelen tek kelime olmuştu: okyanus... Adamın gözleri yemyeşil, derin ve uçsuz bucaksız bir okyanus gibiydi. Ama o yemyeşil gözlerin üzerindeki kaşlar çatılmış, yeşillerinin en derinlerinde gördüğüm çakmak çakmak parlayan bir sinirle, üstelik homurdandığını belli eden bir iç çekiş eşliğinde bana bakıyordu. Hem bu kadar güzel gözlere sahip hem de bana bu kadar kızgın bakan bir adam görmemiştim daha önce.

Sanki daha fazlası mümkünmüş gibi adamın kaşları daha da derin çatıldı ve sonra ağzı hareket etti. Ne diyordu bu adam böyle. Ellerinden birini belimden çekip işaret parmağıyla kendi kulağını gösterdiğinde fark etmiştim, kulaklıklar hâlâ kulağımdaydı. Telaşla iki elimle birden çekip çıkardığımda, adamın sesi doldu kulaklarıma.

“İyi misiniz?” diye soran sesi hem sert hem sinirliydi ama nedense benim kulağıma dünyadaki en güzel ses gibi gelmişti. Temiz nefesi yüzüme vurdu, aynı anda derin bir soluk almak gibi

bir aptallık yapan ben, başka bir koku daha aldım. Tanrım! Nane kokan serin nefesinin etkisinden daha çıkamamışken adamın burnuma dolan kendine has tertemiz kokusu neredeyse şuracıkta, kollarında düşüp bayılmama sebep olacaktı. Bana bir şey sormuş olduğunu tam da bu anlarda hatırladım. "Teşekkür ederim, iyiyim," demeyi becerebildiğime şükrettim. Ama adamın bir sonraki sözleri resmen beni şok etmişti.

"İyi! Bundan sonra umarım daha dikkatli olursunuz. Tanımadığınız adamların kucagına düşmek pek de hoş bir hareket değil küçük hanım," diye beni tersleyen ses, hem korkmama hem de içimde bir şeylerin yerle bir olmasına sebep olmuştu. Dengede durduğumdan emin olmak için biraz bekledikten sonra elini belimden çekip bana bir cevap fırsatı bile tanımadan öylece bırakıp gitti.

Olduğum yerde kalmıştım, az önce ne olduğuna anlam vermeye çalışırken anonsun sesiyle uçağıma doğru ilerledim. O manyak adamın derdi neydi ki? Nasıl bir ukalahıktı bu böyle!

Kendini beğenmiş züppe diye söylene söylene kapılardan geçip uçağıma girdim. Adamın sinirlerimi bozmasına fırsat vermektense onu düşünmemeyi tercih edip yerime oturdum ama mümkün değildi. Ona cevap veremediğim için resmen içim içimi yiyordu. Aptal gibi o yakışıklı suratına aldanmasaydım ve muhteşem kokusuna kapılmamayı becerebilseydim eğer çoktan ağzının payını vermiş olurum. Oturur oturmaz sakinliğin tadına varmaya çalıştım ama aynı anda aklıma dolan yeşil gözlere de lanet ettim. Bu adam da nereden çıkmıştı şimdi. Kafamdan çıkmasını istercesine başımı sağa sola salladım, o ukala züppeyi de düşünmek yoktu.

Aşk Başına

İki ayağımı bir pabuca sokan geri zekâlı arkadaşım Kemal yüzünden sabahın köründe uçakla tekrar İstanbul'a dönmüş, alacağımız arazi için bütün evrak işlerini halletmiş ve yine geç saatteki uçakla İzmir'e dönüyordum. Çalan telefonu kapatmak için havaalanında attığım hızlı adımlarımı durdurma gereği duymadan elimi cebime attım. Birkaç denemenin ardından olmayacağını anladığımda, elimdeki evrak çantasını yere bırakıp telefonu çıkarıp kapattım ve tekrar cebime attım.

Yere bıraktığım çantamı almak için eğilip hızla çektiğimde, çantayı kaldırmamla birinin "Hii!" diye bağırdığını işitsem de sesin nereden geldiğine ilk anda emin olamadım. Sadece çok yakınımdan geliyordu bu ses, farkındaydım. İşte onu o anda fark ettim. Tam yanımda duran kız, gözümün önünde yere kapaklanmak üzereydi. Bir an ne yapacağımı düşünürken reflekslerim benden önce hareket etmeye karar verdiler ve kızı önce tek elimle belinden yakalarken diğer elim de dengede durması için ona dolandı.

Biraz fazla sıkışmış olmalıyım ki ağzından "Ah!" diye bir inleme kaçmasına engel olamadı. Bu "ah" hafızamda çok başka şeyleri canlandırmaya çalışsa da kendimi kontrol edip, bana olması gerektiğinden fazla yakın ve uzun süredir kollarımda duran kıza baktım. Şaşkın gözlerini bana dikmiş öylece duruyordu.

Uçak tekrar anons verince gitmem gerektiğini biliyordum ama kızın kokusu burnuma öyle bir doldu ki hayatımda ilk defa nefesimin kesildiğini hissettim. Lanet olsun, bu kız ne sürmüştü ki böyle! Ona fark ettirmeden derin bir nefes daha alınca, kokunun saçlarından geldiğini düşündüm. Üstelik saçları açık bile değildi. Bu moralimi bozdu. Burada durmuş geç kaldığım bir uçak varken, tanımadığım bir kadının kokusuyla serseme dönüyordum. Tam bir aptaldım. Üstelik kollarımda tuttuğumun bir kadın bile olduğundan şüpheliydim. Ellerimin altında hissettiğim sıcak

beden çok hoşuma gitse de, nedense yaşının benden çok daha küçük olduğunu anlatıyordu.

Gözleri benimkileri bulunca içime derin bir soluk çektim. Tanrım nasıl güzel elalara sahipti bu kız. Derin, bal gibi ama fark etmememin imkânsızlığını belli eden bir kırılganlık barındırıyordu. Üstelik o gözler bana öyle güzel, öyle derin ve anlamlı bakıyordu ki neredeyse kendimi kaybetmek üzereydim.

Hissettiklerim karşısında kaşlarım çatılırken, sesimin sert çıkmasına engel olamadım.

"İyi misiniz?" derken cevap vermesini bekledim ama cevap gelmedi. Geç de olsa fark ettiğim kulaklıklarını elimle çıkarmasını işaret edip bekledim ve çıkardığı anda sorumu yineledim. "İyi misiniz?" Bir süre öylece durdu, ardından derin bir nefes alıp bıraktı. Sonra sanki ona bir şey sorduğumu yeni hatırlamış gibi irkildi. "Teşekkür ederim, iyiyim," diyen sesi o hep konuşsun, ben dinlerim denilen cinstendi. Tanrım, kokusundan sonra sesiyle ilgili fanteziler kuruyordum şimdi de. Burada böyle dikilmiş ne halt ediyordum ben!

"İyi! Bundan sonra umarım daha dikkatli olursunuz. Tanımadığınız adamların kucasına düşmek pek de hoş bir hareket değil küçük hanım," dedikten sonra dengede durduğundan emin olup öylece bırakıp uçağıma ilerledim. Sesimden korktuğunu fark etmiştim ama eğer orada biraz daha kalıp o gözlere baksaydım, içinde boğulacak gibi hissedeceğimi biliyordum. Tanrım, ben kesinlikle iflah olmaz bir adamdım. Başkasının yatağından çıkış daha ne kadar zaman geçmişti de başka bir kadını arzuluyordum. Gerçi ne olduğundan ben bile emin değildim, o küçücük kıızı kollarımda tutarken hissettiğim şeyler arzudan çok daha başka şeylerdi. Düşünceleri kafamdan uzaklaştırmak ister gibi başımı salladım. Bir daha göremeyecek olduğum bir kadınla saçma sapan

Ak Bağlar

şeyler düşünmenin anlamı neydi. Ayrıca zaten ben böyle şeyler yapmaya ne zaman başlamıştım. Uykusuzdum, yorgundum ve sinirliydim. Böyle davranmamın sebebi bunlar olmalıydı.

Uçaktaki yerime geçerken huysuz yaşlılar gibi hâlâ homurdanıyordum. Uğraşmam gereken bir yığın iş olması yetmiyor-muş gibi bir de sevgili arkadaşımın düşünüyordu vardı.

Kemal ve ben üniversite yıllarında çok samimi arkadaş olmuştuk. Kemal'i yanımda İstanbul'da çalışmaya ikna etmiş, birlikte harika işler yapmaya başlamıştık ama o cadı Didem o kadar çok sorun çıkarmaya başlamıştı ki artık dayanamayıp Kemal'i İzmir'e, oradaki işlerin başına göndermeyi kabul etmiştim. Didem'le bir türlü yıldızlarımız barışmıyordu nedense, tabii ki bunun sebeplerinden biri de Kemal'di. Onun salaklığı yüzünden iyice zıt bellemişti kız beni. O zamanları düşününce sırtımama engel olamadım.

Geçen sene Kemal'in toplantı için İstanbul'a geldiği bir yaz, eğlenmek için dışarı çıkmıştık. Birkaç arkadaşımız da bizimle beraberdi. Kalabalığa uyup gece kulübüne gitmeye karar vere-ne kadar da her şey gayet yolundaydı zaten. İkimiz de alkolün dibine vurana kadar içince ve geceyi karakolda geçirince olan olmuştu. Didem bundan benim sorumlu olduğumu, kadınlar yetmezmiş gibi bir de alkolik olduğumu hiç çekinmeden söylemişti her zamanki gibi. O zamandan beri ne zaman beni görse laf sokmaya, hep bir şeyler ima etmeye devam etmişti. Artık buna alışmış olmam da ayrı bir saçmalıklı ama umurumda değildi. Onu delirtmeye en az onun kadar ben de bayılıyordum.

Kafamı bu düşüncelerden uzaklaştırmak için çantamdan arazi dosyasını çıkarıp incelemeye başladım. Kendi kendime sinirle söylendiğimin farkındaydım ama umurumda değildi. Bu işle çok uğraşmıştım ve hâlâ da uğraşmak zorundaydım. Birkaç dakika

geçmişti ki önümde oturan kadının bir şeyler mırıldanmaya başladığını duydum. Ağzında bir şeyler geveliyordu ama kafam o kadar doluydu ki ne dediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Kendi kendime gülümsedim. Aynı anda önümde oturan kadın yerinde hareketlenip yüksek sesle konuşana kadar onu nasıl fark etmemiş olduğumu düşündüm.

"Ah, sizi bana sayıyla mı gönderdiler? Allah aşkına biraz susar mısınız?"

Başımı kaldırıp konuşan kıza baktığım anda, yine aynı bal renkli gözlerle karşılaştım. Sinirden koyulaşan gözleri her bakışında sanki beni içine almaya çalışır gibiydi. Tanrım! Yine mi bu kız, biri benimle kafa mı buluyordu?! Önce kucığıma düşmüştü, şimdi de birkaç adım uzağımda oturuyordu. Benim gibi onun da şaşırdığını surat ifadesinden fark etmiştim. Bana bakarak hiç çekinmeden ağzının içinde belli belirsiz mırıldandı. "Yine mi bu ukala?" dediğini anladığımda kaşlarım çatıldı. Çatılan kaşlarımı görünce surat ifadesinin değiştiği de dikkatimden kaçmadı. Gözel, aferin geri adım atması hoşuma gitti diye düşünürken hiç de öyle olmadığını fark etmem uzun sürmedi.

Karşımda o minicik burnunu dikmiş, inatla bana bakmaya devam ediyordu. Bir şeyler düşünüyor gibi daldığını fark ettim.

"Hanımefendi siz az önce bana ukala mı dediniz?" diye sorduğumda sanki ben hiç konuşmamışım gibi gözlerini kısıp tamamen bana döndü. Ellerini koltuğun baş kısmına yaslayıp bir kaşını havaya kaldırdı. "Bir insan o yeşillere, sürekli kaşlarını çatarak ancak bu kadar hakaret edebilirdi," diye mırıldandı.

Hayatım boyunca kadınlar tarafından bir sürü iltifat almış biri olarak kızın ağzının içinde mırıldandıklarından ötürü ilk defa ağzım açık, bakakalmıştım. Bu kız ne demişti biraz önce. Üstelik manyak kız söylediklerinin farkında bile değil gibiydi. Bütün de-

Aşk Bağları

lileri kendi üzerime çekmekte ne kadar başarılı olduğumu bir kez daha kanıtlamıştım işte.

"Hanımefendi bir şey mi dediniz?" diye tekrar sordum sanki az önce söylediğini duymamışım gibi davranarak.

"Beyefendi kendi kendinize konuşmak çok hoşunuza gidiyor belli ki, anlıyorum ama ben de insanım ve mümkünse sessizlik istiyorum. İndiğinizde kimlerle konuşuyorsanız," dedi ve etrafında sanki görmediği birileri varmış gibi bir işaret yaptı. "Onlarla konuşmaya devam edebilirsiniz. Artık onlar her kimse işte."

Evet, işte kanıt buydu, bu kız gerçekten de kaçık. İş yüzünden zaten gergindim. Saatlerdir bu uçağa yetişmek için bir sürü şeyle uğraşmıştım. Şimdi de manyağın birine yakın oturuyordum ve susmak bilmiyordu. Üstelik bir de aklınca dalga geçiyordu.

Şu anda bu kız umurumda bile değildi. Onun için hissettiğim şeyler geldiği gibi kaybolmuştu. Önce kendisini kucağıma atmıştı, şimdi de önümde oturuyordu ve bir de benimle dalga geçiyordu. Düşüncelerimden beni sıyrın yine onu sesi olmuştu.

"Birkaç yıl daha böyle kaşlarını çatmaya devam edersen, çok yakında yüzünde hiç güzel gözükmeyen kırışıklıklara sahip olacaksın. Haberin olsun."

"Ne?!"

"Ah kaç yaşındasın sen, kulaklarında mı duymuyor yoksa?"

"Elbette kulaklarım duyuyor küçük hanım ama nedense sinek gibi vızıldamandan bir şey anlamıyorum," deyince kaşlarını çatı. Böyle bile güzeldi.

"Bana küçük hanım deme bay ukala!"

"Ve sen bana ukala deme hakkını da nereden buldun küçük hanım?" Üzerine basa basa söylemişim tüm kelimeleri.

"En azından benim ukala tespitim doğru."

"Hah! Hiç de inandırıcı bir açıklama olmadı bu ve ayrıca sizinle tanıştığımı hatırlamıyorum. Kendinizi benim kucağıma at-

manız dışında sizi ilk defa görüyorum. Gerçi tanışmış olsak bile bana siz diye hitap edilmesinden hoşlanırım."

"Al işte bir kanıt daha gördüğüm en ukala adamsın sen."

"Bana bakın!" diye tısladım resmen. Benden bu anı çıkış beklemediği o kadar barizdi ki hemen afalladı.

"O güzel başının yerinde sabit kalmasını istiyorsan çeneni kapat. Yoksa ben kapatmasını bilirim."

Tamam, biraz sert çıktığının farkındaydım ama gerçekten de harika bir gün geçirmemiştim ve şu anda bu kız sinirlerime hiç iyi gelmiyordu. Kız bu söylediklerimle şok oldu ama o güzel çenesini tutmayı bir türlü becerememişti.

"Ha ben de ne zaman içinizdeki öküz baş gösterecek diye merakla bekliyordum. Farkındaysanız siz diye konuşuyorum, dikkatinizi çekerim. Ayrıca tekrar söylüyorum, başımı şişirdiniz. Lütfen biraz susun. Burası toplum kurallarına uymanız gereken bir yer, bunları da size bu yaşta ben öğretecek değilim herhalde," dedi ve önüne döndü. Son sözü söyleyememiş olmanın huzursuzluğuyla homurdandım.

Ah o çokbilmiş ağzını kapatmanın bin bir türlü yolu geliyordu aklıma da, aniden çıkışması yüzünden afallamadan edememiştim. Benden korktuğunu hissetmiştim ama buna rağmen geri adım atmamıştı.

Ben tam susacak derken o tumaklarını çıkarıp saldırıya geçmişti. Aklıma gelen bir şeyle sinirden resmen kudurdum. Bir dakika önce bana öküz mü demişti bu kız? Ne zaman bu kadar sabırlı bir adam olmuştum ben böyle. Hiç tanımadığım birini üstelik bir kadını öldürmek istediğime inanamıyordum. Neyse ki artık susmuştu da biraz huzura kavuşmuştum.

Yolcuğun geri kalanını sessizlik içerisinde geçirmenin verdiği huzurla biraz dinlenmiş, biraz da çalışmış olmanın mutluluğuyla kafamı elimdeki dosyadan kaldırdığımda, uçak iniş

Aşk Bağları

geçmek üzereydi. Yerimden kalkmadan önce kalabalığın biraz azalmasını bekledim. Uçağın içi yavaş yavaş tenhalaşmaya başladığında, elimdeki dosyayı çantamın içine yerleştirip ayaklandım. Önümdeki kızın hâlâ yerinde olduğunu fark ettim, kendime onun tarafına bakmamayı söylesem de vücudumda baş diye taşıdığım lanet şey laf dinlemedi ve dayanamayıp yanından geçerken göz ucuyla ona baktım.

İlk seferinde kucığıma düşmüştü, ikinci seferinde de o kadar sinirlendirmişti ki beni, kızın tam neye benzediğini hatırlamıyordum bile.

Uçaktan iner inmez telefonumu çıkarıp Kemal'i aradım.

"Alo dostum indin mi?" diyen arkadaşşıma daha ben cevap veremedem yanındaki cadının sesi doldu kulaklarıma.

"Allah aşkına Kemal kiminle konuşuyorsun gecenin köründe?"

Kemal'in "Baran," diye açıklama yaptığını duydum ama Didem anından huysuzlanmaya başlamıştı bile.

"Barannnn! Mesaj diye bir şey icat edilmiş, bilmem farkında mısın? Bu gibi durumlarla insanları rahatsız etmemek için. Ölüyoruz burada yorgunluktan, azıcık dikkat et canım."

"Bu kadına nasıl katlanıyorsun bilmiyorum dostum. Hâlâ çok geç değil, vazgeçtiğin an seni de yanıma alır İstanbul'a getiririm," dediğimde Kemal sadece güldü ama ben çok ciddiydim.

"Yarın görüşürüz. Gece uyumadan önce en son duymak istediğim kişinin sesini de duyduğuma göre, kesin bütün gecem berbat geçecek," dedim.

"Bunu duydum Baran!" diye bağırınca neşem yerine geldi, iyi geceler dileyerek ve gülerek telefonu kapattım.

Telefonu cebime koyup arkamı döndüm ve işte o zaman onu gördüm yine. Özellikle onu aramamama rağmen sürekli gözü-

mün önüne gelmesi ilginçti ama gözümün önünde olması bir o kadar da hoşuma gitmişti.

Bu sefer onu durduğum yerden dikkatlice izledim. Otururken fark edilmiyordu ama kızın fiziği gerçekten çok düzgündü. Hatta düzgün demek ona hakaret gibiydi, kız harika bir vücuda sahipti. Yaş olarak sanki biraz küçük gelmişti gözüme, tahmin etmek zordu ama yine de benden oldukça küçük olduğunu fark edebiliyordum. Yan yana gelsek boyu ancak benim göğsüme kadar gelirdi. Daha önce dikkatimi çeken ufacık burnuna baktım. Tepesindeki ışık yüzüne vuruyordu ve o anda birkaç tane minik çil, daha dikkat çekici gelmişti gözüme. Onu dikkatle incelerken sanki onu incelediğimi anlamış gibi bir elini kaldırıp parmağıyla burnunu kaşıdı. Bu hareketine gülümsedim. Nedense şu an küçük bir çocuk gibi gelmişti gözüme.

Beni fark etmeyişini fırsat bilip bakışlarımla resmen dokundum ona. Pürüzsüz ama doğal olduğunu belli eden teni, ona uyum sağlayan pembe dolgun dudakları, kalın ama biçimli kaşları, dudagının sol üst köşesinde ona çok yakıştığını fark ettiğim minik bir beni vardı. İstemeden ya da isteyerek gözlerim vücuduna kaydı. Ah kahretsin, kız boyuna göre daha uzun görünen biçimli bacaklara sahipti. Sonra incecik beli, kıvrımlı hatları çekti dikkatimi. Kalçalarına bakmak için deli gibi meraklanmışım. O sırada çantasını almak için eğildi ve bana da beklediğim fırsatı verdi.

Gözlerimi kırpmadan bakarken elimdeki telefon çaldı. Ne kadar süredir burada ahmak gibi dikiliyordum, farkında bile değildim. Okkalı bir küfür savurup telefonuma baktım. Arabamın geldiğini öğrenip son kez kıza bakmak için tekrar dönmüştüm ama çoktan gitmişti bile.

Döner kapıdan çıkıp arabamı getiren şoförden anahtarlarımı aldım. Arka arkaya sıralanmış taksilerin yanından geçerken

Aşk Bağına

o çok hoşuma giden tanıdık kokuyu hemen fark etmiştim. Tam önümde elindeki telefona bir şeyler yazıyordu ve belli ki taksiyle gidecekti. Nedense onu bu saatte yalnız başına bir taksiyle göndermek, garip bir huzursuzluk hissetmeme sebep oldu.

Benimle geleceğini bana ne düşündürdü bilmiyorum ama şansımı denemeden ne zaman vazgeçmiştim ki? Telefonunu çantasına bırakıp birkaç adım atmıştı ki anında harekete geçtim.

Bilinçli olarak yanından geçerken omzuna hafifçe çarpar gibi dokundum aynı anda o da benim aksi yönüne hareket edince, yavaş olmasını planladığım çarpışma biraz sert gerçekleşti ve elindeki ufak çantanın yere düşüp içindeki birkaç parçanın etrafa saçılmasına sebep oldu. Bana kendisinin çarptığını zannedip konuşmaya başladı.

“Özür dilerim,” diye marıldanınca ben de bozuntuya vermedim. Eğilip yere düşen eşyalarını toplayıp ayağa kalkana kadar sessizliğimi korudum.

“Önemli değil,” dediğimde sesimi duyar duymaz bana baktı.

“Yine mi sen! Gözünüz falan mı bozuk sizin?” diye çıkıştı hemen.

Az önce sakince özür dileyen kız, benim olduğumu fark eder etmez yerini sinirli bir güzelliğe bırakmıştı. Anında tırnaklarını çıkarmış, saldırıya hazırды. Acaba her zaman mı böyleydi yoksa sadece bana karşı mıydı bu tavrı, merak ettim. Kızınca çok güzel olduğu gerçeğini de anında kabullendim. O yüzden üstüne gittim.

“Benden özür dileyen siz olduğunuza göre, demek ki kör olan sizsiniz. Ayrıca bu kucığıma ikinci atlayışınız,” derken ukala ukala gülümsemeden duramadım.

Çatık kaşlarla bana bakan bu kız bambaşka bir şeydi ve bunu inkâr edemezdim.

Üçüncü Bölüm

Ö lanet gülümsemeyi görmemiş olmak için her şeyi yaptım. Şu anda karşımda o ukala sırtışıyla dikilen adam, her nedense yanıma yaklaştığı anda sinirlenmeme sebep olmakla kalmıyor, üstüne bir de kontrolümü kaybettiriyordu. Ona deli gibi kızgın olmam gerekiyordu. Sinirden kudurmalıyım ama işte o dudaklarının kenarında beliren ve beni benden alan iki tane kocaman çukur, akli dengemi yitirmeme sebep olmak üzereydi. Ne zaman bir adam için bu kadar kısa zamanda hiç yaşamadığım bir heyecana kapılır olmuştum! Ona baktım, bu sefer gerçekten ona baktım ve bunu yaptığım için hiç bu kadar pişman olmamıştım.

Uzun boyluydu ama hem de ne uzun! Kendimi onun yanında minicik hissetmemem mümkün değildi. Ve tabii ki de iriydi. Hem korkutucu hem de güven vericiydi adam. Geniş omuzlarının üstündeki koyu saçlarla çevrelenmiş yakışıklı suratından belliydi, bir lafıyla bütün kızları ardından sürüklerdi bu adam.

Aşk Bayan

Hafif uzamış gür saçları enselerine değiyor, ona hem düzenli hem de asi bir hava vermişti. Ve tabii ki ona yakışan, çok fazla yakışan kirli sakallara sahipti. Saçları sanki biri onları karıştırmış gibi asice dağınıktı ama bu nedense gözüme çok güzel geliyordu.

Gözlerimi daha da aşağılara indirme isteğime karşı koyup kendimi onun hâlâ sırtan suratına bakmaya zorladım. Bu gözler nasıl bir yeşildi böyle, o kadar ki baktıkça içine çeken uçsuz bucaksız berrak okyanustu sanki.

Biraz daha adama bu şekilde bakmaya devam edersem rezil olmaya başlayacaktım. Adam benim bakışlarımı fark etmişti ki sırtışı daha da genişledi. Gülümsemesi genişleyip suratına yayılınca, o gamzeler daha da belirginleşti. İnce uzun parmaklarını kaldırıp bunu saklamak ister gibi ağzına götürdü.

Ah hayır, yapma! Onları biraz daha görmeme izin ver diye neredeyse oracıkta yalvaracaktım. Aniden gelen bu düşüncelerden rahatsız olup kendime geldim.

“Pardon ama bu ne küstahlık canım, siz benimle dalgamı geçiyorsunuz?” diye çıkıştım adama. Kendimi bu işten ancak böyle sıyrabilirdim. Adam gülümsemesini biraz daha toparlayıp “Hatırlatırım küçük hanım, iki defadur kendinizi benim güçlü kollarıma atıyorsunuz,” deyince ağzım önce şaşkınlıkla açıldı sonra sinirle kapandı.

“Siz ne kadar ukala bir adamsınız böyle! Kendinizi o kadar önemsemeyin, sizin kaslı kollarınıza atladığım falan yok benim.” Ağzında duran eliyle çenesini okşayıp gözlerimin o yöne kaymasına sebep olsa da, kısa sürede gözlerimi tekrar onun harika yeşile sahip gözlerine diktim.

“Demek kaslı kollarıma bırakmadım kendini, öyle mi?” diye sorduğunda bir önceki cümlemdede ona kaslı dediğim kısmı üstüne basa basa söylemişti.

"Sizin egonuz tavan yapmış. Ama benden size bir tavsiye; sahip olduğunuz o ego, sırık gibi olan boyunuzu bile aşmış durumda ve inanın şu yakışıklı suratınızı bile gölgede bırakıyor."

"Demek beni yakışıklı buluyorsun," diye gülümseyerek sorduğunda dişlerimi sıktım.

"Her seferinde en az on kelime ile kurduğum cümlelerin içinde dokuzu hakaret içerikli olmasına rağmen içindeki tek iltifat kelimesini üstünüze alınmanız ve bundan bu denli mutlu olmanız da o egonun ürünü mü?"

"Artık sesiniz nasıl büyüleyici ise ağzınızdan çıkan her hakaret kulağıma o kadar güzel doluyor ki, belki de alinasım gelmiyordur size," deyince ağzım şaşkınlıkla açıldı. Az önce söyledikleriyle yanaklarım hızla hılcum eden kanla kızarıırken, akşamın karanlığının bile bunu gizleyemeyeceğinin farkındaydım. Sıcak parmağını çenemde hissedene kadar da öylece kaldığımı fark etmemiştim. Eli uzanıp işaret parmağıyla çenemin altına belli belirsiz dokunarak yukarı doğru ittirdi. Bana dokunduğu yer alev almış gibi yanarken, geriye doğru dengesiz bir adım atıp ondan uzaklaştım. En son ne zaman bir adamdan bu derece etkilenmişim hatırlamıyordum bile. Kendime olan güvenim bir kez daha yerle bir olurken, aklıma gelen şeyle neredeyse gözlerim doldu. Ben Tarık gibi bir adamı bile elimde tutmayı becerememişken, karşımdaki gibi biri bana birkaç beden büyüktü.

Güvensizliğime lanet ettim. Neden bende bir kez olsun her şeyi akışına bırakacak cesaret yoktu? Her şeyin en güvenilir yolundan gitmek zorunda mıydım? Tecrübesizliğime bir kez daha lanet okuyarak telaşımı gizlemeye odaklandım.

"Şey... Saat epey geç ve benim yetişmem yani şey gitmem gereken bir yer var." Bir adım daha geriledim. "Benim gitmem gerek," dedim, saçma sapan kekeleme de nereden çıkmıştı ki?

Aşk Bayan

Kurduğum anlamsız cümleyi de görmezden gelip arkamı dönüp gitmeye çalıştım. İri, sıcak ve bir o kadar da nazik bir el kolumdan hafifçe tutup beni durdurduğunda, o kadar sesli bir soluk aldım ki adam bile duymuştur diye düşündüm. Ona sert çıkışmak daha iyi bir yoldu, bu yüzden ne kadar etkilendiğimi görmemesi için kolumu elinden çekip kurtarıırken “Ne istiyorsunuz?” diye sordum.

“Saatin epey geç olduğunun farkındayım ve izin vererseniz sizi gitmek istediğiniz yere bırakabilirim.” Sesinde az önceki ukalalığından eser yoktu. Sıcak ve samimiydi, bu da benim için işleri daha beter bir duruma sokuyordu.

“Hayatımda bu kadar saçma bir şey duymadım. Sizi tanımayorum bile.”

Karşıda duran taksileri işaret ederek “Orada duran taksi şoförlerinden daha fazla tanıyorsun ama,” dedi.

“Bu çok saçma bir açıklama. Herkes o taksileri kullanıyor ama kimse birkaç saattir tanıdığı bir adamın arabasına binmiyor.”

“O zaman sen de bir ilki gerçekleştirmiş olursun.” Adamın açıklamalarına gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Benden cevap gelmeyince devam etti. “Sadece seni götürmek istiyorum.” Söylediği cümleden dolayı kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Ne söylediğini yeni fark etmiş gibi telaşa kapıldı.

“Yani öyle demek istemedim. Götürmek derken, gideceğin yere götürmekten bahsettim.” Anlamamış gibi yaparak “Götürmenin başka anlamı da mı varmış?” dedim ve bu sırada gülmek için kendimi zor tutuyordum. Bu halimi anlamış olacak ki gözlerini kısıp baktı. “Benimle dalga geçiyorsun değil mi ufaklık?” Ufaklık mı? Cidden mi? Kaşlarım anında çatılınca “Ne oldu ufaklık?” diye sordu pişkin pişkin.

“Ben ufaklık değilim,” dedim sinirle, nefret ederdim bu kelimeden. Önce ailem sonra da çevremdeki arkadaşlarım, biraz

minyon olmamdan dolayı bu kelimeyi o kadar çok kullanmışlardı ki duyduğum anda tepki vermeden duramıyordum artık. Yeneden hareketlendim. "Size iyi akşamlar."

"Hey, sana götürebileceğimi söylemiştim."

"Evet, söylediniz ama ben kabul ettiğimi hatırlamıyorum. Teklifiniz için teşekkürler ama tercihim taksiden yana kullanıyorum," deyip taksilerinin olduğu tarafa ilerlemeye başladığımda, arkamdan geldiğini fark ettim. Yerimde durup hızla ona dönerken gerçekten sinirlenmeye başlamıştım.

"Ah hadi ama neden bu kadar ısrarcısın, gerçekten sapık olduğunu düşünmeye başlıyorum artık. Ne istiyorsun?"

"Sapık falan değilim. Sadece gideceğin yere götürüp seni bırakacağım o kadar."

"Ve ben de bunu kabul edeceğim, çünkü?" derken açıklamasını bekler gibi ona baktım. Biraz düşündü ve sonra "Çünkü eee... saat epey geç oldu ve senin gibi bir kızın taksiyle gitmesi hiç güvenli değil," diye yeterince saçma bir açıklama yaptı. Kahkahalarımı engel olamadım.

"İlk olarak benim gibi bir kız derken ne demek istediğini anlamadım. İkinci olarak ise -elimi kaldırıp ileride duran taksiyi göstererek devam ettim- seni de şurada duran herhangi bir taksiciden daha fazla tanımadığımı bir kez daha belirtiyorum. Sana onlardan daha fazla mı güvenebilirim, çünkü?"

"Şu çünkü saçmalığına bir son verir misin artık!" Cevap vermeden ona baktım. Konuşmamızın bittiğine karar verip yürümeye başladım. Yanımda sessizce ilerledi, sesimi çıkarmadım. Taksilerin olduğu caddeye gelip birinin kapısını açıp çantamı bıraktım ve ona döndüm.

"Her şeye rağmen çok ilginç bir akşam oldu." Ne diyeceğimi bilemediğimden aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Görüşürüz."

Aşk Bağası

“Görüşelim,” diye karşılık verince şaşım kaldım.

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Mümkün kılabilceğimi biliyorum,” diyen adamın her yanından özgüven akıyordu.

“Bence bırakalım, böyle kalsın,” dedim gülümseyerek ve devam ettim. “Belki başka bir yerde bir kez daha karşılaşırız, ne dersin?”

“Gerçekten seni bir daha görmem için bana fırsat vermeyecek misin?”

Taksinin arka koltuğuna geçip oturdum. Kapıyı kapattım ama onunla konuşmak için camını indirdim. “En azından ismini söyle,” dediğinde gülümsemem daha da genişledi. “Kusura bakma, tanımadığım adamlara ismimi de söylemeyi tercih etmiyorum,” dedikten sonra taksi şoförüne gitmemiz gereken yerin ismini verdim ve ona dönüp “Hoşça kal,” dedim. Başıyla küçük bir selam verip “İyi geceler,” diledi ve araç hareket ettiğinde dönüp arkama baktım. Birkaç saniye daha orada durdu, ardından arkasına dönüp uzun adımlarla ilerledi.

Arabama binip otelime varana kadar aklımda kalan tek şey bir çift ela gözdü. Hayatım boyunca bir kadına böylesine kapıldığımı hissetmemiştim. Bir daha asla böyle şeyler hissetmeyeceğime yemin eden ben, ufacık bir kıza, bir çift ela göze esir olmuş; gecenin karanlığında boş yolda ilerlerken aklımda sadece onun kızaran yanakları, kafa tuttuğunda kaldırdığı minik burnu ve öpmek için aklımı yitirmeme sebep olan sol dudağının üstündeki ben vardı. Yanımdan geçip giden tek tük arabaların ışığı gözlerime vurdukça, önümde beliren tek şey bal gibi parlayan ela gözler oldu. Sadece birkaç saat önce gördüğüm, üstelik çenesine onlar-

ca laf ettiğim, inadına sinir olduğum kız için düşündüğüm şeyler inanılmazdı.

Otele varıp bir duş aldım. Üzerime rahat bir şeyler giyip bir şeyler içmek için lobiye indim. Yüksek bar sandalyesinde oturup ikinci kadehimi aldım ve dudaklarıma götürmeden önce sandalyemde bir tur dönüp başımı giriş kapısına çevirdim. Kadehimi dudaklarıma değdirip bir yudum almıştım ki donup kaldım. Oradaydı işte, tam karşımdaydı. Yine...

Kadehimi barın üzerine o kadar hızlı bırakıp ayaklandım ki bardağın devrilme sesini ve barmenin okuduğu lanet içeren cümlelerini belli belirsiz duydum. Bütün algılarım kapanmış gibi ne ondan başka bir şey görüyordu gözlerim, ne de herhangi bir sesi işitebiliyordu kulaklarım. Sadece ona odaklanmıştım tüm benliğimle. Yorgun adımlarla kapıdan girişini, elindeki ufak çantayı bir elinden diğerine geçirip ağrıyan kısımlarını ovalayışını, gözümü bir kere bile kırpmadan sakın adımlarla ilerleyişini izledim.

Orada öyle dikilip resepsiyondaki kızla konuşmaya başlayışını izlerken aklıma gelen fikirle cebimden hızla çıkardığım telefonumu elime alıp hemen numarayı tuşladım. Bir kere çaldı ve karşımdaki görevli kıza bir dakika der gibi el işareti yaptı ve otelin ismini söyleyerek telefona cevap verdi.

"Ben Baran Adalı," dediğim anda başı kalktı ve karşıdan gözleri benimle buluştu. Başımı hafifçe aşağı eğdim.

"Buyurun Baran Bey."

"Karşımda duran kız var ya, ona benim katımdaki diğer odayı normal bir oda gibi kiralamamı istiyorum," deyince karşıdaki kıza baktı ve "Ama nasıl..." diyemeden araya girdim. "Kıza belli etme ve dediğimi yap." Sert çıkan sesim işe yaramış olacak ki bana telefonda cevap vermek yerine başını salladı ve onayladı.

Olduğum yerde işlemleri halletmesini, asansöre doğru ilerlemesini izledim. Kapılar açılıp içeri geçerken başını çevirip benim

Aşk Başına

olduğum yöne bakmasıyla hızla arkamı döndüm ve dönmemle yanımdan geçen garsonun elindeki bütün tabakların gürültüsüyle yere devrilip parçalara ayrılmasına sebep oldum.

"Ah lanet olsun!" Başımı çevirip kızın asansörle çıkıp çıkmadığına bile bakamadım. Garson benim kim olduğumu sonradan fark etmiş olacak ki "Çok özür dilerim Baran Bey," diye ardı ardına pişmanlıklarını sıralarken kolundan tuttum. "Senin hatan değildi, söyle sakın senden kesmesinler."

Genç garson arkamdan teşekkürlerini sıralarken, hızla kapanmak üzere olan diğer asansöre yetiştim ve en üst katın düğmesine basarak çıktım. Odamın olduğu kata ulaştığımda önce kendi odama girip üzerimdekileri çıkardım ve daha rahat bir şeyler giydim. Birkaç dakika daha odada oyalandıktan sonra kapıyı açıp dar koridordaki diğer odaya doğru ilerledim ve kapıyı çaldım. Birkaç saniye sonra içeriden onun sesi duyuldu. "Kim o?" dediğinde aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Oda servisi."

Birkaç dakika sessizlik oldu ve sonra "Bir saniye," diyen tereddütlü sesini duydum. Oda servisini çağırmadığı halde neden geldiğine şaşırdığını hayal ettim.

Aklımdan çıkaramadığım kızın benim otellerimden birine gelme ihtimali yüzde kaçtı bilmiyorum ama belki de kader denen şey, bu sefer benden yana çalışıyordu. Bunu bu sefer işaret olarak algılayacaktım ve elimden kaçıp gitmesine izin vermeyecektim. Düşüncelerimin arasında kapı yavaşça açılmaya başladı ve karşımda gördüğüm görüntü, nefesimin kesilmesine sebep oldu. O bana titreyen sesiyle "See...nin burada ne işin var?" diye sorduğunda bile benim aklım çoktan başka şeylerle dolmaya başlamıştı bile.

Gecenin bu saatinde oda servisi, istemediğim halde neden geldiğini anlamadığım gibi üzerime giyecek bir şeyler bulayım derken

ayak parmağımı yatağın köşesine çarpmış, o hızla dönerken ıslak saçlarımın sertçe yüzüme vurmasına sebep olmuşum. Lanet olsun! Tek ayağımın üzerinde sekerek hareket etmeye çalışırken bir elimle de saçlarımı gözümün önünden çekmeye çalıştım. Çantamdan eşya çıkararak vakit kaybetmektense kapının arkasına geçip yavaşça araladım ve kafamı uzatıp otel görevlisine servisi bırakıp gitmesini söylemek üzereydim ki gördüğüm kişiyle eğildiğim yerden az kalsın kafamın üzerine düşecektim. Şaşkınlıkla ne yaptığımı bilemeden kapın arkasından çıkıp adamın tam karşısına geçerken ağızından çıkan kelimelerin kontrolünü bile sağlayamadım.

"See...nin burada ne işin var?" Ondan cevap bekler gibi baktım ama adamın gözleri önce tek tarafa topladığım ıslak saçlarımın açıkta bıraktığı bir omzumdan, havluyu sıkıca sardığım göğüslerime, oradan da kalçalarımın biraz altında biten havluyu takip ederek bacaklarıma kadar indi ve tekrar yukarı çıkıp gözlerini gözlerimle buluşturdu.

Yutkunurken boğazında oynayan âdemelmasına takıldı gözlerim.

Yutkundum, Allah'ım bir adamın yutkunmasından etkilendiğime inanmadım.

Ağızımın içinde gevelediği şeyleri duyduğum zaman sadece yanaklarım değil tüm bedenim kızarıırken, adamın karşısında nasıl durduğumu fark ettim.

"Ya öldüm cennetteyim ya da seni o kadar çok düşündüm ki sonunda düşünce gücüyle seni bu halde karşımda buldum," diyen adamın karşısında küçücük bir havluyla durarak ne hal ediyordum ben!

Bana doğru bir adım attı.

Kapının kolunu sıkıca tutan elim daha da gerildi ve bir adım geri gittim.

Aşk Bağları

Bir adım daha geldi.

Bir adım daha geriledim.

İçeri girip kapı kolunun üzerindeki elimin üzerine elini koydu ve kapıyı kapatmak için ittirirken beni de kendiyle bir çevirip, kapıyla arasına hapsetti. Titreyen elimin üzerindeki elinin kasıldığını hissettim. Sesim neredeydi benim, neden bir türlü adama geri çekilmesini söyleyemiyordum? Bana çok yakındı ama yine de dokunmuyordu. Ellerimiz dışında hiçbir yerimiz birbirimize değmeden öylece durduk.

"Şimdi buna kader mi deniyor, tesadüf mü?" diye sorduğunda "Bil...miyorum," diyebildim.

"Her ne halt ise umurumda bile değil, şu an seni bu halde karşımda yeniden görmek için ne sevap işlediysem, şükürler olsun ki yapmışım."

"Beni takip mi ettin sen?"

"Hayır ama otele geldiğimden beri bunu neden yapmadım diye kendime söylemediğim laf kalmamıştı."

"Peki, o zaman nasıl oldu da sen benim odama kadar gelebildin. Üstelik oda servisi diye yalan söyledin, demek ki burada benim olduğumu biliyordun."

"Evet, senin burada olduğunu biliyordum. Lobide otururken senin içeri girdiğini gördüm ve resepsiyondaki kıza, sana benim katımdaki odalardan birini vermesini söyledim."

"Sen, ama... ama nasıl yaptın bunu?"

"Burası benim."

"Neresi senin?" dedim şaşkınlıkla. Gülümsedi.

"Bu otel bana ait."

"Hepsi mi?" dedim hayretle. Adamın oteli vardı!

"Yok ufaklık bir kısmı benim, kalanı başkasının," derken kahkaha attı. Dalga geçiyordu pislik. "Hepsi benim ve bunun gibi üzerinde Adalı yazan ne görürsen bana ait ufaklık."

Taba Altı Cazan

Şaşkınlıktan dehşete düşmüş olmasaydım eğer bana tekrar ufaklık dediği için canına okurdum ama o kadar şaşkındım ki ve bu kadar yakınımda olması da işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Aniden sinirlendim beni bu kadar etkilemesine, sorgusuz sualsiz bu kadar yakınlaşmasına, ona karşı koyamamış olmama...

Elinin altındaki elimi çekmeye çalıştım ama izin vermedi. Diğer elimi kaldırıp onu benden uzaklaşmasını istediğimi anlaması için hafifçe ittirdim.

"Bana bu kadar yakın durmandan hoşlanmıyorum, ayrıca sana izin verdiğimi de hatırlamıyorum."

"Ben de izin istediğimi hatırlamıyorum."

"Bak ne güzel biliyorsun işte, şimdi beni ahtapot gibi sarmaktan vazgeç ve rahat bırak. Tekrar ediyorum bundan hoşlanmıyorum..." Her bir heceyi üstüne basa basa söyledim. Yerinden bir santim bile kıpırdamadan başını geriye atıp seslice güldü. Başını eğip gözlerini gözlerime dikti ve "Emin misin?" diye sordu.

"Neyden emin miyim?" dedim anlamadığımı belli eden çatık kaşlarımla.

"Sana bu kadar yakın olmamdan hoşlanmadığına emin misin?" Tereddüt bile etmedim, "Tabii ki eminim," dedim.

"Dudakların öyle söylüyor ama buradan bakınca hiç de öyle gözüküyor ufaklık." Bana doğru eğdiği başıyla dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, istemsizce gözlerim kapandı. Nefesi dudaklarımı okşayıp geçerken inler gibi bir soluk bıraktım. Başparmağını dudaklarıma üzerinde hissedince anında gözlerim açıldı.

"Dudakların sana yaklaştığım anda öpmemi ister gibi aralandı." İşaret parmağını dudağımdan yanağıma, oradan da nabzımın deli gibi attığını gösteren boynumdaki damarın üzerine gelip orada durdu ve hafif bir baskı uygularken, boynum aksi yöne doğru kıvrılıp ona açık alan sağladı.

Aşk Bağları

"Göğsün o kadar hızlı inip kalkıyor ki, elimi nabzının attığı yere koymasam da senin ne kadar heyecanlandığını anlarım."

"Lütfen, yapma. Biraz mesafeye ihtiyacım var, bu çok yanlış."

"Neye göre yanlış?" derken biraz daha yaklaştı. Allah'ım heyecandan ölmek diye bir şey varsa şu an yaşıyordum. Hayır, yoksa da tarihe geçecek ilk vaka ben olacaktım zaten.

"Çünkü yanlış," dediğinde elini çenemin altına koyup ona bakana kadar başımı yukarı kaldırdı. Gözlerini dudaklarıma kitlemiş öylece bekliyordu. Sonra dizlerimi titreten o kelimeler döküldü dudaklarından.

"Seni öpmek istiyorum. İlk gördüğüm anda, sana deli gibi sinirliyken bile aklımdan geçen tek şey, şu küçük beninden başlayıp senin tadını almaktı." Eli dudağımın kenarındaki benim üzerinde oyalandı usulca.

"Seni tanımıyorum bile."

"Sana kendimi tanıtmama izin bile vermedin, izin ver."

"Havaalanında tanıştığım bir adamla yaşadıklarına inanamıyorum," diye mırıldandım, bu hatırlatmayı ondan çok kendime yapmak ister gibiydim.

"Peki, nerede tanışsak bana bir şans verirdin? Sokakta sana çarpsaydım ya da sen üzerime kahve döksen uygun mu?" diye sorunca gülümsedim.

"Ya da sabah benimle kahvaltı etmeye ne dersin? Belki de orada karşılaşmış gibi yapar, yeniden tanışırız."

"Bilmiyorum," derken soluğumu bıraktım.

"Sen izin versen de vermesen de seni öpeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ne? Sen aklımı mı kaçırdın, bunu yapamazsın!"

"İşte bu kabul edilebilir bir şey ufaklık."

"Bana ufaklık deme ve lütfen benden artık uzaklaş."

"Seni kızdırmak neden bu kadar hoşuma gidiyor?" Sürekli söylediklerimi göz ardı edip kendi sorularına cevap arar gibi mırıldanınca "Sen deli misin Allah aşkına?" dedim. Elimi göğsüne sertçe dayayıp onu ittireceğim sırada elimi tuttu ve aramızda hiç mesafe kalmayacak şekilde beni kendine yasladı.

"Bence artık bu konuşmanın sonuna geldik."

"Sakin deneme bi..."

Cümlemi bitiremeden sertçe benimkilere kapanan dudaklarla birlikte avucunun içinde duran elim yumruk oldu, sıkıca tuttu onu. Onun sıcaklığına kapılıp giderken aklımda ne var ne yoksa silindi gitti bir anda. Kalbim sanki daha fazlası mümkünmüş gibi hızla atarken, bütün kontrolümü yitirdim ve sınırsız tuttuğu ellerimi ondan kurtarıp üzerindeki ince tişörtüne sıkıca asıldım. Onu daha fazla kendime çekmeye çalışırken yaptığım, kendimden beklenmeyen hareketlerime şaşırdım kaldım.

Daha fazla konuşmasına fırsat vermek aptallık olurdu. İlk gördüğüm andan beri yapmak istediğim şeyi daha fazla bekleyecek gücüm yoktu. Tek bir hareketle, aniden kapandım dudaklarına. Onu öpmenin tarifi yoktu. Ne hissettiğime bir isim koyabilirdim, ne de yaşadığıma bir sıfat yakıştırabilirdim. Bu, bu bambaşkaydı. Hiç bilmediğim, yaşamadığım bir duyguydu.

Güneşin tadını almak gibi...

En güzel çiçeğin özünü tatmak gibi...

Esip giden rüzgâra dokunmak gibiydi.

Hayatımda ilk defa kalbim gümbür gümbür atarken birini bu denli istekli öptüm.

Geri çekildiğimde hızla inip kalkan göğsüm ondan nasıl etkilendiğimin kanıtıydı. Gözlerine bakarken gördüğüm kırgınlıkla gülümsedim.

Aşk Bağına

"Bu hayatımda yaşadığım en muhteşem şeydi güzelim."

Bir an bana baktı, ne yapacağını bilemez halde öylece bekledi. Ellerini göğsüme koyup beni kendinden biraz uzaklaştırdı ve işte tam da o anda, ben onun elalarında kaybolmuşken yanağıma inen sert tokatla başım sola doğru döndü. Bu ufacık bedenden beklemediğim güç karşısında afallayıp kaldım.

Kaşlarını çatıp ona bakarken "Bir şeyi yapmadan önce izin almayı öğrenmen gerek, egonu birazcık yerlere indir," dedi.

"Az önce bana karşılık verirken, izin almamış olmamdan hiç de şikâyet eder gibi bir halin yoktu." Yanından geçip odanın içine doğru ilerlerken, aniden bana doğru sinirle baktı.

"Eğer bir tokat daha yemek istemiyorsan hemen odamdan def ol!"

"Yarın sabah benimle kahvaltıya gel," dedim aniden, sinirle karışık bir kahkaha attı.

"Artık kesinlikle eminim, senin aklından zorun var. Az önce sana tokat attım ve sen beni kahvaltıya mı çağırıyorsun?"

"Evet," dedim tereddüt etmeden.

"Senin bu güvenin nereden geliyor böyle, kafana göre odama girip beni neredeyse yarı çıplak görüp öpüyorsun. Hiç düşünmedin mi bir erkek arkadaşım, nişanlım ya da kocam olabileceği ihtimalini," deyince kaşlarını çatıttım. "Hemen odamdan çıkmanı istiyorum. Yoksa saatin kaç olduğu umurumda bile olmaz, buradan çıkar giderim," diye devam etti. Gözlerindeki ciddiyeti anladığım anda geri adım atmaya karar verdim.

"Pekâlâ, şimdilik gidiyorum ama sabah seni beklediğimi unutmamana istiyorum," dedim ve adımlarımı zorla da olsa atıp kapıdan dışarı çıktım.

Odama geldiğimde üzerimdeki tişörtü sıyrıp kendimi geniş yatağa bıraktım. Gözlerimi tavana dikmiş öylece yatarken aklımdaki tek şey, saatlerdir olduğu gibi yine o kızdı.

O kız...

Hâlâ ismini bile öğrenememiş olmamdan ötürü kendime kızdım. Yatağın yanındaki telefonu elime alıp aşağıyı aradım.

"Buyurun Baran Bey."

"Benim katımdaki odayı verdiğin müşterinin adı ve soyadını öğrenmek istiyorum."

"Bir saniye Baran Bey... bakıyorum."

"Ela Aksoy efendim."

Telefonu kapattıktan sonra "Ela..." diye fısıldadım. Bir insana ismi ancak bu kadar yakışır. Gözlerim kapanmadan önce defalarca onun gözlerini hayal edip, ismini zikrettim zihnimde.

"Ela..."

Yatağın içinde kıvrılmış öylece yatarken, yarım saat önce olanlar bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Ben ne zaman bu kadar dengsiz ve aşırı hareketlerde bulunur olmuştum? Tarık benim ilk gerçek ilişkimdi. Sonuna kadar devam etmekten hep çekinsem de çoğu ilklerimi onunla yaşamışken, ona bile bu denli karşılık vermemişken nasıl oluyordu da hiç tanımadığım bir adama böyle kapılıp gidiyordum? Ben bu değildim, ben asla böyle şeyler yapmazdım.

Aklıma gelen şeyle elime telefonumu alıp internette Adalı Otel ismini arattım ve lanet olsun, gördüklerim karşısında neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Her şehirde bir oteli vardı bu adamın!

Ama asıl dikkatimi çeken bu haberler olmadı. Art arda sıralanmış magazin haberlerini tek tek, birini bile atlamadan okudum.

"Adalı Holding'in varisi Baran Adalı yine başka bir güzelle samimi bir şekilde yakalandı!"

Aşk Bağına

'Şok! Zengin iş adamı Baran Adalı çapkınlıkta sınır tanımıyor.'

'Her gece başka bir âlemde olan Adalı Holding varisi, yaptığı işlerle başarıdan başarıya koşuyor.'

'Baran Adalı'nın yanındaki esmer güzel kim?'

'Baran Adalı ve şansın sevgilisi...'

İşte bu son haberde takılıp kaldım. Haber yalnızca iki gün öncenin haberiydi. Elimdeki telefonu sinirle yatağın bir yerine fırlatıp attım. Nerede uçkuruna sahip çıkamayan adam varsa hepsini mknatis gibi üzerime çekmekte üstüme yoktu anlaşılan. Tarık gibi bir adamla bile bu durumlara düştüysem eğer bunun gibi bir adamla asla başa çıkamazdım.

Ah Didem bir duysa bu olanları, kesin beni gebertirdi.

Düşüncelerimin arasında bir yerlerde uyumuş olmalıyım ki sabahın ilk ışıkları açık perdelerden içeri sızarken gözlerimi açtım. Elimi uzatıp yatağın içinde telefonumu arayıp bulduğumda saat henüz yedi bile olmamıştı. Aklıma gelen şeyle yerimden fırladım. Biraz daha oyalanırsam eğer bu adama tekrar yakalanmam kaçınılmaz olacaktı. Kendimi banyoya atıp hızla hazırlandım. Ufak çantamı da alıp onun odasına bir kere bile bakmadan asansöre ilerledim. Aşağı inip hesabımı kapatmaya çalışırken akşamdan beri görevli olan kadın tereddütle elimdeki parayı aldı. Teşekkür ettim ve kendimi hızla otelden dışarı attım.

Dışarıda bekleyen taksiye atlar atlamaz otogara gideceğimi söyleyip arkama yaslandım. Yirmi dakikalık bir yoldan sonra Çeşme otobüsüne binmiş, iki aydır evim dediğim yere doğru gitmenin verdiği huzurla gözlerimi kapattım.

Baran Adalı defteri benim için açılmadan kapanmıştı.

Dördüncü Bölüm

Sabah avaz avaz bağırarak güneş ışıkları yüzüme vururken yerimde gerindim. Saatin dokuzu biraz geçiyor olduğunu görünce yataktan fırladım, banyoya girdim ve kısa bir duşun ardından soluğu onun kapısında aldım. Önce bir kere tıklattım ve bekledim. Sabırsızca yerimde beklerken asansörün kapısı açıldı ve içeriden odaları temizleyen görevli çıktı. Yanıma gelip içeri girmeye çalışırken ona çatik kaşlarla baktım.

"Neden odayı temizliyorsun?"

"Sahibi erken saatte çıkış yapmış efendim."

Lanet olsun, bunun başıma geleceğini bildiğim halde nasıl oldu da bu kadar uyumuştum ben! Aşağı inip onunla ilgili bilgi almaya çalışsam da bir işe yaramadı, ismi ve soy ismi dışında hiçbir bilgi yoktu elimde.

Elimde kalan tek şey adı gibi Ela olan bir çift göz, muhteşem çiçek kokusu ve harika tadı...

Aşk Başına

"Artık yeter! Susayım susayım diyorum ama iki gün oldu, sende bir haller var dostum." Ağzımı bir şeyim olmadığını söylemek için açmaya kalktım ama Kemal durmadı. "Sakin bir şeyim yok deme, ne salağım ne de körüm." Elimdeki kalemi sıkıntıyla fırlatıp ellerimi başıma götürüp sıktım. "Neyin varsa söyle de yardımcı olayım Baran."

"Sanırım aklımı kaybediyorum," dedim sadece çünkü öyle hissetmeme ramak kalmıştı.

"Nasıl yani?"

"Biri var."

"Ne demek biri var?"

"Bir kız."

"Senin hayatında hep bir kız var Baran."

"Sorun da tam burada zaten. Sorun hayatımda olmaması, sorun onun nerede olduğunu bile bilmemem. Sorun onun her an her dakika aklımda olması!" dedim bir solukta. Rahatladığımı hissettim zira iki gündür içimde tuttukça aklımı kaçırarak gibiydim. Her an her dakika tek düşünebildiğim şey, o kız olmuştu.

Kemal her şeyi baştan anlatmamı isteyince anlattım. Hiçbir detayı atlamadan, yeniden hafızama kazır gibi anlattım. Bitirdiğimde bana garip garip bakan arkadaşşıma döndüm.

"Vay canına, âşık mı oldun sen?" dedi. Şaşırmıştı ama nasıl şaşırmasın ki, ben bile bu halimi kabullenememiştim daha.

"Âşık falan değilim sadece garip bir çekim, büyük ihtimalle bana bu kadar karşı koyduğu için aklımdan atamadım bir türlü."

"Aslı'dan sonra ilk defa böyle konuştuğunu duydum."

Duyduğum isimle yerimden fırlayıp "Sana onun adını asla ağzına almayacaksın demedim mi Kemal, bilerek mi yapıyorsun?" dedim.

"Onca yıl geçti Baran, hâlâ mı?"

"Evet, hâlâ. Hiçbir zaman da geçmeyecek, anladın mı?"

"Hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Ona hissettiğim şeyleri bir duysan, inan bana ne kadar yarıldığını anlarsın."

"Ne olursa olsun, onca zaman geçti ve sen hâlâ onu unutmadin."

"Bu öyle bir şey değil."

"Açıkla o zaman nas..."

"Yeter!" diye bağırdım. "Yeter artık bu konu hakkında asla konuşmak istemiyorum. Asla!" Masanın üstünden telefonumu ve anahtarlarımı alıp tek kelime etmeden Kemal'in evinden çıktım. Bu durumda Didem'i de çekemezdim hiç zaten.

"Yeter artık Didem, beynimi yedin bitirdin. Kapa çeneni!" dedim sinirle elimdeki bıçağı ona doğru kaldırarak.

"Sen de söyle ya, beş gün oldu ağzından tek kelime laf almadım. Kimdi o öpüştüğün adam?"

"Ben öpüşmedim, o beni öptü. Sana bin kere söyledim."

"Ama yakışıklıydı değil mi?"

"Öyle olduğunu da neredeyse bin kere söyledim Didem."

"O zaman kim olduğunu da söyle. Adamı nereden tanıyacağım ki zaten."

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ, tamam. Sadece ismini söyleyeceğim, anlaştık mı ve sen de bu konuyu bir daha asla ama asla açmayacaksın." Küçük bir çocuk gibi yerinde zıplayıp ellerini çırpı.

"Söz veriyorum bir daha konuşmayacağım."

"İsmi Baran." Didem yüzünü buruşturdu. "Hadi ama şimdi ne oldu?" diye sordum.

Aşk Baqana

"Kemal'in arkadaşı Baran geldi aklıma, adamın elinden geçirmedeği bir ben varım bir de sen varsın herhalde. Neyse, isminden hiç haz etmedim iyi ki daha ileri gitmemişsiniz."

"Didem öyle bir şey değildi zaten sadece beni öptü o kadar. Ve bu konu son kez konuşuldu kapandı, anlaşıldı mı?"

"Tamam tamam," derken ağzına attığı kirazı yutmadan konuştu. "Ben çıkıyorum. Kemal ile buluşup önce yemek yiyeceğiz sonra da alışveriş yapacağız. Düğüne bir hafta kaldığına inanmıyorum Ela."

"İnansan iyi olur arkadaşım çünkü gerçekten tam da o kadar kaldı. Hadi şimdi git, ben de biraz kafa dinleyeyim." Çantasını alıp kapıdan çıkmadan yanağına bir öpücük kondurup "Görüşürüz güzellik," dedi ve çekip gitti.

Bir süre televizyon izledim ama saat daha çok erkendi. Bir duş almaya karar verdiğim anda suların kesilmiş olduğunu fark ettim. Didem'in bana verdiği yedek anahtarları bulup üzerime tayı ve bol bir tişört geçirdim. Spor ayakkabılarımı giydim ve arkadaşımın evine doğru hızlı adımlarla ilerledim. Yolda mesaj atmayı da ihmal etmedim.

'Bende sular kesilmiş, sana geçiyorum haberin olsun canım.'

'Biz geç geliriz, keyfine bak kuzum. Anahtarın vardı değil mi?'

'Evet, canım var, iyi eğlenceler.'

On dakika içinde eve vardım. İçeri girip telefonumu cebimden çıkarıp masaya koyacağım sırada elimde titredi. Kimden ol-

duğunu gördüğümde hâlâ şaşıryordum, adamın hiç vazgeçme-
niyeti yoktu.

**'Senden hâlâ vazgeçmedim, sadece bilmeni is-
tiyorum.'**

Avazım çıktığı kadar ben senden vazgeçeli çok oldu diye ba-
ğırasım gelse de telefonun kilidini kapatıp soğuk bir duş almak
için yukarıdaki geniş banyoya doğru ilerledim. Üzerimdekileri
tek tek çıkardım, evde yalnız olmanın keyfini sürecektim. Din-
lenmek için harika bir fırsattı. Benim evim de neden böyle geniş
bir küvetim yoktu ki? Küveti doldurup içerisine de köpürtecek
kadar banyo köpüğü sıktım. Yeterince dolduğundan emin olduk-
tan sonra içine girdim. Suyun içine girdikçe ılık suyun bütün
vücudumu rahatlatmasına izin verdim. Kendimi bildim bileli o
dar duşlar yerine böyle büyük küvetlerde duş almayı sevmiştim.
Didem'in evi de bu sebepten en sevdiğim yerlerden biriydi.

On dakikadan daha fazla öylece uzandım. İçerinin sessiz-
liğinde kendime hiçbir şeyi düşünmeden öylece rahatlama izni
verdim. Tarık artık yoktu benim için ve bir daha da asla olmaya-
caktı. Bundan sonraki hayatımı düzene sokmam gerekiyordu. İi
aydır bu işi gayet güzel beceriyordum. Şu andaki işimi seviyor-
dum. Berk'le çalışmak çok rahat ve eğlenceliydi. Otuz yaşnda-
ki patronum oldukça yakışıklı bir adamdı. Didem her seferinde
bunu gözüme gözüme sokmaya çalışsa da, buna gerek yoktu.

Ben zaten adamın farkındaydım ama sorun benim onu o gör-
le görmememdi. Suyun içinde biraz daha gevşedim. Duştan çıkıp
bir havluyla saçlarımı kuruladım. Evde yalnız olmayı fırsat bilip
biraz keyif yapmaya karar verdim. Saçlarımı sildiğim havluyu
üzerime dolayıp mutfaka doğru ilerledim. Tam içeri girecektim

Ak Bağı

ki içeriden gelen tıkırtıları duydum. Evde biri vardı, ne halt edecektim ben şimdi. Etrafımda bir şeyler bulma umuduyla arandım ama Didem'in topuklu ayakkabılarından başka bir şey bulamadım. Hemen bir tanesini elime alıp sessizce içeri girdim.

Bu adam da kimdi böyle? Üzerinde sadece şortuyla –ki o şortun saten olduğu da gözümünden kaçmadı– öylece dikilmiş arkası dönük, tezgâhta bir şeylerle uğraşıyordu. Cesaretimi toparlayıp arkasından sessizce yaklaştığımda, var gücümle bu kadar yüksek topuk giyen arkadaşına teşekkür ederek elimdeki ayakkabıyı kafasına geçirdim. Adam o kadar uzundu ki tam olarak kafasına vurduğumdan bile emin değildim ama en azından ona yakın bir yere vurmayı başardım.

Kafasına yediği darbeyle adam acı acı “Ah!” diye inledi. Oh olsun diye geçirdim içimden. Sonra adam bana dönmeden önce elini uzatıp vurduğum yeri yokladı. Kahretsin, bir adamı etkisiz hale bile getiremiyordum. Şimdi ne yapacaktım? Hemen buradan çıkmam lazım diye düşündüm. Tam hareket edecektim ki adam benden önce davranıp hareketlendi. Ona tekrar vurmak için hazırlanmıştım ki hızla döndü ve kaldırdığım elimi havada yakaladı.

Ona bakmamla yerimde donup kalmam bir oldu. Şaşkınlıkla ağzım bir açılıp bir kapandı. Ne söyleyeceğimi bir türlü bulamıyordum.

“Yine mi sen, senin ne işin var burada?” diye sormayı becerdim sonunda. Hâlâ elimi tutuyordu ve en az benim kadar o da şaşkındı. O muhteşem yeşil gözlerini kısmış, altında sadece şortuyla karşımdaydı işte, bu sefer rüya görmüyordum.

Adam hiç utanmadan beni baştan ayağa süzdü. Üzerimde –yine– küçücük bir havlu olduğunu hatırladığım anda geri çekilip gitmek istedim ama elimden daha sıkı tutup buna engel oldu.

Beni biraz daha kendine yakınlaştırdı diğer eliyle belimden tutup kaçmamamı sağladı. Derdi neydi bu adamın. Ona bu kadar yakın olmak karımın altında hiç bilmediğim bir noktanın ağrmasına sebep oldu. Adamın kendine has kokusu burnumdan ciğerlerime sızınca, sadece bir hafta geçmesine rağmen dün gibi hatırladığım görüntüler geldi gözümün önüne.

Ondan bir adım uzaklaşmayı başardım ve ona baktım. Başımı eğip önce çıplak ayaklarına, biraz yukarı kalkınca kaslı bacaklarına, üzerinde duran saten şorta kadar onu inceledim. Tanrı'ya şükür ki altındaki şort boldu. Gözlerim o kısımda kalmaya inat etse de uzaklaşmayı başardım. Benim sorunum neydi böyle, adamın olmadık taraflarına bakmada nereden çıkmıştı?

"Yine mi sen? Yoksa sen beni mi takip ediyorsun?" diye alay ederek sordu. O kadar şaşkın ve onun etrafında olmaktan dolayı heyecanlanmış durumdaydım ki saçmalamadan nasıl cevap vereceğimi düşünüyordum. Allah aşkına adamı yarı çıplaktı ve filmlerden fırlamış gibi karşımda dikiliyordu. Ah hayır, şimdi de terlemeye başlıyordum. Kafanı topla artık Ela diye uyardım kendimi. Bir taraflarıma kaçan sesimi bulmak için uğraştım.

"Ne münasebet canım, asıl senin bu evde ne işin var? Üstelik bir de çıplaksın." Sesimin berbat çıkmasına engel olamadım ama en azından çıkarmayı başarmıştım.

"Üstelik bence sen beni takip ediyorsun."

Aklım neredeydi benim. Aklımın nerede olduğu barizdi ama şu an bu konuya girmek bile istemiyordum. Baran'ın gözleri aniden dudaklarıma kaydı. Dilini kendi dudaklarının üzerinde gezdirince, aynısını bana da yapması için neredeyse yalvaracaktım. Ben daha önce hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Hormonlarımla nesi vardı böyle? Gözlerimi dilinin ıslatmış olduğu dudaklarımdan alamıyordum.

Ak Bana

“Bakışlarında benimle aynı şeyleri düşündüğünü anlayabiliyorum,” derken sesi değişmişti.

Evet, yine öpmesini, dokunmasını istiyordum ama bunu ona söyleyecek değildim. Baran bana o kadar yakındı ki nefes aldıkça tatlı nefesi yüzüme çarpıyordu. Biraz daha yaklaştı. Sesimi bile çıkaramadım. Sadece onun beni yönlendirmesine izin verdim. Kollarının arasında biraz kıvrandım ama beni sertçe tuttu.

“Aklından bile geçirme güzelim, bu sefer kaçmana asla izin vermem. İstedigimi alana kadar benimsin,” derken sesi tehdit ediciydi. Peki, ben bu manyaktan neden korkmuyordum o zaman?

“Pekâlâ, yine karşılaştık ki ben bu seferki görüşmeden yine oldukça memnunum,” derken üzerimde neredeyse hiçbir yerimi kapatmayan havluyu inceledi. Hiç utanması yoktu bu adamın. Arsız gözleri bir an bile tereddüt etmedi bakarken. Gözleri bacaklarımda dolandı, yakamın açıkta bıraktığı tenimde, oradan aşağıya inip utanmadan göğüslerime baktı. Bunun ne kadar hoşuna gittiğini belli eder gibi dudaklarını yaladı yine. Bu hareketi neden bu kadar hoşuma gidiyordu ki benim?

“Bakma bana öyle, sanki daha önce görmedim.”

Bu düşüncelerle kızardığımı hissettim. Böylece Baran da aklımdan geçen şeyleri az çok tahmin etmiş oldu. Evden gelen sesleri duyduğumda o kadar korkmuştum ki üzerimde ne olduğu umurumda bile olmamıştı. Ben bu düşünceler içerisinde onun kollarında kıvrılırken hiç fırsat vermeden belimden sıkıca kavradı. Bir anda da çevirip tezgâhla kendisi arasına sıkıştırdı. Bir eli belimdeyken diğer eliyle yüzümdeki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yüzümü açığa çıkardı. Bana dokunuşuyla nefesim hızlandı. Dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki uzanıp öpmemek için ellerimi yumruk yapıp sıkmak zorunda kaldım.

O boğuk sesiyle "Seni deli gibi öpmek istiyorum, o kadar çok ki canım yanıyor. Bu istek içimi titretiyor, bir haftadır o gözlerin aklımı kaçırmama sebep oldu neredeyse," derken kulağına yaklaşıp boynuma minik bir öpücük kondurdu. Ah Tanrım, anında gözlerim kapandı. Ağzımdan çıkan tek şey "Lütfen yapma," oldu. Yapmasını istediğim halde neden böyle bir şey söylediğini bilmiyordum. Şu an beni kendisiyle tezgâh arasına sıkıştırması olmasaydı kesinlikle dizlerim taşmazdı. Beni serbest bırakmadı ama biraz uzaklaştı.

Benden uzaklaşmasını istemiyordum...

Bir adım bile gitmesin, dibimde olsun isteğim o kadar çok ki kollarından asılıp onu tekrar kendime çekmek istedim.

"Peki, sen istemediğin sürece sana bir daha dokunmam ama..." deyip gözlerime baktı.

Ben de tamamlamadığı cümlesini devam ettirerek sordum. "Ama?"

"Benden bir daha asla kaçmayacağına söz ver," dedi.

"Yoksa?"

"Yoksa seni öyle bir öperim ki nefes almak için sana ihtiyacım varmış gibi, çölde susuz kalmış da sen de benim kurtuluşummuşsun gibi. Benden kaçmana da asla izin vermem güzelim. Bir kez daha olmaz." Konuşmama izin vermeden devam etti. "İsmin dudaklarımdan o kadar çok döküldü ki baktığım yerde bir çift ela göz, gördüğüm her ela göze Ela diye seslenesim geldi. Daha önce bir ismin bir insana bu kadar çok yakıştığını görmemiştim."

Heyecandan ölmek üzereydim. Bu adamın iflah olmaz bir romantik mi yoksa bir mağara adamı mı olduğuna karar vermem mümkün değildi. Sıkıntılı bir nefes alıp sertçe nefesini geri verdi.

"Çok üzgünüm ama sözümde duramayacağım," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım.

Aşk Bağına

Ben ne demek istediğini anlamaya çalışırken dudakları bana değdi. Beni öptü. Gerçekten biraz önce söylediği gibi öptü hem de. Sanki dudaklarıma açmış gibi aşındırdı dudaklarımı. Nefes gibi, ihtiyaçmış gibi dişleriyle ısırdı. Sonra sanki acısını almak istercesine dilini dolaştırdı aynı yerlerde. Bu öpücük o kadar tutkuluydu ki daha fazla dayanamayacağımı anladığım anda ellerim hareketlenip gür, koyu renk saçlarının arasına girdi. Onun için dudaklarımı araladığım anda diliyle istila etti. Kendime hâkim olamayıp aramızda kalan son boşluğu da doldurup onu kendime doğru bastırdım. Karnımda hissettiğim sertlikle biraz irkilsem de umurumda olmadı. Ona karşılık veriyordum ve gözüm şu anda onu öpmekten başka hiçbir şey görmüyordu. Ağzımın içinde inlemesi yankılandı.

Baran ellerini ikimizin arasına sokup havlumu çekiştirdi ama bunu anladığım anda daha fazla ileri gidemeyeceğimi fark ettim. Elimi onun elinin üzerine koyup durdurdum. Kendimi geri çekip dudaklarımı ondan koparıncı, Baran itiraz eden bir ses çıkarıp bana tekrar yaklaştı ama bu sefer daha akıllı davranıp ona engel oldum. Biraz geri çekilip onun arzudan koyu yeşile dönmüş gözlerine baktım. Tanrım gerçekten çok ama çok yakışıklıydı.

"Bunun yanlış olduğunu sana daha önce de söyledim," diye söylendim nefesimi düzene sokmaya çalışırken. Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatınca bu sefer ona engel olamadım.

"Geçen gece de beni tanı mıyordun ama bu sana engel olmadı, ne değişti?"

"Attığım tokadı çabuk unutmuşu benziyorsun."

"Bana ne istersen sor Ela, bilmek istediğin ne varsa sana söylerim." Onun hakkında okuduklarım zihnime bir bir dolunca Baran'dan uzaklaştım.

"Benden kaçma, bilmek istediği..."

Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Otelde karşılaştığım gün seninle ilgili haberlere baktım," deyince ağzının içinde bir küfür savurdu.

"Onlar geçmişte kaldı Ela."

"Lütfen yalan söyleme, daha iki gün önceye ait bir haber bile okudum."

"Tamam, haklısın. O haberlerde yazan her şey doğru, ben tam da o adamım işte." Ellerini sıkıntıyla saçlarından geçirip karıştırdı.

"Ama sen, aklımdan çıkmıyorsun. Sen beynimi kemiriyorsun, her an oradasın, her yerdesin. Gitmiyorsun da, bitmiyorsun da. Olduğum yerde sayıyorum tam bir haftadır. İşime odaklanmıyorum. Yemek yemek için elime aldığım çatalı dakikalara öylece tutup daldığımı, yemeğim buz gibi olduktan sonra fark ediyorum ancak. Kafam dağılsın diye açtığım filmin sonuna geldiğini fark ettiğimde, imzalamam gereken dosyalar önümde gelmiş başımda bekleyen sekreterim öksürdüğünde, toplantı ortasında birisi bana sertçe Baran diye seslendiğinde, bu anlara hepsinde aklımda bir tek sen oluyorsun." Duyduklarımın şok olmuşken sınıksız sarılıp dudaklarımı ve tenimi yakarak boynuma dokundu.

"Söylesene güzelim, sen bana ne yapıyorsun? Eğer bu yasadıklarımı benden çekip alabilecek gücün varsa yemin ederim seni rahat bırakırım." Acı çeker gibi aldığı sıcak nefesini boynuma doğru üflledi. Dudakları boynuma değerken konuşmaya devam etti. "Bana bir şans ver, lütfen."

Gerçi çekilip bana baktığında, gülümsemeden bile belli olan gamzelerine baktım. Kalbim ve bedenim avazı çıktığı kadar ona şans vermemi söylerken aklım, orada dur bakalım diye beni uyarıyordu. Bense sonradan pişman olmamayı dileyerek aklımın fışkırdıklarını görmezden geldim.

Aşk Bağına

“Sadece sana karşı koymaya çalıştığım için bu kadar ısrarcısın.”

“Hayır, öyle değil.”

“Tam da öyle. Elde edemediğin bir şey gördün ve ufak çocuklar gibi onu almaya çabalıyorsun Baran.”

“Diyelim ki öyle, bana karşı koyabilecek misin peki?” Hiç sanmıyordum. Bir kez olsun boş vermek istedim ve verdim de. Tanrım çok büyük bir hata yapacaktım, hem de bile bile.

Uzanıp derin çukurlarını öptüm. Keskin nefesi yüzüme vurduğunda kapalı olan gözlerini açıp bana baktı. Birbirimize o kadar dalmıştık ki kapının açılma sesini bile duymamıştık. İçeri giren Kemal ve Didem birimizi havluyla birimizi iç çamaşırıyla neredeyse iç içe geçmiş bir halde bulunca, ikisi de gözlerini kapatmak zorunda kaldılar.

Didem “Ela!” diye cırlarken Kemal de şaşkınlığını gizleyemediği sesiyle “Baran?” dedi.

“Ne bu haliniz?” diye sorduklarında utancımдан yerin dibine geçmek üzereydim.

Bezinci Bölüm

Onu öpmek tarif edilemez bir şeydi ve anlatacak kelime bulmam imkânsızdı. Arkadaşlarımızın sesini duyduğumuzda benden o kadar hızlı uzaklaştı ki neredeyse yere kapaklanıyorda. Gülümseme engel olamadım. Saklamak için bir elimi ağızma götürsem de Ela bunu görmüş, o güzel kaşlarını çatmış bakıyordu. Benden yardım istediği açıkça belliydi ama onun ne söyleyeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Bu sebepten pislik gibi davranıp sesimi çıkarmadım. Geçen sabah beni hiçbir açıklama yapmadan bırakıp giden oydu. Şimdi benim intikam zamanıydı. Benden bir yardım gelmeyeceğini anladığında, sıkıntıyla yerinde kıpırdanarak konuşmaya başladı.

“Tamam, bakın hiçbir şey görüldüğü gibi değil,” dedi. Ah güzelim, şu an her şey tam da görüldüğü gibiydi. Didem bana bakmadan direk Ela’ya bakınca “Bakma öyle, vallahi öyle değil,” diye bir kez daha açıkladı.

Aşk Bayana

Bastırmaya çalıştığım gülümsemem suratıma yayılmaya başlayınca elimi burnuma götürüp bunu gizlemeye çalıştım ama Didem benim hareket ettiğimi fark edip çatık kaşları altından beni öldürmek istediğini açıkça belli eden bir bakış attı. Anında kendimi toparladım.

Aynı anda Ela bakışlarımı tekrar bana çevirince daha fazla dayanamadım. "Pekâlâ, önce üzerimize bir şeyler giyinelim sonra da şu yanlış anlamayı düzeltelim," derken gözlerimi onun üzerinden bir an bile ayırmamıştım.

Lanet olsun, nasıl ayırabilirdim ki! Kumral tenini ne alttan ne üstten yeterince örtmeyi beceremeyen bir havluyla gözlerimin önünde sadece bana özel bir ışıkmış gibi parlarken, başka yöne bakmam nasıl mümkün olabilirdi. Bir hafta önce uzaktan baktığım güzellik, ellerimin altındaydı. Bunu düşününce, ona dokunmak için yanıp tutuşan bedenim ellerimden başlayarak uyuşmaya başladı.

Düşüncelerimden sıyrılıp mutfaktan çıkmak için kapıya doğru hareketlendim. Didem ve Kemal'in arasından geçerken Kemal'in ona gündüz anlattıklarından bir sonuca vardığını gösteren şeytani bakışlarını görmezden geldim.

Bir iki adım atıp kapıdan çıkarken hâlâ yerinde kıpırdamadan duran kıza kaşlarımı kaldırıp gelmesini söyler gibi baktım. Bunu fark edince "Evet, şey ben de gidip üzerimi giyineyim," gibi bir şeyler geveledi ağzında ama sonra hemen hızlı adımlarla geldiğinde geçmesine izin verip arkasından yürüdüm.

Bana dönünce yanaklarına, az önce öpüştüğümüzün kanıtı olan bağımlı olduğum dudaklarına baktım. Kahretsin tekrar istiyordum! Ne yaptığımı bilmeden başımı yana eğip dudaklarına uzanınca göğsüme bir tane patlattı.

"Manyak mısın sen, ne yapıyorsun?" derken sinirli olmama rağmen fısıltıyla konuşmuştu. Acıtmamasına rağmen vurdugu yeri tutarak surat ifademi değiştirip "Ah, bu canımı acıttı ama," diye tersledim onu.

"Bence sen çok daha fazlasını hak ediyorsun bay ukala. Daha yeni yakalandık, sen kalkmış hâlâ beni öpmeye çalışıyorsun. Deli misin sen?"

"İşte bu kabul edilir bir şey."

"Neymiş o kabul edilir olan şey?"

"Sayende delirmiş olabilirim. Aklımı işgal ettin kaç gecedir beri, kendime gelemiyorum. Üstelik bu öpücüğün bana yeteceğini düşünüyorsan çok yanıltıyorsun." Başparmağımı dudaklarında gezdirirken devam ettim. "Bunlar artık bana ait."

Sinirle elime vurunca gülümsemeden edemedim. "Sen aklını kaçırmışsın, hiçbir şeyim ya da yerim sana ait falan değil. Gi üzerine bir şeyler giy, ben de öyle yapacağım sonra burada bekle beni." Arkasını dönüp giderken "Emredersin güzelim," diye seslendim.

Alt katın banyosunda üzerimi giyinip kapıya yaslandım ve onun inmesini bekledim. Beklemediğim anda onu karşımda görmek -üstelik bedeninin hiçbir yerini örtmeyi beceremeyen köçüçük bir havluyla- onu kolundan tutup odalardan birine sokup derinliklerinde kaybolmak istememe sebep olmuştu. Eğer Kemal ve Didem gelmemiş olsaydı tam olarak bunu yapacaktım.

Bana sinirle bakan gözleri gelince aklıma gülümsedim. Sienlenince de çok güzel olduğu gerçeğini artık kabullendim. Merdivenlerden gelen ayak sesiyle birlikte başımı kaldırıp ona baktım.

Altına ancak kalçalarının bittiği yere kadar gelen pembe renkte penye kısa bir şort, üzerine de gri tonlarında askılı bir badi giymişti. Bana yaklaşıp karşımda durdu. Bir yandan saçlarını

Aşk Bağına

toplamaya çalışırken bir yandan da konuşuyordu. Sesimi çıkar-
madan karşısında durup söyleyeceklerini dinledim.

“Onlara söyleyecek bir şeyler bulmamız gerek,” derken si-
nirle dudaklarını ısırmaya başladı. Şu anda ne anlattığı hakkında
en ufak bir fikrim yoktu. Gözlerim sadece dişlerinin gezindiği
yerleri takip edebiliyordu.

“Benim için fark etmez. Hemen şimdi içeri gidip az önce seni
nasıl öptüğümü, senin de bana aynı şekilde karşılık verdiğini an-
latabilirim,” dedim aniden. İrkildi ama hemen kendini toparladı.

“Ah sen kesinlikle tam bir manyaksın. Şimdi beni dinle. Sen,
ben duştayken geldin ben de seni hırsız sanıp sana vurdum. Ne-
den o kadar yakındınız derlerse de kafana baktığımı falan söyle-
riz.” Hakkını yememek lazım, güzel bahane bulmuştu ama ben
onu kızdırma isteğime karşı koyamadım.

“Senin kafamdan çok, başka yerlere baktığından oldukça
eminim. Ayrıca Kemal her şeyi biliyor. Sadece kızın kim olduğ-
nu bilmiyordu, onu da seni görünce anlamıştır.” Sıkıntıyla gözle-
rini kapattı. Açtığında anladım ki gerçekten kızmıştı.

“Seni pislik, ona her şeyi anlattın mı? Senden kurtulacağım
günü ipe çekiyorum.”

“İlk olarak seni değil, beni sabah uyurken terk eden ve ak-
lımdan bir türlü atmayı beceremediğim bir kızla yaşadıklarımı
anlattım. Ayrıca bir şeye de açıklık getirelim, sen de bana karşılık
verdin,” deyince kaşları daha fazla çatıldı.

“Halinden hiç de şikâyetçi olduğunu söyleme sakın. Sen
unuttuysan bile ben hatırlıyorum, değildin.”

“Tabii ki değildim, bunu inkâr etmiyorum zaten. Hemen şu
anda o halimize dönmek için seni sırtıma alıp buradan götürme
isteğime nasıl karşı koymaya çalıştığımı bilsen, bana hak verir-
din güzelim.”

“Bana güzelim deme,” derken yutkundu. Az önce sylediğile-
rimin etkisini sinirle geçirmeye çalışıyordu ama üzerine gitmeye
kararlıydım. “Güzel değil misin?” diye sorduğumda minik bu-
nunu kaldırarak “Senin güzelin değilim,” dedi. Dudağının bir
kenarı kalkarak ona gülümsedim. “Az önce benimdin ama, be-
nim gzelimdin.”

Benim gzelimdin derken sesim istemsizce kısalmıştı. Bir
anlığına şaşkınlıkla gözlerini kırpıp yanaklarının kızardığını gr-
dm ama sonra aniden bana bir adım yaklaştı, elini uzatıp av-
cunu kalbimin yakınına koydu. Sonra parmak uçlarında yükseliş
kulağıma yaklaştıırken dudakları konuştuğ kulak mememe de-
kununca gözlerim kapandı, nefesiyle titredim.

“Benden alıp alabileceğın tek şey de o iki öpüşme olacak Ba-
ran, hafızanda iyi sakla.”

Sylediğ cümleyle gözlerim bir anda açılırken, şaşkınlığım
fırsat bilip benden uzaklaşarak içeri ilerledi. Glmseyan sırtı
dönüp baktığında “Peki bunları ne yapacaksın?” deyip dudakla-
rını işaret ettim.

Yerinde aniden dururken “Ne, neyi ne yapacağım?” derken
eli dudaklarına gitti.

“Dudakların seni az önce nasıl pmiş olduğumun kanıtı,
hâlâ kırmızılar ve birazcık da şişler,” ve beni p diye bağınyordu
demeyi çok istedim ama bunu ona söylemedim. Onu yle afalı-
mış halde bırakmanın ve son sözü söylemiş olmanın gzelliğiyse
yanından geçip içeri, Kemal’in yanına giderken arkamdan gel-
diğini hissettim ama içeri girdiğimiz anda Didem onu kolundan
tuttuğ gibi mutfağı ekiktirerek götürdü.

Kemal’in anlattıklarını ağızım açık dinledim. Ela’nın aldatıl-
mış olduğunu öğrendiğimde hangi aptalın böyle bir şey yapabil-
diğine inanamadım. Onun gibi bir kızı kim aldatırdı ki. Kemal ile

Aşk Bağları

konuşmamız kızların içeri girmesiyle yarım kaldı. Gözlerimi ona dikip baktığımda uzun kirpiklerindeki ıslak parlaklığı fark ettim. Ağlamıştı peki ama neden?

Ben ona odaklanmış bakarken sürekli gözlerini kaçırdı. Ona bakan gözlerime bakma desem de engel olamıyordum sanki. Sonra içimdeki ses beni uyardı. 'Bu kıزدan uzak duracaksın Baran. Ona bir daha bakmayacak, yanına yaklaşmayacak ve tabii ki öpmeyeceksin.' İçimdeki ses puştun tekiydi. Şu an onun yüzüne bakarken yapmak istediğim tek şey, kollarımın arasına alıp nefessiz kalana kadar onu tekrar ve tekrar öpmekti.

Kemal'in az önce anlattıklarını aklımdan bir türlü atamadım. Oturduğum yerde sürekli kıpırdanıp durduğumu Ela da fark etmiş olacak ki arada sırada kaçamak bakışlar attı. Elimdeki bardağı bırakıp kalkmaya hazırlandığım anda Ela benden önce davranıp ayağa kalkarken "Geç oldu, benim eve gitmem gerek," dedi tabii benden tarafa bir kez bile bakmadan. Didem'in ters bakışları altında sessizce evin arka tarafına ilerledi. Kapıya geldiğinde Didem'le sessizce bir şeyler konuştu ve gitti. Ben neden hâlâ burada oturuyordum ki. Daha Didem salona girmeden ayaklandım.

"Sen hemen olduğun yerde kal!" diye sert sesiyle uyardı Didem. Bir ona bir Kemal'e baktığımda, arkadaşımın ne olduğunu bilmediğini ima eden bakışlarıyla karşılaştım.

"Yine ne var Didem? Vaktim yok, gitmem gerek."

"Öyle mi beyefendi, demek vaktin yok! Sen benimle dalgamı geçiyorsun?" Eliyle arkasındaki kapıyı göstererek konuşmaya devam etti. "Gerçekten arkadaşımın peşinden gidip onu kandırmana izin vereceğimi mi düşündün?" Dalga geçer gibi kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin sen?"

Pekâlâ, Didem'in kesinlikle bana birkaç lafı olacağını biliyordum. Bunu kaldırabilirdim.

Taba Altı Ceylan

"Kimseyi kandırdığım yok Didem."

"Gerçekten mi Baran? Onca kızın arasından bula bula bizim en yakın arkadaşımızı mı buldun yatağa atmak için?"

"Onu yatağa falan atmadım Didem, saçmalama."

"Ama bu atmak istediğin gerçeğini değiştirmiyor!" Pekâlâ, buna verecek bir cevabım yoktu.

"Hah işte, biliyordum," derken zafer kazanmış bir edayla dikildi karşımda. Kemal araya girdi hemen. "Biraz sakın olsan hayatım. Baran'ın anlatmasına da bir fırsat versen bence sen de ona..." Didem tehdit eder gibi işaret parmağını doğrultunca susmak zorunda kaldı Kemal.

"Sen sakın karışma, hele bana bunu sakın savunma!"

"Didem bence de abartıyorsun, ayrıca sanki Ela'dan bir çocuk gibi bahsetmekten vazgeç. Eminim o da en az senin kadar düşünme yeteneğine sahiptir yani neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar verebilir."

"Ben de aksini iddia etmedim zaten ama buradaki asıl mesele sensin." Şaşırdığımı belli edercesine kaşlarımı kaldırıp baktım ve sordum. "Ben mi?"

"Evet, sen. Senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum hatta ilk elden tecrübe ettim. Kötü bir insan demiyorum ama kusura bakma Baran, hayatımda uçkuruna bu kadar düşkün insan görmedim ben. Üstelik birçoğuna gözlerimle şahit olduğumu hatırlatırım," deyince kendimi savunma gereği bile duymadım, şu an söylediği şeylerin her bir kelimesini hak ediyordum.

"Bak, ne desen ne söylesen haklısın, kendimi savunacak değilim. Ama inan bana Didem, o kız başka. Neden diye sorma, ne farkı var diye benden açıklama bekleme çünkü hissettiklerimin altında ben bile ezilmiş durumdayım. Bunun tarifi yok, kelimelere döküp sana derdimi anlatmamın imkânı yok. Sadece o başka,

Aşk Bayası

bambaşka işte; bana öyle deli şeyler hissettiriyor ki akıl almaz şeyler yapmanın kıyısından dönüyorum.”

Bir an sanki söylediğim şeyler onu şoka uğratmış gibi hiç kıpırdamadan öylece durdu. Sonra başını Kemal’e doğru çevirip baktığında, Kemal sadece omuzlarını silkmekle yetindi. Derin bir nefes aldı ve dibime kadar gelip durunca gözümü kırpmadan ona baktım. İşret parmağını göğsüme bastırıp konuştu.

“Bak, o benim için sadece arkadaş değil. O benim kardeşim gibi. Birinin onu bile bile üzecek olduğunu düşündüğüm zaman deliye dönüyorum ki kusura bakma Baran ama sen de bu konuda oldukça yüksek potansiyel taşıyorsun,” deyip sustu. Sonrasında “Ama,” dediğinde, gözlerimde parlayan umudu on metre uzağımda duran birisi bile fark ederdi herhalde.

“Ama senin bile bile onu üzmeyeceğini de biliyorum.” Arkasını dönüp Kemal’in yanına giderken şaşkınlıkla ona baktım. Hiç çekinmeden gidip Kemal’in dizine oturduğunda hâlâ ayakta dikilmiş ona bakıyordum. “Ve Baran, aklından diğer kızlara yaptığın şeyleri ona yapmayı bir an bile geçirdiğini hissedersen eğer, seni bir daha hiçbir kıza bir şey yapamayacak duruma getiririm. Anlatabildim mi?” Çok açık ve net anlamıştım.

“Pekâlâ, bu kadar bel altı konuşma yeter ayrıca sizin böyle vicık vicık hallerinizi görmeyi de hiç istemiyorum.” Kapıya doğru ilerledim. “Bu sebepten ötürü ben kaçar, size iyi geceler,” deyip kendimi güzel havanın kollarına bıraktım ve otele kadar yürüdüm.

Kemal’in evine çok yakın olan otele geldiğimde, kafamda bin türlü düşünce vardı. Odama girip elimdeki çantayı bir kenara fırlattım. Kendimi geniş yatağın üzerine bırakıp sırt üstü döndüm. Dilimi dudaklarımda gezdirdiğimde hâlâ onun tadının benimle olduğunu hissetmek içimi ısıttı. Dudaklarımda hissettiğim

o yumuşak dudaklar, bir daha hafızamdan çıkacak gibi değildi. Çıkmasını istediğimi de zannetmiyordum.

Ne vardı bu kızda böyle, onu bu kadar farklı kılan neydi? Kendi kendime "Ela," diye fısıldadım ismini. Tanrım, kesin kafayı yiyordum. Boş bir otel odasında manyak gibi kızın adını söylüyordum. Ama onun ismini söylemek bile gülümsememe sebep olmuştu. Onu tanıdığımdan beri ne kadar çok güler olmuşum böyle. Bu kızla tanıştığımdan beri otuz üç yaşımın toplamından daha çok gülmüştüm herhalde. Annem görse, kadın kesin düşüp bayılırdı. Belki de asık suratımdan sürekli şikâyet etmemesi için Ela'yı alıp ona götürmem gerekiyordu. Belki beni gülerken gördüğünde şikâyet etmeyi de biraz olsun bırakırdı.

Tanrım, gerzek gibi neler düşünüyordum böyle. Ela'nın yaşadıklarından sonra neler hissettiğini öğrenmeden bir daha ona yaklaşmayı düşünemiyordum. Biten ilişkisinin ardından ne hissediyordu bilmiyordum ve bu bilinmezlik beni deli ediyordu. Ya hâlâ o adamı unutamadıysa diye düşünmeden edemedim. Ya benden uzak durmasının sebebi aklında hâlâ o adamın olmasıysa...

Yattığım yerde hızla doğruldum, düşündüğüm şeylerle aklıma kaçıracaktım. Peki, ben bu olanları bilmeme rağmen neden onu kafamdan atamıyordum?! Belki de birbirimize istediğimiz şeyi verirdik. Ben ona sahip olmayı istiyordum, o da bazı şeyleri unutmayı istiyordu belki de. Henüz ondan vazgeçmeye hazır değildim. Bu kıza sahip olmak istiyordum, belki harika bir aşk değildim ama hayatımda olan kadınları mutlu etmesini de bildim. Kimseye karşı daha önce bu kadar yoğun hisler beslediğini hatırlamıyordum 'Bir kişi hariç!' diyen iç sesime çenesini kapatmasını söyleyip düşüncelerime odaklandım.

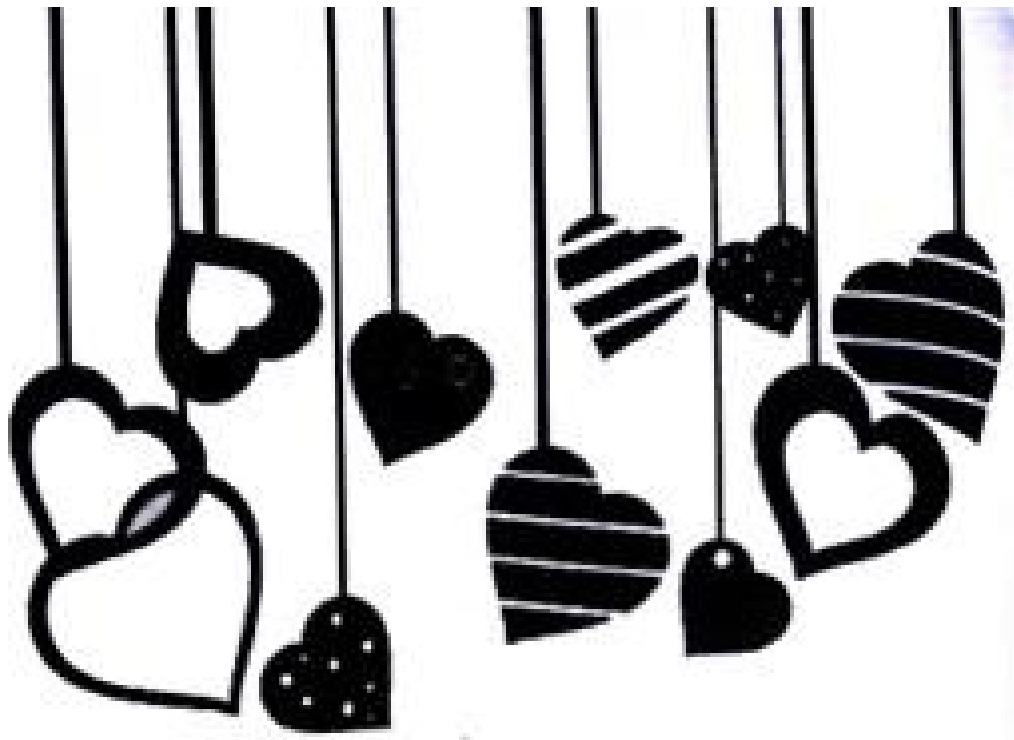
Bu kızla yan yana geldiğim zaman kendimi kaybediyordum. Zaman, mekân hepsi bir anda toz olup uçuyor, yanımda sadece

Aşk Bâgası

onun varlığını hissediyordum. Ona dokunmak bir ihtiyaçmış gibi yanında olmak, ellerimi üzerinden bir an bile çekmemek, sürekli onu öpmek istiyordum. Kahretsin, onun her şeyiyle tamamen benim olmasını istiyordum. Sadece benim...

Ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya da hazırdım...

Altıncı Bölüm

Didem'in evinden çıktıktan on dakika sonra kendi evime varmıştım. Kendimi salonda duran geniş koltuğa bıraktıktan sonra gözlerimi sımsıkı yumdum. Okuduğum magazin haberlerinden sonra şimdi de Didem'in söylediği cümleler bir bir dönüyordu aklımda.

'Sen aklını mı kaçırdın Ela?'

'Bu adamdan sana hayır gelmez Ela!'

'Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun!'

'Arkadaşlığına bir şey diyemem ama berbat bir sevgilidir ki daha hiçbir kadınla sevgili boyutuna geçtiğini bile göremedim ben.'

'Onun ilişkileri yatakta başlayıp orada da biter Ela, kendini kandırma.'

'Ben senin iyiliğini düşünüyorum Ela.'

Ela, Ela, Ela! Beynime saplanan ağrıyla yattığım yerde kıvrandım. O kadar zaman sonra neden benim de karşıma sıradan bir insan çıkmazdı ki. Bir kez daha bir adam için düşüğüm dur-

Aşk Başına

ma lanet ettim. Ani gelen bir cesaretle saatin kaç olduğunu umursamadan yerimden kalkıp saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaparken, odama ilerleyip dolabımdan streç bir kapri ile bol bir tişört giydim. Kapının önüne geldiğimde eğilip spor ayakkabılarımı da giydikten sonra kapıdan çıktım.

Arkamı dönüp kapıyı kapatmaya çalışırken önce harika bir koku sardı etrafımı. Tanıdık ama bir o kadar da yabancı olan bu kokunun kime ait olduğunu biliyordum. Ağır adımlarla ona doğru döndüğümde kocaman gamzelerini göstererek bana sırttan Baran ile karşılaştım. Heyecandan mı yoksa bu saatte evimin kapısında, karşımda olmasından mı bilinmez, öylece kaldım. Her zamanki ukala gülümsemesiyle "İyi akşamlar," derken gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadı.

Şaşkınlığımı üzerimden atmam birkaç saniyemi alınca telaşla "İyi akşamlar," dedim. Bu adamın karşısında biri kafama vurmuş gibi hissediyordum. Onu görür görmez Didem'in söyledikleri geldi aklıma. Gözlerimi, bana sabitlenmiş bakışlarından kaçırdım.

"Nerede yaşadığımı nereden öğrendin diye sormama gerek yok sanırım."

Başını biraz yana eğip "Onlara kızma, Kemal'e aşırı derece baskı uygulamış olabilirim ve sanırım Didem de kapısına dayanma ihtimalimi göze alamadı galiba," derken gülümstüyordu. Onun bulaşıcı gülümsemesine kayıtsız kalmak çok zordu ama şimdilik imkânsız değildi.

"O zaman şöyle sorayım, neden buradasın?"

"Tabii ki senin için," dedi tereddüt etmeden.

"Neden?" diye yeniledim sorumu.

"Sadece bana bir şans vermeni istiyorum."

"Her şey sizin istediğiniz gibi olmaz Baran Bey, ya ben istemiyorsam? Seni istemediğimi hiç düşünmüyor musun?"

"Bence bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz," dediğinde kendinden emin çıkan sesiyle sinirle ona baktım. Adamın her şeyi ben bilirim tavrı insanı delirtecek cinsteydi.

"Aslında," diye söze yeniden başladığında elinin birini ensesine götürüp orada tuttu. "Belki seni bir kahve içmeye ikna edebilirim diye düşünmüştüm."

"Üzgünüm ama yürüyüş yapmak üzereydim. Belki başka zaman." Ona arkamı dönüp giderken peşimden gelip bana yetişti.

"Sorun değil, ben de seninle yürüyebilirim." Keşke onu görmezden gelebilseydim diye düşündüm. Ona ters olduğunu düşündüğüm bir bakış attım. "Ben yalnız yürümeyi tercih ediyorum, hem kıyafetin de pek müsait değil," derken üzerindeki koyu renk kot pantolonunu ve yine aynı koyuluktaki gri tişörtünü işaret ettim.

"Benim için sorun değil," dediğinde aniden önünde durdum ve ona döndüm.

"Bak ne yapmaya çalışıyorsun bilmiyorum ama lütfen beni yalnız bırak." Sesimin sinirli çıkmasına engel olamadım. Gerçekten ne istiyordu ki benden. Sakıntılı bir nefes aldığını duyduğumda gözlerine baktım.

"Yemin ederim kötü bir niyetim yok, sadece seni tanımaya çalışıyorum."

"İyi de neden?" cümlesi bir anda döküldü dudaklarımdan. Bir elini uzatıp yanağıma dokundu. Kalbim sanki bir anlığın atmayı bıraktı sonra sanki yeniden var olur gibi daha canlı, daha bir hızlı atmaya başladı. Aramızda bir şeylerin değiştiğini o anda fark ettim. Bana bakışı o kadar yoğundu ki avuçlarımdan terlediğini, ellerimin buz gibi olduğunu hissettim. Heyecanlanıyordum! Hiç kimseyle olmadığı kadar çok heyecanlanmama, farklı şeyler hissetmeme, onu istememe sebep oluyordu bu adam.

Aşk Bağları

Tanrım! Aklımı yitirmek üzereydim, sınırdaki geziyordum ve adım attığım anda düşecektim, biliyordum.

Bu soruyu kendime defalarca sordum. Neden? Neden bu kızdaki uzak duramıyordum ya da neden aklımdan bir türlü çıkaramıyordum? Daha bunun gibi bir sürü neden vardı ama hiçbirine verecek cevabım yoktu. İçimdeki o uğursuz ses âşık olduğumu sessizce fısıldasa da onu görmezden gelmek daha çok işime geldi. Şimdi karşımda duran kıza dokunduğumda içimin titremesine engel olamıyordum. Kendime bir yanıt veremesem de ona bir şeyler söylemek zorundaydım. Eğer şimdi burada onu ikna etmeyi beceremezsem bir daha bunu başarabileceğimi zannetmiyordum. Elimi yanağından çekmedim. Başparmağımla usulca onu okşarken fısıldadım.

“Çünkü seni aklımdan çıkaramıyorum.” Başka ne söyleyebilirdim ki, ben bile ne hissettiğimi kabullenemezken. “Senden gerçekten hoşlanıyorum Ela. Ben bu zamana kadar hiçbir kadının peşinden koşmak zorunda kalmadım, sen o kadar inatçıydın ki benim ödümlü patlatıyorsun. Sana beslediğim duyguların altında ezildiğimi hissediyorum. Bunu yapmaya gücüm yok, ben senin beklentilerini karşılayacak o adam değilim biliyorum ama kahretsin o kadar bencelim ki seni gördüğüm ilk andan beri benden başkasıyla olabileceğini düşündüğüm zaman çıldırarak gibi oluyorum.”

Bana boş gözlerle baktı, gözlerinde gördüğüm o ısıltıların tek tek yok oluşunu, yerine hayal kırıklığının yerleşmesini izledim. Ne yapmam, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı, o da bana ait olmasını istediğimdi. Bir süre sessizce durduk. Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre... Bir şey

söylemesini istiyordum, def olup gitmemi söylemesi dışında her şeye razı gelirdim şu anda.

"Bunun doğru bir zaman olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandı. Bu beklediğimden daha iyiydi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü berbat zamanlar geçirdim ve daha çok kısa denecek bir zaman önce bir başka adam tarafından hayatım mahvoldu. Üstelik ona olan kızgınlığımı senden çıkarmak istemiyorum." Cümlesi bitmeden kırılgan gözlerle bana baktı. "Bir tanesine daha dayanabileceğimi zannetmiyorum."

Buna ne cevap verecektim şimdi. Onu burada bırakıp gitmek ikimiz için de en iyisi olurdu ama yapamadım.

"Sadece bana bir şans ver. Bu işi ağırdan alacağız, söz veriyorum." Neşesini biraz yerine getirmek için gülümseyerek devam ettim. "Farkında mısın bilmem ama kader sürekli bizi bir araya getirmekten usanmış durumda. Amacım sadece ona biraz yardımcı olmak."

Ve başardım da, o güzel dudaklarında küçük de olsa bir gülümseme yakaladım.

Bana çok uzun gelen bir süre düşündü.

"Pekâlâ, tamam, bu işi ağırdan alacağız. Şimdi benimle yürüme konusunda ciddiysen eğer o kaslı bacaklarını hareket ettir bakalım. Sonra da kahve ısmarlamana izin veririm," derken kocaman gülümsedi.

Ah o lanet gülümseme! Onun yerine beni çekip vursa şuracıkta, yemin ederim canım daha az acırdı. O gülümsemesi beni öldürecekti. Yanında sessizce yürümeye başladım. Çenemi tutmayıp biraz da sataştım.

"Demek bacak kaslarım dikkatini çekti. Bu onlara baktığın anlamına mı geliyor?" derken sırtımama engel olamıyordum.

Aşk Bağası

Bana beceriksizce sinirli gözlerle bakmaya çalıştı ama ona sataşmamın hoşuna gittiğini gözlerinden anlamıştım.

“Seni kendini beğenmiş ukala.”

“Doğru tahmin güzelim, genelde bana herkes öyle der,” derken ikimiz de sırıyıorduk. Deniz kenarında yürüdük bir süre. O konuşmayınca ben de onun yanında olmanın tadını çıkardım. Onunla sessizlik bile hoşuma gitmeye başlamıştı. Biraz daha yürüdük, sonra bir anda konuşmaya başladı.

“Seni buraya getiren ne? Önce havaalanında, sonra İzmir’de, şimdi de burada yan yanayız. Bu biraz garip,” dedi.

“Oldukça garip,” diye tamamladım ben de.

“Ama bu gariplikten ben çok memnunum,” derken ona baktım, yanaklarının kızarışını gülümseyerek izledim.

“Kısmen iş ve tabii ki Kemal’in düğünü için, beni nikâh şahidi yapmış gerzek.”

Kahkahalarının arasından “Didem de beni şahit yapmış,” dedi.

“Ne çiftiz ama! Birimiz aşka inanmıyor diğeri de ihanet acısı çekiyor,” dedim. Dudaklarımdan farkında olmadan dökülen kelimelerle anında yerinde durdu. Ah, kahretsin! Ağzımın neden hiç ayanı yoktu ki. O güzelim elalarının dolmasını izlerken anında benden uzaklaşıp “Biliyorsun,” diye fısıldadı. Sadece başımı salladım. Ona ne söyleyecektim ki? O şerefsizin seni aldattığını, bu yüzden de buraya geldiğini ve bana onun yüzünden bu kadar tedbirli yaklaştığını mı söyleyecektim? Kendim bile kabul edemiyordum ki bu durumu.

Bazen o kadar aptal oluyordum ki şu an da onlardan biriydi. Daha önce hiçbir kadının yanında konuştuklarıma dikkat etmek zorunda kalmamıştım. Bir adım geri giderek benden uzaklaştı.

“Ela lütfen, beni bir dakika dinler misin?”

"Neden hepiniz o lanet 'Bir dakika dinler misin?' cümlesini kurup duruyorsunuz ki?" diye bağırdı.

"Biraz sakın olup anlatmama izin ver."

"Sana hiçbir şey için izin vermiyorum. Benden uzak dur," derken arkasını dönüp geldiğimiz yoldan geri yürüdü. Hayır, buna izin vermeyecektim. Eve kadar arkasından sessizce gölge gibi takip ettim. En son istediğim şey sokak ortasında bir kadından azar işiterek rezil olmaktı. Ela eve girdi, ben de arkasından girecekken vazgeçip köşede gördüğüm kafeye doğru ilerledim. Birkaç dakika oyalanıp onun ne seveceğini düşünürken bir dilim pasta aldım.

Kapısının önüne gelince derin bir nefes alıp bıraktım ve yumruk yaptığım elimi kaldırıp birkaç kez kapıyı tıklattım. Cevap gelmeyince bir kez daha şansımı deneyip ona seslendim.

"Ela aç kapıyı güzelim, bütün apartmanı ayağa kaldırmamı istiyorsan eğer tabii ki açmayabilirsin." Tepki alamayınca daha gürültülü bir şekilde kapıya vurdum ve sesimi yükselterek ona seslendim. Anında kapı açıldı ve bir el ağzımı sımsıkı kapattı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" derken sesini kısıp konuştu. "Saatin kaç olduğunu farkında mısın? Ahh! O kadar sorumsuzsun ki!" Elini ağzımdan çekmeye kalktığında bileğinden yakalayıp sımsıkı tuttum. Gözleri önce onu tutan elime sonra yeniden bana döndü. Avucunu kendime doğru çevirip gözlerinden bakışlarımı hiç kaçırmadan avuç içine ıslak bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde yutkundu.

"Sen de o kadar güzelsin ki."

Bir adım geri çekilip elini sinirle çekti. "Git buradan Baran."

"Üzgünüm güzelim, hiçbir yere gitmiyorum," dedikten sonra yanından geçip açık kapıdan içeri girdim.

Aşk Bayana

“Seni burada istemiyorum, aklına estiği gibi davranmandan da sıkıldım artık,” diye homurdanıyordu peşimden gelirken. Kapıdan girer girmez karşımda gördüğüm mutfağa doğru ilerledim. Ona cevap vermeden dolaptan uzanıp iki bardak, bir de aldığım pasta için bir tabak çıkardım. Kutusundan pastayı çıkarıp tabağa yerleştirip ona doğru dönüp konuştum.

“Sana pasta aldım,” derken çekici olduğuna inandığım bir gülümseme ile baktım gözlerine.

“Senden pasta falan istemedim ben, ayrıca ne arıyorsun öyle sen?”

“Kahve arıyorum, nerede?”

“Sen insanı çıldırtırsın, çekil şuradan,” derken beni itip uzandığı dolaptan kahveyi çıkardı. Arkası dönük sessizce kahveyi yaparken ağzının içinde bir şeyler mırıldandı.

“Neden bu kadar ıstıcsısın ki?”

“Çünkü seni istiyorum,” deyince şaşkınlıkla döndü. Yanına yaklaşırken kahveleri bardaklara dolduruyordu. Gözlerindeki hüznü saklama çabasını izlemek içimi acıtsa da gülümsedim. Elimdeki pastanın kremasından bir parça alıp burnuna dokundurduğumda gerildi. En az onun kadar gergin olan bedenimi rahatlatmak istedim. Ben de gergindim ama onun aksine benim gerginliğimin sebebi, yanıp tutuştuğum kadına dokunma ihtiyacımdı.

Gözlerimi bir an bile ayırmadığım elalarına hayran hayran bakarken eğilip dudaklarımı burnunun ucuna dokundurdum. Gözleri yavaşça kapanırken içine çektiği soluğunu duydum. On-
dan uzaklaşıp bir adım geri çekildim ve vereceği tepkiyi merakla bekledim.

Biraz hareketsiz kalsa da hemen kendine geldi. “Pekâlâ, o zaman ben pastamı alıp içeri gidiyorum madem bir işe başladın, tam yap. Kahveler hazır, tepsiler de şurada. İçeri getirirsin,” der-

ken tepsilerin durduğu kısmı işaret edip arkasını dönüp gitti. Bu kızı çözmek, onu anlamak çok bilinmeyenli bir denklem gibiydi ama ben o denklemin içinde kaybolmaya çoktan hazırdım.

Kahvelerin yanına bir tane çatal koyup içeri girdim. Onu kol-
larının arasına alıp sımsıkı tuttuğu yastığa sarılmış halde tele-
vizyon izlerken buldum. Pastası da masanın üzerinde duruyordu.
Yanına oturdum, masaya uzanıp pastanın yanına çatalı da koyup
ona verdim. Elime kahveni alırken cevaplarını bildiğim halde
ona sorular sordum.

“Okulun bitmiş anladığım kadarıyla, çalışıyor musun?”

“Evet, buraya geldikten kısa bir süre sonra işe girdim. Asıl
merkez İstanbul’da olsa da işimi seviyorum.”

“Mimarmıssın,” deyince bakışlarını çevirdi.

“Bilmediğin bir şey kalmamış anlaşılan.”

“Senin ne iş yaptığını sormayacağım çünkü biliyorum. Sen
Kemal’in dilinden düşüremediği o arkadaşısın.”

“Umarım hakkımda kötü şeyler söylememiştir.”

“Kemal değil ama Didem senin hakkında pek de iyi şeyler
söylemiyor.”

“Çünkü o şirret cadının teki.” Bana kızgınca bakan gözlerine
aldırış etmeden omuz silkтім.

Pastasını ağızına attığında “Hımm...” diye istemsizce mın-
landı. Bu sese dikkat kesildim, fark etmemem mümkün değildi.
Pastasından bir çatal daha alıp dilinin üzerinden kaydırışını göz-
lerimi kısıp yutkunarak izledim. Gözlerimi ağızından çekemiyor-
dum. Daha da kötüsü olamaz derken pastadan aldığı zevki belli
eden o mırıltıları duydum ve kaynar kahveyi olmadık yerlerime
dökmeden önce, son anda kendime gelebilmişim.

Kıza bakarken ne düşüneceğimi bilemedim. O pastayı yer-
ken beni neredeyse kendimden geçirecekti ama aynı anda da o

Aşk Bağı

kadar masumdu ki. Küçük bir kız çocuğu gibi, sadece bir dilim pastadan bu kadar mutlu oluyordu. Bu devirde pastadan mutlu olan çocuk bile yoktu hâlbuki ama Ela'yı mutlu etmek işte bu kadar kolaydı. Ona baktığını fark etmiş gibi gözlerini açtı "Ne, ne oldu?" diye sorunca gülümsedim.

"Sen bana ne yaptığının farkında bile değilsin değil mi? Sürekli beni şaşırtmaktan vazgeçmiyorsun."

"Sen neden bana öyle bakıyorsun?" dedi tereddütle.

"Çünkü beni kendine hayran bırakıyorsun. O kadar güzel ve masumsun ki gözlerimi senden alamıyorum."

Hemen gözlerini kaçırdı. Ona söylediklerimden utandığını belli eden kanıtlar, yanaklarına hücum eden kırmızılıklar meydana çıktı. Çekinerek bakışlarımın altında son bir çatal daha aldı pastasından ama daha fazla devam etmeyip masanın üzerine bıraktı. Dudağının kenarına bulaşan pastayı aynı anda fark ettik. O uzanıp peçete almaya çalışırken elini yakaladım. Bana ne yapıyorsun der gibi baktı ama umurumda değildi. Fırsat vermeden parmağımla dudaklarını okşar gibi dokunup orayı temizledim. Bir an bile tereddüt etmedim, parmağımı ağzıma götürüp yaladığımda istemsizce gözlerim kapanırken, bu kez zevkle mırıldanan bendim. Onun tadı pastadan daha güzeldi ama ikisi bir arada muhteşemdi. Gözlerimi açıp yanımdaki telaşlı kıza baktım.

"Hayatımda yediğim en güzel pastaydı," derken gözlerini benden kaçırdı. Amacım onu huzursuz etmek değildi ama bu halleri çok hoşuma gidiyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldanırken hâlâ bana bakmıyordu. "Yani pasta için."

"Benim için zevkti." Ah hem de ne zevk! "Rica ederim."

"Suratında sürekli şu ukala gülümsemen var, bunu bilerek mi yapıyorsun yoksa gerçekten farkında değil misin?"

"Neden bana karşı bu kadar ön yargılısın?" Anı sorum onu şaşırtmıştı.

"Bunu da nereden çıkardın?" dedi çekinerek.

"Bilmiyorum, öyle hissediyorum. Benim yanımda bir an rahatken bir an tedirginsin. Sana istemediğin hiçbir şeyi yapmanı Ela, bunu anlamamı istiyorum."

Ben duygularımı pek saklayan tiplerden değildim. O an hissettiğim şey her neyse, hiç çekinmeden gösterirdim. Bu kadar yoğun şeyleri daha önce yaşamamış olmama rağmen Ela'yla olanlar çok normal, çok doğru hissettiriyordu. Ona biraz daha sokuldum, dudaklarım yanaklarına değene kadar yaklaştım. Bana engel olmadı ama bir adım da atmadı. Sadece öylece bekledi.

"Ben pek kontrolünü kaybeden adamlardan değilim ama söz konusu sen olunca bu mümkün olmuyor. Bütün organlarım benden bağımsız çalışıyor sanki. O gün, seninle karşılaştığımız ilk andan beri sanki aklım sende kalmış gibi bomboş dolaşıyorum etrafta."

Ondan fazla uzaklaşmadan başımı yana yatırıp kokusunu içme çektim. Günlerdir aradığım huzuru bulmuş gibi hissediyordum.

Elimi uzatıp yanaklarına dokundum. Başını kendime doğru çevirip bana bakmaya zorladım. Nefes alış hızlandı, yanağım avucuma bastırdı. Parmağımla dokunduğum yerlere onu ürkütmeden öpücükler bıraktım.

Rahatladım ama aynı anda heyecanlandım. Kalbim göğüs kafesinden dışarı fırlayacak gibi atmaya başladı. O zaman onun bendeki yerini yavaş yavaş anladım. Kokusu ciğerlerimden içeriye sızıp içime işlerken, kalbimi ele geçirmesine izin verdim. Santim santim işledi. Bunu ona söyleyemesem de kendim kabullendim. Öyle bir işledi ki içime canımı yaka yaka, uzun zamandır kapalı tuttuğum kapıyı açtı. Eşi benzeri olmayan bir çift ela görüldü beni benden alan ve gözleri kadar güzel olan bir kız işledi içime, yerleşti en derinlerime Ela...

Aşk Bağları

İçimde yükselen coşkuyu kontrol edemedim. Bunu kabullen-
dikçe daha da heyecanlandım. Bunu ona da göstermek, hisset-
tirmek istedim. İçimde dolup taşan şeylere engel olamadan du-
daklarına saldırdım. Beni anlasın istedim, dilimden dökülmeyen
kelimelerimi hissetsin istedim. Lütfen anla Ela, lütfen diye geçir-
dim içimden. Onun dudaklarını ihtiyaçmış gibi öperken ellerini
göğsüme koyup beni durdurdu.

"Bunu yapamam."

Ah güzelim hayır, lütfen bana karşı koyma...

"Öyle bir yaparız ki güzelim, lütfen bana izin ver." Sesimin
yalvarır gibi çıkmasına engel olamadım.

"Baran, şu an bunu yapamam. Lütfen bana biraz zaman tanı.
Biliyorum, senin gibi her gel dediğinde istediğini elde eden bir
adam için bunu kabullenmek çok zor ama..." Cümlesini tamam-
layamadan yutkundu, belli ki benden çekiniyordu

İsmimin dudaklarından dökülüşüne için için öldüm. Sadece
benim ismim dökülsün istedim o dudaklardan...

Eğilip bir öpücük daha kondururken çok uzaklaşmadan "Ta-
mam, sen nasıl istersen," deyip kendimi biraz geri çekilmeye
zorladım. Ondan uzaklaşır uzaklaşmaz hissettiğim boşluğun ye-
rini hiçbir şey dolduramazdı. Uzanıp elini avucumun içine alıp
sımsıkı tuttum. Bırakmayı hiç istemiyordum. Gitmekten nefret
etsem de yerimde biraz doğruldum.

"Benim gitmem lazım güzelim, sabah erkenden bir toplantım
var. Ama senin için uygunsa eğer öğlen yemek yiyebilir miyiz?"

Lütfen evet de...

"Baran, ben bilmiyorum. Buraya gelmeden önce bazı şeyler
yaşadım ve şimdi seninle olanlar biraz ani ve karışık," derken
sözünü yarıda kestim.

"Ela, biliyorum ama bize biraz zaman tanı. Bunları sonra
konuşalım olur mu?" derken gözlerinin içine baktım. Orada his-

settiğim şeylerin bir kısmını da olsa anlamasını diledim. Beni onaylarcasına kafasını sallayınca, tuttuğum elini çevirip avuç içine sıcak bir öpücük bıraktım. Elimle yanağını okşayıp iyi geceler diledim ve istemeye istemeye de olsa otelime dönmek için çıktım.

Sabah erkenden uyandı toplantıya indim. Aklımı bir türlü veremediğim toplantıya! Aylardır bu iş için uğraşıyordum, şimdi ise önemsiz bir şeymiş gibi zamanın geçmesini bekliyordum.

Saat on ikiyi biraz geçte toplantı bitti ve ben hemen elime telefonumu alıp Ela'yı aradım. Telefon bir kere çaldı sonra onun güzel ama deli gibi bağırان sesini duydum.

"Ya sen ne laf anlamaz adamsın ya, insan gibi bekle diyorum sana ama kabahat bende. Senin gibi bir adamı dinleme zahmetine neden giriyorum ki!"

Duyduğum şeylerle kaşlarımı çattım. O şerefsiz onu aramıştı, daha da önemlisi Ela da onunla konuşacaktı. Kahretsin! Kıskançlık, kara bulut gibi üstüme çöktü. Onun o şerefsizle ya da herhangi bir erkekle konuşacak olması canımı yaktı. Ben ne zaman böyle bir adama dönüşmüşüm bilmiyordum.

"Ela iyi misin?" diye sordum sesimin sakın çıktığını umarak.

"Baran!"

"Evet güzelim, benim. Sen iyi misin?"

"Şey, evet iyiyim. Senin aramanı beklemiyordum, ben şey şaşırdım. Az önce olanlar için kusura bakma."

Ona önemli olmadığını söylemek istedim ama nedense yapamadım. Toplantıyla ilgili bir şey sormak için yanıma gelen kadını fark edince daha sonra arayacağımı söyleyip telefonumu aniden kapattım. İşimin bitmesine çok az bir zaman kala ona mesaj attım.

"Saat üç senin için uygun mu?"

Ak Baka

'Tamam, benim için uygun. Adresi bana gönder, orada buluşalım.'

Adresi gönder de ne demekti, zaten ben onu alacaktım.

'Seni kendim almayı tercih ederim güzelim'

**'Hayır, kendim gelebilirim ve ısrar ediyorum.
Bana adresi gönder, orada buluşuruz.'**

Nasıl bir inat vardı bu kızda? Bir kerelik dediğini yapmaya karar verdim ama bu bir daha asla tekrarlanmayacaktı.

'Çok inatçısın! Bazı zamanlar bundan hoşlanıyor olsam da şu an hiç hoşuma gitmiyor.'

Sadece gülen bir surat göndermişti mesajında, oturduğum masada sandalyemi geri atarak arkamı yaslandım. Tam bir salak gibi ekranda bana bakan gülen surata gülümsüyordum.

Lanet toplantı uzadıkça uzamıştı. Ha şimdi ha sonra bitecek derken Ela'yla buluşmama on beş dakika kala toplantı salonundan çıkmayı başarmıştım. Üzerimi değiştiremedim ama en azından geç kalmadığıma seviniyordum.

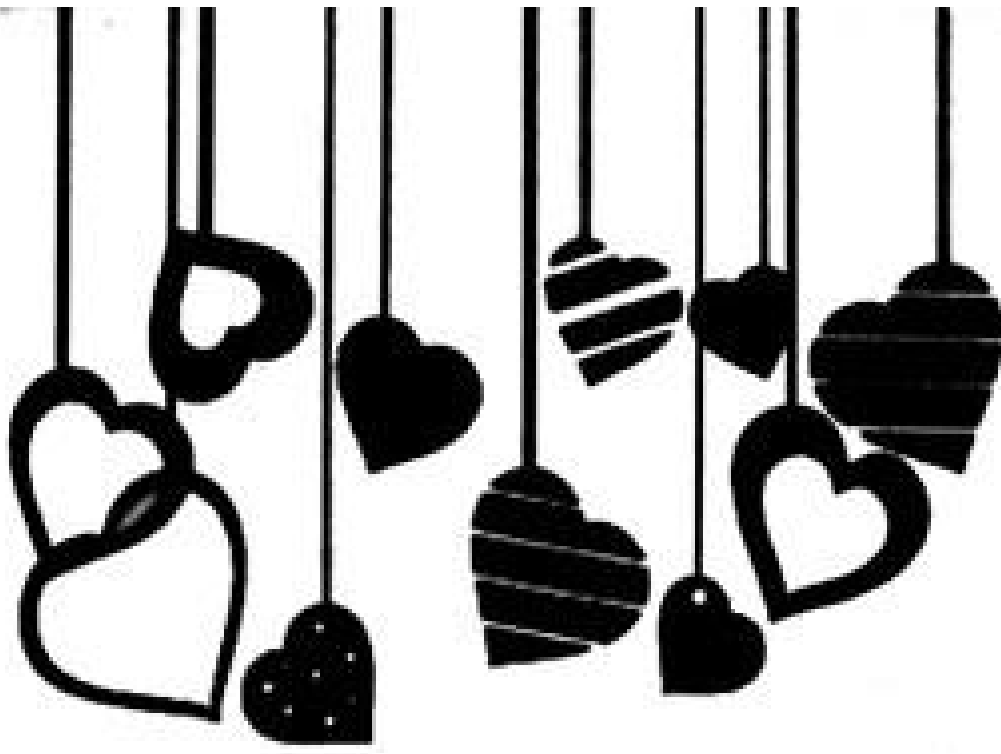
Restorana gelince arabadan hızla inip anahtar görevliye fırlattım ve uzun adımlarla içeri girdim. Kapıdaki garsona ismimi verdikten sonra çatı katına giden merdivenleri hızla çıktım. Kapıdan içeri bir adım attım ve onu gördüm. O kadar derine dalmıştı ki onu izlemekten kendimi alamadım. O kadar güzeldi ve masumdu ki onu görünce ağzım kurudu, neredeyse kendi yutkunmamın sesini işittim. Gözleri dalgın ama üzgün bakıyordu.

Taba Alıcı Çeşar

İçimdeki o uğursuz ses 'Onu sen de üzeceksin,' diye saçmala-
sa da bunu asla yapmazdım. Onu bilerek üzmezdim. 'Peki ya bu-
meyerek?' Kapa çeneni p*şt herif. Sesim dalgınlıkla yüksek çık-
mış olacak ki karşımdaki kız Ela'larını bana doğru çevirip baktı.

Dudaklarına güzel bir gülümseme yerleştirip biraz önceki
dalgınlığından kurtuldu. Çok ama çok güzeldi, bir o kadar da
sahtelikten uzak ve doğaldı. Bu kız nasıl benim gibi bir adamın
karşısına çıkmıştı bilmiyorum ama buna şükrediyordum...

Yedinci Bölüm

O nu kapıda öylece dikilmiş, beni izlerken yakaladım. Gamzelerini göstererek bana doğru gelirken gülümsemeden edemedim. Karşıma geçip oturmadan önce uzanıp yanağıma bir öpücük kondururdu.

“Nasılsın güzelim?”

Yakınlığıyla heyecanlanınca sesimi bulup konuşmayı zor olsa da başardım ve “İyiyim, sen nasılsın? Toplantın nasıldı?” diye sordum.

“Fena değildi. Aklımı bir türlü toplantıya verememiş olmamı saymazsak eğer iyi bile sayılabilirdi.”

Yanımıza siparişlerimizi almak için gelen garson beklerken, yemek seçme işini Baran’a bıraktım. Her şeyden biraz biraz söylemesini sessizce izledim. Garson gidince dayanamadım ve “O kadar şeyi nasıl yiyeceksin?” diye sordum.

“Ben değil ki sen yiyeceksin,” dedi ya, ben neredeyse kendi tükürüğümle boğulacaktım.

"Ne saçmalıyorsun sen, ben asla bu kadar şeyi yiyemem," diye çıkıştı.

"Tamam, bu kadar kızma. Her şeyden birazcık söyledim tadına bakman için. Buranın yemekleri harikadır. Birinden bile marmur kalmanı istemedim."

Bana neden bu kadar düşünceli davranıyordu ki bu adam. Bir yanım anın tadını çıkarmamı söylese de diğer yanım uzak dur diye bas bas bağııyordu. Bir kez daha üzülmeye dayanabilir miydim bilmiyorum.

"O güzel kafandan neler geçtiğini bilmek isterdim. Seninle ne zaman yan yana gelsek aklın başka yerde. Sadece bedenim burada gibi hissediyorum." Ona dürüst olmaya karar verdim. Başka türlü bu işin içinden çıkamayacaktım.

"Şu anki halimin seninle bir alakası yok. Senin de az çok bildiğin gibi buraya gelmeden önce bir şeyler oldu ve üzerinden çok kısa zaman geçti, en azından benim için. Ve sen, sensin işte. İnanılmazsın."

Bunu söyleyince gülümsedi. Ah o ukala gülümseme!

"Sana karşı koymak neredeyse imkânsız ama kendimi de biliyorum Baran, bunun için, bizim için daha çok erken. Üstelik sana kapılırsam eğer biliyorum ki sonunda yanan taraf ben olacağım." Söylediklerimle rahatlamıştım ama Baran'ın pek öyle olduğu söylenemezdi. Suratını asıp ifadesiz gözlerle bana baktı.

"Neden tek taraflı düşündüğünü anlamıyorum. Bana bakıma bir, senden beter durumdayım. Ben sana zaten çoktan kapılmış durumdayım Ela," derken kullandığı ses tonu, kendimi kaybetmememe sebep oluyordu. Baran'ın bu itirafından sonra daha fazla konuşmadık. Hem ne cevap verecektim ki.

Vakit nasıl geçti anlamadım ama onunla olmaktan mutlu olduğumu hissettim. Saat yediye doğru Baran "Hadi kalk, seni

Aşk Bağına

şahane bir yere götüreceğim. Bir şeyler içeriz," teklifinde bulundu. Ben kimdim ki ona hayır diyecektim. Uzattığı elini tereddüt etmeden tuttum ve restorandan çıktık.

Çok kısa bir araba yolculuğundan sonra durduk. Geldiğimiz yer bir barda ama lüks bir mekânda. Böyle yerleri oldum olası pek sevmemiştir ama bunu Baran'a söylemedim. İçeri girdik, Baran sakın bir masa bulunca oturduk. Hafif çalan bir müzik vardı, yüksek sesliydi ama insanı rahatsız edecek kadar da değildi. Baran bana doğru dönüp kulağıma dudaklarını yaklaştırıp ne içmek istediğimi sorarken dudakları sürtünüp geçti. İçim titredi, bir anda bütün vücudum ürperdi. " Kırmızı şarap olabilir," derken gülümsemeye çalıştım.

Baran siparişlerimizi verir vermez bütün ilgisini bana yönlendirdi. Tamamen yan dönüp biraz daha sokuldu. Birbirine değen dizlerimize bakmamaya çalıştım ama bana dokundukça her yanıma ateş basmasına engel olamadım. Hafif loş ışıktaki bile zümrüt gibi parlayan yeşil gözlere baktım. Sadece bana odaklanmış gözlerini ayırmadan öylece bakıyordu.

Tereddüt ederek "Ne oldu, neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Neden bu kadar tedirginsin?" dedi aniden. Önce bir an afalladım, ben daha kendime gelemeden devam etti. "Sana ne zaman baksam, gözlerindeki o acıyı ve tereddüdü derinden hissediyorum. Nasıl anlıyorsun diye sorma sakın ama hissediyorum. Seni gördüğümünden beri aklımda bu gözler var çünkü. Çok nadir de olsa gülümsüyorsun ama sadece dudaklarının güldüğünü fark ediyorum, o gülüşler hiç gözlerine ulaşmıyor." Uzanıp elimi sımsıkı tutarken konuşmaya devam etti. "Hadi anlat bana, bilmek istiyorum. Seni dinlemek istiyorum, senden duymak istiyorum."

Gözlerime dolan yaşları durdurmak için çok geç kaldım. Ona anlatmak istediğimi fark etmemle üzerimdeki stres daha da arttı.

Biraz olsun rahatlamak, güvenli kollarında huzur bulmak istediğimi düşündüm. Titreyen sesimle derin bir nefes alırken konuşmaya çalıştım.

"Be...een nereden başlasam bilmiyorum," diye girdim söz. Baran elini uzatıp akan yaşlarımı sildi. İki eliyle yüzümü avuçladı. Her akan yaş dudaklarıyla yakalayıp durdurduğunda hissettiğim şefkatle, içimi aniden kaplayan sıcaklığı hissettim. Gözlerimi kapatıp düşündüm ve anladım ki Baran bana huzur veriyordu, en önemlisi de güven. Derin bir nefes alıp anlatmaya çalıştım.

"O gün, yani seninle uçakta karşılaştığımız zamandan iki ay önce oldu her şey. Her zamanki gibi işten çıkıp onunla buluşacaktım. Hep aynı saatte çıkardım ama o gün çıkış saatimden bir saat erken bitti işim. İş bu ya, demek ki görmem gereken şeylerim varmış. Ona haber vermedim, aptal kafam işte kendi kendime sürpriz yaparım diye düşündüm. İş yerlerimiz zaten yakındı. Ofisine girdim kimse yoktu, ben de direkt onun odasına çıktım ama daha içeri girmeden içeriden gelen sesleri duydum Baran-a klıma gelenlerle sesim kısıldı- iğrençti." Dayanamadım ve yüzümü onun boynuna gömüp durmayan gözyaşlarımı saklamak ister gibi sığındım.

Hâlâ o adamı düşündüğümünden değildi bu sefer ağlamam, sadece yaşadıklarımın ağırlığıydı üzerime çöken. Biraz orada, kokusuna bayıldığım kuytuda kaldım. Onun kokusuyla rahatladım.

"Ağlama güzelim, bak hepsi geçti. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın Ela ve artık ben buradayım. Devam etmek istemezsen anlatma, senin üzülmeni istemiyorum."

"Anlatmak istiyorum Baran, bir şekilde bunu içimden atmak istiyorum. Didem'le bile konuşamadım bunları ama hissediyorum, içimde git gide büyüüp beni mahvediyor. Görmezden geliyorum ama sanki patlamaya hazır bir volkan gibi her gün biraz daha kaynayıp kendini yüzeye çıkarıyormuş gibi geliyor."

Aşk Bağları

"Peki güzelim, sen nasıl istersen," derken ellerimi avuçlarının içine aldı ve destek verircesine sıkı sıkı tuttu. Ondan aldığım güçle anlatmaya başladım. Aklım hemen o gün olanlara gitti.

"İşlerimi erken bitirip toparlanırken patronum içeriden çıktı. Yakında kendisi emekli olacak ve yerine oğlu yurt dışından dönüp işlerin başına geçeceği için yoğun çalışıyorduk. Onun işi erken bitince benim de çıkabileceğimi söyledi. Başımın onaylayınca gitmek istediğim yere götürmeyi teklif etti ama yürümeyi tercih ettim. Tarık'ın ofisi bana on beş dakikalık mesafedeydi ve hava da çok güzeldi. İşten çıktım, yüzümde aptal bir sırıtmayla ofisine ilerledim. Asansörden indiğimde lobide kimse yoktu. Toplantı odasının kapısının da kapalı olduğunu görünce, işi olduğumu düşünüp onu kendi odasında beklemeye karar verdim. Kapıyı açmak için uzandığım anda içeriden duyduğum sesle olduğum yerde kaldım. Bir kadın inlemesiydi ve iğrençti. Sonra o tanıdık sesi duydum. Neşeli sesiyle yanındakiyle konuşuyordu. 'Bu son, bir daha asla aramızda böyle bir şey yaşanmayacak,' dedi. Kucığındaki kadına sıkıca sarılmış, sabırsızca gömleğindeki düğmelerini çözerken kadının boynunu öpüyordu bir yandan. Aralık kapıdan gördüklerimle yerimde öylece kalakaldım. Ayağıma biri beton dökmüştü sanki, yerimden kıpırdamadan aptal gibi orada öylece dikildim Baran."

Akan gözyaşlarımı hızla silip devam ettim.

"Yine mi aynı laflar? Her seferinde son diyorsun ama Ela'dan yüz bulamayınca kapıma dayanan sen oluyorsun," dedi kadın benimle alay eden sesiyle. 'Bu son, ona evlenme teklif etmeye karar verdim,' dedi ve kucığındaki kadın bir an durdu. Ona dikkatle baktı ve ciddi olup olmadığını sordu. 'Evet, tabii ki de ciddiyim,' derken kızın gömleğinden de kurtuldu. 'O yüzden bu son derken beni ciddiye al,' dedi. Boynundan göğüslerine doğru

öpmeye başladı kadını sonra da. Daha fazla dayanamadım orada, o kadını becermeye çalışırken utanmadan bir yandan da benimle evlilik planları yapıyordu. Gitmek için döndüm ama sonra var-geçip onu gördüğümü, her şeyi bilmesini istedim ve içeri girdim. Tabii ki en azından pişman olma nezaketini gösterdi. Onları böyle görmek pek de iyi gelmedi bana ama iyi ki de gördüm diyorum eğer gözümle görmeseydim biliyordum ki asla inanmazdım. Kaşarak oradan çıktım ve işte şimdi de buradayım."

"İyi ki de buradasın," diye mırıldandı Baran. Gözlerimdeki yaşları silip "Artık ağlama. Şimdi buradasın ve hepsi geride kaldı. Bak benim yanımdasın artık," diye teselli etti beni. Sahipleri gibi konuşup sıkı sıkı sarıldı. Bu gerçekten hoşuma gitti.

Saat on bir gibi kalktık. Eve gelmemiz on beş dakikamızı bile almamıştı. Arabadan inmeden önce ona döndüm.

"Yemek için teşekkür ederim ve sonrası için de."

"Rica ederim."

Arabadan indim, içeri girmek üzereydim ki Baran'ın kapısının da açılıp kapandığını duydum. Arkamı dönünce arabasını kilitleyip arkamdan geldiğini gördüm.

"Ne yapıyorsun sen?" diye hayretle sordum. Baran alayla gülümseyerek muhteşem gamzelerini meydana çıkardı.

"Yalnız olduğunu biliyorum ve benim seni yalnız bırakmak gibi bir niyetim yok." Rahat bir tavırla içeri geçip koltuğuma otururken ben hâlâ kapıda dikilmiş ona bakıyordum.

"E hadi, ben kahvemi sade içerim," dedi.

Gözlerimi kapatıp sabır diledim.

"Kendini beğenmiş ukala."

Bir yanım burada olmasından mutlu olurken diğer yanım bunun hiç iyi bir fikir olmadığını söyleyip durdu. Kapıyı kapatıp odama geçtim ve üzerimi değiştirdim. Tekrar salona döndüğüm-

Aşk Bayan

de Baran hâlâ bıraktığım yerde oturuyordu. Mutfğa girip kahve makinesinde onun için Türk kahvesi hazırladım. Kahvesi hazır olunca da içeri girip verdim ve ondan en uzak yere oturdum. Ondan uzak durmaya çalıştıkça üstüme geliyordu ve benim kaçma çabalarımı fark ediyor olacak ki bu halim onun hoşuna gidiyordu.

“Yanıma gel,” diye o emir veren harika sesiyle beni çağırınca ona tek kaşımı kaldırıp baktım.

“Pardon, anlamadım,” dedim sesimin sert çıkmasını umarak. Benim bu halime gülümsese de hafifçe öksürüp boğazını temizler gibi yapıp tekrar “Yanıma gelir misin güzelim?” dedi sesini daha yumuşak çıkmaya zorlayarak. Neredeyse bu haline gülümseyecektim ama kendime hâkim oldum.

“Hayır, ben burada iyiyim. Hem saat çok geç oldu, sen ne zaman gideceksin?” Kibar olmanın canı cehenneme! Bana böyle bakarak yanımda kalmaya devam ederse eğer, birazdan yelkenlerim suya inecekti. Bir anda kalkıp yanıma gelince iri cüssesiyle koltukta sıkıştık.

“Ne yapıyorsun sen?” diye bağırınca daha fazla sokuldu.

“Sana yanıma gel dedim gelmedin, ben de istediğimi alıyorum.”

Onu uzaklaştırma çabalarım engel oldu. Bu minicik bedenle zaten ona nasıl karşı koyacaktım ki. Elini belime dolayıp diğer eliyle de başımı sabitleyerek konuştu.

“Benden kaçmandan nefret ediyorum. Sana istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağımı söyledim güzelim.”

“Ama yapıyorsun,” dedim titreyen sesimle.

Anlamayan gözlerle bana bakıp “Sana ne yapıyorum?” diye sordu.

“Beni öpüyorsun.”

“Seni öpmemi istemiyor musun?” Sanki bunun düşüncesi bile kötüymüş gibi suratını buruşturdu.

"Sana karşı koymakta zorlanıyorum, bunu istemediğimi düşünüyordum anda sen bir dokunuşunla fikrimi değiştirmeme sebep oluyorsun." Şimdi de gülümsüyordu pislik, hoşuna gitmişti.

O derin gamzelerini göstererek bakarken "Kadınlar, üzerlerinde böyle bir etkim olduğunu söylerler," dedi şamankçe. İçten içe artan kıskançlığına şaşırdım ama o, o kadar tatlıydı ki kızmıyordum bile. Gözlerini bir an olsun benden ayırmadan dudaklarına yaklaşınca derin bir nefes alıp "Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum," diye fısıldadım.

"Sana ne kadar yanıldığını ispatlamaktan zevk duyacağın," derken zaman tanımadı, başını eğip dudaklarına yapıştı. Kendimi onda bir kez daha kaybederken bu anın tadını doya doya çıkardım.

Ona esir oldum. Bu kadar kısa zamanda nasıl bu kadar derin şeyler hissedebiliyorum anlam veremedim ama kendimi durdurmak, onunla vakit geçirdikçe daha da imkânsızlaşıyordu. Nefes nefese ayrıldığımızda bir süre öylece durduk.

"Çok sessizleştin," diye sordum fark ederek. Sesimle bir anda irkilip bana baktı.

"Sadece kendimi biraz toparlamaya ihtiyacım var," dedi sızıyla.

"Sen iyi misin, bir sıkıntın var gibi duruyorsun."

"İnan bana güzelim iyiden de öteyim. Sadece bana biraz zaman tanı lütfen."

Sürekli bir şeyler düşünüyor gibi öylece durdu. Bu adamın derdi neydi böyle? Biraz önce beni öperken şimdi garip tavırlar sergiliyordu. Nedense bu beni sinirlendirdi. Belki de pişman olmuştu beni öptüğü için ya da hemen sıkılmıştı. Moralim bozuldu ama ona belli etmemeye çalışarak bir şey içmek ister mi diye sordum. Başını hayır dercesine sağa sola salladı. Bu adamın sorunu neydi ki şimdi böyle durgunlaşmıştı?

Aşk Başlasın

Bir süre sonra benden de ses çıkmayınca "İyi misin Ela ?" dedi.

"Evet, iyiyim," diye sinirle cevapladım.

Sesi biraz önceki haline göre daha yumuşaktı. Bana döndü ama dokunmadı.

"Burada, yanında olduğuma çok memnunum Ela. Aklından sakın başka şeyler geçirme." Sesi cümlesinin sonunda uyarıcı gibi çıkmıştı. Onun yumuşak sesi, benim de sinirlerimin yatışmasını sağladı.

"İnanmayacaksın ama şu an burada olmandan ben de memnunuzum."

Söylediklerimden hoşlandığını surat ifadesinden anladım.

"Bu, artık biraz olsun yanımda rahatlayacağın anlamına mı geliyor?" derken kaşlarını kaldırıp alay eder gibi oynattı. Gülümsememe engel olamadım. Elimi tutup devam etti. "Bir kere olsun her şey unut Ela. Birazcık taviz vermezsen kendinden, bu işi nasıl yürütürüz? Şu anda sadece benim yanımdasın, benimlesin. Rahatlamamı ve kendi isteğinle karşılık verdiğin tek bir öpücük istiyorum senden. Sonunda pişman olmadığın, kendine kızmadığın bir öpücük." Dudaklarıma neredeyse değecek kadar eğildi.

"Benim için bunu yapabilir misin?"

Ben cevap veremeden "Buna ihtiyacım var Ela, senin de beni istediğini bilmeye ihtiyacım var. Aklımdan bazı şeyleri atmaya ihtiyacım var. Lütfen bana yardımcı ol biraz," diye devam etti.

Bunu ne kadar çok istediğimi düşününce kendime inanamadım ama istiyordum. Hiçbir şey düşünmeden onda kaybolmak, kokusuyla kendimden geçmek istiyordum. Ona, bize bir şans verecektim. Daha erken olması, kötü şeyler yaşamış olmam umurumda bile değildi. Baran'ın iflah olmaz bir çapkın olduğu gerçeğini bile göz ardı ettim.

O yüzden harekete geçtim. Şaşkın bakışlarının arasında hareketlenip ona döndüm. Bir bacağımlı kaldırıp kucığına oturdumda "Kahretsin," diye bağırdı ama bu da umurumda değildi. Bunu hemen yapmazsam bir daha asla yapamazdım. Kucığına tam oturmadan başını tutup arkaya doğru eğdim. İçimdeki heyecan büyüdü, kalbim hızla çarpmaya başladı. Kendime düşünme fırsatı vermeden dudaklarına yapıştım. Önce harekesiz kaldı, ilk adımı benden beklediğini belli etti. Sonra daha fazla dayanamadı ve karşılık verdi. Ah, karşılıklı olunca bu kadar güzel olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Öpüşmemiz derinleşti. Ellerini kalçalarımına sarıp beni kucakladığında, bacaklarımın arasında hissettiğim sertlik irkilmeme neden olsa da kendimi geri çekmedim. Beni odama kadar taşmasına izin verdim. Bu saatten sonra ne kendime ne de ona diyemeyeceğimi biliyordum.

Beni yatağına yatırıp öpmeye devam etti ama ağırlığını üstüme vermedi. Sonra bırakıp geri çekilince "Ne yapıyorsun?" diye sızlandım, onu yakınımnda istiyordum.

"Seni yatağına yatırıyorum güzelim, saat epey geç oldu," deyince hayal kırıklığıyla utanç birbirine karışıp üzerime geldi. Beni bırakıp arkasını dönünce "Sen gidiyor musun?" diye sordum. Yüzünü bana dönüp bakınca devam ettim. "Şey... İstersen burada kalabilirsin. Salonda uyuyabilirsin, gerçi pek sığacak gibi de durmuyorsun ama," derken yatağına gömüldüm. Bunu söylediğime inanamıyordum.

"Ah güzelim, gitmeyi bir an bile düşünmedim ki. Ama burada kalacaksam, yatacağım tek yer senin yanın olacak. Başka yerde uyumam imkânsız."

"Ama buraya ikimiz sığmayız ki," derken tek kişilik yatağımlı gösterdim. Suratına her zamanki alaycı gülümsemesini kondu.

Aşk Bayan

"Sana aksini gösterirken büyük zevk alacağım güzelim," derken üzerindeki gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. Yukarıdan aşağıya tek tek çözdüğü düğmeleri izledim. En son düğmeye geldiğinde, gömleğini pantolonun içinden çekip çıkardı ve son düğmeyi de çözüp güzelce koltuğa bıraktı. Uzaktan bile sayabileceğim muhteşem kaslarını incelerken boğazım düğümlendi. Arkasını dönüp kemeriyle uğraşırken sırtına baktım. Bu adam benim sonum olacaktı. Boğazımı temizlemek için öksürdüm. Sonra onun pantolonunu çıkardığını görünce gözlerimi kapatıp resmen ciyakladım.

"Sen ne yapıyorsun Baran!"

"Yatmaya hazırlanıyorum güzelim."

"Ne yani, çıplak mı yatacaksın, hem de benim yanımda?"

"Evet, sence başka şansım mı var? Ama bu kadar istekli olmayan hoşuma gitmedi değil güzelim," derken çapkınca sırıttı.

"Kapa çeneni geri zekâlı," deyip ona gülümsedim. Ağır adımlarla yaklaşırken yatağın kenarına doğru kaymaya başladım.

"Ben asla başka biriyle yatamam, zaten farkında mısın bilmiyorum ama sen bu yatağa asla sığmazsın. Kocamansın." Beni duymamış gibi o kocaman cüssesini yatağıma bıraktı. Ona yer açmak için biraz daha kaymaya çalıştım ama fırsat vermeden belimden sımsıkı sarılıp göğsüne yatırdı.

"Ben böyle uyuyamam," derken huysuzca kıpırdandım.

"Kıpırdama artık güzelim, hadi uyu."

"Sana uyuyamam diyorum, anlamıyor musun?"

Ama uyudum, hem de günlerdir uyuyamadığım kadar huzurlu ve sakin uyudum!

Sabah erken saatlerde Baran'dan önce uyandım. Ona sımsıkı sarılmış şekilde uyuyordum. Ondan önce uyanmanın avantajını kullandım ve onu izledim. Havanın sıcaklığı ve Baran'ın sıcak-

lağundan ter içinde kalmıştım ama umurumda değildi. Şu an ben anın tadını çıkaracaktım. Yanımda derin uykuda olan adam, erkeklığın var oluşunun kanıtı gibi göz kamaştırıcıydı. İlk nefesi yüzüme vuruyordu usulca. Erkeksi elmacık kemikleri daha önce başka bir erkekte dikkatimi çekmemişti hiç ama söz konusu Baran'sa eğer, adamın her şeyi mükemmel yaratılmıştı. Çekinerlek elimin tersiyle yanaklarına dokundum. Usulca okşar gibi gezdirdim parmaklarımı.

Baran'ı uyandırmamaya dikkat ederek kolunun altından yavaşça ona daha fazla sokuldum. Neredeyse burun buruna geldiğimimde daha yakından baktım. Nefes almaya bile korkuyordum.

Aklımdan hiç çıkaramadığım o yemyeşil gözleri kapalıyken uzun kirpikleri dikkatimi çekti. Yeni aydınlanan havanın ışığı yüzünü o kadar güzel gösteriyordu ki ona hayran olmamak mümkün değildi. Kirpiklerinin gölgeleri yanaklarına yansıyor.

Bedenime engel olamadım ve parmaklarım dudaklarına dokunda. Kendime inanamadım, yaptıklarım inanılır gibi değildi. Parmak uçlarımı dudaklarına değdirdiğim anda dudakları aralandı. Onu uyandırma korkusuyla nefes bile almadan öylece bekledim. Birkaç saniye sonra hâlâ uyuduğundan emin olup tekrar elimi uzatıp çenesine, oradan da yanaklarına dokundum. Kiri sakalının üzerinden usulca okşadım tenini.

Gözlerimi ayırmadan onu dikkatle incelerken, dudaklarında beliren küçük gülümsemeyi de o anda fark ettim. Bu adam ne zamandan beri uyanıktı? Rezil olmuşum!

"Günaydın güzelim," derken gözleri kapalı, hâlâ sırtıyordu. Başımı aşağı eğip "Günaydın," diye mırıldandım. Bir anda beni çevirip altına alınca, ağızımdan korkuyla karışık bir ses çıktı. Dudaklarıma kapandığında kendime engel olamayıp ellerim saçlarına girerken, içimden geldiği gibi karşılık verdim. Saçlarına

sertçe asılınca ağzından bir inleme kaçırdı. Dudaklarımdan ayrı-
lıp nefes nefese "Beni her öpüşünde saçlarıma böyle asılırsan ya-
kın zamanda tutacağın bir saçım olmayacak" diye benimle alay
edince, utancımından ne diyeceğimi bilemedim. Sadece "Özür di-
lerim," diye mırıldandım.

Elini uzatıp başparmağıyla dudaklarıma dokundu, dudakları-
mın üzerinde sakince hareket eden parmağı hafif baskı uygulaya-
rak alt dudağımı çekiştirdi.

"Özür dileme, inan bana bu çok hoşuma gidiyor güzelim ama
kendime hâkim olmam lazım," derken beni kollarında daha fazla
sıktı. "Ben seninle ne yapacağım güzelim, elimi kolumu bağladın
sanki." Saçlarıma küçük bir öpücük kondurup devam etti. "Artık
kalkmamız lazım."

"Sabahın köründe nereye gideceğiz, benim uykum var," diye
mızmaızlandım.

"Sürpriz güzelim. Ben giyinene kadar hazırlanıp gelmezsen
seni sırtıma aldığım gibi gideriz, ona göre," derken üzerini giyin-
meye başlamıştı bile.

"Yapmazsın," dedim ona uykulu ama en şirin bakışımı gön-
derirken. Ama o da bana meydan okur gibi baktı. Kahretsin, bunu
hep yapacaktı ve ben daha baştan kaybetmişim.

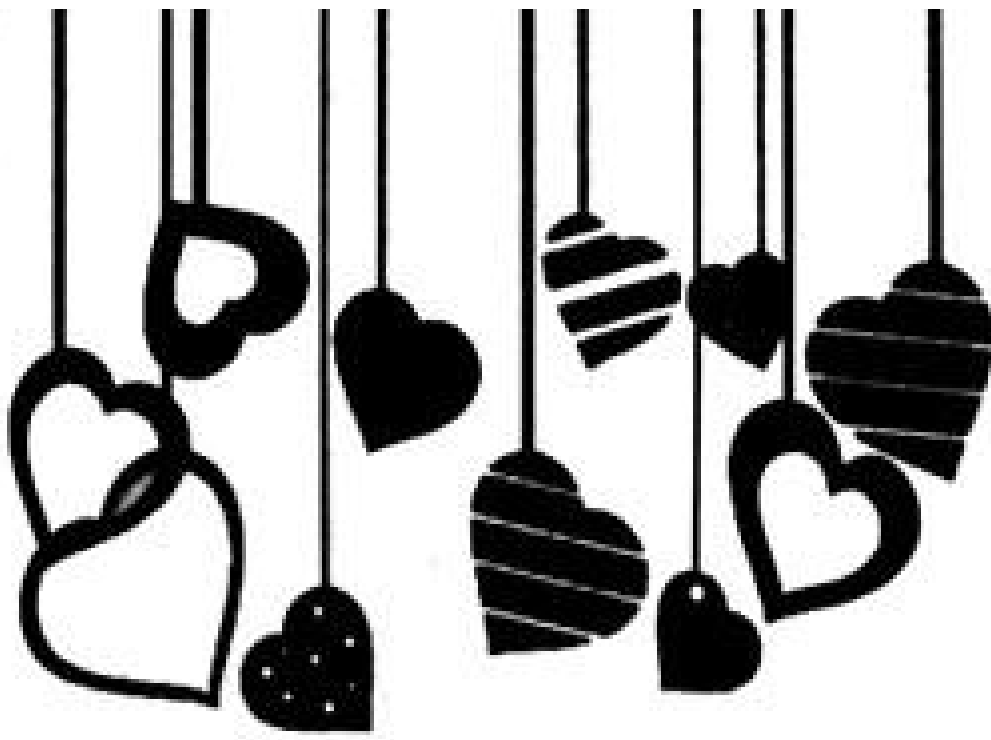
"Beni hâlâ tanıyamadın mı?" Saatine bakıp "Tık tak, vakit
geçiyor bebeğim," dedi.

Ah içimi eriten o kelime dudaklarından nasıl da güzel çık-
mıştı öyle. Baran odadan çıkınca ayaklarımı sürüyerek yataktan
kalktım. Banyoya kendimi atıp kollarımı kalkmaya zorladım.
Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra içeri girip dola-
bımı açtım. Kısa kot şortumu giyerken elime geçen ilk tişörtü
alıp başımdan geçirdim. Sabahın köründe makyaj yapacak kadar
salak değildim. Saçlarımı gelişi güzel topladım ve resmen sürü-
nerek içeri, onun yanına doğru yürüdüm.

Tuba Altı Cesaret

İçeri girdiğimde Baran salon camından yeni aydınlanan havayı izliyordu. Ayakta uyuyordum resmen. Gözlerimi bile açmaya halim yoktu. Kısıt gözlerle ona bakarken "Ben hazırım Baran," diye mırıldandım. Sonra ondan uzak kalmak istemediğimi fark edip ayaklarımı sürüyerek ona yaklaştım. Benden böyle bir yakınlık beklemediğini duruşunu dikleştirdiğinde anlamıştım. İlk adımı atan hep o olmuştu. Biraz cesaret biraz da uyku semliğine sığınarak ona yaklaşıp beline sımsıkı sarıldım. Kollarımın altında önce gerildi ama sonra hemen bana karşılık verdi. Omuzlarımdan kavrayıp o da bana sarılınca burnumu boynuna sokup onu kokladım. Boynuna vuran nefesimi hissedince irkildi ama beni kollarından bırakmadı. Huzur gibiydi, aslında Baran huzurun ta kendisiydi.

Sekizinci Bölüm

Gelip bana sarıldığında olduğum yerde öylece kaldım. Ondan bir şeyler görmeye pek alışık olmadığım için çok şaşırdım ve aynı anda heyecanlandım. Şimdi bana kendi isteğiyle sarılmış, başını boynuma gömmüş, sakince nefes alıyordu. Boynuma değen nefesini her hissettiğimde kalbim göğsümün içinde depara kalktı. Tanrım, azıcık sakin olmayı öğrenmem gerekiyordu. Ela sanki küçük bir kız gibi gelip bana sığınmıştı. Uykusunu alamayan huysuz bir çocuk gibi mızızlanıp başını boynuma gömmüş, orada rahatlamaya çalışıyordu. Beni baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Bu sarılış o kadar masum, o kadar ihtiyacı gibiydi ki ilk defa bir kadının bana böyle sarıldığını düşündüm. Şehvetten uzak, saf duygulardı bunlar.

Beni bu kadar heyecanlandıran, bu denli sarsılmama sebep olan şey de bu olmuştu zaten. Bu olanlara inanamıyordum. Kendimi toplayıp bu kızın yanından hemen kaçmamı söyleyen o dürtüye dirensem de, hissettiklerim ödümünü koparıyordu. Uzun

zamandır tek eşi ya da uzun bir ilişkim olmamıştı. Hatta ondan sonra bir daha aklıma bile getirmemiştim bunları. Yerimde biraz kıpırdandım. Ben hareketlenince o da kafasını kaldırıp bana baktı.

"Hadi güzelim, çıkmamız lazım artık."

"Baran -biraz gerindi ve esnedi- bu saatte nereye gidiyoruz? Hadi gel, biraz daha uyuyalım. Ne olur," diye mırıldanırken elinden tutup beni odasına doğru götürmeye çalışmasına güldüm.

"Hadi, mızımızlanma. Senin de çok hoşuna gidecek, görün bana," derken onu sürükleyerek evden çıkarıp arabaya doğru götürdüm. Benim küçük sevgilimin böylece sabah insanı olmadığını da anlamış oldum.

Sevgilim... Kelime resmen zihnimde yankılanmış, bangır bangır bağırıyordu ama ona böyle hitap etmekten bir an bile tahatsızlık duymadım.

Yola çıkalı daha iki dakika olmuştu ki hemen uykuya daldı. Boynu yana kaymıştı, huzurlu uykusunda oldukça rahat gibiydi. Ama ben nedense uyandığında boynunun ne kadar ağrıyacağını endişesindeydim. İstedğim yere geldiğimde arabayı durdurdum o, hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmadan indim ve aklımdaki her şeyi ayarlayıp tekrar yanına bindim. Ona uyuması için biraz daha zaman verdim. Bir süre sonra yanımda hareketlendi, başını düzeltirken eliyle boynunu tutup inledi. Tam da düşündüğüm gibi.

Başını yavaşça çevirip bana bakınca "Tekrar günaydın uylucu," dedim sırtarak. "Neredeyiz Baran?" diye sordu. Ona arabadan inmesini söyleyip kendim de çıktım. Aşağı indiğinde önce etrafına bakındı. Ama sonra arabanın önüne gelince şaşkınlığına gizleyemedi. Önce yere serdiğim battaniyeyi sonra onun için bırakmış zırlattığım sepete bakıp şaşkın gözler bana döndü.

"Sen bunları ne zaman hazırladın?"

“Senin uyuman işime geldi doğrusu, buraya gelmeden önce oteli arayıp sepeti hazırlamalarını söyledim ve –arkasındaki sepeti işaret ettim– işte buradalar.” Bir elini kaldırdı atkuyruğundan çıkan saç kulağının arkasına atarken orada öylece dikildi. Yere otururken yanıma gelmesini işaret edip elimi uzattım.

Yanıma oturunca onu çekip kaldırdım ve bacaklarımın arasına alıp sımsıkı sardım. Çenemi boynuna dayayıp dudaklarımı yanaklarına bastırduğum anda hissettiğim huzuru hiçbir şeye değişmezdim.

Ağzından kaçan kıkırdamayla gün benim için aydınlandı. Sonra karnından gelen sesle gülmeye başladım.

“Birileri acıkmış galiba, hadi gel de senin isyan eden karnını doyuralım güzelim.”

Benden biraz uzağa oturmaya kalkınca huysuzca mırıldanmama engel olamadım. Onu böyle kollarımın arasında tutup sarıp sarmalamak o kadar doğru hissettiriyordu ki.

Yerinde biraz kıpırdanınca kollarımın arasında titrediğini hissettim. “Üşüdün mü güzelim?” diye sorduğumda başıyla onayladı. Sepetin yanındaki battaniyeye uzanıp aldım ve onu sıkıca etrafımıza sararak ikimizi de içine hapsedip sarıldım. Karnımda oluşan sıcaklıkla bütün vücudum alev alevdi, bunu belli etmemek için çabalarken içim içimi yiyordu resmen.

Bana yakın olmasına bayılıyordum. Evet, itiraf ediyorum bunu ona göstermek de çok hoşuma gidiyordu. İsyan eden midenin sesini duyduğumda, yanımda duran sepetten ikimiz için hazırladığım sandviç ve taze sıkılmış portakal suyunu çıkarıp ona uzattım. Yediği şeyin hoşuna gittiğini belli eden keyifli mırıltıları bana müzik gibi gelirken, elimdeki sandviçten küçük bir ısırık aldım. Ağzından bir mırıltı daha çıktığında aynı anda ben de daldım. Yanamayıp dudaklarımı boynuna dokundurdum. Ağzındaki lokmadan neredeyse boğulacakken, hızla çiğneyip yutmayı başardı.

Tala Altı Çeşit

Ona dokunduğum anda öyle derinden titredi ki bütün bedenim onunla bir hissetti bunu. Kendime ne kadar dirensem de kahretsin ki lanet vücudum ona kayıtsız kalamıyordu.

"Sen nasıl bir şeysin böyle güzelim. Bazen gerçek olup olmadığından hâlâ emin olamıyorum." Sanki söylediğimi anlamamış gibi kaşlarını çatıp baktı.

"Nasıl yani, anlamadım," dedi merakla. Başını çevirebildiği kadar döndürüp baktı. Gözlerime garip, ne olduğunu çözemediğim bir ifadeyle bakarken "Şöyle ki, sen bu zamana kadar tanıdığım bütün kadınlardan farklısın. Kendin gibisin, tavırların sahte değil. Bir olay karşısında içinden ne geliyorsa öyle davranıyorsun o anda ve ben şaşırmaktan başka bir şey yapamıyorum. Nasıl bu kadar masum olabiliyorsun? Küçük bir kız çocuğu gibi geliyorsun gözüne bazen," dedim.

Suratı asıldı, dudaklarını büküşünü izledim. Ne demiştim ki ben şimdi? "Hey ne oldu şimdi?" diye sordum ellerim yanaklarına uzanırken. "O güzel suratın niye asıldı?"

Sadece omuz silkti. Ela'nın asılan suratını avuçlarımin içine alıp sabahtan beri yapmak istediğim şeyi daha fazla ertelemeden, eğilip dudaklarına yumuşacık bir öpücük bıraktım. Sonra geri çekilip fazla uzaklaşmadan dudaklarımı onunkileri sürtüp "Aşk suratıyla bile beni mahvediyorsun, biliyorsun değil mi?" dedim.

Ela birazcık gülümsemiş olsa da bu bana yeterli gelmedi. Battaniyenin iki ucundan tutup onu daha sıkı sardım ve kendine çektim. Bacaklarımız birbirine dolandı, o kadar yakındık ki onun bacaklarını açıp kucığıma çekmemek için kendi içimde deli gibi savaştım. Derin nefes aldım.

"Asma suratını, ne dedim ben şimdi?" diye mırıldandım. Ela bana bakmadan başı önde "Gerçekten senin gözünde bir çocuktan farkım yok mu?" dedi.

Ak Bıyık

Ah, bunu hiç beklemiyordum. Aptal çenem, kendini doğru düzgün ifade edemiyordu bir türlü. Ellerimi uzatıp saçlarına dokundum.

"Güzelim, beni yanlış anladın. İnan bana senin çocuk ruhlu olman çok hoşuma gidiyor. Sen harikası... Her halinle."

Ela kafasını kaldırıp bana baktı. Biraz önceki haline göre daha iyi olduğunu düşündüm. Ama tatmin olmadığının da farkındaydım. Eğilip dudaklarına ufak bir öpücük daha kondurdum ve devam ettim.

"Şu haline baksana güzelim, sana hiçbir kadın gibi değilsin derken yalan söylemiyordum. Altında sıradan bir şort, üstünde aynı onun gibi bir tişört var. Saçlarınla uğraşmadın bile ve yüzünde bir gram makyaj yok." Ela'nın suratının biraz öncekinden daha beter hale geldiğini görünce gülümsemem arttı.

"Ama bu halinle bile, bu güne kadar benim gördüğüm en güzel kadınsın. Doğalsın ve bu beni inanılmaz derece etkiliyor. O umursamadan üstüne geçirdiğin kısacık şortunu görünce az kalsın kalp krizi geçirecektim. Kim derdi ki bu şortun o muhteşem bacaklarını daha da çekici göstereceğini?" Şimdi istediğimi elde etmiştim. Madem ona karşı hislerimi merak ediyordu, ben de anlatacaktım. Ela'nın kızaran yanaklarını fark etmemiş gibi devam ettim.

"Üstündekinin de şortundan bir farkı yok güzelim. Bütün kıvrımların gözümün önünde inanılmaz derece muhteşem duruyor ve ellerimi senden uzak tutabilmem için neredeyse bileklerimizden kesmen gerekecek." Bu sözümle sonunda gülümsedi. Eğilip onu öptüm. Yumuşak, sakın, tadını çıkararak ama bir o kadar da kendimden geçer gibi öptüm.

Taka Alıcı Çeşar

Duyduklarımın sonra deli gibi kızardığımı biliyordum. Lanet olsun, kendin kaşındın dedim kendime. Baran beni öperken ellerimi kaldırıp saçlarına dokundum. Aklımda adamın biraz önce söyledikleri dönüp duruyordu. Birinin benimle böyle konuşabileceğini hiç tahmin etmezdim. Ama bu ilginç bir şekilde çok hoşuma gidiyordu. Hastasın kızım sen diye konuştu iç sesim. Ama kendimi duyacak durumda değildim. Baran'da o kadar kayboldum ki ayrıldığımız da nefes nefese kaldığımı fark ettim.

Biraz bekledikten sonra ne söyleyeceğimi düşünürken Baran benden önce konuştu.

"Hâlâ açsın güzelim, hadi sandviçlerimizi bitirelim." Sadece başımla onaylayıp sandviçime uzandım. Ben daha yarıya gelmişken Baran kendininkini bitirmişti bile. Arada uzanıp benimkinden bir ısırık aldı. Bir de bana çocuk diyordu ama şu an karşımdaki adam sanki otuz üç yaşında değil de on üç yaşında gibi davranıyordu. Ve bu, bilmediğim bir nedenden ötürü benim çok hoşuma gitmişti. Bu denli kaygısız olması, onu olduğundan daha genç ve yakışıklı gösteriyordu, sanki daha fazlası olabilir miş gibi.

Yaklaşık bir saat daha oturduk, birbirimizle şakalaşarak yemeklerimizi yedik. Biraz sessizce oturduk, arada sohbet ettik ve battaniyelerimizi toparlayıp arabaya bindiğimizde neredeyse öğlen olmak üzereydi.

Arabada sessizce giderken yol kenarında midye satan bir adamı fark ettim. Tika basa doluydum, karnımın şiş olduğu uzaktan bile fark ediliyordu ama lanet olsun, buna dayanamıyordum işte. Bir anda "Baran lütfen dur!" diye bağırdım. Adam aniden telaşlandı ve arabayı o kadar hızla sağa çekti ki dondum kaldım. Elleri bana uzandı. "Ne oldu, iyi misin?"

Onun telaşlı halini görünce verdiğim ani tepkiden anında pişman oldum. Baran'ın ellerini tutup "Sakin ol, bir şey yok. Sadece

biraz ani tepki verdim, özür dilerim ama midye görünce dayanamıyorum," derken biraz geride kalan tezgâhı işaret ettim.

Ağzından kelimeler çıkar çıkmaz adamın suratı değişti. Önce iğreniyormuş gibi yüzünü buruşturdu, sonra da çatılan kaşlarıyla bana baktı.

"Sen aklını mı kaçırdın, verdiğin tepki o iğrenç şey için miydi? İnanamıyorum! Yemeyeceksen o iğrenç şeylerden!" Gözlerindeki görülmeye değer sinir kıvılcımları bir anda beni şaşırtsa da kendimi toplamaya çalıştım. Adamın beklenmeyen ani çıkışları tedirgin ediciydi. Sinirle kaşlarımı çatarak karşılık verdim, ikimiz de nefes nefese birbirimize bakıyorduk ve ikimizin de taviz vermeye niyeti yok gibi duruyordu.

"Ne demek yemeyeceksin? Sen benimle dalga mı geçiyorsun, istediğim her şeyi yerim ve sen bana karışamazsın."

Ne yiyeceğime de karışamazdı ya! Cümlemi bitirdiğimde sanki daha fazlası mümkünmüş gibi sinirlendiğini hissettim. Söylediğim şeyler onu şaşırtmış gibi anlık bir afallamadan sonra ödüp vermeyen sinirli bakışlarıyla konuşmaya devam etti. "Elbette karışırım, o pis şeyleri yemeyeceksin!" dedikten sonra önüne dönüp arabasını çalıştırmaya yeltenince bana çocuk gibi davranması sinirlerimi bozdu ve ani gelen cesaretle kapıyı açtığım gibi kendimi dışarı attım.

Onun boyunduruğu altına falan gireceğimi düşünüyorsa eğer Baran Bey, çok yanılıyordu. Asi bir yapım olmayabilirdi, kabul ama bu demek değildi ki onun her dediğini yapacaktım. Asla böyle bir şey olmayacaktı ve Baran da bunu ister güzel, isterse aynen şu anda olduğu gibi karmakarışık bir yoldan anlayacaktı.

Arabayı çalıştırıp oradan çekip gideceğim anda, arabadan inen kızın şaşkınlığıyla donup kaldım. Kesinlikle bu kızda aptal cesareti denen o şeyden bolca vardı. Arkasından bağırırken resmen gürledim. "Hay ben senin inadına s*çayım Ela!"

Arkama dönüp baktığımda midye tezgâhına doğru ilerliyordu. "Lanet olsun!" derken elimle direksiyona vurdum, şeytan diyordu bas gaza git ne b*k yerse yesin. Alışık olmadığım bu tavır, olduğum yerde daha fazla sinirlenmeme sebep olmuştu ama yine sakin olup kapıyı açtım ve arkasından indim.

"Elaaa!" diye seslendiğimde arkasına dönüp bakmadı bile. Hızlı birkaç adımda yanına vardığımda midye tezgâhına varmış, o iğrenç şeyleri yemeye başlamıştı bile. Tam tepesine, arkama aldığı güneşin yansıttığı gölgemle başına dikildim. Bir an sadece gözünün ucundan bana bakıp yemeğe devam ettiği için onu omzuma attığım gibi arabaya tıkmak geçse de içimden, sakin olmaya çalıştım. Hâlâ bana bakmaya tenezzül etmemişti hanımefendi.

"Arkadan bağırıyorum, neden durmuyorsun?" diye dişlerimin arasından tısladım. Bana bakıp sesini bile çıkarmadan bir midye daha attı ağzına. Ah, bunu beni sinir etmek için yapıyordu. Gözlerime bakarak yerken, olabildiğince sinirle baktım ama kahretsin ki onu zerre kadar etkileyemiyordum.

Bu kızı korkutamamak sinirime dokunuyor olsa da, kendime hâkim olmak git gide daha zorlaşsa da, nasıl bu derece anlayışlı olmayı başarabiliyordum, bilmiyordum. Sessizce izledim. Bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha ağzına attığında neredeyse kusacaktım. Burada durmuş ne halt ediyorum ki ben? "Daha kaç tane yiyeceksin o iğrenç şeyden? Yeter artık, hasta olacaksın!" diye patladım.

Şu anda kırmak için can attığım o incecik boynunu bana çevirip bilmiş bilmiş "Ne demek iğrenç? Daha önce yedin mi ki

sanki iğrenç diyorsun, bence gayet lezzetli," dedi. Yemediğimi anlasın diye başımı sağa sola salladım. Bir tane daha açıp bana doğru uzattı. Yok artık, az sonra kusacaktım. "Çek şunu Ela," derken başımı olabildiğince geriye çektim.

"Hadi ama sadece tadına bak."

"Sana ne istersen yediririm Ela, yeter ki böyle iğrenç şeyler yeme lütfen." Sinirden çakmak çakmak gözlerle bana baktığında, aklımdan bir anda her haliyle nasıl güzel olduğu geçmişti.

"Senden bana bir şeyler almanı istemedim Baran, benim canım şu an bunu yemek istiyor ve yiyorum. Sen bana karışamazsın." Ona tam cevap verecektim ki satıcı adama çantasını almakla ilgili bir şeyler söyleyip bana bakmadan arabaya doğru koşarak gitmeye başladı. Bu kızla başım dertteydi, anlamıştım artık. Başımı çevirdiğimde adamın bana sırtarak baktığını gördüm. Rezil olmuşum, sinirle cebimden cüzdanımı çıkarıp adama yüz lira uzattım. Bana üstünü vermeye çalışırken "Üstü kalsın," dedim, arkamı dönüp arabaya doğru ilerledim.

Ela da araban çıkmış bana doğru geliyordu. Yanımdan geçeceği sırada onu belinden yakalayıp ayaklarını yerden kestim ve arabaya doğru götürdüm. Kollarımda tepinirken bağıyordu.

"Ya sen ne biçim bir adamsın, içinden tam bir odun çıktı. Bırak beni be!" diye bağırdı ama umurumda da değildi. Çok ama çok sinirliydim.

"O güzel çeneni hemen kapatmazsan eğer sana odunun en hasını göstereceğimden emin olabilirsin güzelim."

"Öküzün Baran," derken bacaklarını sağa sola savurdu.

"Doğru düzgün dur, yoksa elimden bir kaza çıkacak."

Arabanın kapısını açıp onu çuval misali koltuğuna bırakırken, kapıyı suratına hızla çarpıp yerime doğru ilerledim.

Arabanın içinden söylenip durduğunun farkındaydım ama ne dediğini duyamamıştım. Kapımı açıp yerime geçtiğimde dönüp

ona baktım. Bana bakmadan dışarıyı izliyordu. Sinirliydi ama ben de sinirliydim. Ellerini göğsünde sıkıca birleştirmiş, kollarını sımsıkı birbirine kenetlemişti ama bu hareketi dikkatimi anında göğüslerine vermeme sebep olmuştu. Hızla nefes alıp verdiğçe inip kalkan göğsünden gözlerimi çekemedim. Arabayı neden çalıştırmadığımı merak etmiş olacak ki dönüp bana baktı. Gözlerimi zorlukla o harika dolgunluktan uzaklaştırıp yüzüne baktım.

“Ciddi misin sen? Ben burada sinirden kuduruyorken sen benim göğüslerime mi bakıyorsun gerçekten?” Hay aksi! Yakanmıştım ama bundan biraz bile rahatsızlık duymamış, aksine utanmazca onu süzmeye devam etmiştim. “Ne yapayım, onlar da bu kadar dikkat çekici olmasaydı,” derken işaret parmağımla göğüslerini işaret ettim. “Benim kabahatim yok,” dedikten sonra teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırdım.

Şaşkınlık ve kızgınlıkla parlayan gözlerini üzerime dikip “Pes,” diye soluyarak konuştu. “Sen gerçekten inanılmazsın, buna inanamıyorum!”

“Biliyorum güzelim”

“Neyi biliyorsun?”

“Ne kadar inanılmaz bir varlık olduğumu.”

Sinirle homurdanarak “Sana iltifat olsun diye söylemedim o kelimeyi,” dedi.

“Bence tam da o amaçla söyledin güzelim, belki dilin değil ama aklından geçen şeyin amacı buydu.”

“Ahh! Deli ediyorsun beni!”

Bana doğru konuştukça dudaklarının her hareketi beni öpmek için çağıran siren gibi hissettiriyordu.

Ela sinirliydi ama şu an bunu umursayacak durumda değildim. Tek düşündüğüm şey onu öpmekti. Tereddüt etmeden yerimde biraz doğrulup ona uzandım. Ensesinden sıkıca kavrayıp

dudaklarını düşündüğümünden daha sert öpünce kollarımda kalakaldı. Bu kadar sert olmasını planlamamıştım ama içimde patlamak üzere olan adrenalin daha azına fırsat vermemişti. Sadece dudakları da bana yetmedi, bana karışan tadına ihtiyacım vardı. Daha fazlasını istiyordum.

Öpücüğümü daha da derinleştirdim. Dilim hafif baskılarla onun dudaklarını aralamaya zorladı. Baskımla bir an başardığımı da zannettim ama o anda alt dudağımda hissettiğim keskin bir acıyla inledim. Biraz zevk biraz da acı karışımı bir inlemeydi bu. Ondan çok uzaklaşmadan dudaklarımdan ayrıldım ama nefesi hâlâ dudaklarıma çarpacak kadar yakındaydı. Şaşkın gözlerle ona baktım.

"Sen az önce beni ısırdın mı?" Ona belli etmedim ama lanet olsun, bu çok hoşuma gitmişti. Genelde böyle şeyleri yapan taraf hep ben olurdum, daha önce bunu kimse üzerimde denemeye cesaret edememişti. Pantolonum ön tarafımdan daralmaya başlayınca kendine gel diye uyardı lanet iç sesim.

Kolaysa sen gel...

"Hak etmediğini söyleyemezsin," derken tereddüt etmedi. Gülmemek için kendimi zorladım. Dilimi ısırdığı yerin üzerinde dolaştırdım. Kan tadı almıştım ama umurumda değildi, kopacağını da bilsem onu tekrar öpecektim. Denedim de! Ona doğru başımı eğdim, tam dokunacakken "Akıllanmadın sen galiba," diye tersleyen sesiyle engel oldu. Dudaklarımı onunkilere dokundurmadan "Vahşi," diye fısıldadım ve geri çekildim.

Tam geri çekilecektim ki aniden bana yaklaşınca beklemediğim bu yakınlıkla gerildim.

"Demek vahşiyim he? Sen daha bir şey görmedin, tekrar dene de gör bakalım!" Gözlerimi kırptıştırıp baktım. Ela ciddiydi. Bana daha fazla ne yapabileceğini düşünmek korkmama değil

daha fazla tahrik olmama sebep oldu. Sertçe yutkundum ama onun düşündüğü sebepten değildi. Gözümün önünde onun bana neler yapabileceği düşüncesi dönüp duruyordu. Kahretsin, kahretsin... Bu düşünceler hiç iyi değildi.

"Neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum güzellim..." derken ona meydan okudum.

Eve varana kadar Ela'nın hiç sesi çıkmadı. Ara sıra ona baktım ama başını camdan tarafa çevirmiş, dışarıyı izliyordu. Sessizlik arasında arka koltukta Ela'nın telefonunun sesi duyuldu. Bana dokunmamaya özen göstererek uzanıp çantasını almaya çalışınca gülümsedim.

Telefonun ekranına bakınca yüzünün rengi attı, suratını buruşturup yan gözle biraz da tereddütle bakışlarımı yakaladım. Meraklı bakışlarımı ona çevirdiğimde, hızla başını çevirip telefonunu sessize aldı. Yanıp sönen ışıktan telefonun hâlâ çaldığını anlıyordum. Sinirle homurdandım. "O telefona bakmayı düşünüyor musun? Arayan oldukça ısrarcı gibi."

Kim olduğunu öğrenme isteğim, içimde deli gibi kıvranıyordu. Lütfen o şerefsiz olmasın. Soruma cevap vermeyince daha çok merak ettim, daha çok sinirlendim. Daha fazla dayanamayıp "Arayan o muydu?" diye sordum.

Bir süre cevap vermedi ama sonra fısıltı gibi bir marıldanmayla "Oydu," diye kısa cevap verdi. Bu kızın amacı beni çıldırtmak mıydı, eğer öyleyse kesinlikle başarıyordu. Ağzından kerpetenle laf alıyordum resmen.

"Sana bir şey sorduğumda, bu gerçekten cevabını öğrenmek istediğim içindir ve bana hemen cevap vermene ihtiyacım var." Sesini çıkarmayınca biraz daha yüksek sesle söyledim. "Anladın mı Ela?" Şaşkın gözlerle bana bakıp başını sallarken "Anladım," dedi ve yine dışarıyı izlemeye başladı.

Aşk Bağları

“Neden cevap vermedin?”

“Çünkü şu an onunla konuşacak bir şeyim yok. İstemiyorum.”

“Sebebi ben miyim? Yanında ben varım diye mi rahat edemedin?” Sesimin sert çıkmasına engel olamadım. Bir an bana öylece baktı ama sonra “Hayır, hâlâ hazır hissetmiyorum belki de, bilmiyorum.”

Neden hazır hissetmiyordu ki hâlâ, bilmiyorum da ne demekti? O pislige karşı bir şeyler hissettiği gerçektir. S*ktir! Ne düşünüyordum ki sanki.

“Pekâlâ, bundan hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğin sonucuna mı varmam gerekiyor?” dediğimde bana inanamıyormuş gibi baktı ama sessiz kaldı. Lanet bir cevaba ihtiyacım vardı, sessiz kalmasına değil!

Kendime hâkim olamadım, ona böyle çıkışmaktan nefret ettim ama içimde büyüyen kıskançlık, karanlık bir kuyu gibi beni içine çekmiş, yaşadığım hayal kırıklığı ise o karanlığa hapsedmişti. Aklım bir anda dengesizleşmişti.

“Lanet olsun Ela! Sana bir soru sorduğumda bana cevap vermen gerek dedim, o şerefsizi hâlâ seviyor musun? Gerçi cevap ortada, sırf bu yüzden benden uzak duruyorsun değil mi? O haber saçmalığı, Didem’in söyledikleri her şey senin için sadece bahaneydi, öyle değil mi?”

“Bana bağırma,” dedi. Bağırma mı? Bu kızın derdi neydi böyle, ona sorduğum şeyleri neden göz ardı ediyordu? Uğursuz ses çünkü düşündüklerinde haklısın dese de onu dinlemedim. Bu hiç işime gelmiyordu. “Ben sana bağırmiyorum,” derken sesim inanılmaz derecede yükselmişti ama umurumda değildi. O kahrolası cevapları almak zorundaydım ama Ela sesini bile çıkarmıyordu.

O sessiz kaldıkça sinirlendim. Vücudumdaki kanın deli gibi kaynadığını hissediyordum. Neden bana cevap vermemiştik ki?

Onu sevmediğini, o adamın umurunda bile olmadığını duymaya ihtiyacım vardı. Bana cevap vermemesine mi yoksa bunun bana hissettirdiklerine mi daha çok kızdım, anlamamıştım. Bu zamana kadar hangi kadın lafımı ikilettirmişti ki? Ama Ela benim tüm sınırlarımı sanki denermiş gibi zorluyordu.

Kendimi sakinleştirmek istedim, bunun için gerçekten çabaladım. Onun bağıulu gözlerine düşen gölgeleri görünce canım yandı, en derinde hissettiğim sızı, kendime lanet okumama sebep oldu. Yaşadığım şeyler kıskançlığın verdiği derinlikle birleşince kendimi kaybettim. Tam da kendime sakin olmam gerektiğini hatırlatıyordum ki gelen mesaj sesiyle öfkem sınır tanımaz bir boyuta ulaştı.

Mesaj sesini duyduğumda sakinlik geldiği gibi benden uzaklaştı. İçimde yükselen sinire engel olamadan elimi uzattım ve onun elinden telefonu koparır gibi aldım. "Ne yapıyorsun sen, aklını mı kaybettin?" dedi ama umurumda değildi. Uzandı elimden almak için, çabaladı ama ona engel olup gelen mesajı açtım. Bir gözüm yolda diğeri telefonda okudum.

'Senden haber beklemek beni öldürüyor...' -ben seni öldüreceğim zaten şerefsiz- 'lütfeñ hayatım, beni dinlemeni istiyorum.' -hay ben senin hayatını- 'Seni seviyorum, senin de beni sevdiğini biliyorum. Bir hatam için bizi mahvetme, sana yalvarıyorum. Ne istersen yapmaya hazırım, yeter ki beni affet.'

Elimdeki telefonu sıktım, o kadar ki birazdan elimde parçalayacaktım. O kadar gözüm döndü ki o anda hiçbir şey umurunda değildi. Telefonu bir anda Ela'nın kucasına hızlı ve sertçe fırlatınca, dizine çarpan sesini duydum ve aynı anda "Ah!" diye inledi ama dönüp bakmadım. Nasıl bir adam olmuştum ben böyle.

Kendime hâkim olmam gerektiğini biliyordum ama lanet olsun, olamıyordum işte. Aklıma gelen düşüncelerle kendini

yedim bitirdim resmen. Ya adam kendini affettirmeyi başarsa? Kahretsin, bunu istemiyordum. Ela'nın o adama dönmesine katlanamazdım. O sadece benimdi ve öyle kalmasını sağlayacaktım. Onu kimseye vermek gibi bir niyetim yoktu. Bunu Ela'nın bilmesine gerek yoktu, bu ilişki onun gözünde ne olursa olsun umurumda bile değildi.

Onu bırakmayacaktım. Ona bakmadan konuştum acımasızca, canım yanıyordu canını yakmak istedim. "Belli ki sen de sevgilini özlemişsin. Çekinme, yanımda konuşamadin ama mesajlarına cevap verebilirsin." Sesim duygusuzdu ama kendime engel olamıyordum, onun böyle tepkisiz kalması beni çıldırtıyordu.

Bütün yol tek kelime etmediği yetmezmiş gibi eve geldiğimizde Ela, arabadan inip hızla kapıyı çarptı. Hiç tereddüt etmeden arkasından indim, kapıyı kilitleyip peşinden ilerledim. Onu gördüğümde titreyen elleriyle kapıyı açmaya çalışıyordu. Ben yanına varamadan kapıyı açtı, tam içeri girip kapıyı suratıma kapatacak ki ayağımı kapının arasına son anda sokup durdurabilmişim. "Ela aç şu kapıyı."

"Git buradan Baran."

"Sana aç şu kapıyı dedim. Sadece konuşmak istiyorum."

"Biraz önce öyle bir şansın vardı zaten ama sen konuşmak yerine bağırmayı tercih ettin. Şimdi de ben konuşmak istemiyorum."

"Çocuk gibi davranmayı kes, hiç zorlanmadan bu kapıyı açabileceğini sen de çok iyi biliyorsun. Arkasından çekil, canını yakmak istemiyorum."

"Canımı yakıyorsun zaten Baran. Fiziksel olarak değil belki ama sözlerinle acıtıryorsun. Lütfen git buradan."

Biraz fazla sert ittirince kapı açıldı. Ben içeri girince arkasını dönüp odasına doğru gitmeye başladı ama uzun adımlarla ona yetiştim. Kolundan tutup kendime çevirdim.

Başı yerde bana bakmadan öylece durdu. Hâlâ sinirliydim, derin derin soluyordum. Çenesinden tutup bana bakmaya zorladım. Baktığındaysa nefesim kesildi. Onun gözlerinden akan her damla yaş benim içime aktı, yakıp geçti. En derinde hissettim içimin santim santim parçalanıp yerle bir olduğunu. Güzelim gözleri, doyamadığım bal rengi gözleri benim yüzümden kızarmıştı. Lanet olsun, kahretsin Baran sen ne halt ettin! Onu düşürdüğün bu durum yüzünden kendimi öldürmek istedim.

Gözüm nasıl dönmüştü benim, nasıl da fark etmemiştim onun bu kadar ağladığını. Aklına s*çayım Baran, nasıl bu kadar aptal olabildim ben. Kendimden nefret ettim. Kıskançlık yavaş yavaş geri çekildiğinde, içimi kaplayan hüznle ona baktım. Ellerimi kaldırıp yanaklarına koydum, parmaklarımla sildim yaşlarını.

"Ela," derken sesim acı çeker gibi çıktı. "Lütfen ağlama güzelim, ben... Ben çok üzgünüm. Seni ağlatmak istemedim, özür dilerim."

Hayatımda ilk defa bir kadından özür diledim. İsteyerek yapıyordum hem de. Şu anda değil özür dilemek, karşımdaki kız yere diz çök dese onu bile yapardım. Yeter ki ağlamasın.

Onun gözlerine baktım, hâlâ usul usul yaşlar süzülüp dudaklarında son buluyordu. Sesini duyurmamak için dudaklarını ısınmıştı. Kızaran dudaklarından belliydi bu. Hayran hayran baktım o dolgun pembeliklere. İçimde yükselen arzuya engel olmam çok zordu. Tekrar gözlerine bakmak için zorladım kendimi, o anda aklıma dolan düşüncelerle irkildim.

O güzelim gözlerine bakarken bu hayatta sadece onun için var olmayı diledim. Sadece onun için çalışmak, onun için uymak, onun için gülmek, geri kalan hayatımı tüm benliğimle onun var oluşuna adanmak istedim.

"Lütfen Ela ağlama artık, her bir damlada kahroluyorum, görmüyor musun?"

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Bana öyle güzel baktı ki aklımda ne varsa bir anda silindi gitti. Uzun kahve saçlarını tepede gevşek şekilde topladığı için daha kısa olan tutamlar, yüzünün ve boynunun kenarlarına dökülmüştü. Ela gözleri ağlamaktan daha da açılmış, artık benim içime akarak işleyen bal rengine dönmüşlerdi.

Bir eliyle yanağıma dokunup başparmağıyla usulca okşarken, ağzının içinde zor duyduğum bir sesle mırıldandı.

"Bu kadar kısa zamanda, beni bu denli incitmeyi nasıl becebiliyorsun?" Derin bir nefes çekerken devam etti. "Koyu saçlarına inat gözlerinin muhteşem yeşili o kadar göz alıcı ki sanki aklımdaki her şeyi bir anda siliyorsun." Nefesimi tutarak onu dinledim. "İçimden sadece seni öpmek geliyor Baran. O öpücükle pişmanlığını hissetmeyi nasıl istiyorum bir bilsen..."

Parmaklarının ucunda yükselip yaklaştı. Elinin biri hâlâ yanağıma usulca okşarken diğeriyle uzanıp ensemdeki saçlarımdan tuttu. Bana dokunduğu anın muhteşemliğiyle yüzümü sıcacık avucunun içine yasladım. Ona teslim oluşumdan cesaret almış gibi usulca elini yanağımdan dudaklarıma kaydırıp dokunduğunda, bana değen sıcak parmaklara küçük öpücükler bıraktım.

Sıradaki hareketinin ne olacağını beklerken bir anda uzanıp beni öptü. Küçük bir öpücük bırakıp geri çekildi, sonra uzanıp bir kez daha öptü. Tekrar geri çekileceği anda onu sıkıca tutup kendime çektim ve karşı koyamadığım bir istekle derinden öptüm.

Sanki günlerdir birbirimizden uzakmışız gibi hasretle kavuştuk dudaklarımız. Ona ihtiyacım vardı, bunu anlamam neden bu kadar uzun sürmüştü bilmiyordum. Dudakları benden ayrıldığı anda adeta özlemini çekiyordum.

Onun tadıyla kendimi kaybettim. Biraz daha kendime bastırıncaya ağzımın içinde kaybolan inlemesini hissettim. Geriye adım atmasını sağlayarak onu ilerletip odasına soktuğumda hiç bekle-

medim, duvar ve kendi arama sertçe ittirip sıkıştırdım. Bunları yaparken bir an bile çekmedi o bayıldığı dudaklarını dudaklarımdan.

Dudaklarına daha sert yüklenirken onları aralamak için zorladım. Üst dudağını o kadar sert emdim ki canı yandı mı diye düşünmeden edemedim ama hoşuma da gitti. Hareketlerim sertti, aynı zamanda sanki onu incitmekten korkar gibi hareket etmek istediğimi de fark ettim. Ne kadar süre orada öyle öpüştük, ne zaman ellerim tişörtünün içinden kayıp göğüslerine uzandı hatırlamıyordum ama durmam gerektiğini fark ettiğimde artık çok geçti. Ben bu düşüncelerle boğuşurken bir anda kendini benden koparıp "Yapamam," diye fısıldadı dudaklarıma. Bir yandan boynunu öperken, diğer yandan "Bunu bana yapma güzelim, beni bu halde bırakma lütfen," diye yalvardım resmen.

"Olmaz Baran," dedi tekrar. Eğer şimdi duramazsam bir daha asla duramazdım. Nefes nefese geri çekildim. "Tamam güzelim, sen nasıl istersen öyle olsun," derken ellerimin zevkle dağıtış saçlarını düzelttim. "Benim soğuk bir duşa ihtiyacım varmış gibi gözüküyor. Sonra da biraz konuşuruz olur mu?"

Başını sallayarak sadece "Olur," dedi.

Arkamı dönüp onun beni izlediğini bildiğimden yavaş yavaş soyunurken, gülümsememi saklamaya çalıştım. Onu hazırlıksız yakalayıp birden döndüğümde göz göze geldik. "Görüntü hoşuna gitti mi güzelim?"

Yanakları kızardı, başını öne eğdi gibi oldu ama bu beni durdurmadı. "Bana katılmaya karar verdiysen beklerim, benim için bir zevk," dedim. Yatağının üzerine uzanıp yastığı alıp atarken "Barannnn!" diye bağırdı.

Orada sinirden kudurmuş bir Ela bırakarak keyifle banyoya girdim.

Dokuzuncu Bölüm

Baran duştan çıkmadan önce üzerimi değiştirip içeri girdim. Onu o halde karşımda soyunurken görmek, neredeyse kalp krizi geçirmeme sebep olacaktı. Tanrım, hayatımda ilk defa gördüğüm çıplak erkek Baran'dı ve o da bambaşka bir şeydi!

Tarik ile bazı yakınlaşmalar yaşamış olsak da, nedense bana bütün erkekler sanki aynıymış hissi uyandırmaktan başa bir şeye yaramamıştı ama Baran öyle mi? Ah Baran! Adam gerçek olamayacak kadar güzeldi. Yüzü de vücudu da. Ondaki erkeksi güzelliği daha önce kimsede görmemiştim.

Öylece otururken bu gece de benimle kalıp kalmayacağını merak ettim. Eğer benimle kalmak isterse ona ne söyleyecektim ki? Bir yanım -ki bu yanım kesinlikle edepsiz olandı- deli gibi burada kalmasını isterken, diğer yanım çok hızlı ilerliyorsun diye beni uyardı. Onunla yaşadıklarım o kadar hızlıydı ki beni

Taka Altı Çeşar

deli gibi korkutmaya yetiyordu. Hissediyordum, sonunda kalbim tekrar kırılacaktı. Üstelik bir öncekinden daha fazla ama kalbim mantığımın önüne geçmiş, deli cesareti denen şeye tutunmuş, gözü kapalı Baran'a ilerliyordu işte.

Tek bir şeyden emindim, ikimizden birisi alev alıp kül olmadan geri çekilmeyecektik.

Odanın kapısının açıldığını duyunca düşüncelerimden uzaklaştım. Baran içeri girdiğinde her zaman olduğu gibi o ukalalığı ve rahatlığı üzerindeydi. Altına bu sefer yanında getirdiği eşofman, üzerine de v yaka gri bir tişört geçirmişti. Saçları hâlâ ıslaktı, sanki havluyla bile kurulamamıştı. Ensesinden süzülüp boynundan usulca akarak tişörtünün içinde kaybolan su damlacıklarına takıldı gözlerim. Dudaklarında çok nadir beliren o avcı gülümsemesiyle bana doğru yaklaşıırken, elleriyle saçlarını geriye doğru taradı. Bu hareketi yaparken gözüm yukarı doğru kalkan tişörtünden açılan beline kaydı.

Aman Allah'ım bu adam bilerek mi bu kadar düşük bel giyyordu, yoksa bütün kıyafetler onun vücudunda böyle mi duruyordu?

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Kendine gel diye uyardım kendimi ama pek bir işe yaramadı. Lanet olsun, adamın sadece belini gördüğüm için kendimi kaybedecektim neredeyse. Ben düşüncelerimle boğuşurken Baran gelip yanıma, çok yakınımaya oturdu. Kendine has kokusu burnuma dolarken aynı zamanda saçlarından da benim şampuanımın kokusunu aldım. Bilinmez bir nedenden de bu beni gülümsetti.

Baran yanımda biraz daha kıpırdanıp başını eğip yaklaştı. Boynumla kulağımın arasındaki o hassas noktaya yaklaşıp burnuyla dokundu. Derin bir nefes çekerken içine, donmuş gibi hiç kıpırdamadan durdum. Benden bir tepki alamayınca burnunu boynuma biraz daha bastırıp kısık sesiyle fısıldadı.

“Şimdi ikimiz de aynı kokuyoruz.” Derin bir nefes daha çekti içine. “Senin şampuanının kokusunu kendi tenimde hissetmek hoşuma gitti. Gerçi bedenimde senin o kendine has çiçek kokunun olmasını isterdim ama şimdilik bununla idare edebilirim.”

Duyduğum sözlerle yerimde kıpırdandım. Sanki dilimi bağıyordu da ben cevap veremiyordum. Bu adam benim sonum olacaktı. Kalbim ritmini çoktan bozmuş, hızla atmaya başlamıştı. Ona karşı koymak imkânsızdı. Ne diyeceğimi bilemeden öylece kaldım. Bu adamın yaptığı, söylediği her şey benim deli gibi heyecanlanmama sebep oluyordu. Bütün sinirlerim boşalmış, ona kapılmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Kendimi toparladığım anda biraz geri çekildim. Başımı ona çevirdiğimde aramızda çok az bir mesafe vardı. Nefes alıp verdikçe yüzümü okşayıp geçti nefesi.

“Baran biraz konuşabilir miyiz?”

“Konuşalım güzelim,” derken sesi kendinden emindi her zamanki gibi ama bu sefer kendinden emin olamayan taraf bendim.

Meraklı gözlerle bana baktı. Bir şeyler söylemek istediğimi biliyordum ama kafamda bir türlü toparlamayı beceremedim. Onun bu kadar yakınımda olması durumuma pek yardımcı olmuyordu. Sıkıntıdan dudaklarımı dişlemeye başladığımı, elini uzatıp dişlerimden dudağımı kurtarınca fark ettim. Sonunda biraz daha cesaretlenip konuşacaktım ki Baran benden önce davrandı.

“Ela ne oldu güzelim, neden bu kadar tedirginsin? Bak, bugünkü tavrım yüzündense eğer açık...” Elimi kaldırıp onu susturdum. Derin nefes alıp “Ben buna devam edemem Baran, yapamam,” dedim. Yüzüne yerleşen korku ifadesini izledim. Neden bu kadar telaşlanmıştı ki, buna bir isim koymamıştı sonuçta. Aramızdakinin bağlılık gerektiğini ima etmemişti hiç. Ne olduğumuzu bile bilmiyordum ki. Peki, neden o zaman sanki beni kaybetmek istemiyormuş gibi dehşete kapılmıştı.

"Ne, neden şimdi böyle bir şey söylüyorsun?" diye sordu. Sesi telaşlıydı, söylediği her kelimede hissettirmişti bunu. Onun bu hali, her şeyi benim için daha zor bir duruma sokuyordu. "Ben, ben..." Ne diyeceğimi bilemeden öylece kekeledim.

"Bugünkü tavrım yüzünden mi? Bak, sebep bu davranışım ise özür dilerim. Bir anda kendimi kaybettim. Bu tabii ki bir mazet değil..."

"Bugün olanlar yüzünden değil," diye lafını kestim. "Bu aramızda olan şey her ne ise, beni serseme çevirdi. Başlarda olur diye düşündüm ama böyle geçici, ne olduğumu bilmediğim bir şeyin içine giremem ben. Durmam lazım yoksa bu hızla fena çarpacakmışım gibi hissediyorum Baran." İsmi ağzımdan inler gibi çıkmıştı. Daha şimdiden üzgündüm. O gidince ne hale gelirdim kim bilir...

Yanımda rahatsız olduğunu hissediyordum, ne yapacağını bilemez bir halde olduğunu ona bakmadan bile fark ediyordum. Beklediğim tepki bu değildi, daha umursamaz olacağını düşünmüştüm. Hangisinin daha fazla canımı yakacağını bilemedim. Şe andaki hali mi yoksa umursamaz hali mi, bilmiyordum.

"Bak güzelim, korkularında haklısın. Bu ilişkiye nasıl başladığımızı biliyorum, pek doğru bir başlangıç değildi. Ben de seninle bu konuyu netleştirmek istiyordum." Ah harika, o da bu işe bir son vermek istiyordu. Biraz daha beklemiş olmayı, önce onun bunu söylemiş olmasını dilerdim.

"Konuşacak bir şey olduğunu zannetmiyorum," diye mındandım.

İçimden "Sana daha fazla âşık olmaktan korkuyorum. Kalbimi korumam lazım!" dedim.

"Sana sözler vermemi mi istiyorsun?" diye sorunca afalladım.

"Senden bana herhangi bir söz vermeni istemiyorum, istemem de. Hele bunlar senin asla tutamayacağını bildiğim sözlerse."

"Senin gözünde nasıl bir adamım ben?" Duruşu dikleşmiş, sesi sert çıkmıştı. Sorduğu soruya bir yanıtlım yoktu.

"Sözünde duramayan, önüne gelen her kadına asılan, güvenilmez, işe yaramaz adamın tekiyim değil mi?"

Onunla ilgili korkularım olduğu bir gerçektir, evet ama yine de bu kadar ağır konuşmazdım. Yerinden kalktı. Ona bir şeyler söylemek istedim. Öyle olmadığını, hakkında bunları hiç düşünmediğimi, sadece korkularım olduğundan bahsetmek istedim ama ağızımdan tek bir kelime bile çıkmadı.

Ağır adımlarla küçük solanda dolaşmasını izledim. Çenesi gerilmiş, dişlerini sıkmış, sürekli bir eliyle saçlarını karıştırırken diğer eliyle kendini sakinleştirmek istercesine ensesini bir sıkıp bir bırakıyordu.

"Beni mahvediyorsun," dedi birkaç dakika sonra. Şaşkın gözlerle baktım ama aldırmayarak devam etti. "Beni deli ediyorsun, bana hissettirdiğin bu şeyden nefret ediyorum." Sanki benden çok kendi kendisiyle konuşuyormuş gibiydi. "Bütün kabahat sende, karşıma çıkmasaydın eğer şu anda mutlu mesut hayatıma devam ediyor olacaktım." Son cümlesiyle ağızım bir karış açıldı. Ne diyordu bu adam! Ara verecek gibi de değildi. "Düştüğüm duruma bak! Peşinden koşuyorum, o kadar çabaıyorum ama aldığım karşılığa bak. Senin yanında başka bir kadın olsaydı çoktan tepeme çıkm..." Sözünü bitirmesine izin vermeden yerimden fırlayıp karşısına dikildim.

"Sakin o cümleleri bitireyim deme!" Dişlerimi sıkmış, hızlı hızlı soluk alıp veriyordum. Aniden karşısına geçmemle durup gözlerime baktı.

"Yalan mı söylüyorsun Ela? Sen ne istediğini bilmiyorsan diye benim canım yanıyor. Tamam, evet sinirliyim, dediğim dedik, zor bir adamım. Farkındayım, benimle başa çıkması zordur ama inan Ela şu anda sen değil bir başkası olsaydı..."

"Def ol Baran!"

"Şimdi de kovuyor musun beni?"

"Hemen evimden gitmeni istiyorum," derken burunlarımız birbirine değecek kadar yakındı.

"O kadar basit değil küçük hanım."

"Öyle mi?" dedim alayla gülümserken. "Senin tependen inmeyen o kızlardan değilim ben ukala herif. Senin peşinden koşacağımı ya da kollarına atlayacağımı bekliyorsan eğer daha çok beklersin. Senden sandığın kadar etkilenmiyorum bile."

"Demek etkilenmiyorsun?" Belimden tutup hırsla kendine çektiğinde bedenlerimiz birleşti.

"Hadi ispatla."

Dudaklarıma eğildi, gözlerini benden ayırmadan dilinin ucunu üst dudağımda gezdirdiğinde, gözlerimi kapatıp dudaklarımı onunkilerle buluşturmamak için çabaladım. Ona karşı koymamdan o kadar rahatsız olmuştu ki bunu yeşil gözleri karardığında anlamıştım.

"Cevabını aldığına göre artık gidebilirsin Baran."

"Sendeki bu inat var ya... ahh... Beni deli ediyor ama sandığın gibi değil. Ne zaman şu minicik burnunu bana karşı koyarsa diksen, içimde fırtınalar kopmasına sebep oluyor."

"Baran git artık," derken fısıltıyla çıkan sesime lanet ettim.

"Öyle kolay değil güzelim." Tek hamlede belime doladığı kollarıyla arkamdaki koltuğu düşmemi sağlayıp üzerime uzandı. Beni öpecekmiş gibi yaklaştığında dudaklarımı yaladım.

"Sevgilim ol," dedi bir anda. Anında her şey silindi. Sevgilim ol nasıl da güzel dökülmüştü o dudaklarından... "Sevgilim ol

Şimdi bir isim koyduk işte. Sen benim sevgilimsin. Beni tanı. Bırak sana kendimi anlatayım. Bir süre sonra bu işin nereye gideceğine yine sen karar verirsin, yeter ki bana bir fırsat ver." Az önce kendi kendine söylenen asi adam gitmiş, yerine sakın, umutla gözlerime bakıp cevap bekleyen adam gelmişti.

Hâlâ şaşkındım, bunu beklemiyordum. Onun sevgilisi olmamı istiyordu. Sandığım gibi geçici bir heves değil de onunla kalmamı istiyordu.

"Bunu neden yapıyorsun? Seni mecbur bırakmışım gibi hissediyorum."

"Evet, beni mecbur bıraktın." Kalbimin sızladığını hissettiğim anda devam etti. "Beni mecbur bıraktım güzelim, evet ama kendine."

"B-ben sandım ki..."

"Mecburiyet falan yok Ela. Bana bunu hissettiren tek kadınsın. Belki şu an değil de daha sonra söyledim, bilmiyorum ama şimdi sen gideceğini söyleyince daha fazla bekleyemezdim. Benden bir santim bile uzağa gitmene izin veremem artık." Ona ne söyleyeceğimi bilemeden "Ama... ama ben," diye ağzımda bir şeyler geveledim. Elleriyle yüzümü tutup ona bakmaya zorladı.

"Bana bir şans vermek senin için bu kadar zor mu? O kadar çekilmez bir adamıyım ben Ela?" Gözlerindeki kırılgılığın sebebi olmaktan nefret ettim. Ben de elimi kaldırıp onun yanağına dokundum. Başparmağımla usulca okşarken gözlerini kapatıp başını elime yasladı. Bir dokunuşla birbirimize neler yapıyorduk böyle. Bir saniye bu anın tadını çıkarır gibi bekledikten sonra güzelim yeşillerini açtı. Gözlerime sanki onları okuyormuş gibi uzun uzun baktı.

"Sen çekilmez değilsin, aksine sen muhteşemsin Baran. Aslında en çok da bu ödümü patlatıyor. Şu haline baksana bir, yakışıklısın hatta hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamsın." Bunun

hoşuna gittiğini belli edencesine gülümsedi. "Başarılısın her konuda, yapamayacağın bir şey olduğuna inanamıyorum bile. En önemlisi muhteşem bir kalbin var. Bunu biliyorum, kendi kalbimde hissediyorum Baran. Bir bakışınla peşinden gelmeyecek bir kadın olduğunu zannetmiyorum."

"Sen gelmedin," diye araya girdi gülümseyerek.

"Şu anki halimle pek de gelmemiş gibi görünmüyorum ama," dediğimde ikimiz de gülümsedik. "Ama bana bir baksana Baran. Sana ayak uyduramam. Sana, senin istediklerini veremem. Sen her şeyi o kadar yoğun yaşıyorsun ve bir o kadar da talep-kârsın ki sana hayır derken kendimle resmen savaş veriyorum. Senin isteklerini karşılayabileceğim bir ilişkiyi yürütemem. Seni hayal kırıklığına uğrattırım. Hayatına giren o tecrübeli kadınlar gibi değilim, ki bunu anlamışsındır da zaten. Ben daha önceyle kimseyle sonuna kadar gitmedim, bu tarz şeyler yaşamadım." Bunu söylerken kızardığımı hissediyordum ama bu konuşmayı yapmak zorundaydım.

"İnan bana bunun beni nasıl memnun ettiğini bilemezsin güzelim."

"Ben sana göre değilim Baran. Bunu ne kadar erken kabul edersek canım o kadar az yanar."

"Ben senin canını asla yakmam," diyen sesi sertti.

"İsteyerek yakmazsın belki ama ya istemeyerek?"

"Ela, güzelim. Varsayımlar yüzünden, daha en başından beni gözden çıkarıyorsun. Bu bana haksızlık değil mi sence?"

"Ben sadece kendimi korumaya çalışıyorum."

"Bana biraz güven Ela, sözlerime inan, sen tam bana göresin."

"Bilmiyorum Baran. Bununla nasıl başa çıkabileceğimi hatta çıkabilir miyim onu bile bilmiyorum." Duvarlarımın yıkılmaya başladığını hissettim. O da bunu anlamış gibi daha fazla sokuldu.

Aşk Bağları

"Sen," diye fısıldadı, ılık nefesi kulağımı okşayıp geçince içim titredi. "Benim için muhteşemsin. O kadar güzel, o kadar masumsun ki sadece gözlerimi değil, kendimi de alamıyorum senden. Lütfen bana bir şans ver güzelim. Lütfen..."

Tenime değen sıcak nefesiyle fısıldayarak konuşan bu adama yine kapılıyordum. Midemde uçuşan o hain kelebeklere engel olamadım. Aklımın bir köşesinde, derinlerde bir yerlerde biliyordum ki Baran imkânsız bir adamdı.

Bu adam ulaşılmazdı ama bir o kadar da karşı konulmazdı. Ben de karşı koyamadım, daha fazla sokuldum sıcaklığına. Ellerim yolunu biliyormuş gibi kendi başına hareket edip hâlâ ıslak olan saçlarının arasına girdi. Bu his harikaydı, ona dokunmak beni mutlu ediyordu. Önce burnunu boynuma kadar dokundurup sürttü. Derin derin soluyup kokumu hapsetmek ister gibi içine çekti. Dudaklarıma yaklaşıp dokundu. Muhteşemdi, beni zorlamıyordu sadece dokunuyordu ama ben daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum. Onu kendime daha fazla çekmek istedim. Sanki yeterince yakın değilmişiz gibi daha da sokuldum.

Dudaklarımı aralayıp dilimle alt dudağına dokununca, ondan gelen keskin nefesi hissettim. Ona bunu yapanın ben olduğumu bilmek daha fazla cesaretlendirdi beni ve dilimi usulca onunkine dokundurdum. İsmimi inler gibi söylediğini hissettiğimde, kendimi kaybetmek üzereydim.

"Ela!"

Bu küçük hareket içimde ne var ne yok alt üst etti. Bu kadının yeterliydi işte, kim olduğu ya da benim için imkânsız olduğu gerçeği önemini yitirdi. O muhteşem tadı, her şeyi unutmama yetti. Aniden çalan telefonun sesiyle birbirimizden ayrıldık. On-
dan uzaklaşmaya çalıştıkça Baran aramızdaki mesafeyi sürekli kapatıp öpmeye devam etti. Ellerimi göğsüne koyup biraz zorlanarak onu ittim.

"Baran telefona bakmam lazım." Hâlâ çok yakın ve nefes nefeseydik. "Bakma," derken sesi boğuktu, ne kadar istekli olduğunu belli ediyordu. Ondan uzaklaşmama itiraz ediyordu. "Baran lütfen, annem ya da babam olabilir," dedim. Bu sözler etkisini gösterdi ve homurdanarak benden uzaklaştı.

Gülerek yanından kalkıp masanın üzerine bıraktığım telefona uzandım. Elime alır almaz gördüğüm isimle gülen yüzüm anında asıldı. Aniden başımı kaldırıp ona baktım. Bana soran gözlerle bakınca ne yapacağımı bilemeden öylece bekledim. Tarık'la konuşmam gerektiğini biliyordum. Özellikle bu durumda, onunla bir daha olamayacağımızı bir kez daha anlatmam gerekiyordu. Elimdeki telefon susup tekrara çalmaya başlayınca Baran da ayaklandı ve yanıma geldi. Telefonu alıp ekrana baktı. Anında suratı asılıp kaşları çatılırken nefesi hızlandı. Kahretsin, yine sinirlenmişti işte.

"Bu adamla asla konuşmayacaksın!" diye resmen gürledi. Yerimde istemeden sıçradım. Daha beş dakika önce benden sevgilisi olmamı isteyen adam, şimdi kalkmış bana emir vermeye çalışıyordu. Sinirledim, hem de çok ama yine de ilk adımı ben atıp alttan almayı denedim.

"Onunla konuşmam gerek, yoksa asla bu işin peşini bırakmaz."

"Sana onunla konuşmayacaksın dedim, bu zamana kadar anlayamamış mı ona geri dönmeyeceğini? Eğer anlamadıysa ben anlatmasını bilirim."

Sinirledim... Bana kimse denemediğimi söyleyemezdi. Elinden çekip telefonumu aldım.

"Saçmalamaydı kes Baran. Bu kadar büyütülecek bir şey yok." Onun sinir olacağını bildiğim için arkamı dönüp odadan çıktım. Tabii ki o da arkamdan söylenerek geldi.

"Bu kadar büyütülecek bir şey yok da ne demek? Tabii ki var! Sen benim sevgilimsin ve eski sevgilinle konuşmana asla izin vermiyorum. Bunu o kafana sok."

Kahkahama engel olamadım. Bu tavrım daha fazla sinirlendirdi onu ama umurumda bile değildi, ben de sinirliydim.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun be adam! Sadece on dakika önce benden sevgilin olmamı istediğini hatırlatırım. Ayrıca daha evet dediğimi bile hatırlamıyorum." Ah söylemek istediğim bu değildi, sanki mümkünmüş gibi kaşları daha fazla çatıldı. "Ayrıca sevgilin olsam bile bu, senden emir alacağım anlamına gelmiyor."

"Lanet olsun, ben sana emir falan vermiyorum!" diye bağırırken onu umursamadım, yaptığı tam da emir vermektir ama görünüşe göre Baran Bey'in bundan haberi yoktu. Arkamı dönüp mutfığa sinirli adımlarla ilerleyip buzdolabını açtım, içine öylece bakınırken "Ah tam da öyle yapıyorsun ve inan bana bu hiç hoşuma gitmiyor," dedim.

Dolaptan birkaç meyve çıkarıp tezgâha bıraktım. Çekmeden bir bıçak, dolaptan da bir tabak alıp sinirle elimdeki meyveleri soymaya başladım. Bir şeylerle ilgilenmem gerekiyordu. İkimiz de sinirliken bu işin sonu hiç de iyiye gitmiyordu.

"Eski sevgilinle konuşmanı istemememin nesi bu kadar garip anlamıyorum." Göz ucuyla dönüp ona baktığımda sinirle saçlarını karıştırıyordu. Bu onu daha muhteşem gösteriyordu.

"Bunda bir gariplik olduğunu söylemedim zaten, gariplik bunu söyleyiş tarzında. Sen istemiyorsun Baran, emrediyorsun," derken bir yandan meyveleri doğradım.

"İstiyorum ya da emrediyorum, umurumda değil. O adamla konuşmayacaksın Ela." Bardağı taşıran son damla buydu benim için. Sinirime hâkim olamadan elimdeki bıçakla ona döndüm.

Taba Ailesi Çoşar

"Sana bana emir verme dedim. Daha on dakikadır sevgilim olduğunu iddia ediyorsun ama o neredeyse iki yıldır hayatımdaydı. Bu konuşmayı hak ediyor."

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Bunu demek istememiştim. Sinirle ağzımdan çıkanlara engel olamadığım için kendimden nefret ettim. Anında pişman oldum. Baran'ın suratının rengi bir anda attı. Yüzündeki kırılganlığı görmekten, ona benim sebep olduğumu bilmekten nefret ettim. Kalbim sızladı, gerçekten canım acımış gibi hissettim sızıyı.

Ona doğru bir adım atıp pişmanlık dolu sesimle konuşmaya çalıştım.

"Baran ben..." sözümü tamamlayamadan araya girdi.

"Bir şey söylemene gerek yok. Seni aldatan adam gerçekten de bunu hak ediyor. Sanırım aramızdan hangisine daha çok önem verdiğin ortada." Bir an öylece durdu sonra arkasını dönüp mutfaktan çıkarken "Biliyor musun, haklısın. Ben gitsem iyi olacak sanırım. Yoksa bu sinirim ikimize de iyi gelmeyecek," dedi.

Bıçağı farkında olmadan avucumda o kadar sıktım ki canım çok acımişti ama umurumda bile değildi. Parmağıma bakmadan onun arkasından koşup kapıdan çıkmadan yakaladım.

"Baran özür dilerim, öyle demek istemedim, lütfen gitme," derken kapıyla onun arasına soktum kendimi.

"Bu akşam benden sana hayır gelmez Ela. Gitmem ikimiz için de iyi olur sanırım."

"Hayır Baran, lütfen gitme. Gitmeni istemiyorum, ne olur," diye yalvaran sesle konuştum. Baran'ın biraz daha rahatladığını omuzlarının serbest kalışından anladım. En sonunda pes etti. "Tamam, peki kalıyorum," deyince rahatladım. Elimde hâlâ bıçak olduğunu fark edince kaldırıp ona gösterdim.

Aşk Bayan

"Eğer gitmeye kalksaydın seni bununla durdururdum," dedim gülümseyerek. Baran'ın da gülümsediğini gördüm ama bu her zamanki gibi gözlerine kadar ulaşan bir gülümseme değildi. Oysa ben gamzelerini görmek istiyordum.

Salona girince koltuğa oturup elimi tuttu, beni de yanına çekti. Parmağımın sızladığını o zaman fark ettim. O da bunu anlayınca tuttuğu elime baktı. "S*ktir!" diye küfür ettiğini belli belirsiz daydım. "Bu ne zaman oldu?" diye sorarken sesi telaşlıydı. "Önemli değil, ufak bir kesik sadece," diye teselli ettim ama Baran sanki parmağım kopmuş gibi telaşlandı. Koşarak banyoya gidip elinde ufak ilk yardım çantasıyla döndü.

Onun bu haline güldüm. Özenle parmağımı temizleyip yara bandını sardı. Sonra da uzanıp minik bir öpücük bıraktı pansuman yaptığı yere. Onun bu kadar düşünceli olmasına bayılıyordum. Kendime itiraf ediyordum, onun her şeyine bayılıyordum.

Birlikte yemek yedik, beraber uyuduk. Tarık konusunu bir daha ne o açtı ne de ben ama aklımın bir köşesinde onunla konuşmam gerektiğini tuttum. Bunu yapmak gerekiyordu.

Ertesi gün ve sonraki günler Baran iş için dışarıya çıktı, ben de ara sıra yürüyüş ve alışveriş için çıktım sadece. Aynı evin içinde ondan hiç sıkılmadım, bıkmadım. Hatta bu fazlasıyla hoşuma gitti. Sabah onun güzel yüzünü görerek uyanmak ve her akşam yanıma geleceğini bilmek nedense garip bir huzur, güven ve aşırı mutluluk verdi bana. Baran'la mutluydum hiç olmadığı kadar.

Bir haftayı atlatmış ve neredeyse diğer haftanın da sonuna gelmek üzereydik. Bu son haftada arkadaşlarımızla çok az görüşmüştük. Çoğu zaman birbirimizde o kadar kaybolmuş oluyorduk ki telefonlara bile çok az cevap veriyordum.

Allah'tan işimi evimde yürütme gibi bir şansım vardı ki bu benim en büyük avantajım olmuştu. Patronumun şehir dışında olması da bu süreçte bana yardımcı olmuştu.

Didem ve Kemal de İstanbul'dan birkaç güne döneceklerdi. Hafta sonu düğünleri vardı ve Didem tam anlamıyla çıldırmıştı artık.

Kafamda aileme Baran'dan nasıl bahsedeceğimin planlarını yaparken annem ve babam erken gelemeyeceklerini ancak düğün günü burada olacakları söylemişlerdi. Onların yanında Baran'a nasıl davranmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Lanet olsun, daha Tarık'la olan durumları bile anlatmaya vakit bulamamıştım ki. Kafam karışmış bir halde elimde mısır tabağıyla salona girdim. Baran son birkaç günde anladığım gibi üzerine çok az şey giymeyi seven tiplerdendi. Tabii ki bu benim kalbime zararlıydı, çünkü onu ne zaman üstsüz görsem kalbim daha hızlı atıyordu.

Yine üstsüzdü, altında da dizlerine kadar tabii ki düşük bel şortuyla koltuğa uzanmış beni bekliyordu. Onu gördüğüm zaman suratında istemeden oluşan sırıtmayla ona doğru yürüdüm. Aynı karşılığı görünce hediye almış bir çocuk gibi zıplayarak kendimi yanına atıp ona sokuldum.

Baran filmi başlatınca sessizce izlemeye başladık. Işıklar kapalıydı, sadece televizyon ışığının aydınlattığı odada başımı çevirip ona baktım. Daha fazla dayanamadım, ellerimi kaldırıp onun yakışıklı yüzüne dokundum. Ona dokunmamla o da başını çevirip elini yüzündeki elimin üstüne koyarak gülümsedi. Bu adama nasıl karşı koyulabilirdi ki?

Parmaklarımı o çok sevdiğim gür saçlarında gezdirdim önce. Başımı biraz daha kaldırıp o bayıldığım yeşil gözlerine, televizyonun ışığı vurdukça yanaklarının üzerine gölge düşüren uzun kirpiklerine baktım, parmak uçlarımı gezdirdim usulca. Dokunuşumla gözleri kapandı. Uzanıp dudaklarımı önce yeni çıkmış sakallı yanaklarına sonra da burnuna dokundurup, küçük bir öpücük kondurdum gülümseyerek. Baran nefesini tutarak bir sonraki

hareketimi bekledi. Eğilip varlığı belli bile olmayan bir öpücük kondurup dudaklarımı onun dudaklarına sürttüm. Baran dudaklarının üstünde derin bir nefes aldı.

"Eğer niyetin beni öldürmekse güzelim, lütfen acı bana ve hemen yap. Bana böyle işkence etmekten vazgeç. Beni mahvediyorsun," diye fısıldayarak konuşunca yanaklarıma hücum eden kanla kıpkırmızı oldum.

"Özür dilerim, sadece sana dokunmak istedim," derken uzanıp yanaklarıma dokundu, gülümseyerek "Özür dileme güzelim. Sadece sen bana dokunduğun zaman içim eriyor, sımsıkı sarılıp hiç bırakmayacak gibi sarıp sarmalamak istiyorum, sadece benim ol, yalnızca bana dokun istiyorum. Sen bana dokunduğun zaman -elimi alıp kalbinin üzerine götürüp orada tuttu- işte bak beni bu hale getiriyorsun."

"Sanki yeni yetme genç delikanlı gibi yerimde duramıyorum, bütün kontrolümü kaybettiriyorsun bana. Sana her şeyinle sahip olmamak için içimde nasıl savaş verdiğimi bilemezsin. İnan bana deliriyorum," derken dudaklarımı çoktan ele geçirmiş, beni nefessiz bırakarak öpmeye başlamıştı bile. Birbirimizde o kadar kaybolduk ki hiçbir şeyin farkında bile değildik. Bir anda geri çekilip nefes nefese soluklanmaya çalışarak "Hani film izleyecektik?" diye sordum.

Baran tam bana cevap verecekti ki arkamda duyduğum öksürük sesiyle yerimde sıçradım. Neredeyse koltuktan aşağı düşecektim. Son anda Baran yakalayıp düşmemi engelledi ama kucagımda varlığını bile unuttuğum mısır tabağı gürültüsüyle yere devrildi.

Kafamı çevirip baktığımda bir çift sırıtan, bir çift de sinirden parlayan gözlerle karşılaştım. Kemal ve Didem kapının önünde bize bakıyorlardı. Ah lanet olsun, nasıl b*ktan bir durumdu bu

böyle? Utancımdan yerin dibine geçtim. Ayrıca bunlar içeri nereden girmişti diye düşünürken Didem konuştu.

"Hiç aptal aptal bakma Ela! Telefonlarına cevap verseydin eğer böyle girmek zorunda kalmazdık biz de." Sinirle gülmüseyip devam etti. "Siz film izlemesiniz de biz burada yeterince naklen yayın gördük, merak etmeyin."

O kadar şaşkındım ki hâlâ Baran'a sınıksı sarılarak durduğumu sonradan fark ettim.

"Siz yarın dönmeyecek miydiniz?" derken ayağa kalkıp toparlanmaya çalıştım. Umarım Baran elini pijamamın içine falan sokmamıştır diye dua ettim. Elimle çaktırmadan üzerimdekileri düzeltmeye çalıştım.

"Gördüğüm kadarıyla yarın gelmemizi ne kadar çok istediğin belli canım."

Didem kızgın mıydı yoksa benimle dalga mı geçiyordu anlamadım sesinden. Onun gözlerine baktığımda o kadar da kızgın olmadığını fark ettim ama Didem bana değil Baran'a bakıyordu. Hedefindeki kesinlikle ben değildim.

"Baran Bey siz de baya yerleşmişsiniz bakıyorum da," derken bir parmağını uzatıp Baran'ın üzerindikileri gösterdi. Baran omuzlarını silkerek bana yaklaşıırken cevap verdi.

"Kalmam için gerçekten çok güzel bir sebebim vardı," deyince kıpkırmızı oldum. Didem "Ondan eminim," derken sinirle baktı Baran'a.

Didem aç olduklarını söyleyince Baran her zamanki gibi dışarıdan bir şeyler teklif etti ama bu sefer kendimiz hazırlamaya karar verdik. Kemal ve Baran salonda otururken biz de mutfaka geçtik. Daha içeri girer girmez arkadaşım kolumu çimdikleyince bir anlık boş bulunup ağzımdan kaçan cığlığa engel olamadım. Sesim içeri kadar gitmiş olacak ki Baran içeriden "Güzelim iyi misin?" diye bağınca Didem tek kaşını kaldırıp imalı imalı baktı.

"İyiim, böcek ısırды sanırım," diye bağıarak cevap verdim. Sonra arkadaşına dönüp "Manyak mısın sen, acıttın," derken diğer elimle de kolumu ovaladım.

"Demek böcek ha, dur ben sana göstereceğim şimdi böceği. Neydi sizin o haliniz öyle? Ayrıca sana güzelim diyecek kadar ne zaman samimi oldunuz siz?"

Anlamıyormuş gibi bakıp "Ne varmış halimizde?" dedim.

"Sakın salağa yatma Ela, valla bu sefer morartırım bir yerlerini. Biz gelmesek Baran'la neredeyse sevişecektiniz be!" Bu kızın gerçekten ayanı yoktu.

"Yok artık Didem! Hem biraz kısık sesle konuşur musun, duyacaklar şimdi."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun, yaparken sorun yok da konuşunca mı utanıyorsun?" Sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kocaman açıp bana baktı.

"Bana bak, yoksa yattınız mı siz?"

Neredeyse düşüp bayılacaktım. Belki onlar gelmeseydi daha ileri gidebilecek olduğumu düşününce dehşete kapıldım ama bunu Didem'e belli etmemeyi düşünecek kadar aklım vardı çok şükür.

"Saçmalama Didem, tabii ki o kadar ileri gitmedik."

"O kadar değil demek, o zaman biraz ileri gittiniz demek."

"Of Didem, gelir gelmez sorguya çektin ama sen de ya."

"Ben seni düşünüyorum Ela. Onun nasıl biri olduğunu sana anlattım, üzülmeni istemiyorum." Bu beni sinirlendirdi. Baran'ı savunma ihtiyacım giderek arttı.

"Biliyorum ama işler biraz değişti."

"Nasıl değişti?"

"Baran'ın artık ilişkimize geçici bir şey olarak baktığını düşünmüyorum." Didem neredeyse şaşkınlıktan şok geçirecekti.

"Peki, bunu sana düşündüren ne?"

Taba Altes Çözer

Bu kız beni salak mı zannediyordu... "Kendi kafamdan uydurmuyorum bunları Didem, tabii ki Baran söyledi."

Didem benim kızdığını fark etmiş olmalı ki gelip bana sarıldı.

"Beni yanlış anlama, sendeki değişikliğin farkındayım. Bura ya geldiğinde enkaz gibiydin sanki ama şu anda gördüğüm Ela bambaşka. Baran sana iyi gelmiş."

"Peki, bu kötü bir şey mi?" diye sordum. Didem sıkıntıyla iç çekti.

"Hayır, tabii ki kötü değil. Ben sadece senin tekrar üzülmen-den korkuyorum canım."

"Biliyorum ama şu an iyiyim Didem hatta hiç olmadığım kadar iyiyim. Bu işi zamana bırakıp neler olabileceğini görmek istiyorum."

Didem'in sen bilirsin derken bile sesinin ne kadar sıkıntılı olduğunu fark etmiş olsam da bu konunun üzerinde daha fazla konuşmak istemediğim için uzatmadım. Yemekleri hazırlarken Didem'e "Düğüne çok az kaldı, heyecanlı mısın?" diye sordum. Daha bana cevap vermeden "Kahretsin!" diye bağırınca ben, Didem ne oldu diye telaşlandı hemen.

"O kadar hızlı çıkıp geldim ki senin düğünün için aldığım elbiseyi İstanbul'da unuttum."

"Aman ben de bir şey oldu zannettim, yarın gider yeni bir elbise alırsız canım ya," deyince biraz daha sakinleştim. İçeriden dış kapının kapanma sesi gelince ikimiz de birbirimize anlamaz gözlerle baktık.

İçeri girince Baran'ın gitmiş olduğunu görmek canımı yaktı. Belki de Didem haklıydı...

Onuncu Bölüm

Kızlar mutfığa gidince Kemal'le bir süre sessizce oturduk. Sessizliği ilk bozan taraf Kemal oldu. "Oğlum neler oluyor, neydi o haliniz öyle?" diye sorunca ilk defa ne diyeceğimi bilemedim. Kemal benim kardeşim gibiydi ama Ela da onun için kız kardeşinden farklı değildi.

"Bu tarz dedikodu kadınların işi değil mi, benden sana sakın bir şeyler anlatmamı bekleme." Kemal buna kahkahayla güldü. "Saçmalama, sana her detayı anlat demedik herhalde. Sadece aranızda neler döndüğünü merak ediyorum."

Sıkıntıyla saçlarımı karıştırdım. "Neler olduğunu ben de bilmiyorum inan ki. O benim için geçici bir şeydi," diye itiraf ettim. "Hevesimi alır, tekrar yoluma bakarım diye düşünmüştüm ama yanılmışım. Bugün Ela bunu yürütemeyeceğini söylediğinde telaşlandım. Onu kaybetmeye hazır değildim, ben de ona sevgilim olmasını söyledim." Keskin bir nefes verirken Kemal "Çüş!" diye bağırdı. Sinirle ona baktım. "Bağırmasana geri zekâlı."

"Oğlum emin misin? Sen ve ciddi bir ilişki, Aslı'dan sonra bir daha olmaz diyordun ama..." Cümlesini bitiremeden araya girdim. Adını duyar duymaz bütün sinirlerim yükseldi. "Sana onun adını ağzına almamanı söylemiştim Kemal!"

"Pekâlâ, daha adını bile duymaya tahammül edemiyorsun. Gerçekten unuttun mu sen onu?"

"Üzerinden çok zaman geçti," derken sesim sıkıntılıydı.

"Bu benim sorunun cevabı değil dostum."

"Ne söylememi istiyorsun, canımı ne kadar yaktığını mı? Ya da canımın hâlâ yanıp yanmadığını mı? Acı hâlâ derinlerde bir yerde duruyor. Sadece eskisi kadar acıtmıyor o kadar."

"Peki ya Ela?" İsmi duyunca bile sakinleştim.

"Ne olmuş Ela'ya? Bunun onunla bir ilgisi yok."

"Nasıl yok?! Sen ne dersen de, ben hâlâ onun sana yaptığı şeyi atlattığını düşünmüyorum ve bu Ela'ya haksızlık. Onu üzceksin."

"Hayır, üzmeyeceğim."

"Belki bilerek değil ama ya bilmeyerek?"

Sinirle yerimden fırladım. "Lanet olsun Kemal, benden sana garanti falan mı vermemi bekliyorsun? Hiçbir şeyin garantisi olmadığını zor yoldan da olsa öğrendim. Onun yanında huzurluyum, bu da benim için yeterli. Onu bilerek ve isteyerek asla üzmem!" Ona karşı hislerimi kendim bile zor kabullenmişken başkasına itiraf etmeye niyetim yoktu.

"Ama yine d..." Kemal cümlesini bitiremeden telefonum çaldı. Eğilip mesajı okurken "Ha s*ktir!" diye bağırdım. Sesimi duyunca Kemal ne oldu diye sordu.

"Selen telefonlarına cevap vermediğim için buraya gelmiş. Kaldığım otelde şu anda. Kahretsin!" diye bağırdım bir kez daha. Kemal ben sana demiştim der gibi bakıyordu ama konuşmasına

izin vermedim. "Sakin o koca çeneni açayım deme!" diye çıkıştım. Kemal ellerini havaya kaldırıp omuz silkmele yetindi sadece.

Koşar adımlarla odaya gittim, hemen üzerimi değiştirip kızlara bile gözükmeden çıktım. Selen'i neden görmezden gelmiştim ki sanki. Lanet olsun! Ela bunu öğrenirse asla geri dönüşü olmazdı. Onu kısa zamanda bu kadarını bilecek kadar tanımıştım.

Ah kahretsin! Kızın aldatılmasının üzerinden bu kadar kısa zaman sonra Ela bunu öğrenirse işim biterdi. Aklına s*çayım Baran...

Otele girer girmez onu gördüm. Selen güzel bir kadındı ama onu da diğer kadınlar gibi yapan, işte bu yapışkanlığıydı. İnsanın azıcık kendine saygısı olmalıydı. Hızla adımlarla yanına ilerlerken beni görüp gülümseyerek ayağa kalktı. Sinirliydim, hem de çok fazla. Eğer bunun yüzünden Ela'yı kaybedersem hesabını ondan fena soracaktım.

Şimdi bir de Ela'yı görmeden çıkıp gittiğim için pişmandım. Ona nasıl açıklayacaktım bu durumu? Selen'in yanına gelince kolumdan sertçe tuttum. Bu hareketime şaşırdı. "Senin burada ne işin var?" diye sorarken dişlerimi sıkımdan kırarak durumdaydım.

"Be..n," diye kekelerken "Kes!" diye bağırdım. "Hemen geldiğin gibi gidiyorsun. Seninle İstanbul'a döndüğümde konuşacağız. O zamana kadar sakın beni arayım deme." Başka türlü gitmeyeceğini biliyordum. Ona şimdi bittiğini söylesem de gitmezdi, biraz yumuşak davransam da gitmezdi. Kekeleyerek "Ta...aamam," dedi ve hızla otelden çıktı. İçime dolan rahatlıkla kendimi koltuğa bıraktım. Bu işi bu kadar kolay hallettiğime şükrettim. Saat epey geçti, odama çıkıp kendimi yatağıma bıraktım.

Yatağımda huzursuzca kıvrandım. Ben ki birisiyle uyumaktan nefret eden adamdım, şimdi ona muhtaç gibiydim. Uykuya

dalmam için gereken tek şey Ela'ydı. Kokusuna hangi ara bu kadar alışmıştım?

Kemal'le otelin lobisinde arkadaşlarımızın gelmesini beklerken asık suratla oturdum. O anda telefonuma gelen mesajı görünce homurdanarak yerimde kıpırdandım. Selen'i başımdan zor atmayı becermiştim, üstelik Ela'yı da kaç gündür göremiyordum. Selen'i o gece dönmeye ikna edecek kadar şanslı olduğum için dua ettim.

Kemal benim asık suratını fark edince "Neyin var senin aslanım, hayırdır?" diye sordu. Resmen yirmi yaşında bile yaşamadığım şeyleri yaşıyordum, daha ne olsun!

"Sizin düğününüz yüzünden kaç gündür Ela'yı göremiyorum. Karın olacak cadı bir dakika yalnız bırakmıyor ki," derken küçük çocuklar gibi sızlandım. Kemal gülmeye başlayınca daha fazla sinirlendim ve akşamı beklemeden içmeye başladım.

Düğünün olacağı otelin diskosunda kızlar, barında da biz erkekler eğleniyorduk. Tabii benim eğlendiğim pek söylenemezdi. Onu hâlâ görememiştım ve saatlerdir içiyordum. Bana sadece beş dakikalık mesafede olduğunu biliyordum ve ona bu kadar yakinken aynı zamanda uzak olmak sinirlerimi bozuyordu. Kemal ve diğer arkadaşımın keyifleri gayet yerindeydi. Lanet olsun, bir tek ben huzursuzca kıvranıyordum oturduğum yerde.

Onu görmek zorundaydım, bir iki dakika bile yeterdi. Sadece onu görmem gerekiyordu. Yerimden kalkıp çıkışa doğru ilerlerken arkadaşlarıma birazdan döneceğimi işaret ettim. Kapıdan çıktım, sandığımdan daha sarhoştum ama umurumda değildi. Biraz ileriden gelen yüksek sesle çalan müziği duyuyordum ama o kadar kızın arasına nasıl, ne diye girecektim ki şimdi?

Hafif çakır keyif olmanın etkisiyle düşünmeye başladım ama aklıma hiçbir bahane gelmiyordu. Telefonumu çıkarıp ona mesaj

attım. Bekledim, bekledim ama cevap gelmedi. İçerideki müzik o kadar yüksekti ki duyması mucize olurdu zaten.

Olduğum yerde kara kara ne yapacağımı düşünürken arkamdan gelen müziğin sesi birden daha net gelmeye başlayınca arkamı döndüm. İri yarı iki adam kapıyı açmış, içeriden bir kızın çıkmasına izin verip tekrar kapatmışlardı. Hemen kapıdan çıkan kıza baktım, belki ona içeriden birisini çağırmasını söyleyebilirdim. Tam arkamı dönecektim ki geri dönüp gözlerimi kısıp tekrar baktım. Başımı net görmeye çalışır gibi salladım. Yok artık! Kesinlikle o kadar sarhoştum ki hayal görüyordum. Gözlerimi bir kez daha kısıp daha dikkatli baktım. Lanet olsun hayal falan değildi, gerçeğin ta kendisiydi gördüğüm.

Ela insanı günaha sokacak güzelliğiyle tam karşımdaydı. Kahretsin! Bu kız ne giymişti böyle...

Kapıdan dışarı adım atar atmaz rahatladığımı hissettim. İçerideki kalabalıktan bunalmış, dans etmekten ayağımdaki ayakkabılar artık bana işkence aleti gibi gelmeye başlamıştı. Sıkıca toplanmış atkuyruğum da başımı ağrıtmaya başlamıştı üstelik. Tam tuvaletlere doğru gitmek için adım atmıştım ki onu gördüm. Koyu kahve spor pantolonunun üzerine lacivert, vücuduna tam oturan ve tabii ki ona çok yakışan gömleğiyle orada, parlayan gözlerle bana bakıyordu.

Onu sadece iki gündür görmediğime inanamadım. Sadece iki günde mi onu bu kadar özler olmuştum. Baran'ın bana hissettirdiği her şey o kadar fazlaydı ki aklımı kaçırarak gibi oluyordum çoğu zaman. O yakışıklı yüzüne baktığımda, hemen çatık kaşlarımı fark ettim. Neye sinirlenmişti ki bu adam böyle, üstelik burada öyle dikilmiş ne yapıyordu?

Baran'a doğru yaklaşıırken "Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordum. Baran önce boş gözlerle baktı sonra da kelimeleri belli belirsiz ağzında yuvarlayarak "Seni görmeye çalışıyordum," dedi. Ondan gelen alkolün kokusunu aldım. Baran körkütük sarı hoş değildi ama yine de tam olarak kendinde de sayılmazdı.

"Ne kadar içtin sen Baran, ayrıca Didem'i yalnız bırakamayacağımı söylemiştim sana," diye açıklama yaptım. Baran söylediklerimi anlamaya çalışıyormuş gibi önce bir süre öylece durdu sonra sanki ben ona az önce bir şey söylememişim gibi "Senin bu halin ne?" diye sorunca önce ne olduğunu anlayamadım.

"Ne demek istediğini anlamadım, ne varmış halimde?"

"Anlamaman gayet normal zaten, ben yanlış sordum. Üzerinde ne var diye değil, neden bir şey yok demeliydim." Beni baştan ayağa tekrar süzüp daha çok sokuldu. "Lanet olsun Ela, kıyafetlerinin yarısını evde mi unuttun sen?" Baran'dan hiç böyle bir tepki beklemiyordum. Durup önce kendimi bir inceledim. Üzerimde askılı siyah mini elbisem vardı ve evet, kısaydı ama bu kadar abartılacak şekilde de değildi. Baran'ın çıkışı yüzünden tepem attı.

"Sen ne saçmalıyorsun, üzerimdeki kıyafette hiçbir şey yok Baran." Sanki başka dilde konuşuyormuşum gibi anlamaz gözlerle baktı. Dişleri arasından konuştuğunda, hissettiğim siniri buram buram yayılıyordu.

"Ah sen de kabul ettin sonunda. Gerçekten de hiçbir şey yok, öyle değil mi?"

"Sen iyice şaşırdım. Ben içeri gidiyorum, sen de arkadaşlarının yanına dönsen iyi olur," derken arkamdaki bariyeri işaret ettim. Tuvalete falan gitmekten vazgeçip tekrar içeri dönmek için adımımı atmıştım ki Baran kolumdan tutup hızla kendine çekti. Kendi dengesini zor sağlayan adam bir de beni çekince az kalsın

Aşk Bağları

ikimiz de yere kapaklanacaktık. Daha fazla dayanamayıp kolumu ondan sinirle kurtarmaya çalışırken, etrafıma da bizi gören birileri var mı diye bakınmaya başladım. Rezil olacaktık bütün otele.

"Baran ne yapıyorsun sen, rezil oluyoruz bak. Bırak da içeri gideyim."

Sanki beni hiç duymamış gibi burnunu boynuma sokup derin nefesler aldı. Boynuma değen dudakları hissedince irkildim bir anda.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı kulağıma doğru.

"Baran saçmalıyorsun, bırak beni lütfen," dedim ama yine dinlemedi.

"Neden bu kadar güzel oldun ki?" diye sordu. Ellerini uzatıp yanaklarıma dokundu. "Seni çok özledim Ela, o kadar çok ki aklımı kaçırmak üzereyim. Neden seni görmeme izin vermiyorsun?"

Sözleriyle kalbim daha hızlı atmaya başlasa da kendime hâkim oldum. Biraz geri çekilmeye çalışsam da Baran izin vermedi.

"Neden benden kaçıyorsun?"

"Baran senden kaçtığım falan yok. Lütfen izin ver, içeri gideyim."

"Yarın seni görebilecek miyim peki?"

"Dâğünde görüşeceğiz ya, ikimiz de nikâh şahidiyiz hatırladın mı?"

"Tabii ki hatırlıyorum ama ben baş başa görüşmekten bahsediyorum. Sana dokunmayı özledim, kokuna hasretken gecelerim geçmiyor Ela," derken ellerini yanaklarımdan boynuma kadar gezdirdi. "Doya doya içime çekmek istiyorum seni."

"Baran lütfen, insanlar geçip duruyor ve bize bakıyorlar."

"Umurumda değil. Sadece bir öpücük."

"Baran lütfen, bunu yarın konuşalım."

"Güzelim tek bir öpücük istiyorum, acı bana lütfen." Sarhoş olmasa kesinlikle benden rica etmezdi, biliyordum. Ayrıca gerçekten üzgün gözüküyordu gözüm.

Yalvaran gözlerle bakan bu adama hayır demeyi hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Üstelik o gözlerdeki arzuyu da görüyordum. "Tamam," dedim "Sadece tek bir öpücük..." dememe fırsatı tanımadan Baran beni öpmeye başladı.

Öpüşündeki özlemin tadını aldım. Beni içine çeker gibi sen öpüşüne tezat, dudakları yumuşacıktı. Ona direnemedim daha fazla, bir elimi yanağına koyup kendime doğru biraz daha çektim. Öpücük derinleştğinde, Baran'ın ağzından kaçan inlemeyle, kendimden geçmek üzereyken nerede olduğumu hatırladım. Nefes nefese geri çekilip karşımdaki yakışıklı adama baktım. Uzanıp yanağına uzun bir öpücük bırakıp "Gitmem lazım, yarın görüşürüz," deyip Baran'a fırsat vermeden içeri girdim.

Birbirimizde o kadar kaybolmuştuk ki o gün, bizi izleyen bir çift gözü ikimiz de fark etmemiştik.

Sabah sersem gibi uyandım. Elimi telefonuma uzatıp baktığımda saatin iki olduğunu görünce neredeyse yataktan düşecektim. Kahretsin, ne vardı sanki bu kadar içecek? Hemen kendimi duşatıp hızla üzerime bir şeyler geçirdim. Akşam düğünde giyeceğim takımımı da alıp kendimi otelden dışarı attım. Telefonu elime aldığımda gördüğüm mesajlar ve aramalarla şok oldum. Önce Kemal'i arayıp yolda olduğumu söyledim. Daha sonra arabaya kullanırken iş için gerekli görüşmelerimi yaptım.

Selen'den gelen mesaja bakınca üzerime bir rahatlık çöktü. İstanbul'a gitmişti bu da tabii ki bana çok iyi gelmişti. Döner dönmez hemen bu işin de çaresine bakacaktım.

Aşk Başına

Ela'dan hiç ses olmaması canımı sıktı. Bu kız neden aramamıştı ki beni. Kemal'den kuaförde olduklarını öğrenmiştim ama yine de onun sesini duymak istediğimi fark ettim. Biraz tereddüt ettim ama sonra dayanamayıp aradım.

"Efendim," diye açtı telefonu. Sesi soğuk muydu sanki?

"Ne yapıyorsun güzelim?" diye sordum sakince.

"Kuafördeyiz, sen nasılsın?" Nesi vardı bu kızın? İçimi kemiren huzursuzluk beni ele geçirdi. "Ela bir şey mi oldu?"

"Bir de soruyor musun Baran?" Kahretsin bir şey olmuştu ama ne olduğunu bile bilmiyordum, hiçbir fikrim yoktu. Bir süre sessiz kaldım. Akşam ne yaptığımı düşünürken Ela'yı gördüğüm an geldi birden gözlerimin önüne. Onu nasıl kıskandığımı sanki şu an hissediyormuş gibi hatırladım. Ahhh! Hem birkaç gece önce bırakıp gitmiştim, hem de onu neredeyse rezil etmiştim. Bundan zerre pişman değildim ama bunu ona söylersem de sinirlenecekti. Sarhoşluğuma sığındım.

"Ela, ben çok üzgünüm. Akşam biraz içkiyi fazla kaçırılmışım."

"Sakın Baran, tek kelime bile duymak istemiyorum. Kapatmak zorundayım, beni çağırıyorlar," deyip telefonu suratıma kapattı. Hiç alışık olmadığım tepkilerle karşılaşınca sinirlerime hâkim olamadım ama beni bekleyen arkadaşımın yanına gitmekten başka çarem de yoktu.

Ah vaktim olacaktı ki Ela, ben sana suratıma telefon kapatmak nasıl oluyormuş gösterecektim diye söylene söylene düğünün olacağı otele gittim.

Akşamı zor ettim. Kemal ve ben kuaförden kızları almaya gidecektik. Kemal gelini için heyecanlıydı, peki bana ne oluyordu da bu kadar heyecanlanmışım? İçten içe biliyordum, onu o kadar özlemiştim ki resmen canım yanıyordu.

Kemal gelin arabasıyla ben de kendi arabamla kuafirin önünde beklemeye başladık. Kızlar içeriden gülümseyen suratlarla çıkınca ikimiz de nefeslerimizi tutarak baktık. Kemal gidip saatler sonra karısı olacak nişanlısına yardımcı olurken, ben de Ela'nın yanına doğru ilerledim. Gördüğüm güzellik karşısında nefesim kesildi. Tanrım, bu kadın benim sonum olacaktı. Ona dokunma ihtiyacı günden güne içimi dağlarken, ellerime hakim olmak imkânsız gibiydi artık.

Benim olsun istiyordum. Her şeyiyle ona sahip olan tek insan olmak için kolumun birini kesip şurada bırakabilirdim.

Kapıdan çıkıp Baran'ı karşımda görünce, ona olan kırgınlığımın nasıl da bir anda uçup gittiğine inanamadım. O kadar yakışıklıydı ki bu adam, onun var olduğuna bile inanamıyordum bazen. İnsanların arasından yürürken "Ah Tanrım," diye iç çektim. Adamın öyle bir yürüyüşü vardı ki sadece o bakışlarıyla bile sanki herkese kenara çekilin emri veriyordu. Bu adam inanılmazdı.

Uzun adımlarla yaklaşıp yanımda dikildi. Ona bir anlığına bakıp sonra başımı arkadaşımın çevirdim. Kemal'in aşk dolu gözlerle Didem'e olan bakışını görünce, bir kez daha içim melululukla doldu. Baran'ın hâlâ sesini çıkarmadan yanımda beni izlediğini fark edince, "Beni izliyorsun, hoşuma gitmiyor," diye konuştum başımı kaldırıp ona bakarken.

Kocaman gülümseyerek "Ne var bunda?" deyince keşke o gamzeleri görmeseydim diye homurdandım, o zaman daha sinirli gözükürdüm diye düşündüm. Bu sefer ona bakmadan konuştum. "Bu çok rahatsız edici Baran, sürekli beni izliyorsun. Önüne dön lütfen."

Aşk Bayan

Ona bakmadım ama konuşmasından hâlâ sırttığını anlıyordum. Baran biraz daha sokulup cevap verdi. "Tamam güzelim, sen nasıl istersen."

Kemal ve Didem arabaya binerken onları izledik. Kendime hâkim olamayıp yan gözle Baran'a baktım. Yeşil gözlerinin üstünden dökülen uzun kirpiklerini, hafif çıkık elmacık kemiklerini, düz erkeksi burnunu, öpmek için can attığım dolgun dudaklarına baktım. O kadar dalmıştım ki Baran'ın da beni izlediğini sonradan fark ettim.

Pislik güldü ve "Şimdi de sen beni izliyorsun," derken bana daha çok sokulup o boğuk sesiyle fısıldadı. "Üstelik sen beni inceliyorsun da ama bundan şikâyetçi değilim, rahat olabilirsiniz," derken her zamanki ukala tavrı üzerindeydi.

Kendine hâkim ol Ela. Ona hâlâ sinirlisin, sakın taviz verme. İntikam zamanı gelecek diye hatırlattım kendime.

Bana uzanıp arabaya doğru yönlendirdi. O ana kadar Baran'ın elbisemin arkasını görmediğini fark ettim. Şimdi intikam zamanı işte deyip adamın elini gülümseyerek tuttum. Tozpembe elbisem yere kadar uzanıyor, bütün vücudumu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Üzerinde bileklerime kadar tül ve dantel işlemler vardı. Önden bakınca pek bir sorun gözükmeyen elbisemin asıl sürprizi arkasıydı. Bel çukuruma kadar v şeklinde omuzlarımdan aşağı iniyordu. Elimle açılmasını diye tuttuğum yırtmacı da unutmamam gerek. Didem bu elbiseyi bana zorla aldırılmıştı ama şu an onu dinlediğime o kadar memnundum ki. Dün akşamdan sonra Baran'dan hırsımı alamamıştım ve şimdi tam zamanıydı. Sessiz teşekkürlerimi gönderdim içimden arkadaşşıma.

Baran kapıyı açıp geçmem için öylece bekledi. Onun yanından geçerken arabaya binmeden önce kasten sırtımı tamamen Baran'a dönüp uzun kuyruğunu topladım ve sonra hiçbir şey olmamış gibi yan dönerek arabaya bindim.

Kapıyı hâlâ açık tutarak öylece kalan adama gülümseyerek baktım. Baran'ın hâlâ şaşkın şaşkın kapıda dikildiğini görünce, kendim uzanıp kapımı çektim. Kapatmadan önce sadece onun bağırarak kızgın sesini duydum.

"Lanet olsun Ela, bu elbisenin sırtı nerede!"

Ah, gerçekten rahatlamıştım. Baran huysuzca homurdanarak arabanın etrafında dolaştı ve arabaya bindi. Sinirle kapıyı çarpmasından hiç etkilenmedim bile. Sinirle bana bakmasını da umursamadım. Baran kızgın bir boğa gibi hızlı hızlı nefes alıp verirken yanında sessizce bekledim. Sakin sesimle adama "Geç kalıyoruz, gidebilir miyiz artık?" diye sordum. Bu sakinliğin onu çıldırtacağını biliyordum.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Üzerindeki o yarım yamalak elbiseyle seni hiçbir yere götürmüyorum. Hele bin kişinin içine asla! Kahretsin Ela, o elbisenin resmen sırtı yok," diye bağırdı.

Sakince gülümsedim. "Eğer beni şimdi en yakın arkadaşlarımızın düğününe götürmezsen arabadan iner, yoldan geçen ilk arabaya atlar kendim giderim, karar senin." Gözlerimi kaçırma-
dan ona baktım. Baran'dan ses gelmeyince arabadan inmek için hareketlendim. Bunu fark edince "Tamam, sürüyorum," diye sinirle konuşup arabayı çalıştırdı.

Kazanmış olduğum zaferin sonuna kadar tadını çıkardım yerimde otururken. Baran sinirinden kudurmak üzereydi, ona baktığım zaman fark ediyordum. Otele gelene kadar hiç konuşmadı. Önce kendi indi, sonra da gelip benim kapımı açtı. Arabadan inip onun uzattığı koluna girdim. Baran başını eğip sırtıma baktıkça kendi kendine söylendi. Bu kadarı da fazlaydı artık. Sinirle ona bakınca, istemeyerek ve yine homurdanarak sustu.

Gelin ve damadın odasına girdiğimizde resmen şok oldum. Kemal heyecandan neredeyse kalp krizi geçirecek gibi odada deli gibi yürürken, Baran onu sakinleştirmeye çalıştı. Didem ise ayakkabılarını çıkarmış, elinde bir salkım üzümle gelinliğini toplayıp oturmuş, televizyon izliyordu. Bu kızın nesi normal olmuştu ki düğünü öyle olsun? Düğüne kadar burnumuzdan getirmişti ama şimdi sanki o Didem değildi. Bir şey falan mı almıştı bu kız, yok artık...

Salona girip tanıdığım insanlara selam verdim. Annemle babam gelememişlerdi. Babaannem rahatsızlanmış ve onu bırakamamışlardı. Buna ne kadar üzülsem de içimdeki rahatlamaya engel olamadım. Onlar buradayken Baran'la ne halt edeceğimi sürekli düşünüp durmaktan neredeyse kafayı yiyecektim kaç gündür.

Odadan çıkıp salonda biraz vakit geçirdim. Otelin geniş lobisi, düğün için kiralanmış şık ve pahalı dizaynıyla harikaydı. Didem'in beğenmesi için aylardır uğraşıyordu adamlar.

Birkaç kişiyle daha konuşup tekrar arkadaşlarımin yanına gitmek için arkamı döndüm. Tam odaya yaklaşmıştım ki onu gördüm. Ona, hem çok tanıdık olan hem de bir o kadar yabancı olan gözlere baktım. Bir zamanlar âşık olduğumu düşündüğüm adam, şimdi tam karşımdaydı.

Gözlerinde gördüğüm şey aşk mıydı? Bana yaptığı şeyden sonra nasıl böyle bakabiliyordu? Aşkla ve özlemle... Bir tarafım onun bazı şeylerini özlediğimi söylüyordu, diğer tarafım ise sadece alışkanlık dedi. Gözlerim doldu anında, bir iki damla süzüldü yanaklarımdan. Tam iki yılını vermiştim ona. Onunla evlenmenin, hep onun çocuklarını doğurmanın hayalini kurmuştum bu zamana kadar, tabii bir gün çocuk istediğime karar verirsem.

Tuba Altı Cezar

Ama şimdi o aklıma geldiğinde zihnime dolan tek görüntü, ofisinde yakaladığım görüntüsü oluyordu. Bana doğru bir adım attı. Anında geri çekilmek istedim ama yapamadım. Ona doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Bu işi artık bir sonuca bağlamam gerekiyordu. Artık Baran vardı. Onu hayal kırıklığına uğratmıyacağtım.

Onbirinci Bölüm

Bana doğru yürürken hiç tereddüt etmedim. Onun ofisinden kaçarak çıkan kızdaki farklıydım artık, değişmiştim. Baran değiştirmişti beni. Daha güçlüydüm, en azından öyle hissediyordum. Baran'ın ertelemeleri yüzünden onunla konuşmayı hep sonraya bırakmıştım ve şimdi de Tarık karşımda çekinerek gülümseyen dudaklarıyla bana bakıyordu.

Aklıma Baran geldiği anda korkmaya başladım. Baran görmeden onunla konuşup buradan uzaklaştırmam gerekiyordu. Bana doğru bir iki adım daha atınca, durmasını işaret edip hızla yanına gittim. Buradan çıkmamız gerekiyordu. Yanına gidince "Senin burada ne işin var?" diye sordum sıkıntıyla.

"Seninle konuşmam lazımdı. Beni sürekli geçiştirmenden sıkıldım. Ben de kalkıp geldim."

"Ve bunu en yakın arkadaşımın en mutlu gününde yaptın. Çünkü?"

"Çünkü beni dinlemen gerek Ela. Burada benden kaçamazsın diye düşündüm."

"Bunu şu an yapamayız Tarık. Lütfen, şimdi gitmen lazım." Baran her an o odadan çıkabilirdi. Bunun korkusu kalbimi ele geçirip hızla atmaya başladığı anda arkamdaki kapının açılma sesi kulaklarıma doldu. Anında gözlerim kapandı. Lanet olsun, işte şimdi bitmiştik.

Önce arkadaşımın gülen sesini duydum, arkasından da iki erkek şakalaşıyordu. Baran ve Kemal'in sesi diye düşündüm. Arkama dönüp bakamadım bile. Didem bizi görmüş olacak ki "Ah, kahretsin!" diye bağırdı.

O anda arkamı döndüm ve o öldürücü yeşil gözlere bakma cesaretini gösterdim. Baran kafasını kaldırıp bana baktı önce, sonra da yanımda duran adama, Tarık'a. Bir şeyler yapmam gerektiğinin farkındaydım ama sanki hareket kabiliyetimi kaybetmiş gibi öylece dikildim.

Baran'ın sessizce Kemal'e bir şey soruşunu, Kemal'in de ona cevap vermesini izledim. Artık ne konuştularsa bu Baran'ın hiç hoşuna gitmemişti ki bize doğru bir adım attı. Attığı adımla altımda ki yer titredi sanki, siniri dalga dalga yayılıyordu.

O anda Didem onu kolundan tuttu. "Bu benim düğünüm Baran, sakın bunu mahvetme," dedi. Baran bir bana bir Didem'e baktı, ellerini yumruk yapıp sıkıştığını gördüm.

Didem'e dönüp "Siz gidin, hemen geliyorum," dedikten sonra ona yalvaran gözlerle baktım. Baran'ın gözlerindeki hayal kırıklığını görmeye cesaretim yoktu. Zor da olsa salona önce Baran'ı göndermeyi başardı Didem. Ardından alkış sesleriyle de onlar girdi.

Tekrar Tarık'a dönüp "Buradan gitmen lazım," diye çıktım. "Seninle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Ben daha cevap veremeden nikâh için içeriden çağırıldım. "Gitmem lazım," deyip Tarık'ı gider umuduyla orada öylece bırakıp içeri girdim. Benimle aynı anda masaya yaklaşan Baran'a yetişip yanından yürürken bana hiç bakmadı. Oturduk, nikâh kıydı ve ben daha masadan kalkamadan Baran benden önce kalkıp salonun balkonuna açılan kapıdan çıkıp gitti.

Onun peşinden gitmek için eğilip eteklerimi toplayıp hızlı adımlara ona doğru ilerledim. Birkaç adım atmıştım ki nereden geldiğini bile anlamadan Tarık dibimde bitiverdi. Elini belime koyup beni oradan uzaklaştırırken, kalabalığın içinde sesimi çıkaramadan yürüdüm. Sinirle yürürken beni diğer balkon kapısından çıkardı. Hayır, burası olmaz! Lütfen Baran gitmiş olsun lütfen diye dua ettim ama tabii ki de öyle olmadı. Balkona çıkar çıkmaz Baran'la göz göze geldim.

Baran'ın önce bana sonra da belimde duran ele bakıp daha ne olduğunu anlamadan "Şerefsiz," dediğini duyabildim sadece. O anda Tarık'a o kadar hızlı vurdu ki adamın belimde duran eli yüzünden ben de bir iki adım geri sendeledim.

"Baran ne yapıyorsun?" diye bağırmana rağmen sanki beni duymuyormuş gibi Tarık'ın üstüne yürüdü. Benim sesimi duyan Kemal ve birkaç arkadaşı Tarık'ı yerden kaldırırken, Baran da uzanıp elini kelepçe gibi bileğime geçirdi ve sürükleyerek beni çıkardı oradan. Tüm direnmelerime rağmen zorla asansöre soktu. Kendi katına gelene kadar hiç konuşmadı. Odasının önüne gelince kapıyı açıp hızla içeri itti beni. Bileğimi ovaladım, canım yanıyordu.

"Manyak mısın, sen ne yapıyorsun?" diye bağırırken, Baran gözü dönmüş gibi aniden dönüp bakınca sustum. Çok sinirliydi, daha önce hiç olmadığı kadar hem de. Onu ilk defa böyle görüyordum, o bakmaya doyamadığım yeşil gözler bir anda gece gibi

kararmıştı. Tekrar konuşmayı düşündüm ama sonra susmamın şu anda daha doğru bir karar olduğunu düşünüp sesimi çıkarmadan sakinleşmesini bekledim.

Yerimde duramıyordum. O kadar sinirliydim ki daha önce bedenli sinirlendiğimi hiç hatırlamıyordum. Onları yan yana gördüğüm ilk anda o lanet piçi boğmamak için kendimi zor tutmuştum ama ne zaman ki pislik herif Ela'ya dokundu, o zaman hiçbir gücün beni durduramayacağını anlamıştım. O adamı gebertmek istiyordum. Kapıya doğru adım atınca Ela önüme geçti. Ona zarar vermezdim, vermek istemiyordum ama kırmızı görmüş boğa gibi adamın peşinden gitmek istiyordum

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"O hayvan herifi geberteceğim, sana dokunan o elini kırmam ben de adam değilim."

Ela ellerini kaldırıp göğsüme koyup beni durdurdu. Onu nasıl özlemiştim, bana dokunuşuna resmen hasret kalmıştım. Ölüyordum, bütün vücudum onun için sızım sızım sızılıyordu. Adam ona dokunduğunu düşününce, başka bir herifin onun güzel tenine dokunduğunu düşündükçe içten içe kavruluyordum. Bu otele onun başına yıkmak istedim, onu öldüresiye dövmek istedim. Benim olana el sürdüğü için o elini kırmak istedim ama ömrümde bu hayatta beni durdurmaya gücü yetecek tek insan duruyordu. Elini sertçe tutup onu kenara çektim. Tutuşumun sertliğine "Ahh!" diye inledi. İçim gitti.

Sanki ateşe dokunmuşum gibi hızla elimi çektim ondan.

"Ne işi vardı onun burada?"

"Bilmiyorum, sana onunla konuşmam gerektiğini söylemiştim. Eğer fırsat verseydin şu anda burada olmazdı."

Aşk Bayası

“Ne yani, sorumlusu ben miyim şimdi? Sana dokunmasına neden izin verdin Ela?”

Kız ağzını açıp cevap verecekken durmadım. İki adımda yanına gelip fazla sıkmamaya özen göstererek çenesinden tuttum.

“Hâlâ aklın onda mı? Belki de hâlâ onu sevdiğini fark ettin,” deyip daha fazla yaklaştım. “Belki de sana dokunması eski günleri hatırlatmıştır. Belki ona olan kızgınlığından benimle birliktesin. Sana dokunması hoşuna mı gitti Ela? Hadi söyle, tekrar ona mı dönmek istiyorsun?” Hızımı alamamıştım, canım o kadar yanıyordu ki kabahati olmadığını içten içe bildiğim halde canını yaktım.

Bir anda benden uzaklaşınca kollarım istemsizce düştü. Ama asıl beklemediğim şey de o anda oldu. Ela kollarımdan kurtulduğu anda suratıma canımı yakan bir tokat attı ki, ses odanın içinde yankılandı. Ama canımı acıtan o tokat olmadı, asıl derinden acıtan şey bana hayal kırıklığıyla bakan gözleriydi. Ela konuşmaya devam etti.

“Seni adi herif, sakın bir daha karşıma çıkayım deme!” diye bağırıp arkasını döndü.

Onun gideceğini anladığımda hızla atılıp kolundan tuttum.

“Hiçbir yere gidemezsin, seninle daha konuşmam bitmedi.” Ela sinirle güldü.

“Sen ciddi misin? Burada durup hâlâ seninle konuşabileceğimi umman da ayrı bir aptallık.”

Kollarımdan kurtulup geri geri kapıya doğru ilerlerken gitmesini istemediğimi biliyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum. Dolu dolu gözlerle ağlamamak için dudaklarını acıtarak tırışını izledim. İçimde bir şeylerin acı verici derecede parçalanarak canımı yakmasına izin verdim. Kollarımdan kurtulup kapıdan çıkacağı anda telaşa kapıldım ama aynı anda banyonun

kapısının açılmasını, üzerinde sadece kısıacık bir havluyla kadın dışarı çıkışını izledim. Ağzımdan ardı ardına kaçan küfürleri umursamadım.

Kırgınlığını buradan bile gördüğüm kıza bakmadan lanet olası kadının yanına gidip sertçe koluna yapıştım.

“Senin burada ne işin var?” Cevap vermedi ama biliyordum ki amacına ulaşmıştı. Ela’nın kendi kendine mırıldandığı cümleler doldu kulaklarıma.

“Lanet olsun,” dedi önce acıyla. “Tekrar aynı şey oluyor,” dediği anda acıdan dizlerimin üzerine çökmek istedim. Ben ne yapmıştım bu kıza böyle. Sanki dizleri tutmuyormuş gibi sertçe kapının koluna tutunup destek aldı ve kapıyı açtığı gibi gitti.

Onun gittiğini anladığımda Selen’i sertçe duvara doğru itirip Ela’nın peşinden yürüdüm. Bu sürtüğün o kadar kolay pes etmeyeceğini tahmin etmiş olmam gerekirdi. Lanet olsun, hiçbir şey söylemeden gitmeyi kabul ettiğinde anlamalıydım. Ben yetişmeden kapanan asansörün arkasından öylece bakarken yanındaki diğer asansör gelince hemen bindim. Aşağı indiğimde etrafıma bakındım, kapıdan çıkmak üzere olan kıızı son anda gördüm. Hızla arkasından bağırarak koştum.

“Ela dur. Kahretsin Ela, ayağında ne var senin de bu kadar hızlı koşuyorsun?”

Tam taksiye bineceği anda yakaladım onu. Dokunduğum anda kollarımda çırpınmaya başlayan kıızı zar zor tutmaya çalışırken “Bir dakika sakin olup beni dinler misin?” diye bağırdım.

“Seni piç kurusu, bir de beni dinler misin diyor. Sakın bana dokunmaya kalkma yalancı herif.”

Biraz daha sertçe tuttum kollarını. “Biraz sakin olup beni dinlemek zorundasın.”

Ela sinirle kahkaha attı. Sonra tam gözlerimin içine dolu dolu gözlerle bakıp konuştu.

Aşk Bağına

"Senin gibi aşağılık bir yalancıyı dinleyip tekrar inanmaktansa, beni aldatan adamı affedip ona geri dönerim daha iyi."

Ela'nın soğuk ve can yakan sözleriyle afallasam da kendimi toparlamaya zorladım.

"İşte bunu söylemeyecektin," diye dişlerimin arasından sinirle konuştum. Ela dalga geçer gibi "Ne oldu, zoruna mı gitti yoksa canınız mı yandı Baran Adalı? Rahat bırak beni!" diye bağırdı.

"Bunu sen istedin," diye hırlar gibi konuşup tek hareketimle onu omzuma attığım gibi arabama ilerledim. Zorla arabaya bindirip kendim de şoför koltuğuna geçtim, biner binmez de kapıları kilitledim. Bu kızın sağı solu belli olmuyordu. Onu sırtında taşırken attığı yumruklar gerçekten acıtırıyordu. Arabayı çalıştırıp hızla oradan uzaklaştım. Çantasından çalan telefonu çıkarmaya çalışırken, telefonu kapıp açtım. Didem oradan bağırmağa başlayınca konuştum.

"Didem kes sesini ve beni dinle."

"Hemen Ela'yı geri getir, yemin ederim seni gebertirim Baran!"

"Biz bir süre yokuz, sakın merak etmeyin."

"Ne demek yokuz ya, saçmalama Baran."

"Görüşürüz Didem," dedim ve telefonunu kapatıp cebime koydum.

"Sen delirdin iyice, ver şu telefonu bana."

"Evet delirdim," diye bağırdım hem de avazım çıktığı kadar. "Sen delirttin sonunda beni, mutlu musun? Beni dinleyene kadar o çeneni kapalı tut Ela yoksa yemin ederim gebertirim seni. Sabrına zorlama benim!"

Bütün yol boyunca sessizce oturan kızın gözleri kapalıydı ama nefesinden uyumadığını fark etmiştim. Arada sırada usulca akan yaşları içimi yaktı. Yıllar önce yatırım için aldığım orma-

nın içindeki evimin ie yarayacağını hiç düşünmemiştim. Buraya geldiğim zaman kalmayı düşündüğümden evi temizletmiş, alış-veriş yaptırmıştım. Eve giden karanlık yolda Ela gözlerini açmış, yolu incelemeye başlamıştı.

"Boşuna bakınma, ben seni geri gtrmediğim sürece buradan gidemezsin."

Ela bana cevap vermedi. Arabayı park edip indiğimde Ela'nın inatla arabada oturduğunu gördüm. Gidip kapısını açıp zorla aşağı indirdim ve yine zorla eve soktum. Ela sinirle kollarını göğsünde kavuşturup ayağını yere vurarak konuştu.

"Sen var ya hayvansın hatta daha da beteri, tam bir zorbasın."

"Ha şunu bileydin," dedim tereddüt etmeden.

İnanamıyormuş gibi kollarını açıp bana baktı.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Ne anladıysan o demek."

"Ben burada olmak istemiyorum. Beni zorla tutamazsın."

"Bal gibi de tutarım. Sıkıyorsa kaçmayı dene," diye ıkıştım.

"Tabii ki de deneyeceğim. Burada elim kolum bağlı oturacak değilim."

"Aynen yle oturacaksın. Dene de görelim."

Sanki beni sinir etmenin başka bir yolunu düşünür gibi gözlerini kısıp bana baktı ve bombayı patlattı.

"Benim Tarık'la konuşmam lazım," dedi. İşte gerçekten sinirlenmiştim...

Vahşi bir hayvan gibi hırladım. Kendim bile şaşırdım ama göğsümden kopup boğazımdan fırlayan o sese engel olamadım. Ona doğru bir adım attım, o da bir adım geri gitti.

"Yaklaş ve o son söylediğini tekrar söyle," diye sakince konuştum ama sesim bana bile tehlikeli gelmişti. Ela bir şey diyeemedi. Konuyu değiştirmek umuduyla tabii ki bana yaklaşmadan konuştu.

Aşk Bağları

Dişlerini sıkarak "Beni delirtiyorsun," diye bağırdı.

Bana bakmadan geri adım atması beni gülümsetti. Aynı anda akıl hastası olacakmışım gibi delirtmeyi, hem de sakinleştirmeyi beceriyordu.

"Ben de sana deli oluyorum bebeğim," dedim onu sinir etmek ister gibi.

"Ben o manada söylemedim!"

"Sen bana ne söylersen kabulüm"

"Sana var ya zorba demek az kalır. Sen kendini beğenmiş, manyak bir zorbasın."

Sakince "Olabilir," derken bir adım daha yaklaştım.

"Baran!" diye bağırdı.

"Söyle güzelim!"

"Bana güzelim deme ve sakın bir adım daha yaklaşma."

"Ne diyeyim güzelim? Beni deli ediyorsun, görmüyor musun?"

"Emin ol sen zaten delisin, olduğundan daha deli olabileceğini düşünmek istemiyorum."

"Evet, haklısın güzelim."

"Hah, sonunda kabul ettin yani!"

"Ettim ama ben bir tek sana deli oluyorum."

"Kapa çeneni Baran."

"Sen ne istersen yaparım."

"Senden hiçbir şey istemiyorum, beni rahat bırakman dışında."

"İşte o imkânsız bir şey güzelim."

Ela sinirle arkasını dönüp "Ahhh," diye bağırırken yürüyüp koltuğa oturdu. Arkasından gülümseyerek bakarken düşündüm. Bu kızla daha çok işim var benim...

Taba Alıcı Çayır

Onu salonda bırakıp mutfığa geçip dolabı açtım. Saat baya geçti ama bir şeyler atıştırırız diye düşündüm. Tabii ki onun aç kalmasına dayanamazdım. İçeri girip ne yemek isteyeceğini soracaktım ki koltukta kıvrılmış, uyurken buldum onu.

Önünde diz çöküp ona baktım. Güzeldi, hem de beni öldürecek kadar güzel. Aynı zamanda ufak kız çocuğu gibi de sevimliydi. 'Kız çocuğu', bu iki kelime beynimde dönüp durdu. Onu benzeyen bir kızım olsaydı, onun kadar güzel ve sevimli, aynı zamanda asi ve utangaç. Daha önce hiç çocuğum olsun istemiştim. Şimdi fark ediyorum ki kimseden olmasını istememişim Ela hariç.

"Bana neler yapıyorsun güzelim," diye mırıldanıp dudaklarına dokundum. Ananda büzdü o öpmek için çıldırdığım kırmızılıkları. Ayağa kalkıp başından öptüm, saçlarının mis gibi kokusunu içime çektim. Diğer koltuktan ince bir örtü alıp üzerine örttüm, yemek hazır olana kadar uyumasına izin verdim...

Onikinci Bölüm

Bir saat kadar mutfakta oyalandım. İçeride bebek gibi uyan kızı rahatsız etmemek için sessizce işlerimi hallettim. Gerekli iş görüşmelerimi de aradan çıkarıp süresi belli olmayan bir zaman olmayacağımı söyleyip, işleri halletmelerini söyledim. Kemal'i arayıp iyi olduğumuzu, ara sıra ona haber vereceğimi de söyledim ve tabii ki Didem'in manyak gibi bağırarak yaptığı tehditleri duymazdan geldim.

"Bana bak Kemal, söyle o Baran'a; kızın kılına zarar gelsin, yemin ederim onu gebertirim. O uçkuruna da sahip çıksın yoksa bir taraflarından mahrum bırakırım onu. Hem de baya önemli bir taraflarından," diye bağırarak tehdit etmişti beni. Umurumda değildi. Ela istemediği sürece ona asla dokunmazdım. Pekâlâ, dokunurdum ama asla istemediği bir şeyi yapmazdım.

Onu istiyordum, hem de deli gibi. İçimi kasıp kavuran arzu inanılmazdı. Başka kadınlar gibi beni baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Gerek de yoktu zaten manyak gibi onun görür görmez

hali hazırda baştan çıkmış oluyordum. Yatak odasındaki bilgisi-
yarı açıp mail üzerinden birkaç işimi daha hallettim. Aşağıya inip
Ela'ya bakmaya karar verdiğimde onu görür görmez iki basamak
kala neredeyse merdivenlerden düşecektim. Ben ne zaman bu
hale gelmişim. Allah'ım...

Hâlâ uyuyordu, güzelim uzun saçlarını toplatmıştı ama uyku
arasında dağılmış, yüzüne düşen bukleleri güzel suratını biraz
kapatmıştı. Soluğu sakın ve sessizdi. Belki de onunla uyumayı
sevmemin sebebi buydu.

Kimi kandırıyordum ki, yanımda kükrese bile onunla yapı-
ğım her şeyden hoşlanırdım ben. Odanın hatta evin içinde dik-
katimi çeken ve duyulan tek ses, onun nefesiydi. Hep evimde
olsun, ben her gün onun nefes alışını dinleyeyim istedim. Ama
beni benden alan bunlar olmadı. O lanet olası elbiseyi nasıl da
unutmuştum. İlk uyuyakaldığı gibi değildi, şimdi yan dönmüştü.
S*ktir! Bu elbisenin lanet olasıca bir yırtmacı da vardı. Kahret-
sin, nasıl görmemiştim ben bunu! Aklım onu bu elbiseyle ilk gö-
rdüğüm ana gidince Ela'nın elinin sürekli önünde eteğinin tutarak
yürüdüğünü hatırladım. Ayrıca sırtına o kadar sinirlenmişim ki o
lanet olasıca yırtmacı, güzelim uzun bacaklarını meydanda bır-
kan yırtmacı fark edememişim bile. Bu kadın beni öldürmeden
sen benim canımı al Allah'ım...

Onu soluna yatarken bırakmıştım, şimdi ise diğer tarafını
dönmüş üzerine örttüğüm örtüyü bacaklarının arasına sıkıştır-
mıştı. Kahretsin yırtmacı yüzünden bir bacağı resmen kalçasına
kadar meydandaydı. Kendimi bakma diye uyardım ama hiçbir
fayda etmedi. Bu kızın etrafında resmen sapık gibi alet elimde
dolaşır olmuştum. Tabii bir de gözden kaçırması mümkün ol-
mayan o sırtı vardı. Belinin bitiminde, kalçalarının biraz üstüne
kadar açıktı. Hem alttan hem üstten dekolte veriyordu, bu kız

benim sonum olacaktı. Uzanıp bacaklarının arasındaki örtüyü almaya çalıştım. O kadar sıkı tutmuştu ki sadece bir parçasını alıp kalçasını kapatacak kadar örtbildim.

Daha onu böyle görmekle deli gibi sertleşiyordum. Onun teninin her zerresine dokunup keşfettiğim de nasıl dayanacaktım, ya da dayanabilecek miydim ki? Hâlâ derin uykuda olduğunu fark edip onu orada bırakıp duşa girdim. Kısa, buz gibi ve aklımda sadece aşağıda uyuyan kızın görüntüsüyle dış aldım. Üzerime eşofman ve tişört geçirip aşağıya masayı hazırlamaya indim. Hayatım boyunca bir başkası için ne yemek yapmıştım ne de masa hazırlamıştım. Benim çoğu konuda ilkim Ela olacaktı. Benim de onun ilki olacağımı düşündüğüm şey aklıma gelince gülümsedim. Ona ilk dokunan adam olacak olmanın mutluluğu paha biçilemezdi.

Ses çıkarmadan masayı hazırladım. O sırada koltukta kıpırdandı. Gözlerini açmadan biraz esnedi ve gerindi. Gülümse-dim, beni her daim gülümsetiyordu. "Günaydın uykucu." Kısıt gözlerle bana baktı, hâlâ sinirliydi biraz da kargın. Gözlerinde görebiliyordum hatta birazdan daha fazla kargındı. Onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Aldatılan biri için tekrar aynı duruma düşmek canını yakmıştı fakat beni dinlemek zorundaydı. Ona Selen'i en başından anlatmadığım için deli gibi pişmandım.

"Yemek birazdan hazır olur, acıkmışsındır." Saat baya geç olmuştu ama onun bu saate kadar bir şey yediğini düşünmüyordum.

"Aç değilim, ayrıca olsaydım bile senin yaptığım hiçbir şeyi yemezdim."

Sakin ol Baran diye uyardım kendimi. "Ela sana anlatmama izin ver. Beni bir dinles..." Elini kaldırıp beni durdurdu.

"Hayatıma giren erkeklerin bana sürekli aynı şeyi tekrarmasından bıktım, usandım artık. Senden hiçbir açıklama istemiyorum. Sesini bile duymak istemiyorum." Yine o şerefsiz, yine başka erkekler! Bu kız beni çıldırtmak için vardı.

"S*çtırma lan başka erkeklere, amacın beni delirtmekse eğer bunu başarıyorsun ama sonunda zararlı çıkacak olan sen olursun. Ona göre hamleni yap." Elimdeki bardağı sıktım, farkında bile değildim ama umurunda da değildi. Yüksek sesle kahkaha attı.

"Delirsen ne olur ki? Sen ne yüz­süz bir adammışsın ya berr odanda yarı çıplak -ki o kısıacık havlu bir şeyi kapatmaya yetmiyordu- bir kadınla yakalanıyorsun, bir de utanmadan kendini mi savunuyorsun? Zeytinyağı gibi üstte çıkıyor bir de. Sen Tarık'tan daha yüz­­süz­müş­­sün, en azından o pişman olma zahmetine girmişti ama sende o da yok."

Beni sinirden kudurtan da bu oldu. Elimdeki bardağı duvarı fırlatınca patlama sesi evde yankılandı. Aynı anda Ela da çığlık attı. Üç adımda onun yanına gittim. Dibine kadar sokulunca koltukta geri yaslanmasına sebep oldum.

Yaptığımı düşünmeden elimle çenesini kavradım, aklımda sadece söylediği şeyler dönüp duruyordu. Dişlerimin arasından "Sana o herifle ilgili konuşmayacaksın dedim. Beni sakın kışkırtma, seni buna pişman ederim," dedim. En ufak bir korku belirtisi yoktu gözlerinde.

"Canımı yakıyorsun hayvan, bırak! Senden korkup burada böyle sinip bekleyeceğimi düşünüyorsan çok beklersin. Buradan gider gitmez beni bir daha asla görmeyeceksin." Gözlerinde mavi bir pırıltı belirdi ve devam etti. "Belki de Tarık'la barışırım. En azından o dürüst davranıy..." Lafını bitiremeden çenesini daha fazla sıkınca "Ah!" diye inledi. Bu kız eceline susuyordu.

Aşk Bağına

“Seni öldürürüm, anladın mı? O piçi de ölmekten beter ederim. Beni sakın hafife alma, benim olana dokunulmasına izin vereceğimi zannediyorsan eğer sandığımdan daha aptalsın.”

“Senin olana mı?” Tiksindir gibi çıktı kelimeler ağzından. “Ben senin falan değilim geri zekâlı. Ben mal değilim, bana böyle davranamazsın. Ayrıca nasıl bu kadar eminsin kendinden, belki de çoktan bir başkasının olmuş olabilirim.”

Seni sinirlendirmek istiyor, intikam alıyor oyuna gelme diye kafamda defalarca tekrarlardım ama nafile, hiçbir b*ka yaramadı. Kıskançlık ateş gibi yayılarak bütün vücudumu yakıyordu. Deli gibi kanım kaynadı. Ona dokunan eli kırmak istedim. Ona birisinin dokunmuş olduğu düşüncesiyle aklımı yitirdim. Nasıl bir manyağa dönüştürmüştü bu kız beni...

“Sen benimsin!” diye bağırdım.

“Hayır, değilim ve asla da olmayacağım.”

“O küçük kafanda neler döndüğünü anlıyorum ama sen de söylediklerimi kafana soksan iyi edersin. Seni gördüğüm ilk andan beri, kucığıma düştüğün o andan beri sen bana aitsin, anladın mı? Öncesi umurumda değil ama –lanet olsun tabii ki umurumdaydı– sana ilk dokunan kişi, her zerrene, aklına, kalbine, bedenine sahip olan ilk ve tek kişi ben olurum ve bu böyle de kalacak.” Alına işaret parmağımla iki defa vurdum. “Bunu o güzel aklına sok, anladın mı?”

Elimden kurtulmaya çalıştı ama izin vermedim. “B*k sahip olursun sen bana. Değil sahip olmak, saçımın teline bile dokunmana izin vermem, anladın mı beni? Senin olacağıma herhangi bir adamın altına yata...”

“Sakın Ela! Sakın ha o cümleleri tamamlayayım deme. Kıranın çeneni.”

“Zor kırarsın!”

“Dene ve gör hadi.”

"Benden uzak dur, bana yaklaşıma. Dokunmanı istemiyorum, midemi bulandırıyor." "

"Demek mideni bulandırıyorum öyle mi? O şerefsiz sana dokunurken gayet memnundun ama durumdan."

"İğrençsin Baran, uzak dur benden." Sıkıntıyla yüzümü ovuşturdum, bu iş çığırından çıkıyordu.

"Senden uzak durma kısmını geçeli çok oldu güzelim. Artık istesem de bu mümkün değil."

"Senden nefret ediyorum!"

"Hayır, etmiyorsun. Aksine bence beni seviyorsun."

"Sen ne küstah, ne kendini beğenmiş bir adamsın. Seni sevdiğimi de nereden çıkardın. Seni sevmiyorum, senden nefret ediyorum, anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum! Beni seviyorsun."

"Sen kesinlikle kafayı yedin, senin gibi yalancı birini bir kez daha seveceğimi düşünüyorsan aptalsındır demek ki."

"Bir kez daha?"

"Ne çabuk unuttun, buraya gelmeden önce ben zaten birini seviyordum." İşte bu canımı yaktı gerçekten yaktı. İçimde resmen bir şeylerin kırılma sesini duyar gibi oldum. Yalan söylüyor dedim kendi kendime. Eğer o piçi sevmiş olsaydı bu kadar kolay vazgeçmezdi, bu kadar kolay bana açılmazdı. Canımı yakmak istiyor ve başarıyor da...

"Senin şu incecik boynunu kırmamak için içimde nasıl bir savaş verdiğimi bilemezsin. Canın yandı anlıyorum, sen de benim canımı yakmak istiyorsun ve bunu da başarıyorsun ama güzelim boşuna bunlar. Beni bir kez dinle, ikimize de acı çektiriyorsun."

"Boşuna mı? Sen buna boşuna mı diyorsun! En yakın arkadaşlarımızın düğününde olay çıkarttın. Bu da yetmedi bir adamı dövdün, üstelik benimle sadece konuşmaya çalışan bir adamı."

Sonra odanda çıplak bir kadın görüyorum ve sen bütün bunlara boşuna diyorsun."

"Çıplak değildi! Kahretsin ben odada bile değildim ki!"

"Sence bu benim umurumda mı? İşini daha öncesinde hallettiğin belli, hangi adam odasında daha yeni becerdiği bir kadın varken sevgilisini oraya götürür ki! S*çayım böyle işe, bunun bir kez daha benim başıma geldiğine inanamıyorum!"

"Ben kimseyi becermedim!" diye bağırdım. "Lanet olsun, sen kalın kafalı mısın? Seninle olduğum günden beri hiçbir kadına dokunmadım. Gördüğüm andan beri istediğim bir tek kişi var. Sadece sensin Ela."

"Buna inanacak kadar salak değilim." İki elimle yüzünü tutup bana bakmaya zorladım.

"Gözlerime bak ve ne gördüğünü söyle, sana yalan söylüyor muyum?"

Sessizce bekledi.

"Seni asla aldatmam, sana bir daha bunu yaşatacağıma kendimi öldürürüm. Selen sadece öylesine bir kadın, seninle tanışmadan öncesinde kalan bir kadın. Aramızda hiçbir bağ yok. Neden buraya geldi, gerçekten bilmiyorum. Sen hayatıma girer girmez onunla konuşmam gerekiyordu ama sana kapılmış durumdaydım, gözüm hiçbir şey görmüyordu. Odama nasıl girdi inan bilmiyorum. Ben senden başka kimseyi istemiyorum."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor? Ona bir şey hissetmemiş olman umurumda değil. Onunla sadece yatmış olman umurumda değil. Senin hayatında bir kadın vardı! Bana söyleme gereği bile duymadın. Başka biriyle beraberken benimle sevgili olmak istedin. Duygusal ihtiyaçlarını benimle, cinsel ihtiyaçlarını da onunla mı giderecektin Baran! Ah midem bulanıyor, bu nasıl hastalıklı bir durum böyle farkında mısın?"

Tuba Alica Çayan

Saçmalamakta sınır tanımayan aklıyla beni şaşırtmaktan hiç bir zaman vazgeçmeyecekti.

"Allah aşkına Ela, söylediğim onca şeyden bunu mu anladın? Kimseyle hiçbir şey gidermeye ihtiyacım yok benim. Benim sadece sana ihtiyacım var, anlamıyor musun?"

"Sana inanmıyorum!"

"Bak bana! Bana bak Ela!" Elini tutup kalbime koydum, bana bakmaya zorladım.

"Sana hiç yalan söylemedim!"

"Ama bana bir şey de söylemedin! Bu ikisi de aynı şey. Hayatında biri vardı!"

"Haklısın ama bu sana olan hislerimin gerçek olmadığını göstermez!"

"Sana inanmıyorum Baran!" dedi yine.

"Gözlerime bak ve sana yalan söyleyip söylemediğimi anla. Kalbim nasıl atıyor görmüyor musun? Bu sadece senin için," dedim ama bir şey demedi. Gözlerinde bana inanmak istediğini gördüm. Çabalıyordu, istiyordu ama sadece kırgındı.

Hiç beklemedim, tereddüt etmedim. İçimde dolup taşan aşkı inkâr etmedim, edemezdim.

Kabullendim.

İçime işledi adım adım.

Hissettim.

Kalbimde doldu taşı ve coşkuyla bir şeyler patladı.

Yüreğim sıkıştı.

Göğsüm daraldı.

Âşık oldum.

Âşık olmuştum.

Bir çift ela göz, sonum oldu sonunda.

Aşk Bayana

O gözlerini benden kaçırmaya çalışırken, başını sabitleyip tam gözlerinin içine bakarak "Seni seviyorum!" diye fısıldadım. Lanet olsun, o kadar da zor değildi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Nefesim hızlandı.

Ben onu sevdiğimi söylemeyi bile sevmiştim.

Ben ona seni seviyorum demeye ölmüştüm.

Bana şaşkın gözlerini kırparak baktı. Şaşırdı ama umurunda değildi.

"Sana inanamıyorum. Hissetmediğin bir şeyi nasıl söylersin! Bu kadar kolay yalan söyleyebilmene neden şaşıırıyorsam!"

Ne saçmalıyordu bu kız. "Bana bak Ela. Gerçekten seni kaybetmemek için böyle bir şey söyleyecek kadar aciz bir adamıyım ben senin gözünde?" Başını elimden kurtarmak için direndi.

"Bak bana!" diye bağırdım. "Hatalıyım, kabul ediyorum. Aptalım, buna da tamam. Ama asla aciz bir adam olmadım Ela. Sana seni sevdiğimi söylüyorum çünkü böyle hissediyorum. Lütfen inan bana güzelim!"

Tereddüt ettiğini gözlerinde gördüm. Derin nefes alıp bıraktı.

"İstiyorum," diye mırıldandı. "Sana inanmak istiyorum. Ama bu o kadar zor ki. Senin odanda o kadını öyle görünce canım yandı Baran. Hem de öncekinden daha fazla!" Gözlerinden akan yaşlara kıyamadım.

"Ağlama güzelim. Hayvanın tekiyim, farkındayım. Bana o kadar yeni ki bu hissettiklerim, nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum. Bana sen göster Ela. Seni sevmeyi, sana bunu hissettirmeyi sen öğret. Aklımı kaybetmek üzereyim. Seni her gördüğümde, her düşündüğümde nasıl çıldırıyorum bilmiyorsun. Yanımdan gittiğin anda hiçliğin ortasında kalmış gibi hissediyorum. Benim yanımdan ayrılma, sana dokunmama izin ver güzelim. Varlığını hissettiğim zaman, ancak o zaman yaşadığımı anlıyorum." Parmaklarını dudaklarımda gezdirip gözlerime bakarak konuştu.

"Ben de daha önce böyle şeyler hissetmedim, yani bu kadar yoğun şeyler. Ve tabii ki senin söylediklerin gibi şeyler de pek duyduğum söylenemez." Birazcik, küçücük bir gülümsemeyle baktı. "Duyduklarım zaten asla senin hissettirdiğin gibi hissettirmedi bana. Sen, sen başka şeyler yaşıyorsun. Senin söylediğin her cümle, ağzından çıkan her kelime dudaklarından öyle bir dökülüyor ki, kelimeler hiçbir anlam ifade etmezken bana gelene kadar, kulaklarıma sesin dolar dolmaz bütün benliğimde anlam kazanıyor."

Onu öpmek çıldırıyordum. Aşkım, kıskançlığım, sinirim, öfkem hepsi bir arada içimde çıldırıyorlardı resmen. Kendimi durdurmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Bana öyle bir bakıyorsun ki sanki buna ihtiyacın varmış gibi, bakmaktan keyif alıyormuşsun gibi." İşte bu bir gerçektir.

"Sana sadece bakarak bile harika zaman geçirebilirim güzelim."

Bir anda kalkıp kucığıma oturunca, keskin bir nefes bıraktım. O lanet elbiseyi nasıl unutmuştum. Yırtmacı kalçasına kadar sıyrılnca engel olamayıp elimin birini çıplak sırtına diğerini de açılan bacağıma koydum. Bana engel olmadı. Onun tenine dokunmak bu lanet hayatta hoşuma giden tek harika şeydi. Birkaç dakika göğsüme başını yasladı. Sonra kalkıp bana baktı. Elim istemsizce hareket ederek çıplak tenini okşadım. Lanet olsun, istemsizce falan değildi, bunu deli gibi isteyerek yapıyordum. Daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordum.

"Ve sen şimdi -biraz duraksadı- beni seviyor musun?" diye sorarken kızardı. Bu hallerine bayılıyordum.

"Ölüyorum," diye cevapladım.

"Gerçekten mi?" derken sesindeki mutluluğu hissettim.

"Sana asla yalan söylemem güzelim. Seni seviyorum. Senin için ölüyorum, o kadar fazla ki canımı yakıyor."

“Ben de seni seviyorum,” dediği anda beklediğim işaret de bu oldu. Dudaklarını ele geçirdim. Onu öpme ihtiyacım o kadar fazlaydı ki canını yakmaktan ölesiye korktum. Bana karşılık verdi, en az benim kadar istekle karşıladı dudaklarımı. Elim belindeki açıklıktan kalçasına kaydı. O kadar fazla sıktım ki ağzımın içinde inleyişlerini yuttum. Öptüm, sadece ona âşık bir adam olarak öptüm. Bana verdiği her şeyi fazlasıyla aldım. Nefes almak için ayrıldığımızda bana baktı.

“Daha önce hiç âşık olmadın mı?” diye sordu. Anında Aslı geldi aklıma, ona âşık mıydım? O zamanlar öyle hissettiğime inanıyordum ama şu an Ela’ya hissettiğim şeylerin yanından bile geçmezdi. Bu yüzden ona hayır dedim.

“Hayır, güzelim sadece sana,” derken topuzundan çıkan saçlarıyla oynadım. Ona dokunma ihtiyacım hiç bitmeyecek gibiydi. Bitmesini de istemiyordum. Elini tişörtümün içinden sokup kalbimin üzerine doğru usulca ilerletti. Ah, eğer bir gün öleceksem, buna onun dokunuşu sebep olacaktı kesin. Hızlı hızlı atan kalbimin üzerinde durdu.

“O zaman kimse seni üzmedi de, kalbin hiç kırılmadı öyle mi?” Bu konu hakkında konuşmak istemediğimi biliyordum. Geçmişte yaşadığım şey hakkında asla kimseyle konuşmazdım. Ona yalan söylemekten nefret etsem de doğruyu da söylemek istemedim. “Hayır güzelim, kimse beni üzmedi,” derken içimi pişmanlık kapladı. “Bu hayatta bu güce sahip olan tek insan sensin.” Bu yalan değildi. Şu an hissettiklerim bunu doğruluyordu.

Onu kendime daha fazla bastırınca gülümsedi. Elim açık bağından içeri sızmaya başlayınca yakalayıp durdurdu. Suratım asıldı. Bu onu gülümsetti.

“Sakın daha fazla ileri gideyim deme, hiç acımam bir tarafını koparıveririm.” Yok artık, bunu söylemiş olamazdı! Kahkahamı tutamadım.

“Yuh! Bunu gerçekten söyledin mi?” Dudaklarına yaklaşıp fısıldadım. “Yapar mısın gerçekten? Kendini ondan mahrum eder misin?” derken sırttım. Önce taviz vermedi.

“Söylemekle kalmayıp uygulamamı da istiyorsan, biraz daha yaklaşmayı dene de gör bakalım,” derken eğleniyordu. “Benimle oyun oynama güzelim!” deyince kahkaha attı. Bu ses o kadar güzeldi ki.

Sıkıca beline sarılıp “Göstermeni nasıl hevesle beklediğimi anlatamam sana,” dediğimde elini kaldırıp göğsüme vurdu. “Seni sapık, hiç utanmıyorsun da. Kabahat bende, neden seninle laf dalaşına giriyorum ki. Sırtına, kalk hadi, acıktım. Ayrıca ben o kırıdığın bardağı temizle ve seni hâlâ affetmiş sayılman.”

Ayağa kalkıp elbisesini düzeltince homurdandım.

“Git şunu çıkar Allah aşkına Ela. Ruhumu teslim etmeme iz kaldı. Bu nasıl bir elbisedir ya, hiç dikmeselermiş keşke.”

Kahkaha atarak “Didem seçti,” dedi. Tabii ya başka kim olacaktı? “Ancak o cadının başının altından çıkardı zaten.”

“Homurdanma Baran. Ne giyeceğim, yanımda kıyafet getirdim de sanki. Mağara adamı gibi beni buraya getirdin.”

“Ah o mağara adamı sana neler yapmak istiyor bir bilsen!”

“Sen gerçekten kudurdun ama aaa!”

“Sayende güzelim, sayende. Gösterip vermezsen, kadama da katlanırsın.”

“Edepsiz!” diye bağırırken koltuktaki yastığı fırlattı.

“Yukarıda yatak odasında benim eşyalarım var, oradan bir şeyler uydur da gel. Ben de buraları toparlayayım sonra da yemek yeriz.”

Koşarak yukarı çıkarken arkasından baktım. Artık emindim, sebebim bu kız olacaktı.

Onüçüncü Bölüm

Merdivenlerden hızla yukarı çıkarken arkamdan beni izlediğini hissediyordum. Onu görmeden de bana baktığını nasıl anladığımı, kendim bile bir türlü çözemiyordum. Merdivenlerin bitimi hemen yatak odasının başlangıcıydı. Koyu kahverengi mobilyalar odaya düzenli şekilde yerleştirilmiş, odanın tam ortasında neredeyse benim gibi beş kişinin uyuyabileceği büyüklükte bir yatak vardı.

Bu gece onunla burada uyuyacaktım. Daha bir saat önce neredeyse hayal kırıklığıyla içim acırken şimdi nasıl bu kadar mutluyum, anlam veremiyordum. Hâlâ kızgındım bana yalan söylediği için, bana bunu tekrar yaşattığı için ama ona karşı koymak kim, ben kimdim... Yine de bu böyle kalmayacaktı, intikamımı alacaktım. Dolabını açtım, onun harika kokusu yüzüme vurdu. Sonsuza kadar burada kalabilirdim.

Ne giyeceğime karar veremeden öylece baktım. Zaten ne giyersem giyeyim üzerimde büyük duracaktı. Aklıma gelen fikirle

Taba Alıcı Çığır

gölümsedim. Ona verilecek en büyük ceza tabii ki bendim. Dolabından beyaz bir tişört çıkardım. Sonra etrafıma bir göz gezdirip iç çamaşır çekmecesini aradım.

Görünürde çekmeceli bir şey olmayınca dolabın içini karıştırdım ve oradaki çekmecenin birinde buldum. Sadece onun gibi bir adam ipek iç çamaşır giyer zaten diye düşünmeden edemedim. Koyu mavi iç çamaşırını aldım. Üzerimdeki elbiseyi zorla çıkarıp dolaba astım. Kahretsin ben bunu nasıl unutmuşum, içimde sutyen yoktu. Aldığım beyaz tişörtü yerine koyup onun yerine çamaşır renginde koyu mavi bir tişört aldım. İç çamaşırını çıkarmadan, üzerine onun çamaşırını geçirip çıplak tenime de tişörtü giydim.

Ayaklarım buz gibiydi. Yaz kış fark etmeden ayaklarım sürekli üşürdü zaten. Çamaşırlarının bulunduğu çekmecenin altındaki açıp oradan spor bir çorap aldım. Koyu renk bir çorapı da ayaklarıma geçirip aynadaki görüntüme baktım. Biraz uzun durmuştu ama ayaklarım ısınca rahatladım. Aşağıdan Baran'ın ismini söylemesiyle merdivenlere koştum. Hızla merdivenlerden zıplaya zıplaya indim. Ayak seslerimi duymuş olacak ki "Ela ses zıplıyor musun, düşüp bir yerlerini kıracaksın," diye konuşken arkası dönüktü, masaya bir şeyler yerleştirmekle meşguldü. Merdivenlerin orada dikilip onu izledim. Elindeki tabakla bini bakmak için döndü. Donup kalmasına sırtımdan baktım. Ağzında bir şeyler söyledi ama küfür olduğuna emindim. Gölümsedim. Bana bakıp "Kesinlikle sonum olacaksın," derken başını iki yana salladım ve kahkahamı tutamadım.

İki saattir bu kız yukarıda ne yapıyor diye düşünürken merdivenlerden ayak seslerini duydum. Zıpladığını anladım anda düşüp bir yerini incitecek diye içime dolan korkuyla sinirle bağırarak

Elimdeki tabağı bırakmadan ona döndüm. Merdivenlerin bittiği yere yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bana bakıyordu. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı, neredeyse yerinden çıkacaklardı.

Ah lanet olsun! Kahretsin! Ağzımın içinde arkası kesilmeyen küfürler sıraladım. Bu kız ne giymişti böyle. Ayaklarında benim çoraplarım, üzerinde benim tişörtüm vardı. Kollarının daha da belirgin gösterdiği göğüslerini fark edebiliyordum. Lanet olsun sutyeni yok diye düşünürken, aniden kalbimin birkaç dakika durmasına neden olan şeyi gördüm. Benim. İç. Çamaşırımı. Giymişti.

Bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Üzerimdeki eşofmanım ön tarafımdan git gide daralmaya başlayınca yerimde kıpırdandım. Bana gülümseyerek bakan kıza isyan etmek ister gibi dişlerimi sıkınca, bu halim hoşuna gitmiş olacak ki gülümsemesi daha da genişledi.

Üzerindeki her şey bana aitti. Giydiği eşyalar gibi onun da benim olmasını istedim. Üzerindeki giysilerin yerinde ben olmak istedim. Kendi kıyafetlerimin yerinde olmak istediğime inanamıyordum. Nasıl hastalıklı bir durumdaydım ben böyle. Onu arzulamaktan sonunda kafayı yemeye başlamıştım. Evet, kesinlikle bundan emindim, akli dengem artık yerinde değildi.

Yanıma gülümseyerek gelip elimdeki tabağı aldı ve masaya bıraktı. Ellerini belime dolayıp bana fazla yaklaşımadan sarıldı. Onu sımsıkı sarıp, içime sokasım geldi. Gülümseyerek bakarken "Sen iyi misin?" diye sordu. İyi değildim, hiç iyi değilim. Günlerdir bir kadına dokunmadım, bundan pişman değildim ama Ela sürekli yanımdaydı ve ona dokunamamak beni çıldırtmak üzereydi. Sorusunu "Hı hı," diye geçiştirdim. Bana biraz daha yaklaştı. "Emin misin? Sanki benden bir şey isteyecekmişsin gibi duruyorsun da."

Evet, istiyordum. Onu kucakladığım gibi yatağıma götürmek, en derinlerine gömülüp kendimi kaybederken onu da yanımda

götürmek istiyordum. Ama bunları ona söylersem muhtemelen arkasına bile bakmadan kaçardı.

"Hayır, iyiyim! Hadi artık yemek yiyelim."

"Saat geç oldu Baran, bu saatte yemek yiyemem ki."

"Merak etme güzelim, hafif bir şeyler hazırladım."

Sessizce yemeklerimizi yedik. Çok fazla yiyememek de en azından karnımız doymuştu. Masadaki her şeyi mutfığa taşıırken bana yardım etti. Ben son tabakları da götürürken o çoktan bulaşıkları makineye koyma başlamıştı. "Ben yaparım, sen içeri git."

"Bitti bile," derken başını bana çevirip gülümsedi.

Arkasına geçip ellerimi belinin iki yanından uzatıp tezgâha koyarken, kendimi ona yasladım. Göğsünün hızla inip kalkması, en az benim kadar heyecanlandığını anlatıyordu. Başımı uzatıp boynuna dudaklarımı bastırıp sıcak tenini hissettim. Kendini bana biraz daha yasladığında nefesim kesildi.

Baran arkamdan gelip sarılınca hazırlıksız yakalandım. Onu bırakıyayım derken kendi oyunuma gelmiştim. Kendini bana yaslayınca yutkundum. Hem heyecanlandım hem de şaşırdım. Onu ben de istiyordum. Karnımın altında çarpınan kelebekler neredeyse canımı yakıyordu. Yüzünü boynuma gömdüğünde işim bitmişti. Dudaklarını benden uzaklaştırmadan ıslatınca sıcak nefesiyle ürperdim. Arkamı dönüp ona sımsıkı sarılmamak için kendimi zor tuttum. Kirli sakalı tenimi çizdi, ona rağmen bu halde olmak çok hoşuma gitti. Sonra dudaklarını hissettim. Tüy gibi hafif öpücükler bırakırken kedi gibi mırıldandım. Evet, resmen mırıldandım. Ama biraz daha yaslanıp sürttüm. Kendime inanmıyordum, ilgiye muhtaç kedi gibi davranıyordum.

Dudaklarını boynumdan çekmeden "Beni deli ediyorsun," dedi. "Kokun var ya, çıldırmama sebep oluyor." İçim ürperdi. Belimden tutup kendine doğru çevirince, tezgâhla arasına sıkıştıp tüm gücüyle üstüme yüklendi. Baskıcıydı ama canım acımıyordu. Bu hoşuma giden bir baskıydı. "Baran bulaşıklar," diye isteksizce mırıldandım.

Tabii ki bu onu durdurmadı. Dudaklarımı kendi himayesine geçirdiği an ben, ben değildim artık. Gözümdeki her şey anında silindi ve ona karşılık verdim. Nefes almama bir saniyelğine izin verip hiç beklemeden dilini ağzımdan içeri kaydırды. Benimkine dokunduğunda dilini yakaladım. Kendimden beklenmeyen bir hareketle ağzımın içinde onu emdiğimde, bunun hoşuna gittiğini çıkardığı sestten anlamamam mümkün değildi. Onu göğsünden itirip "Baran dur," diye fısıldadım.

"Ela sen beni öldürmek mi istiyorsun, hayır bileyim de ona göre davranayım." İsyan eder gibi konuşuyordu. Sonra sesini daha fazla kısıp devam etti. "Lütfen durdurma artık beni. Man-yak oldum elinde, ölüyorum senin için anlamıyor musun?"

Sonunda adamı isyan ettirdin, aferin sana Ela! Ona hayır demek istemiyordum, ben de onu istedim. Sessiz kalmamı evet olarak anladı. Arkamdaki çeşmenin aktığını ancak Baran uzatıp kapatınca fark ettim.

Elimi tutup beni merdivenlerden yukarı doğru götürürken arada durup beni yakıp yıkan öpücükler verdi. Odaya girdiğimizde sımsıkı sarıp göğsüne yaslariken "Seni asla incitmem," diye fısıldadı dudaklarına. Biliyordum, ona inanıyordum.

"Biliyorum," derken uzanıp onu öptüm

Deli gibi heyecanlanıp telaşlandım, kalbim birazdan göğsüne yapışıp dışarı fırlayacak gibi gümbür gümbür çarparken, derin nefesler alıp kendimi sakinleştirdim. Hayatımda ilk defa avuçlarımın terlediğini hissettim. Bana izin veriyordu, karşımda tüm güzelliğiyle bana teslim olmuş bu kadının karşısında kendini kaybetmemek için tüm gücümle içimde savaş verdim. Elini alıp kalbime götürdüm. Hissetsin istedim, ona olan aşkıma anlatmamı diledim.

"Nasıl hızlı attığını hissediyor musun güzelim? Senin için, sadece senin için," deyince yanakları kızardı, gözlerini gözlerimden kaçırıp başını aşağı eğdi ama durmadım. "Bana bunu sen yapıyorsun Ela. Sesini duyduğum zaman, seni her gördüğümde, sana dokunduğumda çılgına dönüyor bu kalp. Seni düşündüğün zaman bedenimin her zerresi isyan edercesine ayaklanıyor. Sen beni ele geçiriyorsun. Aklımı, kalbimi, bedenimi... Sana nefes gibi ihtiyacım olması o kadar hoşuma gidiyor ki." Korumama zaman tanımadan devam ettim. "Peki, bunlar neden oluyor biliyor musun?"

"Neden?" diye sordu yutkunurken.

"Çünkü sana aşığım, seni o kadar çok seviyorum ki bunları sözlerimle anlatamıyorum. Yanıp tutuşuyorum. Aklım sende, ruhum sende, kalbim sende. Ben bütün benliğimle sana ait olduğumu en derinlerimde, bir an bile şüphe duymadan hissediyorum. Anlatmama izin ver, izin ver sana göstereyim. Bildiğim yoldan sana nasıl âşık olduğumu anlatayım."

Sesini çıkarmadan sadece gözlerime baktı ve onun elalarında bana olan güveni de gördüm, aşkı da.

"Ben dümdüz bir adamım Ela, sağım ya da solum yok benim. Ne hissedersen, ne düşünürsem bir an bile tereddüt etmem. Ama sana karşı hislerimde bocaladım, hayatımda ilk defa takerkeçim."

Aşk Başlasa

Ellerimi saçlarının arasına sokup parmaklarımla okşadım. "Bazen sert, çoğu zaman da huysuz bir adamım Ela. Üstelik seni tanıdığımdan beri de manyak gibi kıskanç bir adama dönüştüğümü kendi gözlerinle gördün."

Ellerim yanaklarına dokundu usulca. "Şu anda benim yatağında benimle olursan, seni asla bırakmam. Benim gibi bir adama katlanabilecek misin?"

"Seve seve," diye fısıldarken dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Gülümseyen dudaklarla bakınca ona karşılık verdim. Beline sımsıkı doladığım kollarımı daha fazla sıkıp kendime çektim.

"Hayır desen de bir şey değişmeyecekti zaten. Sen benimsin artık. Bu saatten sonra ne seni başka birinin kollarına bırakırım, ne de bu odadan çıkmana izin veririm." Kulağına eğilip fısıldadım. "Artık geri dönüşü yok güzelim, son nefesimize kadar sen bana aitsin."

Üzerindeki tişörtün uçlarından tutup gözlerine baktım. Parmak uçlarım usulca tenine dokundu. Alev aldım...

Kollarımı yukarı kaldırdığında üzerinden çıkardığım tişörtü yere fırlattım. Bir elimi belinden hiç ayırmadan diğer elimle ensenden kendi tişörtümü çekip kurtuldum.

Tanrım çok heyecanlıydım, hemen sakinleşmem gerekiyordu. Saçlarına uzanıp ellerimle bir araya toplayıp tek omzunu açığa çıkardım. Önce saçlarının o mis gibi kokusunu soluyup dudaklarımı boynuna kaydurdum. Deli gibi atan nabzını dudaklarımdan altında hissedince gözlerim kapandı.

Onu geriye doğru hareket ettirip yatağa götürdüğümde, heyecandan kollarımda titredi. Üzerine ağırlığımı vermeden uzanıp güzel yüzüne baktım. Altımda yatan görüntüsü o kadar güzeldi ki. Heyecandan hızla nefes aldıkça tenime temas eden teniyle ısınan bedenim gerildi. Yanakları utandığı için kızarmış, dudakları

öpücüklerimden tahriş olmuştu. O benimdi her şeyiyle, sadece benimdi.

"Baran," diye fısıldayınca hiç beklemeden araya girip konuştum.

"Benim ol Ela, sadece benim olmanı istiyorum. Bunu senin de istemeni, bana isteyerek karşılık vermeni istiyorum." Bana dur dese dururdum ama durmak istemiyordum. Lütfen bana hayır deme. Lütfen!

Uzanıp onu öptüm içime hapseder gibi. Sımsıkı kapalı duran bacaklarını aralayıp arasına yerleştiğimde, bir an irkilse de bunu belli etmemeye çalıştı. Tereddüt ederek bir elini ensemdeki saçların arasına götürüp beni kendine çekip karşılık verdi. Benden ayrıldığında ağzımın içine fısıldadı.

"Seninim Baran, her şeyimle sadece senin olmak istiyorum."

Kalbim heyecan içinde zıpladı. Bundan artık geri dönüş yoktu. Bir anlığına ondan uzaklaşıp altındaki bana ait olan çamaşın çıkarmak için uzandım. Bana engel olmak ister gibi biraz kıpdandı ama hiçbir şey yapmadı.

"Ela... Sen çok güzelsin, nefesimi kesiyorsun." Ellerim uzanıp kızaran yanaklarına dokunurken bir kez daha gözlerine, kızaran tenine, altımda çekinerek ama istekle beni izleyen kadına baktım.

"Ela! Ne kadar mükemmel olduğunun farkında mısın sen?"

Anında daha fazla pembeleşti yanakları. Tekrar üzerine uzanıp bacaklarının arasındaki yerimi aldım. Beni onda kaybolmaya davet eden sıcaklığı görmeden sabrettim. Tanrım, bunu hak edecek ne yapmıştım ben! O kadar güzeldi ki, onu tanımlayacak bir sürü kelimeyi bir araya getirsem de tam anlamıyla tarif etmem imkânsızdı.

Kendimi daha önce hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim. Kimse onun gibi derine dokunmamıştı. En derinlerime... Dudaklarına uzanıp öperken, ondan uzaklaşmama izin vermeden konuştu.

"Bu o kadar doğru geliyor ki Baran, nasıl ya da nereden bildiğimi sorma ama biliyorum," dedi fısıldayarak.

Bu güzellik benimdi ve az sonra her şeyiyle benim olacaktı. Parmaklarımı göğüslerinin üzerinde dolaştırmaya başladığımda kendini bana biraz daha itti. Benim dokunuşumda kendini böyle kaybetmesi o kadar hoşuma gitti ki.

İçimdeki arzu deli gibi arttı. Daha fazla beklemeden dudaklarımı göğsüne kapattım. Önce usulca dilimi gezdirip dudaklarının arasında biraz saktığımda, ağzından kaçıp giden inlemesi beni benden aldı. Diğer elimi öteki göğsünden hiç çekmedim. Biri ağzımda diğeri elimde onu çıldırtana kadar üzerlerinde oyalandığımda, elleri saçlarımın arasına kayıp sertçe asıldı.

Sanki benim ellerime göre yaratılan bu muhteşem dolgunluklardan kopamadım. Altımda hızla nefes alıp başını geriye atarken, solukları arasında ismimi fısıldadı.

"Baranmm!" Dudaklarım boynuna, oradan da onun dudaklarına ulaşırken konuştum. Her kelimenin arasına bir öpücük sıkıştırdım.

"Bu gece güzelim, ne sen kendini tutacaksın ne de ben geri adım atacağım."

Başımı kaldırıp bana bakana kadar bekledim. Gözlerime baktığında dudaklarına saldırdım. Öpücüklerimin arasında defalarca ısırdım. Ona doymam hiçbir zaman mümkün olmayacaktı. Bana aynı şekilde karşılık vermesi sabrımı tüketti. Tek elimi uzatıp üzerimdekileri çıkarırken ayağımla ittirip yataktan fırlattım. Kalbim dışında deli gibi atan başka bir yerim daha vardı. Beni

deli gibi zorlayan erkekliğini ona bastırınca inledi. Hissediyordum, beni içine almak için hazırdı. Dilimle ağzını istila ederken yavaş yavaş içine kaydım. Bir an nefes almayı kesti. Kahretsin! Beni o kadar sıkı kavramıştı ki benim de nefesim kesildi. Sıcınca tamamen onu doldurduğumda kıpırdamadan bekledim.

Bana bakınca "İyi misin?" diye sordum. Sadece başını salladı.

Bir süre hareket etmedim, bekledim. Derin soluklarımın arasında uygun zamanı bekledim ve biraz kıpırdanıp hareketlendim.

Tanrım bu harika bir histi, muhteşem hissediyordum. Gözlerimi sımsıkı kapayıp başımı eğip göğsüne yasladım. Kendini tutmam o kadar zordu ki resmen canım yanıyordu. Bazı şeyler ikimiz için de ilk olacaktı. Başımı göğsünden hiç kaldırmadan be-
kez daha ve bir kez daha aynı şeyi yapınca artık içinde daha rahat hareket eder oldum. Şimdi daha derinde, çok daha fazla içindeydim artık. Onun beni kabul edişi kolaylaştı. Gözlerini sımsıkı kapatmış, kıpırdamadan yatan kıza baktım.

"Ela bana bak güzelim." İstemedenden de olsa baktı. "Bak gözlerime Ela, seni nasıl sevdiğimi gösterirken bana bak!"

Ve ben ona sahip olurken bana baktı. Bir an bile gözlerimizi birbirinden ayrılmadan onunla bütünleştirdim. Hareketlerinin rahatladığını kalçasını hareket ettirip bana karşılık vermeye başlayınca anladım ve hızlandım. Kendimi kontrol edemez halde hareketlerim sertleşmeye başlayınca kulağına doğru yaklaşıp fısıldadım.

"Canımı yakmak istemiyorum." Kesik nefeslerim arasında devam ettim. "Ama kendime hâkim olamıyorum Ela. Kahretsin, beni öldürüyorsun. Bu hiç bitmesin istiyorum, sonsuza kadar sürsün istiyorum." Acı çeker gibi çıktı sesim.

"Canımı asla yakmazsın Baran. Kendini tutmanı istemiyorum."

Bana olan inancı her şeyimi, bütün duvarlarımı yıktı. Yavaşladım. Ağır ağır, tadını çıkara çıkara ve içime santim santim işle-

mesine izin vererek devam ettim. İçinde beni sıkışı kuvvetlendi, ismini inleyerek solurken başı geriye düştü. Kollarına sıkıca yapışırken tırnakları derimi çizdi ve sadece o an gözlerini kapattı. Onun rahatladığını hissettiğim anda kendimi daha fazla tutamadım. Gözlerim kapandı, aklımda bu andan başka hiçbir şey yoktu. Kendimi onun içinde kaybettim. Gözlerim zevkle kapanırken başım arkaya düştü, kendimi bırakıp başımı omzuna gömdüm. Terli bedenlerimiz birbirine sımsıkı dolanmışken, nefeslerimizi düzene sokmaya çalıştık. Altımda biraz kıpırdanıncaya kendimi yanına atıp ince çarşafı üzerimize örttüm.

“İyi misin?” diye sordum. Göğsüme sokulup başını salladı.

“Seni ezdim değil mi?” diye gülümseyerek sordum.

Sadece “Hayır,” dedi. Yorgundu, hâlâ nefesini bulmaya çalışıyordu. Ona sımsıkı sarıldım. Hiçbir güç onu benden alamazdı. O benimdi her şeyiyle, sadece benim. “Uyu güzelim,” deyip başına bir öpücük kondurdum. Ardından da kendimi bu zamana kadarki en huzurlu uykunun kollarına bıraktım.

Kollarına huzurla sokulduğum adamın sıcaklığına sarılmış uyurken bir şey beni uyandırdı. Yerimde biraz kıpırdandığımda, vücudumda varlığından bile haberimin olmadığı kaslarım sızladı. Bacaklarım garip bir acı içinde ağrıyordu ama beni uyandıran bunların hiçbiri değildi. Bacaklarımın arasında hissettiğim huzursuzluk, yataktan aniden doğrulmama sebep oldu.

Yanımda sakin nefesiyle uyuyan Baran’a baktım. Uyurken bile nasıl bu kadar göz kamaştırıcı olmayı beceriyordu bu adam? Yeni yeni uzamaya başlayan sakallı yanağına küçük bir öpücük bırakıp yataktan kalktım. Dönüp tekrar ona baktım, benim ol-

duğum tarafa doğru dönüp eliyle beni arıyormuş gibi kıpırdandı ama sonra yeniden kendini derin uykunun kollarına bıraktı...

Koşar adımla banyoya girdim. Kısa ama ılık bir duş alınca kendini çok daha temiz hissettim. Buna inanamıyordum, bunu gerçekten yapmıştım hem de Baran'la. Kahretsin, annem de yunca kesin beni öldürecekti ve tabii Didem de, bitmişim ben. Aileme karşı hissettiğim suçluluk duygusu bir anda ağır basınca gözlerim doldu. Kendime zaman tanıdım, bunun şimdi sırası değildi. Sıcak suyun altında yeterince gevşedim, dinlendim ve temizlendim.

Duştan çıkınca kendimi biraz daha iyi hissettim, Baran ile yaşadığım şeyden tabii ki pişman değildim ama yine de içimde beni tedirgin eden şeylerin ne olduğunu biliyordum. Bunun bizi nasıl etkileyeceğini düşünmeden edemedim.

Düşününce onun hakkında ne kadar az şey bildiğim gerçeği kafama dank etti. Sadece ona olan hislerime güvenip hareket etmişim ama bunun beni hayal kırıklığına uğratmasından deli gibi korkuyordum. Kemal, Baran hakkında hiç kötü şeyler anlatmazdı ama Didem de onun tam tersi, hep Baran konusunda beni uyarmıştı. Arkadaşımın aklıma gelmesiyle irkildim. Didem bunu öğrendiğinde kesin beni parçalayacaktı.

Kendimi bu düşüncelerden kurtarmak zorundaydım. Baran ile ilgili daha fazla şey bilmek, bu aramızda geçenlerin onun için ne ifade ettiğinden emin olmam lazımdı. Beni sevdiğini söylemişti. Ah...

Bu kafamda dönüp dolaşan şeylerin açıklamasını bir tek Baran'dan duyarsam endişelerim giderdi. Başka türlü asla rahatlayamazdım. Aynada kendime bakan kız, sanki başka biriydi. Yanaklarım ve dudaklarım kızarmış, boynumda ve çenemin alt taraflarından Baran'ın kirli sakalının sebep olduğu sıyrıklar vardı ama o kadar da endişe edilecek bir şey gibi durmuyordu.

Sessiz olmaya özen göstererek banyodan çıkıp yatak odasına girdim. Bu odada kapı olmamasına bu kadar sevineceğimi hiç düşünmemiştim. Sessizce Baran'ın dolabından üzerime bir şeyler giyip yatağa girdim. Tam ona sırtımı dönüp yatacaktım ki Baran hareketlenip bana sokuldu. Elini sıkıca belime sarıp beni kendine çekti. Sarılırken keyifli mırıltıları eşliğinde burnunu saçımınla ensemin arasına sokup derin nefesler aldı.

"Hımm... Duş mu aldın güzelim sen?"

Sıcak suyun ve Baran'ın verdiği yorgunluk üstüme ağır ağır çökerken, onun sıcaklığına ihtiyacım varmış gibi sırtımı ona yasladım ve sadece başımı evet anlamında salladım.

"Bu çok hoşuma gitti." Kalçalarını benimkilere bastırdı. "Tıpkı benim gibi kokuyorsun ve ben sana böyle sarılmaya bayılıyorum," derken beni kollarında daha fazla sıktı, kulağımın altına minik bir öpücük kondurup sessizleşti.

Düzenli nefes alışverişinden onun uykuya teslim olduğunu anlayıp ben de gözlerimi kapattım. Onun kollarındayken düşüncelerimden uzaklaştım. Artık daha huzurluydum. Baran'la konuşma işi yarına kadar bekleyebilirdi. Ona sormak istediklerimi yarın düşünecektim. Şimdi ise sadece onun sımsıcak güvenli kollarında, beni huzura kavuşturan mis gibi erkeksi kokusunu soluyarak uyumuş olmanın tadını çıkardım...

Uykuya dalarken aklımda sadece gelecek ve Baran vardı, sadece o...

Öndördüncü Bölüm

Belli belirsiz duyduğum telefon sesiyle yerimde kıpırdadığım anda, göğsümde hissettiğim o tatlı ağırlıkla suratıma gülümsemenin yayılmasına izin verdim. Bütün geceyi yanımda bana sarılmış yatan bu güzellikle geçirmiştım ve ona bakınca bir kez daha ne kadar harika olduğunu gördüm.

Benim için yaratılmış bir güzellikti o.

Uzun saçlarının bir kısmı yatağın, birazı da benim üzerimdeydi. Benim şampuanım gibi kokuyordu ama ben onun bayıldığım kendine has kokusuna sahiptim. Üzerine yattığı kolum ağrımaya başlamıştı ama umurumda bile değildi. O hep burada olsun, sonsuza kadar çekerdim ben bu ağrıyı.

Telefon tekrar çalmaya başlayınca benimki olmadığını fark ettim. Saate baktığımda henüz onu geçmemişti. Bu saatte Ela'yı anca Didem arar diye telefona bakmamayı düşündüm ama aşığıdan ısrarla çalmaya devam etti. Yine o şerefsizin arıyor olabi-

Aşk Bağına

leceği aklıma gelince, yataktan onu uyandırmamaya özen göstererek kalktım. Israrla çalan telefona bakmak için merdivenlerden inerken biraz gerindim. Üzerimdeki bu tatlı yorgunluktan o kadar memnundum ki hiçbir şeyin keyfimi kaçırmaması için dikkatli olmaya ekstra özen gösterecektim.

Salonda bıraktığım ceketimin cebinde çalan telefonu ararken telefon sustu. Tekrar çalmaya başlamadan telefonu sessize aldım. Ekranda Berk ismini görünce içimde büyüyen kıskançlığa kendim bile şaşırdım. Manyak gibi, gördüğüm ismi bile kıskanmaya başlamıştım. Bu kız benim sonum olacak derken gerçekten öyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Bir an telefonu ona hiç vermeyip, yanına çıkıp onda tekrar kaybolma isteğiyle doldum. Kendime zorla engel olup tanımadığım bu ismin kim olduğunu merak ederek elimdeki telefonla birlikte yukarı çıktım. İçeri girince olduğum yerde durup uzaktan ona baktım.

Ben yataktan çıkınca benim tarafıma dönüp yastığıma yüz üstü yatmıştı. Kalçalarına dolanmış çarşafı benim için tam bir tannıçaydı. Açıkta kalan beyaz tenine baktıkça resmen gözlerim yanıyordu. Hayatında bir kıza bakarak tahrik olduğumu hiç hatırlamıyordum ama bu kız neredeyse yirmi dört saat kendimden geçmiş halde dolaşmama sebep oluyordu.

Sessizce yanına uzanıp elimde duran telefonu yatağın ucuna fırlattım. Tek kolumdan destek alarak onun güzel yüzünü inceledim. Minicik burnu beni öldürüyordu, hele o dudağının üzerindeki küçük benine bayılıyordum. Kadının her hali bana ceza gibiydi.

Boştaki elimi uzatıp yumuşak tenine dokundum. Yanaklarından başlayıp belinin o bayıldığım çukuruna kadar parmak uçlarımla okşadım. Ona karşı hissettiğim bu çekimi hayatım boyunca

kimseye hissetmemiştim, Aslı'ya bile! Ellerimi ondan uzak tutmak için çabaladım, içimdeki uysal ses bırak da uyusun diyordu ama onu takan kim? O yüzden dokunmaya devam ettim. Usulca olsa da hissetmesini sağlayacak kadar uzun süre dokununca yerinde kıpırdandı. Gözlerini kırpıştırıp açmaya çalışırken candan giren güneş yüzünü aydınlattı. Güzelim ela gözleri bal rengine dönüşürken açılıp bana baktılar.

"Günaydın güzelim," deyince birden yanakları kızardı. Eliyle uzanıp çarşafa sarınırken bana bakmadan "Günaydın," diye mırıldandı. Yanına sokulup çarşafın altına girdim, belinden sıkıca sarılıp sertçe kendime doğru çekerken dudaklarına uzandım. Sadece bir günaydın öpücüğü vermek istemiştım ama ona o kadar açtım ki mümkün olduğunca öpücüğü derinleştirdim. Tadına baktım, usurdım dudaklarını, emdim ama yine de doyamadan geri çekildim.

"Güzelim sen benden kaçıyor musun?"

Kollarımda biraz kıpırdanıp "Hayır," diye mırıldandı. Onun bu hallerine bayılıyordum. Onun bayılmadığım bir hali yoktu ki.

"Bebeğim bu haline bayılıyor olsam da benden kaçmaktan nefret ediyorum. Ayrıca sanki dün gece bu yatakta o sesleri çıkaran sen değild..." Cümlemi tamamlamama izin vermeden sıcak avucunu ağzıma bastırdı. Avucunun içinde gülümsedim.

"Baran tamam sus, bak kaçmıyorum," derken gülümsemem daha da genişledi. Elini geri çekmeye kalkınca izin vermedim. Kendi elimle onunkini sıkıca tutarken avucunun içini öptüm. Sonra bileğine bir öpücük kondururken tuttuğu nefesiyle "Baran," diye fısıldadı. Dudaklarından ismimin dökülmesini duymak o kadar hoşuma gidiyordu ki. "Efendim güzelim," derken gözlerine baktım.

"Yapma hadi, kalkalım artık," derken yataktan çıkmak için hareketlendi ama kolundan geri çekip onu kollarımın arasına hapsedtim.

Aşk Bayan

"Aklından bile geçirme küçük hanım, madem benden kaçmaya çalışıyorsun sanırım sana dün gecenin ne kadar harika olduğunu tekrar göstermem gerekecek."

"Baran saçmalama," derken gülümsedi. Tabii ki dinlemedim. Akşam özen gösteremediğim her yerine dokundum. Bana kendini bırakması uzun sürmedi. Dün gece hayatımın en güzel gecesi diye düşünmüştüm ama yanlışmışım. Onunla geçirdiğim her an, bir öncekinden çok daha güzeldi.

Ben bir kez daha onda kendimi kaybederken onu da yanımda götürmekten bir an bile çekinmedim.

İki saatin sonunda Ela'nın ısrarlarıyla zorla yataktan çıktığımızda, yorgun olmayı beklememe rağmen deli gibi enerjiktim. İsa kız bana ne yapıyordu böyle bilmiyorum ama kendimi harika hissetmeme sebep olduğu bir gerçektir.

Koltukta oturmuş işlerimi halletmeye çalışırken gözlerimi ondan uzak tutmayı bir türlü beceremiyordum. Neden ben de normal insanlar gibi birkaç gün tatil yapamıyordum ki? İşime odaklanmaya çalıştığım her seferde mutfakta bir şeyler mırıldanarak hareket eden kıza bakmaktan kendimi alamadım.

Tabaklara bir şeyler yerleştirdi. Başımı çevirip önümdeki bilgisayarda gelen mailleri kontrol etmeye başladım. Kafamı kaldırıp tekrar ona baktığımda, elindeki salatalığı doğrayıp tabağa özenle yerleştirmeden önce son parçasını ısırp yedi. Başlarım işine gücüne deyip yerimden kalkıp yanına gittim.

Arkasından yaklaşıp beline sarıldığımda "Ayy," diye yerinden sıçradığı zaman fark ettim kulağına taktığı kulaklığı. Demek müzik dinliyordu, bütün mırıldanmaları şimdi anlam kazandı. "Ödümü kopardın Baran," derken elini kaldırıp kalbinin üstüne koydu. Ben de kendi elimi onun üzerine koydum. "Özür dilerim güzelim, müzik dinlediğini fark etmemiştim. Çok mu korktun?" derken eğilip yanağından öptüm.

"İki dakika önce seni koltukta gördüm, birden öyle sarılınca doğal olarak korktum."

"İki dakika önce o lanet kanepede nasıl kıvranıyordum biliyor musun? Gözümü üzerinden bir türlü çekmeyi becerip işime odaklanamadım. Beni çok kötü etkiliyorsun. Ya yanına gelecektim ya da kafayı yiyecektim ki ilk seçenek tahmin ettiğin gibi daha cazip geldi. İçinde sen olan her şey bana cazip geliyor."

Öpmek için başımı eğdim ama beni durdurdu. Suratım anında asılınca bana gülerek baktı. "Sürekli kaşlarını böyle çatarsan erkenden kırışıklıkların olacak. İzin ver kahvaltı hazırlayayım, acıktım," derken arkasını dönüp işine devam etti.

"O salatadan ben de istiyorum," derken uzanıp elinden aldım. "Hem ayrıca sana göre yaşlı mıyım ben?" Aramızdaki yaş farkı ilk defa aklıma gelmişti.

Kahretsin, Ela ile aramda dokuz yaş vardı. Daha önce hiç yaşı problem etmemiştim, şimdi neden buna bu kadar takıldım ki. Kız kardeşimden sadece bir yaş büyük olduğu gerçeğini görmezden geldim.

"Saçmalama Baran. Tabii ki sen yaşlı falan değilsin. Ayrıca yaşlı olman böyle gözükmeni sağlıyorsa emin ol, bu hoşuma giderdi."

Sözleri anında gülümsetti, ona sımsıkı sarılırken sıkıntılı bir şekilde konuştum. "Kız kardeşimle aranızda sadece bir yaş var," diye huysuzca mırıldandım. Bana dönüp şaşkın gözlerle baktı. "Senin kız kardeşin mi var?" dedi.

"Evet, bir kız kardeşim var. Neden bu kadar şaşırdığını anlamadım güzelim."

"Hiç bahsetmemiştin."

"Fırsat olmadı ki." Omuzlarımı silktim. "Hem aklımı senden başka bir yere kaydırmam çok zor bu aralar." Boynuna bir öpü-

çok kondururken devam ettim. "Tanısan çok seversin. Eminim iyi anlaşırsınız, o da senin gibi inatçı."

Belli belirsiz başını salladığında bir şeylerin onu rahatsız ettiğini fark ettim. Ağzımdan daha nasıl çıktığını anlamadan "İstanbul'a gittiğimiz zaman seni kız kardeşimle tanıştıtırım, aynı zamanda annem ve babamla da tabii." Ne halt yemeye bunları böyle pat diye söylemişim bilmiyorum ama içimde en ufak bir pişmanlık hissetmedim.

O anda Ela'nın elindeki bıçak gürültüyle tezgâha düştü, daha ne olduğunu anlamadan uzanıp parmağına bir şeyler sarınca yere damlayan kanı fark ettim. "Kahretsin," derken hemen yanına gidip parmağına bakmak için uzandım. Eline sardığı havluyu çekince inledi. Lanet olsun, çok derin kesmişti. "Ela doktora gitmemiz lazım," derken ona baktım. Gözlerinde biriken yaşlar akmak üzereydi.

"Gitmek istemiyorum, burada bir şeyler yapamaz mıyız?" Tekrar açıp parmağına baktığımda kanama durmaya başlamıştı, kesğin sandığım kadar derin olmadığını fark ettim. "Pekâlâ güzelim, gidip parmağını temizleyelim sonra da durumuna göre bakarız olur mu?" Sadece evet dercesine başını salladı.

Alt kattaki banyoya götürüp parmağını temizlerken ara sıra ıllamak dışında hiç sesi çıkmadı. Ama ona baktığım bazı anlarda sessizce akan yaşlarını gördüm. Şu anda gözüme o kadar küçük gözüküyordu ki içimin acıdığını hissettim her damlada. Bu yaş takıntısını acilen üzerimden atmam gerekiyordu.

İşimi bitirdikten sonra ona bakıp "İyi misin?" diye sordum. İki elimi yanaklarına koyup ona baktım. Sesini çıkarmayınca "Ela neyin var güzelim?" diye tekrar sordum.

"Hiç, hiçbir şeyim yok," derken sesinden o kadar belliydi ki bir şeyler olduğu. O güzel kafasında kim bilir neler dönüyordu.

Bir süre bu konuyu kapatıp "Hadi güzelim, kahvaltımızı edelim," dedim ve solana indik. Ona oturmasını söyleyip mutfakta hazırladıklarını masaya taşıdım.

"Bu kadar çok şeyi ne zaman hazırladın sen böyle? Ben seni daha beceriksiz sanırdım," diye dalga geçtim biraz neşesi yerine gelir umuduyla ama belli belirsiz bir gülümsemeden başka bir tepki vermedi.

Sessizce edilen kahvaltı beni çok fazla germeye başladı. Bu kız neden durgunlaşmıştı şimdi böyle anlamadım. Altında bir şeyler aramaktan kahvaltımı etmedim, edemedim. Ona baktığımda aynı şekilde tabağını didikleyip duruyordu. Bu kadar yeterdi. Gürültüyle elimdeki çatalı bırakınca gözleri şaşkınlıkla açılıp bana baktı.

"Ela neyin var Allah aşkına, bana bir şeyler söylemezsen kendi kendime bulamam. Düşünmekten kafayı yedim." Ağzını açıp konuşacaktı ki onu durdurdum. "Sakın bana bir şey yok deme."

Sonra aklıma ona son söylediklerim geldi. "Ela sen benim söylediğim şeyler yüzünden mi bu haldesin?" Hızla yerimden kalktım. "Parmağını da bu yüzden mi kestin?" Sinirlenmişim, ayrıca bunu bu kadar sorun yapmış olması da içimde bir yerlerin dağılmasına sebep olmuştu ama bunu belli etmedim. Sesini çıkarmayarak söylediklerimi kabul etti.

"Ağzımdan çıkanlar için kusura bakma, şu halini görünce söylememiş olmayı dilerdim ama maalesef çok geç. İstemediğin hiçbir şeyi sana yaptırmam Ela, bunu sana defalarca söyledim."

Bana üzgün gözlerle baktı ama şu an bunu umursayacak durumda değildim. Onu orada bırakıp kapıya doğru ilerledim. Ayakkabılarımı giyerken yanıma geldi. "Nereye gidiyorsun?"

Ona bakmadan konuştum. "Arka kapıları kapatmaya gidiyorum. Öğleden sonra çıkarız."

Aşk Başına

"Ama birkaç gün kalırsınız demiştiniz?"

"Acil halletmem gereken işlerim çıktı."

"Peki, tamam," diye sessizce konuştuğunu duydum ama çoktan bahçeye çıkıp ilerlemeye başlamıştım.

Daha önce hiç böyle şeyler hissetmedim. Birine ilk defa ilgi duyuyordum ve o da benim hayatta hiç istemeyeceğim şeyleri düşünmeme sebep olmuştu ama gel gör ki Ela benim gibi hissetmekten çok uzaktı.

Kapıları kilitleyip içeri girdiğimde koltuğun etrafında bir şeyler aranıyordu. Geldiğimi görünce "Baran telefonumu gördün mü, baktım ama bulamadım," dedi. Hiç sesimi çıkarmadım. Yukarı çıkıp telefonunu alıp hemen aşağı indim. Sessizce telefonu ona uzatırken "Baran sen beni yanlış anladın," dese de şu an bunu konuşmak istemiyordum. "Önemli değil Ela. Sana söylemeyi unuttum, sabah Berk diye biri aradı seni. Telefona yetişemedim, sabah da araya şey girince..." Araya ne girdiğini düşününce kan akışım hızlandı. Onun da karşımda kızardığını gördüm. Cümlemi tamamlayamadım. Aklımın bir kez daha ona kaymasını istemedim.

Söylediğim şeyi duyduğundan bile emin değildim. Çünkü adamın ismini duyunca birden telaşla telefonunu karıştırmaya başladı. Kimdi bu Berk denen herif? Telefonu kulağına koyunca adamı aradığını anladım.

"Alo, Berk Bey merhaba," dediğinde rahatladım. O kadar da samimi degiller demek ki.

"Kusura bakma, Berk demeye pek alışamadım," derken sesindeki neşeyi fark ettim. Lanet olsun, iki dakika önce bey derken şimdi ne olmuştu ki?! Adam bir şeyler söylerken sessizce dinledi. Bir ara yüzünün rengi atınca ne konuştuklarını merak ettim.

"Öyle mi, pekâlâ benim için sorun yok ama ne kadar sürer-
gine gitmemiz gerektiğini öğrenebilir miyim?" Adam ne söyle-
diyse Ela'yı mutlu etti. İçindeki ses, benim şu an edemediğim
gerçeğini yüzüme vursa da umursamamaya çalıştım.

"Tamam," bir süre daha dinledi. "Hayır, ben kendim dene-
rim. Sizinle oradaki ofise geleceğim zaman konuşuruz olur mu?"
deyip adamın cevabını dinledi ve telefonu kapattı. Çatık kaşlarla
onu izlediğimin farkında bile değildim.

"Ne? Yine ne oldu da bana öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Her zamanki sinir olmuş ve çatık kaşlarla." Bu yorumum
duymamış gibi yaptım.

"Kimdi o adam?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Bana bu şekilde bir şey sormandan hoşlanmıyorum."

"Elimizde sadece bu var, üzgünüm. Bununla idare edeceksi-
niz Ela Hanım. Sana kimdi o adam dedim!"

"Benimle böyle konuşma Baran!"

"Soruma cevap ver artık!"

"Sana cevap falan vermiyorum, beni hemen eve götür."

"Bakıyorum da iki günde sıkıldın benden."

"Ah Baran, bazen gerçekten çok çekilmez ve huysuz oluyor-
sun."

Ben miydim çekilmez huysuz olan?!

"Öyle mi, neden bana katlanıyorsun o zaman?"

Sıkıntılı bir nefes alıp elini boynuna götürüp bir süre orda
tuttu.

"Baran sürekli konuyu saptırma. Berk benim patronum, oldu-
mu, rahatladın mı? İnsan gibi sormayı deneseydin de zaten söy-
lerdim sana."

"Benim çalışanlarımdan hiçbirisi bana Baran diye hitap etmez
küçük hanım."

"Neden acaba!" derken dalga geçer gibi bir ses çıkardı.

"Ela!" diye dişlerimin arasından sinirle adımı fısıldadım.

"Ah şimdi de buna mı takıldın Baran? Benden ismiyle hitap etmemi istemişti, ben de sorun görmedim. Sen hep bu kadar kıskanç mıydın Allah aşkına, bazen çok bunaltıcı oluyorsun."

Duyduklarına inanamıyordum. İçten içe ona hak versem de boyun eğmeyen diğer tarafım ağır bastı. Ona söylemek istedim. Ona sarılıp böyle olmadığını, sadece onunlayken böyle hissettiğimi söylemek istedim ama kendimi durdurdum. Hiçbir şey demeden telefon ve anahtarımı alıp onu dışarıda beklediğimi söyleyip çıktım.

Sessizce yolda ilerlerken ikimiz de tek kelime etmedik. Arkadaşlarımızın balayından dönmesine daha üç gün vardı ama benim bir iki gün içinde artık İstanbul'a dönmem gerekecekti.

Ondan herhangi bir tepki görmediğim için konuya buradan girmeye karar verdim. "Benim bir iki gün içinde İstanbul'a dönmem gerek güzelim." Ona güzelim demek bende alışkanlık olmuştu. Mutlu ya da kızgın olmam bir şeyi değiştirmiyordu, öyle seilmek hoşuma gidiyordu. Benimmiş gibi hissettiriyordu.

"Şey, aslında ben de dönmek zorundayım. Aldığım telefon bınanla ilgiliydi. Bir süre İstanbul'da çalışmam gerek." Yine tınnından çıkanlara engel olamadan "Benimle gel o zaman," dedim. Beni hiç ikiletmeden tamam dedi. Yerinde biraz kıpırdandı, huzursuz görünüyordu. "Bir şey mi oldu Ela?"

"Benim kendime ait evim var ama orada kalamam. Yani Tanrı orayı biliyor ve onda yedek anahtarım da var."

Sesimi çıkarmadan devam etmesini bekledim, bu sefer kendimi aptal durumuna düşürmeye niyetim yoktu.

"Seninle gelmeyi çok isterim ama önce kendime kalacak bir yer ayarlayıp sonra yola çıksam daha iyi olacak sanırım."

“Benimle birlikte kalabilirsin,” cümlesi dudaklarımdan çıktığında çenem kocaman açıldı. Hay çeneme... “Yani yeni bir ev bulana kadar,” diye ekledim hemen.

Cevap vermeyince hemen devam ettim. “Seni zorlamıyorum Ela, ben sadece söylüyorum. Eğer sana aitse ya kiraya vermek zorundasın ya da satıp yeni yer alacaksın doğru mu?”

“Evet.”

“Ben de sana yardımcı olmak istiyorum, seni zorlamak değil niyetim.”

“Ben sadece sana yük olmaktan çekiniyorum, işlerine ve düzenine engel olacaktım gibi geliyor.”

Söyledikleri nedense beni biraz daha rahatlattı. Onu benim evimde, benim mutfağında, kendi yatağında düşünmek içimde bir şeylerin harekete geçmesine sebep oldu. Bu kızı gerçekten seviyordum, onu her an yanımda görmekten bir an bile bıkmazdım ki.

“Bana engel falan olmazsın. Yanımda olmandan bir an bile rahatsız olmam Ela.”

Düşünür gibi biraz sessiz kaldı. Sonunda “Tamam o zaman, sen öyle diyorsan eğer ev işimi halledene kadar sende kalabilirim,” dedi. Bu kadar kolay kabul etmesini beklemiyordum ama kabul ettiği için de içten içe sevinmeden edemedim. İçimden bir ses ev durumu olmasa asla benimle kalmayacağını söylese de, benim için kalıyor olacağını düşünerek kendimi kandırmayı tercih ettim.

“Eğer senin için de uygunsa yarın dönebiliriz. Ben bugün eşyalarımı toplanım, hazırlanabilirim yani.”

“Tamam, ben de bu akşam toplanırım, biletlerimizi de ayarlarım.”

Evin önüne geldiğimizde akşam olmak üzereydi. Ela arabadan inince ben de arkasından inip kapıya doğru onunla ilerledim.

Aşk Başladı

İçeri girmesini beklerken dönüp "Sen gelmiyor musun?" diye sordu...

"Ben otele gidip toplansam iyi olur."

"Peki, sonra geleceksin ama değil mi?"

Ona hayır demekten nefret etsem de bu gece burada kalırsam biliyorum ki ikimiz için de pek iyi olmayacaktı. Eğilip anlından öperken "Seni sabah alırım," diye mırıldanıp arabaya bindim.

Tam üç haftadır onun evinde kalıyordum. Didem ve Kemal balyından dönmüş, iş için bir süreliğine İstanbul'a gelmişlerdi. Kemal ve Baran o kadar yoğun çalışıyorlardı ki bazen onları geç saatlere kadar beklemekten yorgun düşüp uyuyakalıyorduk ikimiz de.

Bir süreliğine Kemal burada Baran'a yardım etmek zorundaymış, bize söyledikleri sadece buydu. Her şeyi çift olarak yapmaya başlamıştık ve bu hepimizin hoşlandığı bir durumdu. Didem de artık Baran'a eskisi kadar laf sokmuyordu ama Baran onla uğraştıkça da lafını esirgemiyordu. Çeşme'deki son günümüzden beri aramız hâlâ biraz limoniydi ama adı konulmayan şeyler öylece beklerken ikimiz de konuyu açmak için hiçbir çaba sarf etmedik.

Ne zaman ev ile ilgili bir şey yapmaya kalksam sonraya ertelemeye başladı. Başlarda evi satmayı düşünmüştüm ama Baran bunun mantıksız olacağını, şimdilik kiraya vermem gerektiğini söyleyince bir emlakçıya vermeye karar verdim. Adam bugün arayıp evi görmek isteyen birinin olduğunu söyleyince apar topar hazırlanıp evden çıktım.

Evime geldiğimde anahtarımı içeri girdim. Tam salona adım attım ki arka odadan gelen sesle irkildim. Ben daha ne olduğunu

anlayamadan Tarık elinde birkaç parça eşyayla karşımda belirin-
ce çılglık atmama engel olamadım.

"Ödümü kopardın, senin burada ne işin var?"

"Üzgünüm, birkaç parça eşyam vardı ve işle ilgili birkaç ev-
rak. Onları sessizce alıp giderim diye düşünmüştüm. Burada ol-
madığını sanıyordum."

"Önemli değil. Evi kiraya veriyorum, başka alacağın bir şey
varsa alsan iyi olur. Anahtarı da bırakman gerek."

"Sen nerede kalıyorsun?" Sesi sertti, ondan duymaya alışık
değildim bu tonu.

"Bunun seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum."

"O adamla mı kalıyorsun Ela?"

"Sana seni ilgilendirmez dedim, neresini anlamadın bunun?"

"Gerçekten birlikte olduğumuz onca zaman sana dokunma-
ma bile izin vermezken, bu kadar kısa sürede tanıdığın başka bir
adamla aynı evde yaşamaya mı başladın?"

Kapıya doğru ilerledim

"Saçmalayama başladın artık, senin işin bitene kadar ben
dışandayım." Ben çıkamadan kolumdan tutup duvarla arasına
sıkıştırdı. Çenemi canımı yakacak kadar sıkınca inleyerek "Ne
yapıyorsun sen?" diye bağırdım.

"Onca zaman seni lanet olası bir bakire yerine koyup dokun-
madım bile. Seni hiçbir şey için zorlamadım. Sana dokunmaya
kalktığımda, geri çekildiğin her anda anlayışlı davrandım. Her
adımımı geri püskürttün, yanında kalmak için neredeyse yalvar-
yordum. Şimdi kalkmış bu kadar kısa sürede tanıdığın bir adama
kendini mi sundun Ela? Bunu senin yanına bırakır mıyım sanı-
yorsun?"

Onu hiç böyle görmemiştim, aklını yitirmiş gibi bana baki-
yordu. Canım yanıyordu ama sesimi çıkaramıyordum. Bu hal-

deyken bile aklıma gelen tek kişi Baran'dı ve bana dokunduğunu öğrenirse Tarık'ı kesinlikle öldürecekti.

"Lütfen, canım yanıyor. Bırak da sakince konuşalım."

"Seninle sakince konuşmak istedim. Beni dinlemeni istedim senden sadece ama sen ne yaptın, bütün çabalarımı görmezden geldin. O yüzden konuşma faslını çoktan geçtik bence Ela he, ne dersin?"

Çenemi daha fazla sıkarak bana yaklaştı. Dudaklarını yanağımda hissedince midem bulanmaya başladı.

"Bunu çok uzun süre bekledim," derken bana yaklaştığında neredeyse kusacaktım.

Burada onunla yalnızdım, kimseye haber vermemiştim. Bununla yaşayamazdım ben, onu itirmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Dudakları yanağımdan boynuma kayınca hıçkırdım, ağladığımı bile yeni fark ediyordum.

Gücüm tükendi. Bedenim kıpırdanamaz haldeyken, aklım avazı çıktığı kadar karşı koymamı söyledi.

Midem bulandı, kendimi kusacak gibi hissettim ama sanki boğazım düğümlenmiş gibi, onu bile beceremedim. Nefes aldığımdan bile emin değildim. Sıcak eli gömleğimin altından kayarak ilerlerken yapma diye yalvardım sessizce ama dinlemedi.

Allah'ım ne olur onun bunu yaşamamıza izin verme diye dua etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Onbeşinci Bölüm

Kendimde engel olacak gücü bulamadığım için nefret ettim. Bu kadar güçsüz olmaktan, buraya gelirken Baran'a haber vermemiş olmaktan, üç haftadır aramızdaki soğukluğu giderememiş olmaktan ve en önemlisi onu bir kez daha sevdiğimi söyleyemekten ölesiye korktum. Şimdi bana zorla dokunmaya çalışan bu adamla onca zaman nasıl birlikte olduğumu düşünürken kendi salaklığıma acıdım. Bunca zaman onun ne kadar nazik olduğunu, onu nasıl sevdiğimi çekinmeden herkese söylediğim adam, onunla bir zamanlar övündüğüm adam şimdi bana zorla sahip olmak istiyordu. Bir insanı nasıl bu kadar yanlış tanımaştım...

Onu bir kez daha itmeye çalıştım ama kıpırdamama bile izin vermedi. Yukarı sıyrılan tişörtümün açıkta bıraktığı kısımlarda dolanan elleri hiç acımadan tenimi sıkıştırırken, ağlamaktan başka bir şey yapamadığıma lanet ettim. Bundan kurtuluşumun olmadığını düşündüğüm anda ağızımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım.

Ağzımı açıp yüksek sesle konuşacaktım ki elleriyle ağzımı kapattı. Kapının dışındaki konuşmaları duyabiliyordum. Ağzından elini çekince "Emlakçıda yedek anahtar var," diye yalan söylerken bana inanması için dua ettim. "Bırak çıkayım Tarık, lütfen." Benden uzaklaşmadan kulağıma yaklaşıp "Bu iş burada bitmedi, sen benimsin ve ben, benim olanı başkasına vermeye niyetli değilim," dedi ve hızla dönüp kapıya doğru ilerledi.

Yaşadığım şeyin vermiş olduğu acı, bütün bedenimi sardı. Baran'ın yüzüne nasıl bakacağımı düşünmekten kendimi alamadım. Üzerimi düzeltmeye çalıştım titreyen ellerimle, emlakçıyla karşılaşana kadar hâlâ ağlıyor olduğumun farkında bile değildim. Adam bana doğru yaklaşıp "İyi misiniz Ela Hanım?" diye sordu ama ağzımı açıp cevap veremedim. Orada öyle ne kadar dikildim bilmiyorum ama zor da olsa kendime geldim. Cebimden anahtarları çıkarıp adama verirken sadece "Sizde kalsın," diye bildim. Yere düşen çantamı aldım ve hızla dışarı attım kendimi. Nefes alamıyordum, boğazımı sanki hâlâ sıkıyormuş gibi hissediyordum. Vücudumdaki her bir kemiğim kasılıp kalmıştı, kendimde adım atacak gücü bile bulamadım.

Kararmaya yüz tutmuş sakın gecede sessizce boş caddede yürüdüm. Şu anda berbat bir haldeydim. Üç ay önceki halimden de berbat. Bunu anlamam için aynaya bakmama gerek yoktu. Bana dokunduğu her yerim acıyordu. Çenemdeki ağrı artık daha çok kendini belli etmeye başlamıştı. Yine midem bulandı ama bu sefer tutamadım. Onun bıraktığı bütün pisliği, bana yaşattığı o iğrenç anıları düşünerek içimdeki her şeyi çıkardım. Biraz daha kendime geldiğimden emin olunca, ilerideki büfeden bir su alıp birazını içtim ve yüzümü yıkadım. Çantamda çalan telefonun sesini duyduğumda ne kadar süredir yürüdüğümü bilmiyordum. Arayan Baran'dı, defalarca aramıştı. Meraktan deliye dönmüştür,

biliyordum. Emindim ki şu an yanında kim varsa deli gibi bağı-
rıyordu, eline geçirdiği her şeyi bir tarafa savuruyordur ama ona
gitmeden önce kendime gelemesem onu asla durduramazdım.

Deniz kenarına gelene kadar yürüdüm, telefonu sessize alıp
otururdum. O sakinlikte karanlığın içinde sadece onu düşünerek
kendime gelmeye çalıştım. Ta ki yeniden gözyaşlarım akana ka-
dar...

Fırlatacak bir şeyler aradım ve elime ne alsam ya Kemal ya da
Didem engel oluyordu. Kolumdaki saate son iki saattir belki bi-
ninci defa baktım, neredeydi bu kız! Saat on biri geçmeye başla-
dığı anda artık bende yerinde duracak ne sakinlik kalmıştı ne de
sabır. "Ben gidiyorum," diye bağırdım.

"Allah aşkına Baran nereye gideceksin?" derken Kemal önü-
me geçmeye çalıştı.

"Burada elim kolum bağlı oturmaya devam edersem eğer
bu evi başımıza yıkarım." Didem de Kemal'in yanına gelip "Ta-
mam, haklısın. Sadece biraz daha bekle, eğer gelmezse söz veri-
yorum sana engel olmayacağız," dedi.

Sinirle dönüp geniş salonda ileri geri yürümeye başladım.
Neredeydi bu kız, başına bir şey gelmiş olma ihtimalini düşün-
dükçe çıldırmak üzereydim. Neden haber vermemişti bir yere
gideceğini? Aramızdaki bu mesafeyi çok daha önce kapatmalıy-
dım. Çeşme'den geldiğimizden beri ikimiz de birbirimize karşı
mesafeliydik. Tam üç haftadır benimle kalıyordu ama beynimi
harekete geçirip onunla aramızdaki soğukluğu düzeltecek hiçbir
şey yapmamıştım. Saatiye tekrar baktığımda on beş dakika daha
geçmiş olduğunu görünce kapıya doğru ilerledim. Bu sefer ne
Kemal ne de Didem bana engel oldular. Kapıyı açıp hızla dışarı
adım atmıştım ki onunla burun buruna geldim.

Aşk Bağları

Yüzüne bile bakmadan kollarımı dolayıp ona sımsıkı sarıldım. Burnumu boynuna gömüp derin derin onun kokusunu içime çekmek isterken beni itti. "Baran yapma," diye tersleyen sesi sertti. Bu hareketi hiç beklemediğim için geriye doğru sendeledim. Ben daha ne olduğunu anlayıp ona yetişene kadar hızlı adımlarla içeri girdi. Koşarak banyoya gittiğini fark ettiğimde Didem de benim gibi onun arkasından yetişmeye çalışıyordu ama ikimiz de bunu beceremedik. İçeri girdi ve kapıyı kilitledi.

Şaşkınlıktan orada ne kadar dikildim bilmiyorum ama kendime geldiğimde hızlı adımlarla banyo kapısının önüne geldim. "Ela, aç şu kapıyı lütfen güzelim. Neyin var, çık da konuşalım. Neredeydin bu saate kadar?" Ardı ardına soru soruyordum ama kendime engel olamadım. Bu saate kadar hiç kimseye haber vermeden nereye gittiğini deli gibi merak ediyordum.

Didem "Baran rahat bırak kızı," deyince sinirli bakışlarımı ona çevirdim. "Ne saçmalıyorsun sen, ömrümden on yıl gitti benim. Bir de rahat bırak mı diyorsun, aklın nerede senin?"

"Sen görmedin," diye tereddütle konuşunca benden gözlemini kaçırıp Kemal'e baktı. Bakışlarımı üzerine dikip konuştum. "Neyi görmedim?" Cevap vermeyince sorumu üstüne basa basa tekrar ettim. "Didem delirtme beni, neyi görmedim dedim sana." Bana çok uzun bir süre gibi gelen bir zaman sonra "Ela'nın çenesindeki morlukları," dedi mırıldanarak.

Kahretsin ne morluğundan bahsediyordu bu ve ben nasıl görmemiştim bunu? "Ne morluğu, ben kapıda onu görünce bir anda karşımda hiç bakmadan sarıldım." Ellerimi saçlarıma arasına daldırıp karıştırdım. "Bir şey olmuş, kesin başına kötü bir şey geldi çünkü ona sarıldığım anda beni itip kendinden uzaklaştırdı." Sesim artık sinirden çok acı çeker gibiydi.

Tekrar banyo kapısını tıkladım. "Ela hadi çık güzelim, çık da konuşalım. Bak hepimiz seni çok merak ediyoruz." İçeriden hiç ses gelmedi. Salonda oturmuş dizimi sürekli sallarken sakın olmak ve yerimde durmak için ekstra çaba gösterdim. Bana ölüm gibi gelen on beş dakika sonunda banyo kapısı açılınca yerimden fırlayıp koşar adımla yanına gittim.

Onu karşımda bomoza sıkıca sarılmış başı önde öylece dururken gördüğümde canım o kadar yandı ki hareket edemedim bile. Yaşların gözünden bir bir dökülmesini izledim. Ona doğru telaşlı bir adım atıp yaklaşırken geri gidip elini gelmemem için kaldırıp durmamı istedi.

Canım yandı.

Yerimde durup ona elimi uzattım.

"Yanıma gel de sana sarılayım güzelim. İstemiyorsan eğer ağzımı bile açmam ama yeter ki benden kaçma. Sen benden uzaklaştıkça nasıl canım yanıyor, görmüyor musun?"

Boğazından bir hıçkırık koptu, yavaş atılan tereddütlü bir adımın ardından hızlı adımlarla kollarımın arasına girdi. Göğsüme başını koymuş ağlarken ona sımsıkı sarıldım. Varlığından emin olmak ister gibi kokusunu içime çektim. Ondan haber alamadığım andan beri deli gibi atan kalbim, sonunda onun varlığının verdiği huzuru hissedince biraz sakinleşti. Hâlâ deli fişek gibiydim, ona ne olduğunu ölesiye merak ediyordum ama şu anda kollarımda titreyen kız o kadar ürkekti ki. Kendime hâkim olup sustum, onun kendiliğinden gelip bana anlatmasını bekledim.

Arkamdan Didem'in sesini duydum, ona bakmak için dönmeye çalıştım ama Ela daha sıkı sarıldı belime.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Hadi içeri gidelim, bak onlar da seni çok merak etti."

Benden biraz uzaklaşıp elimi tuttu. İçeri doğru girdiğimizde salonun aydınlık ışığında onun güzel yüzündeki parmak izlerini gördüm. Çenesinin iki yanında, bir süre sonra daha da fazla moraracak izler vardı.

Parmak izleriydi.

İçim öfkeyle o kadar doldu ki bunu ona kim yaptıysa öldürecektim. Hiçbir şey umurumda değildi, bunu yapanı öğrendiğim an ona dünyayı dar edecektim.

Sessizlik uzadı, Ela kollarımda o kadar çok ağladı ki hiçbiri-miz onu durdurmadık zaten istesek de durdurabileceğimizi zan-etmiyordum. Biraz daha sakinleştiğini hissettiğimde ben ağzımı açmadan Didem konuştu.

"Ela ne oldu sana, ne bu halin?"

Ela hiç sesini çıkarmadı. Başını kaldırıp bana baktı. Bakış-larındaki korkuyu gördüm, benden mi korkuyordu? Peki neden?

"Güzelim neyin var senin, bu halin ne? Hadi anlat da bile-lim." Gözlerime baktı, yalvaran gözlerle sakin olmamı istediğini hissettirerek baktı. Kendimi zorlayarak gülümsedim. Bu hareke-timden cesaret almış gibi ağzından tek bir kelime çıktı mırıltıyla ve benim gözümü karartmama yetti.

"Tarık!"

Duyduğum isimle yerimden o kadar hızlı kalktım ki hepsi şaşkınlık içinde bana baktı. Kapıya doğru giderken Kemal ar-kamdan gelerek "Nereye?" diye bağırdı ama umursamadım. "O piç karusunu öldürmeden bu eve asla dönmem," diye söylendim. Anında Kemal önüme geçti. Beni asla durduramazdı ben isteme-dikten sonra, Kemal de farkındaydı ama durdum. Sebebi, çare-sizce titreyen bir elin koluma yapışması oldu. Onun ağlayan göz-lerine baktım. Ellerimle yanaklarını tutup akan yaşlarını silerken "Ağlama artık, kıyamam ben senin gözlerinden akan yaşa," der-ken eğilip yanağından öptüm.

Bana "Lütfen gitme Baran, sana ihtiyacım var," deyişi vardı ki, ben nasıl bıraktım onu bu halde? Ben nasıl hayır diyebilirdim ki o, ıslak gözlerle bana bakarken, ben kimdim ki onun güzel yüzüne karşı koyacaktım?

"Hiçbir yere gitmiyorum, sen beni hayatından gönderene kadar ben hep buradayım güzelim."

O gece Kemal ve Didem gittikten sonra yatağa ilk defa hem öfkeli hem de mutlu girdim. Bana geri geldiği için şükrettim ama o şerefsizin ona başka ne yapmış olabileceğini düşünmekten delirmek üzereydim. Yanımda sessizce nefes alıp verirken birden "Bana bir şey yapamadı," diye mırıldandı. Sonra her bir detayı, hiçbir şeyi atlamadan anlatırken, kendime sakın olmayı defalarca söyledim ama bu imkânsızdı. Delirdim, o adamı gebertme isteğinden başka hiçbir şey yoktu aklımda.

"Baran bana söz ver, ona dokunmayacaksın." Engel olamadan sinirle ona baktım. "Sakın bana onu koruduğunu söyleme, bir şey olması neden bu kadar umurunda ki senin!" Yerinde doğrulup bana yaklaştı. Ellerini uzatıp yanaklarımı sertçe tuttu.

"Bunu nasıl söylersin, benim umurumda olan tek kişi sensin. Ona bir şey yaparsan senin başın belaya girecek. Ben seni kaybedemem, sensiz kalamam anlamıyor musun? Birazcık beni düşünüyorsan lütfen dinle beni Baran, sana yalvarıyorum," derken dudaklarıma yaklaşıp öptü.

Onu o kadar hızlı kaldırıp altına aldım ki şaşkınlıkla iç çekişi ağzımın içinde yok oldu. Sanki uzun zamandır ona hasretmişim gibi öptüm. Bir ben bir de o varmış, sanki bu gün onunla son günümüş gibi hasret giderdim. Dudaklarım en az kalbim kadar açtı ona. Geri çekilip güzel yüzüne baktım.

Ben onun güzel gözleri için nefes almayı keser, onun bile aramıza girmesine müsaade etmezdim. Ben onun ismini sesleni-

Aşk Bağası

şini her an duymak için zamanı durdurur, sonsuza kadar onu dinlerdim. Ben içimde büyüüp beni ezip geçen o aşk için gözümü bile kırpmadan kendimi feda eder, anlasın diye yüreğimi ellerine verirdim. Ben ona o kadar âşık olmuştum ki, aşk bana sadece onunla yakışmıştı.

“Ne, ne oldu?” dedi onu incelediğimi anlayınca.

“Bir şey yok güzelim.”

“O zaman neden öyle dikkatli bakıyorsun?”

“Çünkü sana bakmaya doyamıyorum. Çünkü bugün senden haber alamadığım zaman kafayı yemek üzereydim. Seni nasıl merak ettim biliyor musun Ela. Aklımı yitirdiğimi zannettim sana bir şey oldu diye. Seni bir daha göremeyecek olduğumu düşününce diri diri mezara girmişim gibi hissettim.”

“Lütfen böyle şeyler söyleme, seni endişelendirdiğim için özür dilerim ama hemen yanına gelemedim. Beni öyle görmeni istemedim.”

“Beni terk ettin sandım. Döndüğümüzden beri aramızda konuşamadığımız o mesafe yüzünden beni bıraktın sandım.”

“Sen istemediğin sürece seni asla bırakmam aşkım. Sen bana git diyene kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

Bana ilk defa ismim dışında başka bir kelimeyle seslenmişti. Kendimi o kadar aciz hissettim ki. Onun ağzından çıkacak tek bir sevgi ifade eden kelime için kafayı yemek üzereydim. Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup ondan uzaklaşmadan “Bir daha söylesene,” diye fısıldadım.

Gülümseyerek bana baktı. “Neyi söyleyeyim?” diye sorarken bir elini kaldırıp saçlarını karıştırdı.

“Benimle oyun oynama güzelim, biliyorsun neyi söylemeni istediğimi.”

“Pekâlâ, bir düşüneyim. Hımm dikkatimi dağıtmayı kesersen belki hatırlarım.”

"Seni cadı, ben seni konuşturmasını bilirim," derken daha farkına bile varmadan elimi geceliğinin altına soktum. Belinin biraz yukarısına dokunca elimin altında irkildi.

"Ne oldu?" diye sorduğum zaman telaşla "Bi...bir şeyim yok," dediğinde hızla geceliğini yukarı sıyırdım. O benimleyken hiç irkilmezdi. Beni durdurma çabalarına rağmen geceliğini yukarı kaldırdım.

"Baran yapma, önemli bir şey değil. Keyfimizi kaçırma lütfen," derken ellerimi tutup engel olmaya çalıştı ama umursamadım. Geceliği göğsünün altına kadar kaldırdığım zaman gördüğüm şeyle donup kaldım.

Tam göğsünün altında kaburgalarının üzerinde parmak izi olduğunu belli eden morarmaya başlamış kızarıklıklar vardı. O piç kurusu ona dokunmuştu. Benim olana, hayatımda ilk defa aşık olduğum kıza şerefsizin teki dokunmuştu ve ben elim kolum bağlı, hiçbir şey yapamıyordum. Hızla yerimden fırladım, saatin kaç olduğu umurumda bile değildi.

"Baran ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum." Ona bakmadım bile, dolabı açıp elime ne geçtiyse alıp yatağın üstüne attım. Ela hızla önüme geçti.

"Baran yapma, bana söz vermiştin."

"O söz, o şerefsizin sana dokunduğunu öğrenene kadardı."

"Lütfen ben iyiyim, ne olur biraz sakın ol."

"Sakin mi olayım?"

Onu tutup aynanın önüne götürdüm. Önce çenesini sonra da göğsünün altındaki morluğu açarak gösterdim.

"Şu haline bak. Sana bunu kimin yaptığını bile bile benden sakın olmamı nasıl beklersin ki? Sana yemin ederim o adamı gerteceğim."

Kollarımdan kurtulup bana doğru döndü. Ona bakmadım. Bakarsam biliyordum ki kararımdan vazgeçerdim. Elleriyle yanaklarımdan tutup ona bakmam için zorladı.

“Bana bak! Baran! Lütfen.” Yalvaran sesine dayanamayıp bakışlarımı ona çevirdim.

“Seni seviyorum, seni o kadar çok seviyorum ki eğer sana bir şey olursa, üstelik benim yüzümden olursa kendimi asla affetmem. Beni biraz olsun seviyorsan eğer lütfen gitme. Vücudumdaki bu izlerin acısına dayanırım, nasıl olsa silinir gider. Ama sen benden gidersen, ben buna dayanamam.” Elinin birini yanağıma koyup başımı kendine doğru eğdi.

Karşılık verip onu öptüm. Hâlâ gitmeyeceğimden emin olmak istediğini fark ettim. Onu kollarıma alıp yatağa taşıdım. Tek tek üzerindeki her bir izi çıkarırken bana yardımcı oldu. Yanaklarından çenesine doğru öptüm. O hayvanın yaptığı her bir izin üzerinden geçtim. Boynundan göğsünün altına kadar öptüm. Oradaki morluğun üzerine geldiğimde keskin bir nefes aldım. Yerimde kas katı kesildiğimi fark eden Ela beni sakinleştirmek ister gibi yumuşak sesiyle “Lütfen düşünme Baran,” dedi.

Kendimi düşünmemeye zorladım. Sadece benim olan bu muhteşem vücuda yoğunlaştım. O gece sabaha kadar onun her bir zerresini yeniden bana ait kıldım. Hiç bıkmadan –ki ondan asla bıkmayacaktım– her yerini öptüm, usulca dokundum. Sonunda ona sahip olurken aklımdan bir anlığına da olsa bu gece olanları arka plana atıp sadece onunla olmaya odaklandım. Bu muhteşemdi. Onunla olmak başka hiçbir şeye benzemiyordu. Birbirimizde kaybolurken boynuma sımsıkı sarılması, fark etmeden tınaklarını batırışı, kendini tuttuğunu hissetmeme rağmen ağzından kaçıracağı inlemesi, en önemlisi ne olursa olsun gözlerinde hissettiğim o aşkla bakışı... Bunların hiçbirini, hiç kimseye, hiçbir şeye değişmezdim.

Tuba Altuğ Çeer

Bildiğim iki şey vardı, o benimdi ve ona dokunan o şerefsizin yaptıkları yanına kalmayacaktı. Kollarımda uyuyakalan, bana sığınır gibi sınıksıkı sarılan kızı incelerken düşündüm. Hayatıma girdiğinden beri beni nasıl değıştirdiğini fark ettim. İçimi kaplayan huzurla burnumu boynuna gömüp sessizce fısıldadım.

“Aşk bana sadece seninle yakıştı güzelim.”

Onaltıncı Bölüm

Eve gidene kadar hiç sesim çıkmadı. Ela'nın başına gelenler beni de en az onun kadar etkiledi. Arkadaşımı o halde bırakmaktan nefret etmiştim ama onun benden daha çok Baran'a ihtiyacı olduğunu fark etmemek, salaklık olurdu. Eve geldiğimizde Kemal de benim kadar sessizdi. Daha fazla dayanamadım.

"Allah aşkına Kemal bir şey söyle, valla daraldım ya."

"Ne söyleyeyim ki Didem. Bu kızın başına gelenlerin hangi birini konuşacağımı şaşırdım ben." Haklıydı, küçükken de Ela hep bir sorun yaşardı. Onu korumak ya bana ya da Kemal'e kalırdı. O zamanlar onu bir an bile yalnız bırakmamak için her şeyi yapardık. Sonra Tarık... O pisliğin kızı aldatması yetmezmiş gibi ona tecavüz etmeye kalkmıştı.

"Ona tecavüz etmeye kalktığına inanamıyorum Kemal. Nasıl bir insan bunu yapabilir ki, aklım almıyor." Gözümün önüne Ela'nı o hali gelince akan yaşlarıma engel olamadım.

Kemal yanıma gelip sımsıkı sarılırken "Ağlama hayatım, artık o güvende. Sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki Baran bundan sonra onu asla yalnız bırakmaz," dedi.

Evet, biliyordum. "Baran'ı ilk defa böyle gördüm. Ben Ela'yı önemsediyini biliyordum ama ona âşık gibiydi, aklını yitirdi adam resmen."

"İnan bana ben de görmedim hayatım. Aslı varken bile..." derken ağzından sanki bir şey kaçırmış gibi aniden sustu. Meraklı bakışlarımı üzerine diktim.

"Aslı da kim?"

"Bunu ben anlatamam hayatım."

"Ne demek anlatamam? Ben senin karınım, bana her şeyi anlatmak zorundasın."

"Sen Ela ile her konuştuğunu bana anlatıyor musun?" İşte buna verecek bir cevabım yoktu ama yine de vazgeçmedim.

"Kemal lütfen, eğer sen anlatmazsan biliyorsun ki hiç beklemediğiniz bir anda ben Baran'a sorarım," dedim. Çatık kaşlarla bana bakıp sıkıntıyla nefesini bıraktı. İşte zafer benimdi, her zamanki gibi.

"Eğer bunu Ela'dan ya da herhangi birinden duyarsam Didem, fena bozuşuruz ona göre."

"Tamam tamam," deyip onu ikna etmenin verdiği mutlulukla yanına sokuldum. Sonra Kemal'in anlattıklarını ağzım açık dinledim.

"Biliyorsun biz yurt dışında okurken tanıştık Baran'la. Onu okulda görsen kesinlikle bu kadar zengin olduğunu düşünmezdin. Hayatımda Baran kadar çok parası olup, bunu gösteriş için kullanmayan bir insan tanımamıştım. İlk senemizde bir şekilde kendi arkadaş ortamımız vardı. Hatırlıyorsan size de sürekli anlatırdım telefonda." Onaylar gibi başımı salladım. O zamanlarda

neler hissettiğim aklıma gelince başımı sağa sola sallayıp Kemal'e odaklandım.

"Baran ve ben aynı evde kalıyorduk ve bir de Burak. Ondan ara sıra bahsetmişimdir. Her neyse, ben Burak ve Baran hep beraberdik. Burak'la Baran gibi değildik ama sonuçta o da arkadaşı-mızdı. Sonra grubumuz büyüdü, kızlı erkekli takılmaya başladık. Aslı'nın gözü ilk geldiği andan beri Baran'daydı bunu fark etmek imkânsızdı ama sanırım Burak farkında değildi. Ya da fark etmek istemedi, bilmiyorum."

"Bu da ne demek?" diye sordum. Kemal dudaklarıma bir öpücük bırakıp konuştu. "Anlatıyorum, dinle hayatım. Her neyse bir ya da iki ay geçti bilmiyorum, Baran ve Aslı birlikte olmaya başladılar. Artık hepimiz biliyorduk onların sevgili olduğunu. Baran'ı ilk defa böyle görmüştüm. Aslı'yı gerçekten seviyordu, biliyordum. Ona bakışlarından anlamamak imkânsızdı. Okulun son senesine kadar ilişkileri devam etti. Mezun olmamıza birkaç ay kala sürekli Aslı ve Burak'ı bir köşede konuşurken görmeye başladım. Ne zaman bir araya gelsek ikisi de birden telaşlanır, tedirgin davranırlardı. Birlikte sohbet etmeye başladığımız anda nedenini bilmediğim bir şekilde göz göze gelmekten kaçınmaya başladılar. Tabii ki bizim aptal âşık bunu fark etmişe benzemiyordu ama inan bana hayatım bunun olacağını biliyordum."

"Neyin olacağını Kemal, çatladım burada resmen."

"Onları yine yalnız konuşurken gördüğüm bir gün yanlarına gittim. Ben gelince hemen susup hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya başladılar ama artık umurumda değildi. İkisine de eğer yedikleri b*klara bir son vermezlerse bu işin ne kadar çirkinleşeceğini anlattım. Aslı'ya Baran'dan ayrılmasını, Burak'ın da bizden uzak durmasını söyledim."

"İyi de nasıl bu kadar emindin ikisinin bir şeyler çevirdiğ-ne?"

‐Emin ol hayatım sen de görsen anlardın. Birkaç gün bunları izledim, artık yan yana bile gelmemeye başladılar. Burak bizden biraz daha uzaklaştı ama Aslı, Baran’a daha fazla yaklaştı. Daha fazla dayanamayıp Baran’la konuşmaya karar verdim. Mezuniyetten bir gece önce kalabalık bir grup arkadaşla çıkıp eğlenmeye karar verdik. Burak bir bahane uydurup gelmedi, başta buna sevindim ama Aslı’ya ne zaman baksam elinde telefon, bir şeylerle uğraşıyordu. Çok umursamadım o zaman ama şimdi keşke umursasaydım diyorum. Ertesi gün mezun olacaktık, ondan sonra Baran’la konuşacağım nasıl olsa diye düşündüm ve görmezden geldim.

Bir süre sonra Aslı’nın olmadığını bile fark etmedim. Gece geç saatlere kadar takılmayı planlıyorduk ama arkadaşlarımızdan biri erken saatlerde kafayı bulunca sandalyesinden düştü. Kafasını masaya çarpıp yaralandı. Allah’tan Baran da ben de fazla içmemiştik. nce onu hastaneye götürdük daha sonra da gecenin yettiğini düşünüp eve gitmeye karar verdik.

İlk kapıyı ben açtım, içerisi karanlıktı ama yerde Burak’ın ayakkabılarını görünce evde olduğunu anladım. Yanındaki kadın ayakkabısını fark etmedim. Arkamdan Baran içeri girince ayağı ayakkabılara takıldı ve tökezledi. İkimiz de salak gibi gülümserken Baran’ın bir anda durduğunu fark ettim. Karanlık odada ışığı açıp yere baktığında ben de baktım ve o zaman diğer ayakkabıları gördüm. Ben önce ne olduğunu anlamadım ama Baran gülümseyerek kendi odasına doğru gidince fark ettim ki Aslı gelmişti. Baran ona sürpriz falan yapmak için yanından erken ayrılıp buraya geldiğini düşünmüştü, bu yüzden onu önce kendi odasında aradı.”

Nefesimi tutarak dinlemeye devam ettim.

‐Ama tahmin edersin ki Baran’ın odasında değildi. Odadan kaşları çatık çıkınca bir şeyler anladığımı fark ettim ve onun buna

şahit olmaması için Burak'ın odasının kapısına dikilip içeri girmemesi için ona engel olmaya çalıştım. Buna değmeyeceklerini, onları böyle görmemesi gerektiğini defalarca anlattım ama beni dinlemedi. Elini kapının koluna atıp tam açacaktı ki biri önce davranıp kapıyı açtı. Kenara çekilip Baran'ın görmesine izin vermekten başka çarem yoktu. Ashı, üzerinde Burak'a ait bir tişörtle öylece dikiliyordu karşımızda."

"Aman Allah'ım, Baran ikisini de öldürdü değil mi?" diye telaşla bağırdım.

"İnan bana ben de bunu yapmasını bekliyordum ama sadece bir süre öylece dikildi ve baktı. Hiç kıpırdamadan gözünü bile kırpmadı Didem, sonra hemen evimden def olun dedi ve dönüp odasına gitti. İkisini de gebertmek istiyordum ama tek yapabildiğim evden gitmelerini izlemek oldu. Onlar kapıdan çıkar çıkmaz Baran evde ne varsa parçaladı. Didem onu görmeliydin; deli gibiydi resmen, evi talan etti. En son cebinden bir şey çıkarıp tuvalete stana kadar onun yüzük olduğunu anlamadım bile."

"İnanmıyorum, ona evlenme teklif edecekti!" Baran'ın hiç böyle bir şey yaşamış olacağını düşünmemiştim.

"Evet, bunu ben bile bilmiyordum, kimseye söylememiş ama sonra anlattığına göre mezuniyetten sonra edecekmış. Diplomasını almaya bile gelmedi. Bir şeyler ayarlayıp bir şekilde ben almayı başardım. O ikisi de oradaydı ama akıllılık edip yanıma bile gelmediler. Baran hemen Türkiye'ye döndü, ben de arkasından. Sonra aile işlerinin başına geçti işte biliyorsun, beni de bırakmadı. Sonrasında ona düşündüklerimi anlattım ama ona iyi ki söylemediğimi, kendi gözleriyle görmezse o zaman asla inanmayacağımı söyledi. Ve sonra Baran değişti."

"Nasıl değişmesin ki, adamın başına gelene bakar mısın?"

"O zaman keşke bütün sinirini, hıncını onlardan çıkarsaydı dedim. Çünkü Baran değişti. Artık kadınları umursamayan, onla-

ra karşı soğuk ve mesafeli adam oldu. Ta ki Ela'ya kadar. Bapta onu uyardım, Ela senin o tek gecelik kızlarına benzemez dedim ama beni dinlemedi. Bu gece arkadaşımı izlerken onun Ela'ya ne kadar âşık olduğunu gördüm Didem. Uzun zaman sonra birine yeniden kalbini açtı. Bu sefer Aslı'daki gibi de değil eminim. Sadece kalbini değil, her şeyini vermiş Ela'ya. Ben onun Aslı'ya nasıl baktığını biliyorum hayatım ama emin ol Ela'ya baktığı gibi kimseye bakarken görmedim onu."

"İnanamıyorum ya. Baran'a olan bütün hislerimin değiştiğine de inanamıyorum. Kimse böyle şeyleri yaşamayı hak etmez. Belki de Ela'nın başına gelen şeyden dolayı ona ilgi duymuştur, olamaz mı?"

"Ela'ya neden âşık olduğunu bilemem hayatım ama için rahat olsun. Baran'ı çok uzun zamandır tanıyorum. Benim en yakın arkadaşım, senin en yakın arkadaşın ve benim kardeşim dediğim kıza âşık. Hem de manyak gibi."

Gülümseyerek ona sarıldım. Aklıma gelen şeyle Kemal'e bakıp "Bunu Ela duymasın, ben de arkadaşımı tanıyorum ki kesinlikle kendisi de Baran gibi aldatıldığı için Baran'ın ona bu sebepten yaklaştığını düşünerek kafayı yer," dedim.

"Bu nasıl saçma düşünce Allah aşkına Didem?"

"Emin ol hayatım kadınların neler düşüneceğini tahmin bile edemezsin."

Gülerek beni kucagına çekip oturttu. Dudaklarıma bir öpücük kondururken beni kendine doğru bastırdı.

"Pekâlâ, biz erkekleri anlamak da sizin kadar zor olabilir. Hiç düşündün mü?"

Kahkaha attım. "Şu an altımda hissettiğim şeyle ne düşündüğünü anlamamın zor olduğunu düşünüyorsan yanıyorsun sevgilim."

Beni kucığına alıp içeri taşıırken kahkaha attı. "Kahretsin, kendimi bu kadar kolay ele vermekten nefret ediyorum," diye huysuzlandı. Kollarımı boynuna dolayıp kulağına fısıldadım.

"Bense kendini ele vermenden ne kadar hoşlanıyorum bir bilsen."

"Ahh Didem," diye bağırdı. Ardından homurdanarak devam etti. "Sen beni öldüreceksin hayatım," derken ikimiz de gülüyorduk. Baran ve Ela'nın da en az bizim kadar mutlu olmalarını istedim. Evet, ben de çok zor zamanlar geçirmiştım ama sonunda ona sahiptim. Benimdi, hem her şeyiyle.

Sabah gözlerimi sıkıntıyla açıp etrafıma bakındım, onun olmadığını anlamak için gözlerimi açmama bile gerek yoktu aslında. Paranoyaklar gibi anında yataktan fırladım. Hızla aşağı inerken adını birkaç kere seslendim. Ses gelmeyince telaşlanmaya başladım.

Bana haber vermeden bir daha asla bir yere gitmezdi, eminim. Dün gecedен sonra... Lanet olsun!

Neredeyse bütün odalara tek tek baktım. Kahretsin! Kahretsin! Yoktu, hiçbir yerde yoktu. Hızla kapıya doğru ilerlediğim anda dış kapı açıldı. Elinde paketlerle içeri girdiğini görünce sanki kalbim yeniden atmaya başladı. Beni kapıda öylece dikilirken gördüğünde "Aşkım iyi misin sen?" diye sordu ama kendimde ona cevap verecek gücü bulamadım.

Benden ses gelmeyince elindekileri koltuğa bırakıp yanıma geldi.

"Baran iyi misin, neyin var? Yüzün de bembeyaz, korkutma beni bir şey mi oldu?" Kendime gelmem için bir süre geçti ve hissettiğim telaş yerini hızla sinire bıraktı.

"Neredeydin sen Ela?"

"Şey, fırına gittim. Sana kahvaltı hazırlayıp sürpriz yapacaktım ama sen uyanmışsın."

"Nasıl korktum biliyor musun sen? Bundan sonra sakın bana haber vermeden ve tek başına bir yere gitme Ela." Onu tutup sımsıkı sarıldım. "Bir daha aynı şeyleri yaşarsan buna katlanamam güzelim. Lütfen anla beni." Elleriyle çıplak sırtımı okşarken "Tamam aşkım, özür dilerim. Bir daha olmaz, söz veriyorum," dedi. Biraz daha rahatladım. Benden biraz uzaklaşıp kahkahasını tutmak ister gibi bir elini ağzına götürüp diğer elinin işaret parmağını bana doğrultup gösterdi.

"Peki sen kapının önünde bu halde ne yapıyorsun?" diye sorunca başımı eğip kendime baktım. Altımda sadece çamaşırla kendimi dışarı atacaktım az kalsın. Aklım neredeydi benim?!

"Akıl mı bıraktın sen bende? Az kalsın bu halde seni aramaya çıkıyordum," deyince daha fazla tutamadı ve gülmeye başladı. Cebinden telefonunu çıkarıp bana gösterirken "Dışarıdaki kızlara görsel şölen sunmak yerine beni aramayı deneseydin ya aşkım," derken hâlâ gülüyordu. Onun neşesi bulaşıcı gibiydi. Gerçekten de haklıydı. Biraz daha aklımı kullanmaya çalışmam gerekiyordu. Tutup onu kendime çektim. "Sonunda bana kafayı yedirttin işte, düşün halimi. Ayrıca bakıyorum da çok hoşunuza gitti hanımefendi," derken önce dudaklarını sonra da boynunu öpmek için eğildim.

Beni itirmeye çalıştı. "Baran bırak çok terledim ya, iğrenç haldeyim," diye bağırırken "Umurumda değil, senin kokuna bayılıyorum," dedim ve onu kucakladım. "Baran," diye ciyaklarken umursamadım. "Kahvaltı biraz daha bekleyecek güzelim," deyip odamıza götürdüm.

Uzanıp boynumu ısırınca "Vahşi! Ben sana birazdan nasıl vahşi olunur gösteririm," dedim. O hâlâ kıkırdarken yatak oda-

Aşk Bağası

sına girip onu yatağa attım. Tiz bir çılgılık atıp kaçmaya kalkınca yakalayıp sıkıca tuttum. "Şimdi de kaç bakalım ufaklık," derken çoktan dudaklarına yapışmıştım bile.

"Bana ufaklık deme Baran," derken kaşlarını çatıp baktı. Bu sinirli hallerinden resmen zevk alıyordum.

"Ama benim çok hoşuma gidiyor." Omzuma bir tane vurdu. "Hayatım boyunca herkes bana böyle seslendi, bari sen yapma ya." Ona cevap bile verme gereği duymadan başımı eğip öpücüğümle onda kayboldum.

Yatak odası ve sonrasındaki duş yüzünden oldukça geç yapmaya başladığımız kahvaltımızı bitirmek üzereyken onu izledim. Başını kaldırıp bana gülümseyerek bakınca göz kırptım. Elindeki çatalı bırakıp "Baran şunu yapma!" diye bağırdı ama gülümseyordum.

"Ne? Şimdi ne yaptım güzelim?"

"O göz kırpmanın ne demek olduğunu bilmiyorum sanki!"

"Tamamen yanlış anlamışsın. Bence senin aklın fikrin orada." Uzanıp ayağıma bir tekme atınca numaradan bağırdım.

"Of, bu acıdı."

Gözlerini kısarak bana baktı. Elimi uzatıp masanın altından çıplak bacağına dokununca bu sefer elime çatalı sapladı.

"Yuh, işte bu gerçekten acıttı güzelim."

"Pis yalancı."

"Valla acıdı ya, adım çıkmış dokuza inmez sekize hesabı yalancı yaptın iyice beni." Elimi kaldırıp gösterdim. "Bak, gerçekten acıdı."

Elimin üzerindeki kızarıklığa bakarken gözlerindeki yumuşamayı gördüm. İçimdeki ses ilk defa benden yana çıkıp -aferin Baran doğru yoldasın- diye destekledi beni. Şansımı zorlayıp "Öpersen geçer belki," diye mırıldandım.

"Sen kafanın falan kırılmasını istiyorsun herhalde Baran," diye terslerken masumca ona elimi uzatıp üzgün olduğunu düşündüğüm gözlere baktım ve dayanamadı. "Pekâlâ, ver bakalım," derken elime uzanıp öptü. Yumuşak dudaklarını hissedir hissetmez tüylerim diken diken oldu. Bir öpücük verip masadan kalkmaya çalıştığı anda onu yakaladığım gibi kucağıma çektim.

"Baran! Yok artık, sadece eline dokundum ya," diye bağırırken onu kollarımda daha fazla sıktım.

"Ne yapayım güzelim sen bana dokunduğun an -gözlerimle aşağıyı işaret ederek- harekete geçiyor. Tamamen senin suçun."

Kollarını boynuma dolayıp kahkaha attı. Dudaklarına fısıldadım.

"Gülümsemene bayılıyorum."

"Ben de senin beni gülümsetmene bayılıyorum."

"Hadi yatak odamıza gidelim," diye mırıldanırken yanağından öptüm.

"Saçmalama Baran, yemin ediyorum sıkılacaksın benden bu gidişle."

"Seninle olan hiçbir şeyden sıkılmam ki ben," derken bir öpücük de boynuna kondurdum. Ben tutamadan kollarımın arasından kalktı.

"Uslu dur lütfen, akşam Kemal ve Didem'i yemeğe çağıracağım." Sıkıntıyla devam etti. Çekindiğini belli eder gibi gözlerini benden kaçırıp konuştu.

"Eğer sorun olmazsa ben kız kardeşini de davet eder misin diye soracaktım aslında sana."

Ona gülümseyerek baktım. Çeşme'de aramız bu yüzden biraz açılmıştı ve o bunu telafi etmeye çalışıyordu. Yanına gidip sanıldım.

Aşk Bağına

"Güzelim eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin."
Dadıklarına uzun bir öpücük kondurup beni mest ederken konuştu.

"Ben de istiyorum aşkım, merak etme."

Beni orada öylece bırakıp mutfağa doğru gitmeye başlayınca arkasından bağırdım.

"Beni böyle bırakamazsın küçük hanım, hemen buraya gel."

İçeriden bağırırken güldüğünü sesinden hissedebiliyordum.

"Bal gibi de bırakırım, masadakileri topla ve bana getir hemen, aklını da başka yerlerine vereceğine masayı toplamaya ver aşkım."

Bu kız benim sonun olacaktı biliyordum, masadakileri toplarken kendi kendime ve duysun diye biraz da yüksek sesle söyledim.

"Başıma bela aldım resmen."

Onyedinci Bölüm

İçeride söylene söylene masayı toplayışına kahkahayla güldüm. Bu adamla bir günün bile sıkıcı geçmeyeceğini fark ettim. Beni burada onunla kalmam için ikna ederken, bu kadar uzun süre kalacağımı ve aynı evin içinde onunla bu kadar iyi anlaşabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Ama Baran'la ilgili bildiğim bir şey vardı; beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecekti. Onu ilk tanıdığım zamanlarla şu an ki durumumuz arasındaki farkı düşündükçe kendi kendime güldüm.

Karşılaştığımız zamandan bu yana neredeyse bir ay olacaktı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım bile. Çeşme'ye giderken nasıl bitik bir halde olduğumu hatırladım. Bunu düşününce aklıma gelen şeyle bir anda irkildim. Eğer aynı şeyi bana Baran yapacak olursa ne hale geleceğimi hissedince, içimde büyüyüp beni esir alan korkuya engel olamadım. Silkelenip kendime geldim. Baran asla bana böyle bir şey yapmazdı. Biliyordum.

Arkamdan sessizce yaklaşıp belime dolanan kollarla düşün-
celerimden sıyrıldım. Belimdeki ellerini daha fazla sıkarak "Beş
dakikadır seni izliyorum, bedenim burada güzelim ama aklının
burada olduğundan şüpheliyim," derken eğilip yanağımdan öptü.
Kendimi ona doğru yaslayıp ellerimi belimdeki ellerinin üstüne
koydum. "İyim canım, merak etme." Ona kafamdaki saçma dü-
şüncelerden bahsetmek istemiyordum. "Sadece anneme ve ba-
bama bu olanları anlatmam lazım ve ilk defa burada olmadıkları
için şükrediyorum. Telefonda konuşmak da o kadar kolay olma-
yacak ama en azından daha rahat olurum diye düşünüyorum."

Beni kendine doğru çevirip tokamdan kurtulan birkaç par-
ça saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ama elini çekmedi. Baş-
parmağı usul usul orada gezinirken, gözlerime bakarak konuştu.
"Bana şu an annemlerin yanına gidip yüz yüze konuşmak isti-
yorum dersin de seni götürürüm. Sen ne istersen yaparım, yeter
ki söyle. Bunları yaşamış olmadan nefret etsem de, en azından
yanında olurum."

Elimi kaldırıp parmak uçlarımı hafif uzamış kirli sakallı çe-
nesinde gezdirdim. Uzanıp oraya küçük bir öpücük kondururken
"Biliyorum ve teşekkür ederim. Bunu telefonda yapmayı tercih
ederim hayatım," dedim. Bir adım geri çekilecekken beni bırak-
madı. Ondan uzaklaşmadan başını eğip dudaklarıma uzandı.
Karşı koymayı denemedim bile, ona nasıl bu kadar ihtiyacım
vardı bilmiyorum ama her dakika, her saniye yanımda olup ona
dokunsam da yeteceğini, bu hissin geçeceğini hiç zannetmiyor-
dum. Elleri vücudumda hareket etmeye başlayınca nefes nefese
geri çekilip onu durdurdum. "Baran işim var, lütfen bana engel
olma," dedim sesimin ikna edici olmasına uğraşarak.

"Sana engel olmayı seviyorum," derken gözlerindeki mutlu-
luk, atılmamaş kahkaha gibiydi. Onu ittirerek "Hadi canım beni

oyalama lütfen, git de Kemal'i ve kardeşini ara," dedim. Nereden çıktı bu misafirler diye mırıldanarak içeri gitti. İçeriden telefonla konuştuğunu duyabiliyordum. Akşam için hazırlıklara geçmeden önce kahvaltı bulaşıklarını hallettim. Yapacaklarım için liste çıkarıp dolapta eksik olan bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Yemek için yapacaklarıma karar verdikten sonra sıra tatlıdaydı. Baran sütlü tatlıları seviyordu, bu kadar zamanda bunu fark etmiştim ama nedense içimden bu gece pasta yapmak geliyordu.

Ne yapacağıma karar veremeyince Baran'a sormaya karar verdim. Salona girdiğimde boş olduğunu anlamam uzun sürmedi. Etrafa bakınırken balkonda hâlâ telefonda konuşan Baran'ı gördüm. Hâlâ Kemal'le mi konuşuyor diye düşünürken, yaklaştıkça birilerine bağırdığını fark ettim. Neye sinirlenmişti bu adam da böyle bağıırıyordu acaba? Cam balkon kapısını açınca hafif rahatlatıcı serinlik yüzüme vurdu, tabii aynı anda Baran'ın kızgın sesi de. "Sana yirmi dört saat, o adamı bulamazsan kovuldun!" diye bağıırken benden tarafa döndü. Beni görünce bir an duraksadı ama sonra belli belirsiz gülümseyerek telefondaki adama da "İşini yap," dedi ve kapattı.

Beynimde dönüp duran iki kelime vardı, "o adam". Kimden bahsettiğinin farkında olsam da kabullenmek istemedim nedense. Bana söz vermişti, sözünden asla dönmezdi. Orada öyle ona boş boş baktığımı fark edince yaklaştı. Ağzını açıp bir şey söyleyecekken önce lafa ben girdim. "Kimi bulmasını istedin?" diye sorarken gözlerine baktım. Bu zamana kadar bana yalan söylememiştir, bir şeyleri saklayacağı zaman anlardım. Benden gözlerini kaçırırken elini burnunun üzerine koyup düz burnunda yukarı aşağı oynatırdı.

Lütfen yapma diye içimden mırıldanırken Baran söylediğim şeyleri aynen yaptı. "Sadece iş güzelim," diye beni geçiştirmeye

çalıştı. Hayal kırıklığı anında üzerime çöküp bütün neşemi kaçırdı. Ona cevap bile vermeden arkamı dönüp içeri girdim. Şaşkın baliyle peşimden gelirken "Hey, ne oldu şimdi?" diye bağırdı. Sesinden gerçekten de şaşkın olduğunu fark ettim. Beni gerçekten aptal falan mı zannediyordu bu adam?

Aniden ona doğru dönünce bir anda durdu. "Sen beni gerçekten aptal falan mı zannediyorsun?" diye sordum. Hiç cevap vermeden öylece durdu. "Harika, sessiz kalman gerçekten öyle düşündüğünü kabul etmeme sebep oluyor," diye sinirle konuştum. Kendine gelmiş gibi elleriyle saçlarını karıştırdı. "Hayır tabii ki, bunu da nereden çıkardın şimdi?" derken bir eli hâlâ saçlarındaydı. "Peki, bu işi sonuca bağlayalım o halde. Neden bana yalan söyledin, sözünde duran adamlardan zannederdim seni," diye çıktım. Söylediklerim onu sinirlendirmeye başlıyordu, farkındaydım ama umurumda değildi, ben çoktan sinirlenmişim.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sorarken sesi kızgındı. Hanka, birbirimizi yeme vakti gelmiş geçiyordu bile. "Gerçekten sana inanamıyorum," derken arkamı dönüp gitmek için hızlı adımlar attım. İki üç adım uzaklaşmıştım ki elimden tutup durdu. "Kendi kendine konuşup öyle arkamı dönüp gidemezsin küçük hanım. Ne söyleyeceksen yumurtla bakalım. Yine saçmalamaya başladın." Yine mi? Ne demek istiyordu bu adam?

"Yine mi? Bu da ne demek şimdi?" diye sorduğumda sıkılmış gözlerle bana baktı. "Ela!" diye dişlerinin arasından ismimi söylerken, tuttuğu elimi çekip ondan kurtardım.

"Bana söz vermiştin. Tarık'la ilgili hiçbir şey yapmayacaktım," derken sesimin üzgün çıkmasına engel olamadım. Neden anlamıyordu ki ona bir şey olursa benim de yaşayamayacağımı. Sanki bunu nasıl anladığımı çözmeye çalışır gibi bir süre bekledi. "Ben öylece..." diye başladı ama sonra yeni fark etmiş gibi "Seneden biliyorsun?" diye sordu.

"Gerçekten mi Baran, sorun bu mu yani, benim nasıl anladığım mı?" Ellerimi göğsümde kavuşturdum, bir ayağımı yere usulca vurup bana yapacak olması gereken açıklamayı bekledim. "Sana yaptığı şeyi öylece sineye çekemem," diye mırıldanıncaya "Ne demek öylece sineye çekemem? Bana söz verdin sen!" diye bağırdım.

"Sana ben bir şey yapmayacağım diye söz verdim ve sözümde duruyorum da, ama bu ona bir şey yaptırmayacağım anlamına gelmiyor." Güzel, o da bağıırıyordu ve lanet gözyaşları çoktan görüşümü bulanıklaştırmaya başlamıştı bile. "Sana diyecek hiçbir şeyim yok," derken arkamı dönüp mutfığa ilerledim. Daha kapıdan girer girmez akmaya başlayan yaşlarımı elimin tersiyle sertçe silip tezgâhın üstüne çıkardığım malzemelerden elime geçen ilk şeyi alıp doğramaya başladım. Sanırım hırsımı aldığım şeyler biberdi ama gözüm onları ayırt edecek durumda değildi. Bir iki dakika sonra yanıma geldi. Ellerimin üzerine bir elini koyup elimden bıçağı almaya çalıştı ama izin vermedim. "İşim var," diye tersledim onu ama durmadı. Elimden bıçağı alıp zorla kendisine bakmamı sağladı.

"Yapma güzelim," derken yanağımdan akan yaşlarımı sildi. Bana dokununca içimde akmaya hazır bekleyen yaşlar daha hızlı dökmeye başladı. "Anlamıyor musun?" diye mırıldanıp iç çekerek devam ettim. "Sana bir şey olursa, canımı her şeyden çok yakar bu. Bana bunu neden yapıyorsun?"

"Bana bir şey olmayacak, hem bak beni de anlayan lazım. Elim kolum bağlı durmamı nasıl beklersin benden? O şerefsizi öldürürdüm Ela, gözümü bile kırpmadan sana dokundu diye ama sen yapmamamı söyledin ve ben de bir şey yapmadım. Ama bu böyle de kalmaz. Sana yaptıklarını unutamam."

Haklıydı, biri onun canını yakacak olsa ben de onun için her şeyi yapardım ama yine de ona bir şey olacak düşüncesi beni içten

içe kemiriyordu. Nasıl olsa kararından vazgeçmeyecekti, biliyordum. En azından ne yapacağını bilmek istedim. "Pekâlâ ama ne yapacaksan bana da söyleyeceksin." Benden bir adım geri gidip "Ela..." diye sözüne başladı ama onu durdurdum. "Baran şansını fazla zorlama istersen," diye tersleyince gülümseyerek baktı.

"Pekâlâ, inatçı keçi. Tamam, dediğin gibi olsun bakalım, ağlama artık," dediğinde rahat bir nefes aldım. Bir süre ona sınıksı sarılıp sakinleştikten sonra ona arkamı dönüp "Hadi işim var benim, çık artık mutfaktan," diye kovdum onu.

Ama beni bırakmadı, ellerini belime koyup çenesini omzuma dayadı. "İyi miyiz?" deyince başımı salladım "Evet, iyiyiz ama senin şimdi buradan çıkman lazım," derken sesim bana bile inandırıcı gelmemişti.

"Ne yani, beni kovuyor musun sen şimdi?" derken alınmış gibi yaptı.

"Evet, kovuyorum. Çık artık da işlerimi halledeyim."

"Sana yardım edebilirim," dedi ellerini kalçalarımın üzerine koyarken.

"Ne yardım ama," diye söylendim. "Rahat bırak beni, engel olmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

"O zaman seni izlerim," diye çocukça omuz silkti.

"Hayır, izleyemezsin de. Kesin dikkatimi dağıtacak bir şey yaparsın ki şu muhteşem varlığın bile yeterince dikkat dağıtıyor zaten."

Bana daha fazla sokuldu.

"Demek benim muhteşem olduğumu düşünüyorsunuz küçük hanım, ah gururum nasıl okşandı bir bilseniz."

Ona kızgın gözlerle bakmaya çalıştım ama gülümsememi bir türlü saklayamadım.

"Egonun hiçbir sınırı yok değil mi kendini beğenmiş ukala? Hemen salona git Baran."

"Nasıl oluyor da hem muhteşem olduğumu düşünüp hem de bana karşı koyuyorsun anlamıyorum," derken sıkıntıyla kollarını göğsünde birleştirip homurdandı.

Bir kahkaha patlattım. Ah bir bilse neler çektiğimi... Ona göz kırpıp arkamı döndüm. "Bu da benim sırtım hayatım."

"Daha önce hiçbir kadın bana karşı koyamamıştı, sen bir ilksin güzelim," dediğinde suratım hemen asıldı. Öküz, bilerek yapıyordu. Elimdeki bıçakla ona dönüp kaşlarımı çattım. "Eğer on saniye içinde bu mutfaktan çıkmazsan, yemin ederim senin o muhteşem varlığını bir daha hiçbir kadına dokunamayacak duruma getiririm. İşlev gören uzuvlarının yerinde kalmasını istiyorsan çeneni kapat ve hemen git."

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırıp geri geri kapıya doğru yürüyerek çıkarken susmadı.

"Tamam, sakın ol gidiyorum."

Tam arkamı dönüp tezgâha doğru ilerlemiştim ki kafasını kapıdan uzatıp kendini beğenmiş sırıtmasıyla devam etti. "İnanmayacaksın ama beni tehdit ettiğinde acayip tahrik oldum güzelim. Bunu bence yatakta da denemeliyiz." Tezgâhtan kaptığım gibi soğanı kafasına fırlatırken arkasından "Barannn!" diye bağırdım.

Kafasını geri çekip atışından kurtuldu ama susmadı. Bunun onu durduracağını nasıl düşünmüştüm ki sanki.

"Ne yani, yalan mı söyleseydim?" derken vücudunun yarısını kapıdan eğmiş bana bakıyordu.

"Eğer hemen gitmezsen yemin ederim bir hafta böyle tahrik olmuş halde gezersin." Gözlerini kocaman açıp bana baktı.

"Yok artık, bu kadarını da yapmazsın." Benden cevap gelmeyince "Yapmazsın değil mi?" diye tekrar sordu. Ona tek kaşını kaldırıp bakınca, gözlerinde gördüğüm korkuyla gülümsedim.

"Tamam, anladım yaparsın. Hemen gidiyorum," dedi ve arkasını dönüp çıktı.

İçeriden "Gittim bile," diye bağırdığını duyunca gülümse-
dim. Hayatımın sıkıcı olmayacağını söylerken haklıydım. Ba-
ran'dan bahsediyorduk, aksi nasıl mümkün olabilirdi ki...

Yaklaşık bir saat mutfakta oyalandım. Neredeyse yemeklerin
hepsini ve salataları bitirdim. Geriye sadece tatlı kalmıştı ve onu
da henüz Baran'a soramamıştım. Bu kadar süre ben mutfaktay-
ken Baran'dan hiç ses çıkmadığını fark ettim. Nasıl gelmemiştii
yanıma, hayret ettim. Ellerimi yıkayıp kuruladım. Salondan içeri
girerken gözlerim onu aradı.

Başını koltuğun arkasına doğru yatırmış, bir eli karnının üst-
ünde kumandayı tutuyor, diğer elini de kolu gözlerini kapatacak
şekilde yüzünü örtmüştü, sakince nefes alıp veriyordu.

Sıkıntıdan uyuyakaldığı belliydi, buna rağmen yanıma gel-
memiştii. Bir anda suçlu hissettim kendimi, ona nedense hiçbir
şekilde kıyamıyordum. Keşke beni izlemek istediğinde izin ver-
seydim diye düşündüm. Orada öyle sakince uyurken onu izle-
menin tadını çıkardım. Biraz daha böyle uyumaya devam ederse
kesin bir yerleri tutulacaktı. Sessizce yanına yaklaşıp yüzüne ka-
patığı elini çektim.

"Baran," diye fısıltıyla konuştum ama pek etkili olmadı. Bir
kez daha ona seslenmek için yüzüne doğru eğildim. Ben daha
ona yaklaştığım anda ellerini belime sarıp, korkudan sıçrayıp tiz
bir çığlık atmama sebep oldu. Koltuğa uzanırken beni de yanında
çekip yüz yüze yatacağımız şekilde ayarladı. Omzuna bir tane
paldattım.

"Seni numaracı, sen uyumuyor muydun?" diye sordum kaş-
larını çatarak. Eğilip iki kaşımın arasındaki kırışan noktayı öptü.

"Ben de ne zaman geleceksin diye bekliyordum. Allah aşkına
ne yaptın sen iki saattir içeride? Az kalsın sızıp kalacaktım bura-
da seni beklerken."

"Bitti sayılır, sadece tatlı kaldı. Ben de onun için geldim ar-
lunda."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Pasta sever misin?"

Gözlerini birkaç kere kırıştıtırıp "Pasta mı?" diye tekrar etti.
Gözlerinde gördüğüm şey heyecan mıydı? Baran pasta lafını du-
yunca tıpkı küçük bir çocuk kadar heyecanlanmıştı, inanamıyo-
dum.

"Evet, pasta hayatım. Neyli sevdiğini söylersen eğer sana
pasta yapmak istiyorum. Tabii sen de istersen."

Sanki hayatında hiç pasta yememiş gibi konuşması gülümse-
meme sebep oldu

"Gerçekten bana pasta mı yapacaksın?"

Yok artık! Bir pastayla onu bu kadar mutlu edebileceğimi
bilseydim eğer tanıştığımız ilk günden beri ona her gün pasta
yapardım.

"Evet Baran, sana pasta yapacağım ama neden bu kadar ta-
kıldın bu konuya onu anlamadım ben. Sanki daha önce sana kim-
se pasta yapmamış gibi davranıyorsun," derken gülerek yüzüne
baktım. Baran'ın konuşmasını bekledim ama hiçbir şey söyleme-
di. Bir kez daha gözlerine baktım.

"Ne yani, kimsenin sana pasta yapmadığını söyleme!"

Kafasını hayır anlamında sağa sola salladı.

"En azından annen yapmıştır. Sadece kız arkadaşlarından
bahsetmiyorum."

"Hayır güzelim, annem de dâhil bana kimse kendi elleriyle
pasta ya da başka bir şey yapmadı." Şaşkın gözlerle ona baktım.
Ben bir şey söylemeden o devam etti.

"Annem ve babam, ikisi de şu an benim yönettiğim şirkette
kendimi bildim bileli çalıştılar. Evde hep yemek ve diğer işlerle

ilgilenen birileri oldu tabii ki ama senin sandığının aksine kimse benim için pasta ve ya başka bir şey yapmadı. En azından bana özel yapmadı diyebilirim.”

Baran’ı dinlerken, eğer bir gün anne olursam bebeğimi asla imtal etmeyeceğime dair kendi kendime söz verdim. Aklıma dolan düşüncelerle irkildim. Bir bebek mi, ben ve bir bebek! İmkânsız bir düşünceydi. Daha önce Tarık ileride olmasını istediği çocuklarımızdan bahsederken ya konuyu değiştirmiş, ya da ortamdaki kaçıp kendimi hemen savunmuştum. Anne olmak için çok erken olduğunu söyleyip, çok ama çok ileri tarihler için konuşmanın mantıksız olduğunu söylemiştim. Öyle de düşünüyordum.

Ama şimdi Baran’a benzeyen bir bebek düşünülünce içimde dolup taşan heyecana, beni benden alan özleme karşı koyamamıştım. Allah aşkına adamla evli bile değildim, nereden gelmişti bu saçma sapan düşünceler aklıma? Baran’ın bu konuda neler düşündüğü merak etmekten kendimi bir türlü alamadım. Kendimi tuttum, tuttum ama daha fazla dayanamayıp ağızımdaki baklayı sonunda çıkardım.

“Şey... sen bir gün eminim ki çok ilgili bir baba olacaksın,” diye lafa girdim. Ne denirdi ki zaten başka. Yüzüne bakmadan sormuştum çünkü eğer bana çocuk istemediğini ya da kafasında evliliğe dair hiçbir düşüncenin falan olmadığını söylerse kesinlikle ağlardım. Birkaç saniye geçti, kafamı kaldırıp ona bakmadım. Sonra cevap verdi.

“Evet, sanırım elimden gelen her şeyi yapardım. Annem ve babam için kötü demiyorum ama işimden önce çocuklarımla gelmesine önem verirdim.”

Derin bir nefes aldım, en azından ileride çocuk istiyordu. Belki benden değil ama bir gün kesinlikle harika bir baba olacaktı, biliyordum. Sessizliğimi fark edip “Sen iyi misin?” diye sordu.

"Evet, evet iyiyim," derken kalkmaya çalıştım. Beni bırakmayınca biraz huzursuzca itiraz ettim.

"Hadi Baran işim daha bitmedi, pasta yapmam gerek."

Elleriyle çenemden tutup beni ona bakmaya zorladı. Göz göze geldiğimizde gülümsedi.

"Eğer bir gün baba olacaksam, o harika çocukların annesi olacak tek bir aday var kafamda. Ondan başka kimsenin benim çocuklarımı doğurmasını istemiyorum."

Sanırım heyecandan kalbim birazdan yerinden çıkıp Baran'ın göğsünden içeri geçecekti.

"Öyle mi? Kimmiş peki o şanslı kız?" Ondan gözlerimi kaçırmama izin vermiyordu.

Düşünüyormuş gibi gözlerini tavana dikti.

"Humm bir düşüneyim, he buldum. İş yerimde çalışan bir kız vardı, masmavi gözleri ve doğal olduğundan emin olduğum harika sarı saçları var. Bence ondan kesinlikle muhteşem çocuklar yapabilirim," derken sırttan suratını bana çevirdi. Ne demişti bu pislik şimdi. Birden kalkıp oturur pozisyona geçtim ve karnına bir yumruk geçirdim.

Yerinde biraz kıvranıp "Ama bu cidden acıdı güzelim," dedi. O kıyamadığım saçlarına asılınca da gülmeye başladı.

"Seni gebertirim Baran. Yemin ederim gece uyurken, dağınken bile harika duran şu saçların var ya bir bakmışsın yok olmuşlar. Şansını zorlama sakın."

"Tamam, yine vahşileştin. Senin bu tehditlerin bana neler yapıyor biliyorsun değil mi? Başına iş açacaksın haberin yok."

Uzanıp kulağıma yakın bir yerden öperken ona engel olmadım. Bir anda bütün sinirim uçup gitmişti. Aferin Ela, hep böyle yelkenleri suya indir zaten diye kendimi azarladım.

"Bence sen başına iş alacaksın bu gidişle, beni çok fazla kızdırmaya başladın. Sonu iyi bitmeyecek haberin olsun."

"Sanki bilmiyorsun, hadi itiraf et hoşuna gidiyor beni böyle hırpalamak. Sürekli sana bir bahane vermem için can atıyorsun. Vahşi!" Son kelimeyi uzanıp nefesi dudaklarıma değecek şekilde fısıldadı.

"Sen kafayı yemişsin bence. Bırak beni, işim var diyorum." Yerimde hareketlendim ama beni bırakmadı.

"Hadi ama Baran gerçekten işim var, pasta yemek istiyorsan bırak da gideyim."

"Tamam, ama önce bir şey söylemem lazım."

"Peki, hadi söyle de gideyim artık."

"Hayatımda bir defa baba olmak istedim. Bana bunu düşündüren tek bir kadın tanıdım." Gözlerime bakıp devam etti: "Sadece sen, her daim yanımda istediğim tek kişi sensin, babası olmak istediğim çocukların annesinin senden başka biri olsun istemiyorum. Ben senden başka kimsenin bana babalık duygusunu tatmasını istemiyorum."

Tamam, ondan bir şeyler duymak isteyen bendim ama bu kadını da beklemiyordum. Ne kadar çok ağlamaya başlamıştım ben son zamanlarda. Kendime gelmek zorundaydım, adam karşımda hayatımda duyduğum en güzel cümleleri kuruyordu ve ben karşısında sadece ağlıyordum.

"Seni çok seviyorum," demeyi başardım sonunda. Ellerimle yüzünü avuçlarımdan içine aldım. "Daha önce hiç bu kadar güzel şeyler duymamıştım. Ne diyeceğimi bilmiyorum ama bildiğim tek şey, bir gün bir bebeğim olacaksa bunun sadece senden olmasını istediğim."

Uzanıp onu öptüm, derin ve kendimi kısıtlamadan. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamasını ister gibi tutkulu öptüm. Bu öpüşmede gerilen taraf o oldu. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken mırıldandı.

"Hâlâ pasta yemek istiyorum, o yüzden gitsen iyi olur güzelim." Evet, haklıydı. Hemen yerimden kalkıp neşeyle ona baktım.

"Pekâlâ Baran Bey, nasıl bir pasta isterseniz?"

Tıpkı bir garson edasında karşısına geçip sorunca gülerek baktı.

"Hiçbir garsondan böyle hizmet görmemiştim bu zamana kadar."

Ayağına bir tekme atıp "Pis yalancı, nereye gitsen kızlar ağzına düşecek neredeyse," diye tersledim.

"Peki, bunda benim kabahatim ne? Allah vergisi olan şeyleri saklayamam ki..."

"Ah şu egondan biraz eksilse hiç fena olmayacak ama işte ama ne yapacaksın Allah bir yerden vermiş," derken vücudunu işaret ettim. "Diğer yerden almış," dediğimde de kafasını gösterdim. Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Sen az önce benim zekâma laf mı ettin?" Aferin sana hayatım, ne kadar da zekisin öyle!

"Benim ne haddime Baran Bey," diye dalga geçtim. Bir şeyler söyleyecekken onu durdurdum.

"Eğer iki dakika içinde bana nasıl bir pasta istediğini söylemezsen pastayı unut," diye çıkışınca pes etti.

"Tamam o zaman. Meyveli, çikolata parçacıklı ve kremalı istiyorum."

Onsekizinci Bölüm

Ufak çocuklar gibi neyli pasta istediğini anlatırken heyecanına gülümsedim.

"Tamamdır hayatım, şimdi bana bir saat ver ve az önce olduğun gibi sakın beni rahatsız etme."

Arkamı dönüp giderken onun da hareketlendiğini hissettim. Salondan çıkmadan önce ona dönüp tekrar son bir uyarıda bulundum.

"Ciddiyim, mutfağa gelmeyi aklından bile geçirme."

"Ne yapacağım ben burada bir saat daha?" deyip dudaklarımı baktı.

"Bilmiyorum hayatım, git uğraşacak bir şeyler bul kendine."

"İyi de ben bir tek seninle uğraşmaktan zevk alıyorum güzelim."

"Baran ciddiylim, sakın işime engel olma," dedim ve ona cevap bakı vermeden çıkıp mutfağa gittim.

Tam bir buçuk saat sonra pasta bitmişti. Saatin beşe geldiğini görünce tabakları alıp içeri masayı hazırlamaya gittim. Baran balkonda yine telefonda konuşuyordu ama bu sefer keyfi yerindeymiş gibi gözüküyordu. Beni ona bakarken görünce göz kırpıp gülümsedi. Baran'ın telefon konuşması bitene kadar neredeyse masa hazırды. İçeri girip bir masaya bir bana baktı.

"Vay canına hayatım, senden bu kadarını beklemiyordum işte."

"Sizi şaşırttığıma sevindim Baran Bey."

Yanıma gelip burnunu boynuma dayayıp derin nefes aldı. "Vanilya gibi kokuyorsun," dedi mırıldanarak. Onu kendimden uzaklaştırdım.

"Hayır, her tarafım yemek kokuyor." Başımı eğip kolundaki saate baktım. "Sanırım kısa bir duş için vaktim var," derken ondan uzaklaştım. Arkamdan seslendiğinde banyoya varmak üzereydim.

"Ben de seninle duşa gelmek istiyorum." Ona dönmeden banyoya ilerleyerek konuştum.

"Hayır sen gelmiyorsun, kısa bir duş dedim. Misafirlerimizi bornozla karşılamaya niyetim yok."

Son duyduğum şey Baran'ın "Of, kahretsin!" diyen sesi oldu.

Yatak odasındaki banyoya kendimi atar atmaz soyundum. Baran'a güven olmayacağını bildiğimden, her ihtimale karşı kapımı kilitledim. Kısa ve hızlı bir duş alıp hemen çıktım. Kot bir short ve beyaz bir bluz giyindim. Resmi bir şeymiş gibi hissetmek istemiyordum. Saçlarımı kuruttum ama toplamadım. Zaten o kadar dalgalıydılar ki kendi kendine şekil aldılar. Hafif bir makyaj yapıp yalın ayak aşağı indim. Baran'ı yemek masasının yanında buz kovağını doldururken buldum. Arkasından yaklaşıp bir elimi beline sararak yanına geçtim.

"Ben geldim hayatım."

Kaşlarını çatarak bana bakınca "Yine ne oldu?" diye sordum gülümseyerek.

"Banyonun kapısını kilitlemişsin," diye huysuzca söylendi. Ah tabii ya doğru tahmin etmiştim, her zamanki gibi Baran laf dinlemeyecekti.

"İyi ki de kilitlemişim, demek ki sen de söylediklerimi pek ciddiye almamışsın hayatım."

Asık suratıyla durup hiç cevap vermedi. Tam ona suratını asmamasını söyleyecekken kapı çaldı. Yanağına hızlı bir öpücük bırakıp koşarak kapıyı açmaya gittim. Kemal ve Didem gelmişti.

Kapıyı açar açmaz Didem'e sarıldım. Birbirimize sımsıkı sarıldık. Biliyordum ki o gün beni öyle gördükten sonra meraktan ölmüştü. Telefonda konuşmuş, ona iyi olduğumu söylemiştim ama tabii ki bu ona yeterli gelmemişti. Kemal'e de sarılıp yanaklarından öptükten sonra ikisini de içeri davet ettim. Salona girip masayı görünce Didem bana çatık kaşlarla baktı.

"Seni onca yıldır tanıyorum, bu kadar marifetli olduğuna görmek için Baran'a mı ihtiyacımız varmış?"

Tabii ki Baran bunun altında kalmadı.

"Ne o cadı, kıskandın mı?"

Didem "Senin neyini kıskanayım ben be, egosu tavan yapmış manyak," diye gülüp devam etti.

"Siz kadınların benim egomla ne alıp veremediğiniz var, anlamış değilim."

"Sana benden bir tavsiye," diye söze girdi Didem. "Bir kadın sana bir şey söylüyorsa muhtemelen haklıdır ama siz kas kafalar anlamıyorsunuzdur. Ama eğer birden fazla kadın sana aynı şeyi söylüyorsa bir yerlere not alsanız iyi olur. Egon tavan yapmış diyorsak demek ki doğru."

İkimiz de gülmeye başlayınca Kemal ve Baran birbirlerine bakıp kendi kendilerine bir şeyler söylenip koltuklara oturdular.

Baran "Ben sizinle tek başıma baş edemem," derken Kemal'i işaret edip "Bu kılıbıktan da fayda yok zaten," deyince kahkahama engel olamadım.

Kemal, Baran'a dönüp "Beni karıştıрма abicim, karımı karşıma alamam valla," deyince hepimiz gülmeye başladık.

"Adam haklı. Gece sen koynuna alıp yatacaksan Baran Bey, buyurun hodri meydan," diye söze girdi Didem.

Baran suratını buruşturup "Yok ben almayayım, ben koynumdakinden çok memnunum," dediğinde kızarmama engel olamadım.

Didem bir bana bir Baran'a bakıp "Kesin gece rüyama falan gireceksiniz, lütfen yatak muhabbetinizi kendinize saklayın," dedi.

Baran ona cevap vermeye hazırlanırken kapı çaldı. Gözlerim hemen Baran'a kaydı. Kız kardeşi gelmişti ve ben aşırı heyecanlıydım. Baran elini bana doğru uzatınca uzanıp sıcacık avucunun içine bıraktım elimi. Beraber kapıya doğru ilerlerken hafifçe elimi sıkıp bıraktı. Kapıyı açtığı anda şaşırsam da kendimi toparladım. Hiç onun kadar güzel bir kız gördüğümü sanmıyordum ve Beren resmen Baran'ın kadın versiyonuydu. Aynı saç ve göz rengi, çıkık elmacık kemikleri vardı. Baran'dan tek farkı burnunun minicik olmasıydı ki bana göre Baran'ın burnu bile bir erkek için fazla düzgün ve güzeldi. Aval aval bakmaktan kendimi çabuk toparlamış olmayı, kızın ona dik dik baktığımı fark etmemiş olmasını diledim.

Baran'ın boynuna sarılırken istemeden de olsa gülümsedim. O kadar neşeliydi ki daha kapıda görür görmez anlıyordunuz. Baran'ın yanağından sesli bir öpücük çaldı.

“Yine kayıplara karıştın, annemle babam çıldırmak üzere haberin olsun abi. Ayrıca Ela ile onlardan önce tanıştığım için beni kıskanıyorlar, farkındayım ama belli etmemeye çalışıyorlar. Ayrıca sen neden beni hiç aramıyorsun? Yurt dışına gidince özlersen ama...” Baran eliyle ağzını kapatıp kardeşini susturdu. Tanrım ne kadar çok konuşuyordu böyle. Ama nedense bu benim çok hoşuma gitmişti.

“Beren bir nefes al Allah aşkına, daha kapıdan bile girmedin kızım ya.”

Beren gözlerini devirerek abisine baktı. Sonra onu kenara iterek beni görmeye çalıştı.

“Abi çekil şuaradan Allah aşkına, kocaman cüssenle geçtin önüne Ela’yı göremiyorum.” Bu sefer sesli gülmüştüm, engel olamadım kendime. Bu kız gerçekten cıvı cıvıldı.

Bana baktığında gülümsüyordum, onun karşısında gülümsemeden durmak imkânsız gibiydi. Beni görünce donup kaldı. Bir an ne olduğunu anlamaya çalıştım ama yüzündeki ifade şaşkın gibiydi ve benim ne düşündüğümü anlamam mümkün değildi. Abisine bakarak “Yok artık abi,” deyince Baran’ın yüzündeki şaşkınlığa şahit oldum.

“Ne? Ne oldu kızım?” diye telaşla sordu Baran.

Saratına yavaşça yayılan kocaman gülümsemeyle abisinin tıpkısının aynısı olan dişlerini gösterdi. Abisinin omzuna bir tane patlatığında daha da şaşırdım.

“Bu sefer bulmuşsun valla, sen nasıl tavladın bu kızı Allah aşkına abi ya?” derken ne olduğunu anlamadan gelip bana sarıldı. Şaşkın gözlerim Baran’ın kollarıyla buluştu. Samimi sarılmasına karşılık verdim. Tanışma faslı bu kadar uzun sürünce Didem ve Kemal de kapıya geldi.

Kemal arkamdan neşeli sesiyle “Kız bücür, gel bakayım buraya. Yine çenenle abini bezdirdin değil mi?” dedi. Beren benden

ayrılıp Kemal'in kollarına zıplarken Didem de benim gibi şaşkın gözlerle izledi olanları.

Ayaküstü biraz daha konuşup sonunda masaya geçmeyi başardık. Yemek yerken Beren hiç susmadı ama nedense hepimiz bu durumdan hoşnutuk.

Eğlenceli geçen yemeğin ardından sıra tatlıdaydı. Son tabakları da mutfaka bırakıp elimde kocaman pastayla içeri girdim.

"Evet, kim pasta istiyor bakalım?"

"O pasta benim zannediyordum," diye homurdandı Baran.

"Yok artık hayatım, bütün pastayı mı yiyeceksin sanki. Hem ben sana bir daha yaparım merak etme." Söylediklerimin hoşuna gittiğini belli eden gülümsemeyle karşılık verdi.

Pastaları kesip servis yaptım. Beren ilk çatalını aldıktan sonra beğendiğini belli eden mırıltıdanmaların arasında konuştu.

"Ela sen harikasin, lütfen kalan pastayı eve götüreyim. Sen abime yaparsın nasıl olsa."

Gülümseyerek başımı salladım. Biraz sessizlik oldu derken Beren yine konuşmaya başladı.

"Annemler seni çok merak ediyor Ela. Abimin yine kendine bir oyuncak bebek falan bulduğunu düşünüyorlardı ki seni görünce öyle olmadığını anladım. Sonunda abimden umudumuzu kesmiştik, çünkü bir erkek ancak bu kadar zevksiz olur diye karalar bağlayacakken, sayende artık umudumuz var. Ve unutmadan, annem kesinlikle bir resminizi istiyor," derken ben daha ne olduğunu anlamdan yanımda bana sırtlanmış oturan Baran'la ikimizin resmini çekti.

Didem'le bir an birbirimize bakıp kahkaha atmaya başladık. Bu kız aynı Didem gibiydi ve ben nedense etrafıma mıknatıs gibi böyle tipleri çekiyordum. Sonra bir şey oldu. Beren "Aslında abime de hak vermiyor değildik, Aslı ile olanlardan sonra..." Daha

cümlesini bitiremeden Baran yanında "Beren!" diye öyle bir kökredi ki korkudan elimdeki çatal gürültüyle tabağıma düştü.

Ne olmuştu şimdi böyle, Aslı da kimdi? Hem ayrıca Baran neden bu kadar sinirlenmişti? Herkes bir anda sessizleşti. Kemal ve Didem'e baktım, ikisi de bana bakmadılar. Bir şeyler dönüyordu ve bu ortada dolaşan şey her ne ise, benim dışımda hepsi biliyordu. Kafamda dönen bin tane senaryo vardı ve hiçbirisi ağzımı açıp tek kelime etmiyordu. Birisi de beni aydınlatmayı düşünmüş gibi de durmuyordu.

Yemeğin başında olduğu gibi Beren önce konuştu. "Şey ben gitsem iyi olur, he unutmadan annem ve babam yarın sizi davet etmemi söyledi. Hepinizi -derken gözleri üzerimizde gezindi- öğlen gelerseniz daha fazla vakit geçirebilirmişiz. Aynen böyle söyledi, ben iletiyorum sadece." Kimseden ses çıkmayınca kendimi cevap vermek zorunda hissettim. "Tabii ki geliriz," derken Didem'e baktım. "Değil mi Didem?" diye ondan da onay istedim.

İsmi söylediğimde kendine gelmiş gibi "Ha evet tabii, tabii ki gideriz," diye bir şeyler geveledi ağzında.

Beren'i yolcu ettik. Camdan Baran'ın kardeşini arabasına kadar geçirmesini izledim. Orada da bir şeyler konuşuyorlardı. Baran'ın kızgın olduğu her halinden belliyken, Beren üzgündü. Araba hareket edip gidince içeri girdim. Kemal ve Didem gitmek için hareketlenmişlerdi.

"Siz ikiniz, aklınızdan bile geçirmeyin. Neler dönüyor hemen anlatacaksınız. Aslı kim, öncelikle bununla başlayın ve sıkılmıyorsunuz demeye kalkmayın." İkisi de birbirine baktı.

"Hey, ikiniz de bana bakın lütfen. Size bir soru sordum." Kemal söze girdi.

"Bunu biz değil, Baran anlatmalı Ela. Geldiğinde ona sor lütfen."

Neler döndüyordu burada böyle, aklımdan saçma sapan şeyler geçiyordu ama hiçbiri bana bir şey söylemiyordu, Baran tam da ben sinirden kudurmak üzereyken içeri girdi.

"Evet, esas oğlan da geldiğine göre artık biri bana neler döndüğünü açıklayabilir mi?"

Kemal ve Didem sessizce beklerken Baran sessizliği bozdu.

"Konuşacak bir şey yok."

Şoka girmiş gibi ona baktım. Ne diyordu bu adam böyle!

"Ne demek konuşacak bir şey yok, sen benimle dalga mı geçiyorsun be adam! Aslı kim bilmek istiyorum ayrıca adını duyar duymaz neden yanımda kardeşine kükreyerek bağırıldığını da merak ediyorum."

"Ela şansını zorlama, konuşacak bir şey yok. Beren her zamanki gibi onu ilgilendirmeyen konular hakkında boşboğazlık etti, o kadar."

Bu adam ciddi miydi, ya da gerçekten benimle dalga geçiyor olmalıydı. Didem yerinde huzursuzca kıpırdanıyordu, bir Kemal'e bir Baran'a kayıyordu gözleri. Üstüne gideceğim kişiyi anında buldum.

"Didem sen biliyorsun, hemen bana ne olup bittiğini anlatmanı istiyorum." Sanki ben bir şey söylememişim gibi Baran'a baktı.

"Öğrenene kadar durmayacak, en iyisi senin anlatman Baran."

Kahretsin, kesin kötü bir şey vardı. Baran'ın hayatında başka birinin olduğunu düşünmeden duramıyordum. Kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı ama kulaklarım onları işitmiyor gibiydi. Sadece Didem'in sen anlatmazsan ben anlatırım dediğini duydum.

Baran'a baktım, hiç konuşacak gibi durmuyordu. Didem bir anda pat diye söze girdi.

“Aşlı, Kemal ve Baran yurt dışında okurken Baran’ın sevgilisiymiş. Baran evlenme teklifi edecekmiş ama kızı en yakın arkadaşıyla yakalamış. Aşık olduğu kızı öyle görünce de o zamanki sevgi dolu Baran gidip yerine şimdiki öküz gelmiş ama ta ki sana kadar.”

Kulaklarım uğuldadı, nefes alıyor muydum bilmiyorum ama kendi ağır soluğum dışında başka bir şey duymuyordum. Didem konuşuyor, bir şeyler anlatıyordu ama beynim hiçbirini algılayamadı. Kemal ve Baran’ın şok olmuş bir ifadeyle Didem’e baktığını hayal meyal hatırlıyorum.

Aklımda dönüp duran sadece üç kelime vardı, âşık olduğu kız. Ben de bir zamanlar Tarık’a âşık olduğumu zannediyordum ama bunu ona anlatmıştım. Fakat onunki başka bir şeydi, eğer o kıza gerçekten âşık olmasaydı bu denli değişir miydi bir insan, istelik evlilik demişti Didem. Bu gerçek olamaz, kesin bir yerde kabus falan görüyordum.

Bana yalan söylemişti. Onunla birlikte olmadan önce sorduşumda daha önce kimseye âşık olmadığını, ona bunları bir tek benim hissettirdiğimi söylemişti. Ona sormuştum, eğer o zaman anlatsaydı anlardım çünkü lanet olsun ben sormuştum.

Bana neden anlatmamıştı ki, neden bana yalan söylemişti. Aklıma gelen şeyle tüm vücudum uyuştı. Ah tabii ya, biz o gece beraber olmuştuk. Bizim için, benim için ilk gecemdi. Onunla ilk gecemizdi. Bana bunun için mi yalan söylemişti. Nasıl bu kadar salak olabilmıştım ki. Onun gibi bir adamın tek âşık olduğu kız olduğumu nasıl düşünmüştüm. Baran’ın “Ela,” diyen sesini duyuyordum ama o kadar derinden geliyormuş hissi veriyordu ki.

Lanet olsun, işte yine midem bulanıyordu. Kendimi ileri bir adım atmaya zorlayarak yürüdüm. Banyoya girerken arkamdan geldiklerini duyuyordum ama umurumda değildi. Midem de ne

var ne yok boşaltırken, aklıma bir bir doldu bu olanlar. Yaşadığımız her şey yalan mıydı? Amacı sadece benimle yatmak mıydı Baran'ın? Hayır, buna inanmak istemiyordum, eğer öyle olsaydı bu kadar süre beni neden yanında tutsun ki? Peki, neden? Neden o zaman bana yalan söylemişti?

Ellerimi ve yüzümü yıkayıp banyodan çıktım. Anında üç çift endişeli gözle karşı karşıya geldim. Baran'ın kılere bakamıyordum ya da bakmak istemiyordum, bilmiyorum.

Tam o sırada telefonum çaldı. Lanet olsun kimdi ki bu saatte? Bakmamayı düşünsem de annemlerin olabileceği aklıma gelince yanlarından geçip telefonumu aldım. Ekranda Berk'in ismini görünce bir an şaşırsam da telefonu açtım.

"Efendim," derken boğazımı temizledim. Daha kusallı iki dakika olmuştu, sesimin düzelmesini nasıl bekliyorsam.

"Ela sen iyi misin, sesin kötü geliyor."

"Evet, iyim teşekkür ederim, sadece biraz üşütmüşüm. Bir şey mi oldu bu saatte?" Bir an duraksayıp devam etti.

"Şey, aslında sabah arayacaktım ama babam çok ısrar etti." Telefonda gülümsediğini hissediyordum. "Babam artık işleri tamamen bana bırakmaya karar verdi ve seni de burada istiyor. Yani işinin başına geçmen gerek, artık evde çalışmanı istemiyoruz Ela." Ah, bu şu anda olmak zorunda mıydı?

"Ben şu an buna cevap veremem, gerçekten hiç uygun bir zaman değil."

"Pekâlâ, yarın ofise gel konuşalım, olur mu?"

Bana bakan meraklı gözleri görmezden gelip "Tamam, yarın sabah gelirim uygunsanız," dedim.

"Tamam, sabah bekliyorum. İyi geceler Ela."

"İyi geceler," deyip kapattım.

Baran telefonu kapatır kapatmaz konuştu. Sert sesi sorguluyordu.

Aşk Bağları

"Bu saatte ne istiyor bu adam senden?" Ciddi miydi bu adam gerçekten, karşıma geçmiş bir de bana hesap mı soruyordu bu durumda?!

"Sen benimle kafa mı buluyorsun be, utanmadan bana bir de hesap sorduğuna inanamıyorum," diye bağırdım. Benden böyle bir çıkış beklemeyen Kemal ve Didem şaşkındı.

Didem "Ela bence bir Baran'ı dinlemeli..." Sözünü bitirmesine izin vermedim. "Ondan gelecek hiçbir açıklamayı duymak istemiyorum. Zamanında ona sorduğum zaman bana anlatma şansı vardı ama kendisi yalan söylemeyi tercih etti."

Baran "Ela saçmalıyorsun," diye bana çıkıştı.

Onu ya da diğerlerini dinlemedim. Dinleyecek durumda değildim. Yanlarından geçip giderken konuştum.

"Ben yatıyorum, yarın sabah erkenden Berk'le görüşmeye gideceğim, -buna sinir olacağını bildiğimden Berk demiştim- sanırım artık ev yerine ofiste çalışacağım," derken misafir odasına doğru ilerledim. Baran kolumdan tutup hızla kendine çevirdiği anda kolumu elinden aniden kurtardım ve bir an başım döndü. Gözlerim ağır ağır kararırken son duyduğum sinirli ses yine ona aitti.

"Asla böyle bir şey olmayacak," diyordu. Benim ise tek düşündüğüm, yavaş yavaş gözlerimin karardığıydı.

Ona deli gibi kızgın olmama rağmen kendimi o huzursuz bıçlığe bırakmadan önce uzanıp sıkıca kollarına tutundum ve dudaklarımdan sadece onun ismi dökülürken, yine ona sığındım. "Baran..."

Endokuzuncu Bölüm

Beni kendime getiren şey, yine o lanet mide bulantısı olmuştu. Nerede olduğumu anlamaya çalışırken, gözlerimi açmaya zorladım. Yattığım yerden yavaşça doğrulurken arabada olduğumuzu fark ettim.

Nasıl gelmiştim ben bu arabaya, asıl sorun ben neden bayılmıştım. Koltukta tamamen dik oturabileceğim şekilde doğrulup sırtımı yasladım. Aynada beni izleyen telaşlı gözlerin farkındaydım ama şu an gerçekten umurumda değildi. Gözlerimi sımsıkı yumup mide bulantımı biraz hafifletmeye çalıştım. Halsiz dudaklarımı oynatmak bile zor gelmişti şu anda.

"Nereye gidiyoruz?"

Sanki ben ona soru sormamışım gibi endişeli sesiyle "Gözüm iyi misin?" dedi.

"Evet, iyiyim. Sadece hemen eve gitmek istiyorum."

Başım o kadar ağır geliyordu ki. Kendimi çok halsiz hissediyordum. Östelik arabanın sarsılması da mideme hiç yardımcı olmuyordu.

"Birazdan hastaneye varınız. Sen sadece dinlen olur mu?" derken sesi olabildiği kadar sakindi. Endişeliydi, beni merak ediyordu ama ağzını açıp bir şeyler söylememesi gerektiğinin de farkında olacak kadar akıllıydı. Konuşması gereken zaman gelmiş çok olmuştu.

"Hastaneye falan gitmek istemiyorum. Beni hemen eve götür Baran."

Aynada gözlerimiz buluştu. Kızgınlık ve şaşkınlık bir arada bana bakarken sesi sert, aynı zamanda emir verir gibiydi. Dediğini yaptırmaya alışık olan beyefendinin bu sefer sözünü dinleyecek değildim.

"Bu inat edebileceğin bir konu değil Ela, çocuk gibi davranmayı bir süre kesersen sevinirim." Çocuk gibi davranıyordum yani, öyle mi? Kibirli öküz... Her şeyin en doğrusunu bildiğini zannediyordu ama çok yanılıyordu. Çocukluk yapmak nasıl oluyormuş gösterecektim ona.

"Hemen bu lanet arabayı geri döndürüp beni eve götürmezsen eğer, yemin ederim ne olacağını umursamadan şu arabadan inerim. Durup durmaman da umurumda olmaz."

Elimi kapının koluna koydum, aynadan bana bakan sinirli bakışlarına gözlerimi kaçırmadan karşılık verdim. Beni ciddiye almaması daha fazla sinirlenmeme sebep oldu. Bir an gelen cesaretle kapının koluna asılınca, ağzından kaçırdığı küfür eşliğinde ani bir frenle arabayı durdurdu.

"Sen aklını mı kaçırdın? Nasıl biri hareket eden arabanın kapısını açmaya kalkar ki?" diye sinirle bağırırken, koltuğunda arkasını dönmüş bana bakıyordu.

Aynı şekilde ona bağırdım.

“Nasıl biri yapar sana anlatayım mı? Sevdığı adamın yalanı olduğunu öğrenen biri, bunun aksine ikna olmak için bir açıklama bile alamayan biri. Sadece yatağa atmak için kandırıldığını öğrenen biri. Oldu mu, açıklamam senin için yeterli mi?”

“Ela bak...” diye söze başladı ama elimi kaldırıp onu dururdum. “Hiçbir açıklama duymak istemiyorum. Bana anlatacağın bir sürü zamanın vardı, sana kendim bile sormuştum. Sen susmayı, bu konu hakkında konuşmamayı bile tercih edebilirdin ama yalan söylemeyi tercih ettin. Üstelik Beren ağzından kaçırmasa da anlatacağın yoktu. Açıklama zamanın çoktan geçti. Şimdi sabrımı daha da zorlama ve beni eve götür lütfen.”

Hiçbir şey söylemedi, önüne dönerken telefonu çıkarıp birini aradı.

“Kemal eve dönüyoruz, Ela hastaneye gitmek istemiyor.” Bir süre karşı tarafı dinleyip “Ben ikna edemiyorum,” diye sıkıntıyla konuştu. Eve dönüş yolu sessiz geçti. Hâlâ biraz midem bulanıyordu fakat dayanılmayacak gibi değildi. Eve varıp arabaya garaja soktuğunda önce kendisi indi, hemen gelip benim kapımı açıp yardım etmek için elini uzattı ama tüm dürtülerime karşı koyup eli yerine kapıdan destek alıp arabadan çıktım. Birkaç adım attım ama o kadar halsizdim ki bir an durup dinlenme ihtiyacına karşı koyamadım. Baran hemen yanıma gelip bir elini belime sıkıca sardı. Ondaki uzaklaşmak istedim ama sanki haftalardır ona yakın değilmişim gibi dokunmayı o kadar özlemiştim ki, elini itmedim. Ama bu bir şeyler söylemeyeceğim anlamına da gelmiyordu.

“Bana dokunmanı istemiyorum Baran,” diye fısıldadım. Nasıl da yalan söylüyordum...

“Biliyorum güzelim, sadece eve kadar yardım edeceğim. Söz veriyorum,” dedi.

Söylerken sesindeki isteksizlik o kadar netti ki, bunu istemiyordu ama benim isteklerime hoşuna gitmese de saygı duymaya çalışıyordu. Evin kapısına kadar sessizce yürüdük. Resmen acı çekiyordum, bana o kadar yakındı ki yürüdükçe omzum ona değiyor, hareket etikçe boynundan gelen erkeksi kokusunu soluyordum. Gözlerimi kapatıp onu derin derin koklayacağım şekilde boynuna sığınmayı o kadar istiyordum ki. Ama o kapıyı açarken sadece derin bir nefes almakla yetinebildim.

Anahtarlarını cebinden çıkarıp kapıyı açtı. Geçmem için kenara çekilip tekrar bana destek oldu. Kapıdan içeri adım atmıştım ki Didem ve Kemal'i ayakta dikilirken gördüm. Gitmeyeceklerini tahmin etmiştim zaten, ikisine de o kadar kızgındım ki. Kemal'e biraz da olsa içimden hak vermeden edemiyordum, Baran onun arkadaşıydı sonuçta. Peki ama Didem...

Benden bu zamana kadar asla bir şey saklamamıştı üstelik böyle bir şeyi bildiği halde neden bana gelip bir şey anlatmamıştı ki. Didem telaşla yanıma gelip "Canım iyi misin, ödüm koptu sana bir şey oldu diye. Neden doktora gitmedin ki?" diye sordu. Her zamanki Didem, bir dakika bile ara vermeden her durumda konuşabilirdi. Yorgun, halsiz ve sinirliydim. Üstelik midem hâlâ bulanıyordu, o yüzden arkamı dönüp ortaya "İyiyim ben," dedim.

"Benim biraz dinlenmem lazım, kusura bakmayın," derken arkamı döndüm. Baran ve Didem aynı anda "Ben de seninle geleyim," diyerek öne atıldıklarında birbirlerine baktılar. Önce Didem'e dönüp "Ben iyiyim. Biraz yalnız kalmak istiyorum, daha sonra seni arayım," dedim. Tam itiraz edecekti ki Kemal'e doğru döndüm. "Didem'i de al, evinize gidin. Burada boşuna beklemenizin anlamı yok." Belki biraz kovuyor gibi olmuşum ama şu an bundan daha fazlası elimden gelmiyordu. Didem'in ne kadar

üzüldüğünü fark etmemek mümkün değildi. Ben de şu an üzgün-
düm, fazlasıyla da kırgın.

Ardından yanıma yaklaşmaya çalışan Baran'a döndüm. Onu
işaret ettim ama gözlerine bakmadım. Yüzümü omzunun üstün-
deki bir yere sabitledim.

"Ve sen, sakın yanıma bile yaklaşayım deme. Şu an seni ne
görmek ne de seninle konuşmak istiyorum." Ağzını açıp bir şey
söyleyecekken "Açıklama falan da duymak istemiyorum," diye
susturdum.

Aşağı kattaki misafir yatak odasına doğru ilerlerken Baran
arkamdan "Ela nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

"Daha ne kadar soru soracaksınız bana, bir an önce başla-
yın da bitsin artık." Sıkıntıyla alnımı ovaladım. Tekrar kusacak-
mışım gibi hissediyordum. "Beni biraz rahat bırak, sabah erken
kalkmam gerek. Şu an sinirli ve yorgunum. Sen de bunu hiç ko-
laylaştırmıyorsun."

Hiç sesini çıkarmadı, ben de beklemeden hızla odaya girdim.
Üzerimdekileri çıkarıp sadece amaşırlarımla kendimi serin oda-
daki yatağı bıraktım. Odada her şey tamam gibi gözükse de be-
nim büyük bir eksiğim vardı: Baran!

Onsuzluğu hissetmemek mümkün müydü ki zaten. Adam,
aldığım nefes olmuştu, içime nasıl işlediyse canımı yakması için
göz kırpması bile yeterliydi. Odanın serinliğı midemi biraz yatış-
tırdığı zaman başımı yastığı koyup düşündüm.

Onu, gözlerimi kapatıp sanki karşımdaymış gibi inceleyerek
düşündüm. Bir iki kapı uzağımdaydı ama sanki aramızda buzdan
duvarlar varmış gibi hissediyordum. Sımsıkı kapalı gözlerimin
önünde canlandı sanki bir anda. Kızgındım hem de çok, ondan
daha fazla da kırgındım bana yalan söylediğı için. Ama yine de
her şeye rağmen onu kaybedeceğimi düşündüğüm anda ölüyor-

muş gibi hissediyordum. Birisi boğazımı sıkıyormuş gibi nefes alamadığımı hissediyordum. Bir yolunu bulmak zorundaydık, onsuz olabileceğimi zannetmiyordum.

Onun simsiyah saçlarının aksine parlayan yeşil gözlerinin muhteşemliğini düşündüm. O dokunmaya bayıldığım saçlara bir daha dokunamayacağımı, bir daha o gözlere dalıp kaybolmamacak olmanın düşüncesi bile mahvediyordu beni. Bu huzursuzluk düşüncelerimde bile beni yakıp kül ediyorsa, gerçeğine nasıl olur da dayanabilirdim. Sanki yanımdaymış gibi titreyen elimi uzatıp o yakışıklı yüzüne dokundum. Ben ona dokununca yanağımı elimle bastırıp "Beni bırakma," diye fısıldadı. Nefesi yüzüme vurdu.

Karşımda duran adamın sesindeki çaresizliği elimle tutacak gibi hissettim. Ona sokulmak, dokunmak, kokusuna muhtaçmış gibi içime çekmek, seni seviyorum derken hiç durmadan deli gibi öpmek istiyordum ama neden sanki bir el kalbimi sıkıyormuş gibi hissediyordum ki? Ona bakıp "Baran," diye fısıldadım.

"Buradayım güzelim, seni asla bırakmam Ela! Lütfen sen de benden vazgeçme. Bizden vazgeçme!"

Gözlerim bir anda açıldı. Yerimden hızla doğrulmaya çalıştığım anda, aniden olduğum yerde tutulduğumu fark ettim. Nefes nefeseydim. Ellerim istemsizce yanaklarıma kaydı, hissettiğim ıslaklıkla irkildim. Ne zaman uyumuştum ben üstelik ne zamandan beri uykumda ağlar olmuştum. Duyduğum, hissettiğim her şeyin gerçek olduğu bir anda dank etti. Her şey gerçektir, rüya değildi... Baran burada, yanımda bana endişeli gözlerle bakıyordu.

Dayanamadım, saatler içinde gözüme çökmüş gibi gözükene adama nasıl kıyabilirdim ki ben. Saatlerdir deli gibi yapmak için çıldırdığım şeyi yapıp boynuna sokuldum. O kadar çok içime çektim ki kokusunu, bir yerde hapsedebilmeyi diledim. Ona sarılınca sanki uzun zamandır ilk defa nefes alıyormuş gibi tuttuğu

soluğunu bıraktı. Saçlarıma öpücük kondururken beni yatağa yanına çekti.

“Özür dilerim, sana daha önce anlatmadığım için özür dilerim.”

“Neden, neden bana yalan söyledin? Bunu düşündükçe canım acıyor Baran, sen... sen beni sevmiyormuşsun gibi hissediyorum. Bunu düşünmek beni mahvediyor.” Akmaya hazır gözyaşlarım hemen kendini gösterdi. Aniden yerinde doğrulup beni ona bakacak şekilde oturttu.

“Bak Ela, gözlerime bak ve bana orada senden başka, sana olan aşkımdan başka bir şey görüp görmediğini söyle. İyice bak ki, en derinlerde seni kaybetmekten ödü patlayan o adamı gör.”

Ona bakarken gözyaşlarım hiç durmadan akıyordu yanaklarımdan. Her zaman hiç beklemediğim anlarda bana o kadar güzel şeyler söylüyordu ki. Sessizce sadece onu izledim. Telaştan gözlerinin yeşili koyulaşmıştı. Gülmeden bile belirgin olan gamzesinin çukuruna takıldı gözlerim. Aklıma dolan gülümseyişi içimi ısıttı. Onun gülüşü tüm çıkış yollarımı bir anda kapatan kilit gibiydi.

“Sana söylemeliydim, biliyorum ama asla yalan söylemedim Ela.”

Ona itiraz etmek için ağzımı açtım ama sert sesiyle uyardı. “Beni dinle.”

“Sana söylemedim çünkü seni ilk gördüğüm andan beri biliyordum ki sana âşıktım. İnkâr etmenin, karşı koymamın hiçbir anlamı olmadığını içten içe bilmeme rağmen yine de denedim. Sana âşık olmadığımı, sadece geçici bir şey olduğunu defalarca bey-nime girsin diye tekrar ettim ama neyi unuttum biliyor musun?”

“Neyi” diye sordum cılız çıkan sesimle. Elimi alıp hızla atan kalbinin üzerine bastırdı.

Aşk Bağları

"Buraya laf anlatmayı unuttum güzelim, beynimle o kadar meşguldüm ki kalbim çoktan kendini sana kaptırmıştı bile. Bu yüzden bana hiç âşık olup olmadığımı sorduğunda sana hayır dedim. Çünkü ben senin için hissettiğim şeyleri bu güne kadar hiç kimse için hissetmedim. Bana neden Aslı'yı anlatmadın diye sorarsan eğer gerek var mıydı Ela sence? Hayatımın belli bir kısmında bana acı çektiren, kadınlara olan inancımı yitirmeme sebep olan birini seninle arama sokmama gerek var mıydı aşkım?" Bir kalp atımı kadar durdu ve devam etti. "Şimdi bana deme ki âşık olmasan bu kadar acı çeker miydin, bu kadar değişir miydin diye ama inan seninle yaşadığım şey aşksa eğer o zaman sana yemin ederim bunları hissetmiyordum. Belki de o an yaşadığım şey gözüme aşk gibi gözüküyordu ama şimdi anlıyorum, aşk sensin. Sen her şeysin. Ne olursa olsun, benden nefret de etsen bundan asla şüphe duyma Ela."

Ondan nefret etmek mi? Bir anda fark ettim, o bana ne yaparsa ondan asla nefret edebileceğimi düşünemiyordum.

"Senden asla nefret etmem," diye mırıldandım dudaklarına doğru eğilirken. Ben daha yaklaşılmaya başlamışken bir anda atılıp dudaklarıma yapıştı. Öpüşü o kadar tutku ve özlem doluydu ki, bunu tüm bedenimde hissettim. Sert değildi ama aceleciydi. Sakin olamıyordu, tıpkı benim gibi. Özlemişti, ben de özlemiştim. Hem de çok...

İkimiz de bir an geri çekildiğimizde birbirimize baktık. Ben nefes almaya çalışırken ismimi fısıldadı. Adımı öyle bir seslenişti vardı ki heyecanlanan kalbim ona yakın olmaya dayanamıyordu. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçip beni kendine doğru çekti, sımsıkı sarılırken aşk dolu sesiyle "Güzelim," diye fısıldadı kulağıma. "Biliyorum seni çok üzdüm, ama ne olur beni affet, sana acı veren kişinin ben olduğumu bilmek öldürüyor beni."

Bana sımsıkı sarılırken yatağa uzandık. Onun sıcak nefesini hissederek uyumak huzurun en güzeliydi. Yanımdayken bile özlediğim bu adamdan nasıl kopabilirdim ki ben...

Sabah gözümüne giren güneş ışığıyla uyandım. Halsiz ve bitkindim ama yine de derin nefes aldığımında üzerime sinen o kokuyu soludum ya, işte bu her şeyi silip atmama yeterdi. Yanımda olmadığımı daha uyanır uyanmaz anlamıştım. Dün gecenin üzerine acaba daha konuşmamız gereken şeyler var mı diye düşünürken aklıma gelen şeyle yerimden fırladım. Telaş içinde bir ileri bir geri odada dolanırken Baran girdi içeri.

"Baran saat kaç?"

Elindeki tepsiyle bana bakarken gülümseyerek "Sakin ol hayatım, saat daha yedi bile değil, ne bu telaş?" dedi. Saati duyar duymaz rahatlayıp yatağa oturdum. Kahvaltı tepsisini yanıma bırakıp diğer taraftan sehpayı önüme getirip tepsidekileri yerleştirdi. Bu haline bayılıyordum, benimle ilgilendiği zaman içten içe eriyordum resmen.

"Baran neden uğraştın ki, ben zaten..."

"Neden, beğenmedin mi hayatım?" Sesi kargın çıkmıştı. Çenemi tutamadığıma pişman oldum anında. Ellerimi yanaklarına koyup bir zamanlar bana yaptığını yaptım. Dudaklarına uzun bir öpücük kondurup "Şimdi daha iyi bir günaydın oldu," deyip gülümsedim. "Ayrıca kahvaltı için de çok teşekkür ederim hayatım ama biliyorsun ki iş için gitmem gerek." Cümlem biter bitmez kaşlarını çatı.

"Ela bugün Pazar, ne iş görüşmesinden bahsediyorsun?" Gerçekten de Pazar'dı, acaba ben mi yanlış anlamıştım?

"Evet, haklı olabilirsin, belki de ben yanlış anladım ya da Berk günleri karıştırdı. Neyse hadi kahvaltımızı edelim, ben bir mesaj atarım."

Aşk Bağları

Sessizce kahvaltı ederken arada yan gözle onu izliyordum. Odada nefeslerimiz dışında çıt çıkmıyordu ve zaman geçtikçe sınırlarım bozulmaya başlamıştı. Pekâlâ, bu kadarı da fazlaydı. Çatalı gürültüyle tabağıma bırakınca başını kaldırıp soran gözlerle bana baktı.

"Neyin var Allah aşkına Baran, sabah şu kapıdan girdiğinde nasıldın şu andaki haline bak bir de."

"O adamın yanında çalışmanı istemiyorum," diye söylendi bir anda.

"Sen ciddi misin, adamı tanımıyorsun bile."

"Tanımam da gerekmiyor, çok istiyorsan gelip benim yanımda çalış. Nasıl olsa mimarsın, benim şirketimden daha uygun bir yer olabileceğini zannetmiyorum." Bunu bana ciddi ciddi söylüyordum. Emin olmak için "Sen ciddi misin?" diye sordum." Başıyla onaylayınca yerimden fırladım.

"Ah Baran sen iyice saçmaladın, üstelik bu saçmalamaların beni çileden çıkarmaktan başka bir şeye de yaramıyor."

Gerçekten söyledikleri çok normalmiş gibi bana şaşkınca baktı. "Ne söyledim ki ben şimdi?" dediği anda arkamı dönüp odadan çıktım. Bazen bu adamın odunluklarına alışabilecek miydim, merak ediyordum. Bir an tanıdığım en kibar, en centilmen adamken anında tam bir öküz ve odun olabiliyordu.

Telefonumu almak için odaya geldiğimde Baran yoktu. Berk'e mesaj atmak için telefonu elime aldığımda ondan gelen mesajı gördüm. Gerçekten de günleri karıştırmıştı ve beni pazar-tesi beklediğini yazmıştı.

"Kahretsin!" diye bağırdım aniden. Baran yakınlarda olacak ki bemen içeri daldı telaşla. "Ne, ne oldu?" diye etrafına bakınca kendime engel olamayıp bu haline güldüm. Adam beni iyice denge-siz yapmıştı. İki dakika önce sinirden kudururken şimdi şu haline bakınca kendimi delirmiş gibi hissediyordum.

"Aklımı oynattım Ela, bir şey oldu zannettim. Niye bağırdın, ayrıca neye gülüyorsun sen?"

"Sana gülüyorum tabii ki."

"Bana mı, neden bana gülüyorsun?"

"Çünkü o kadar şapşalsın ki. Ama ben bu telaşlı, şaşkın hallerine bile bayılıyorum."

"İyi bir şey söyler gibi konuşuyorsun ama neden ben bana hakaret ettiğini hissediyorum?"

"Hiç öyle bir şey yapar mıyım hayatım?" derken gidip kollarını beline doladım.

"Neden bağırdın az önce?" Ah, evet o mesele! "Şey, anneler bizi beklemiyor mu?" diye sordum çekinerek.

"Evet ama ben gitmek istemediğini düşünmüştüm, o yüzden arayıp gelemeyeceğimizi haber verecektim birazdan."

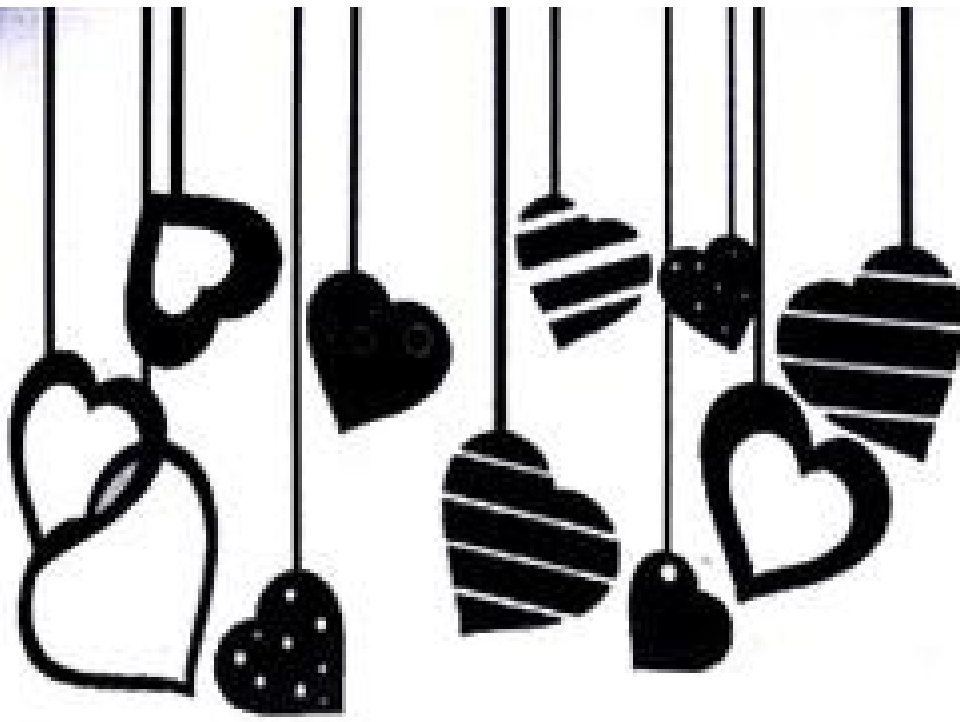
"Hayır, böyle bir şey yapma. İyiyim ben, gideriz, tabii senin için de uygunsa."

Gözlerime sanki bir şeyler arar gibi baktı. "Sen istiyorsan eğer, emin misin?"

"Evet, eminim," dedim kendimden emin çıkmayan sesimle.

"O zaman ben Kemal'i arayayım, sen de hazırlanmaya başla. Yol biraz uzun." Başımınla onayladım. Baran odadan çıktığında koltuğa oturdum. Eğer bu işin altında da kalkarsam, kesinlikle kurban falan kesecektim...

Yirminci Bölüm

*A*nnemleri arayıp geleceğimizi haber verdiğimde, neredeyse telefondan fırlayacaklarını hissetmiştim. Şu anda annem kesin deli gibi etrafındakilere emir vermeye başlamıştı, gözümde canlandırabiliyordum. Ela'nın ailemin yanında rahat etmesini her şeyden çok istiyordum ama annem gibi meraklı bir kadın varken bunu istemenin yanından bile geçebileceğimi zannetmiyordum.

Arabada ilerlerken Ela oldukça sessizdi. Kemal ve Didem kendi arabalarıyla arkamızdan takip ediyorlardı. Sessizce ilerlediğimiz yolda aklımda sadece Berk denen o adam vardı. Nereden çıkmıştı ki şimdi bu iş mevzusu. Adam nasıl bir tipti onu bile bilmiyordum ama Ela alev almak üzere olan bir barut gibiydi bu konuda. Bir şey söylediğim anda üzerime fena patlayacaktı ve ben de bu sefer altından kalkamayacaktım.

Kafamı bu konudan uzak tutmayı başarmak zorundaydım. Şu anda en son istediğim şey, aramızda bir sorun daha çıkmıyordu. Dün olanları düşündükçe bir çift el kalbimi sıkıyormuş gibi hissediyordum. Onun kollarına bayıldığı anı hatırladıkça canım acıyordu. Eğer bir gün bu kızı kaybedersem, biliyordum ki dayanamazdım. Buna rağmen nasıl bu kadar aptal davranabiliyordum ki.

Bu kızı hayatımın odak noktasına, tam ortasına yerleştirmiştim. Dün gece benden ayrı uyumaya karar verdiği anda hissettiğim kırgınlığı, daha önce başıma gelen hiçbir şey de hissetmemiştim. Ondan ayrı uyumak, onsuz vakit geçirmek benim için o kadar anlamsızlaşmıştı ki artık onu kaybedersem bomboş kalacakmışım gibi hissediyordum.

Uzanıp elimi parmaklarının arasından geçirerek sımsıkı tuttum. Bana yarım bir gülümsemeyle bakıp tekrar yolu izlemeye başladı.

“Güzelim neyin var senin, çok durgunsun?” Sıkıntıyla derin bir nefes alıp bıraktı. Sonra koltuğunda yan dönüp bana bakmadan avucundaki parmaklarımla oynayarak konuştu.

“Ya beni sevmezlerse Baran?” Şimdi anlaşıyordu, ailemle tanışacağı için sıkıntılıydı. Onun gibi bir kız nasıl bu kadar güvensiz olabilirdi ki.

“Rahatla biraz hayatım, seni sevecekler aksi mümkün bile değil, inan bana.” Bunları rahatlasın diye değil, gerçek olduğuna inandığım için söylemiştim.

“Tabii ki sen böyle söylersin Baran, sen benim sevgilimsin.” Ağzından çıkan kelimeler bile beni benden almaya yetiyordu bu kızın.

“Neyinim, bir daha söyler misin,” diye gülerek konuştum. Gözlerini üzerime dikip “Dalga geçme,” diye numaradan azarlardı.

"Ne var yani bir kez daha söylesen, benim olduğunu hissetti-
ren her kelime nasıl hoşuma gidiyor bir bilsen."

"Baran azıcık ciddi ol, ya beni sevmezlerse diyorum sana."

"Ben seni seviyorum ya güzelim. Yetmez mi?"

"Peki ya beğenmezlerse?" Gözlerimi vücudunda baştan aya-
ğa dolaştırıp yüzüne baktım.

"Benim beğenmem yeter, inan bana hem de öyle bir beğeni-
yorum ki."

"Of Baran, ciddi bir şey konuşuyorum ama aklın fikrin başka
yerlerde." Elimini bırakıp kollarını göğsünün altında kavuşturup
arkasına yaslandı. Dişleriyle alt dudağını hafif hafif kemirerek
yola izlemeye başladı. Allah'ım benim günahım neydi ki!

"Bak işte, şu haline bak bir. Sonra aklım başka yerlere gidin-
ce azar işiten taraf nedense ben oluyorum." Şaşkın gözlerle bana
baktı. "Ne, ne yaptım ki ben şimdi?"

"Ne yaptığını söyleyeyim güzelim, ilk olarak altına giydiğin
o daracık kot yüzünden evden beri kalçalarına bakmaktan ka-
fayı yemek üzereyim ayrıca o omzunda düşük duran gömleğin
o kadar ince ki, tenini gördükçe gömleğin altında ne olduğunu
düşünüp duruyorum."

Ağzı bir karış açık beni dinlerken gülümsedim. "Yuh Baran,
sana gerçekten inanamıyorum."

"Dahası da var hayatım."

"Ne!" diye bağırdı ama devam ettim.

"Dudaklarımı sıkıldığın zamanlarda sürekli dişliyorsun ve
aynısını yapmak istiyorum ki inan kendimi zor tutuyorum, ayrı-
ca o kollarını göğüslerinin altında kavuşturup oturduğun zaman
gözüne ne kadar güzel gözüktükleri hakkında bir fikrin var mı?"

Başını eğip göğüslerine baktı önce, sonra da hemen kollarını
serbest bıraktı.

“Ve zaten gözüme ve elime son zamanlarda daha farklı gelmeye başladılar, kilo da almış gibi değilsin ama nedense çok daha gzelleştiler.” Elimin birini uzatıp dokunmak ister gibi hareket ettim ama bir tane tokat atarak elimi durdurdu.

“Yemin ederim sen sapık falan olma yolunda ilerliyorsun, haberin olsun. Sana, inanamıyorum bu rahatlığın beni bir gün kalpten götürecek.”

“Asıl sen beni kalpten götüreceksin. Unutma, ben yaşlı bir adamım ve isteklerime uymak zorundasın.”

“Hiç güleceğim yoktu, daha geçen gün sen yaşına laf edildi diye surat asmadın mı? şimdi de beni yaşınla mı kandırmaya çalışıyorsun Baran Bey?” Bu kız hiçbir şeyi unutmaz mıydı Allah aşkına?!

“Neyse ney, seni çok özledim. Aklımı kaçıracak gibiyim, bu yüzden bir önce akşam olsun diye dua ediyorum.”

“Ne, akşam ne var ki?” Deşsete düşmüş gibi çıkan sesiyle başımı hızla çevirip ona baktım.

“Akşama kadar çok yalnız kalabileceğimizi zannetmiyorum ama akşam tamamen benimisin.”

“Aklından bile geçirme,” diye bağırdı.

“Ne dedim ki ben şimdi yine Ela! Her şeye itiraz eder oldun.” Neye tepki verdiğini anlamamıştım bile.

“Ailenin evinde değil seninle birlikte olmak, aynı odada bile uyumam haberin olsun.”

Bağırma sırası bendeydi. “Ney! Saçmalama Ela, yemin ederim ayrı odada kalmak falan istediğini söylersen eğer hiç çekinmem gecenin köründe odana dalarım.”

“Kapıyı kilitlerim,” diye savunmaya geçti.

“Evdeki odaların hepsinin yedek anahtarı var.”

“Kapının arkasına gerekirse dolap bile dayarım inan bana ama yine de seni o odaya almam haberin olsun.”

"Ah Ela yapma ama nereden çıktı bu şimdi, annemler alışık merak etme." Hay çeneme s*çayım ben. Omzuma öyle bir yumruk yedim ki erkeklığe b*k sürdürmeyecek olsam yemin ederim canım yandı derdim.

"Annemler alışık da ne demek Baran?"

"Öyle demek istemedim güzelim. Çok ama çok gençken, yani uzun yıllar önce eve kız atma gibi birkaç vukuatım olmuştu da. Sadece o kadar ama yemin ederim öyle ağzımdan birden çıktı."

"Sana sapıksın derken gerçekten haklıyım değil mi Baran?" Suratını astı, lanet olsun neden ağzımın hiçbir ayanı yoktu ki!

"Ela hadi ama güzelim, yıllar önce olmuş bir şey için şimdi bana surat asmayacaksın değil mi?" dedim ama hiç sesini çıkarmadı. Evet, surat asacaktı!

"Bak dinle güzelim. Sadece bir zamanlar böyle bir dönem geçirdim, eve kimle ya da nasıl geldiğimi bile hatırlamadığım zamanlardı." Söylediklerimden hiç etkilenmemiş gibiydi, bana bakmadı bile. "Bana bakar mısın? Yapma böyle, asma o âşık olduğum güzel yüzünü. Gözlerin benim gözlerime değmezse eğer nasıl mutsuz oluyorum, görmüyor musun?" Bir süre bekledim ama ondan tepki gelmeyince devam ettim.

"Geçmişimi değiştiremem Ela ama geleceğimde senin olman için her şeyi yapacağımı da biliyorsun."

Yine hiçbir şey söylemedi, sonrasında ise dudaklarından döken kelimeler soğuk bir rüzgâr gibi esti üzerime.

"Onun yüzünden değil mi? Bana senin gibi kimseyi sevmedim daha önce diyorsun ama Baran, madem o kadar âşık değildin de neden bu kadar şey yaşadın? Merak etmeden duramıyorum."

Ah Ela, yapma bunu işte, yapma bunu güzelim...

"Bak güzelim o zaman bunun farkında olsam sence öyle davranırdım mıydım sanıyorsun. Kendime boşu boşuna işkence etmek

faian hoşuma gittiğinden değıl, sadece şu halimden daha gençtim ve aşık olduğumu zannediyordum.”

“Bence kabul etmek istemiyorsun ama Aslı'ya aşık-tın. şu an hissettiklerin farklı şeyler olabilir ama o zaman...” Yavaş yavaş sinirlendiğimi hissettim, neden benim sözlerime azıcık güven-meyi öğrenemiyordu ki bu kız?

“Pekâlâ,” dedim dişlerimi sıkarak. “Eğer duymak istedikle-rin bunlarsa, kulaklarını aç ve beni dinle. İlk aşkımdı, ona deli gibi aşkı-tım. En yakın arkadaşım-la yakaladığım zaman da canım o kadar yandı ki, beni ilk tanıdığın zamanlarda Didem'in seni uyardığı o adam var ya, işte o duygusuz adama dönüşme-me se-bep oldu.”

Yüzünün rengi attı, neden bu kadar bağırarak söyledim bun-ları ben de bilmiyorum ama damarım-a basmaması gerektiğini bi-liyordu. Onunla tanıştığım-dan beri daha sakın bir adam-dım, evet ama bu demek değildi ki sinirlenemezdim. Bunları daha önce kimseye söylememiş-tim. O gün onları gördüğüm gün ne ol-duy-sa oldu, ben her şeyi içimde yaşamış-tım ama şimdi onca zaman sonra kalkıp Ela'ya patlamış-tım. Bir şey söylemedi, ben de söy-lemedim.

Gelmemize az bir yolumuz kala hâlâ konuşmamış, öylece sessizce oturuyorduk. Elim-i uzatıp tersiyle yanağına dokundum. “Özür dilerim, amacım sana bağırmak değildi. Lütfen bir daha bu konuyu açma, bu yüzden az kalsın seni kaybedecektim ve bu konuyu konuştuğ-ça aklıma yaşadıklarımız geliyor.”

“Beni bu yüzden değıl, bana yalan söylediğ-in için kaybede-cektin.”

Haklıydı, bu konuyu daha fazla kurcalamanın anlamı da yok-tu artık.

“Evet, haklısın hayatım. Bundan sonra sana yalan söylemek gibi bir hata yapmayacağım, emin olabilirsin.” Cevap vermedi

ama bana gülümserken samimi olduğunu hissettiren bir bakışla cevap verdi.

"Ne düşünüyorsunuz biliyor musun?" diye sordum bir anda. Meraklı gözlerle bana baktı.

"Ne?"

"Bence bizim için aşk her daim vardı, ilk karşılaştığımız andan beri. Sadece biraz geç fark ettik." Gülümsedi, hâlâ sırtarak "O kadar da geç sayılmaz aslında ama senin odun gibi davranışların olmasaydı daha erken de olabilirdi belki," dedi. Şimdi de ben gülüyordum.

"Evet, haklı olabilirsin. Havaalanında üstüme düştüğünde aklımdan bir türlü çıkmamıştın, sonra seni çantamı beklerken gördüm."

"Gerçekten mi? Ben de seni telefonla konuşurken görmüştüm. İnan bana sana baktığımda ne kadar harika gözüktüğünü inkâr falan etmedim ama o kendini beğenmişliğinin temsili ego-na, aramızdaki mesafeden bile anlamamak mümkün değildi."

"Ben de tek inceleyen taraf benim zannediyordum, bak sen şu işe..."

"Hemen şımarmayın Baran Bey. Sanki etrafında sürekli seni süzen bakışlara alışık değilmişsin gibi davranma."

Kahkahayla güldüm, o sırada annemlerin evine de vardık. Girişteki büyük kapı gürültüyle açılırken Ela yanımda yine gerginleşti. Kapıdan geçerken selam veren görevliye karşılık selamladıktan sonra içeri girdik. Arabamı park ederken, Kemal de gelip hemen yanımda durdu. Tam kapıları açıp inecekken Ela'yı kolundan tutup durdurdum.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Çok gerginsin."

"Evet, sence normal değil mi? Ailenle tanışıyorum Baran."

"Evet, biliyorum haklısın da. Senin yerinde kendimi hayal edince neler yaşayacağımı düşünemiyorum bile ama şimdi beni iyi dinle. Seni seviyorum..."

Eliyle yanağıma dokundu. "Biliyorum ve ben de seni seviyorum."

"Bak güzelim, aşkın benim gözümde var olduğunu kanıtlayan hiçbir şey yoktu, ben sadece seninle tanıdım ve anladım ki aşk sadece sana benziyor. Hiç kimse ya da hiçbir şey umurumda değil, sadece sen. Önemli olan tek şey, sadece sensin."

"Tamam, anladım. Elimden geldiği kadar rahatlamaya çalışacağım."

"Güzel, hadi o zaman gidip ailemle tanışalım."

Arabadan indik, Kemal ve Didem yanımıza geldi. "Yuh Baran, bu evi bırakır da nasıl başka yerde yaşarsın?" diye sordu Didem.

"Sakinlik Didemcim, senin bilmediğin bir kavram biliyorum ama ben sakinlik severim ve inan bana bu ev sakinlikten oldukça uzak."

"Patavatsız şey ne olacak," deyip Kemal'in elini tuttu. Ela ile göz göze gelince "Ne dedim ki ben?" diye sordum. Gülümseyerek başını sağa sola sallayıp elimi tuttu. Anahtarını çıkarıp kapıyı açtıktan sonra içeriden hemen annemin sesi geldi.

"En son ne zaman bu kapıyı anahtarla açtın acaba oğlum?" Evet, girer girmez başlamıştık. Kazık kadar herif olmuştum ama annem hâlâ annemdi.

"Sana da merhaba anne ve hoş bulduk." Arkadan hemen babam çıktı. "Sen annene bakma oğlum, her zamanki hali işte, hoş geldiniz."

"Ne varmış ki halimde?" diye huysuzlandı annem de.

Önce bana sonra Kemal'e sarıldıktan sonra Didem'e döndü. Kemal eşim diye tanıştırdınca annem ona da sarıldı. Didem'e Ke-

mal'i göstererek "Bu oğlan elimizde büyüdü sayılır, Baran'dan hiçbir farkı yoktur benim için. Bizim oğlandan umudu kesince tek avuntum Kemal kalmıştı ve evlendiğine nasıl mutlu oldum anlatamam." Yine annem ve evlilik merakı gün yüzüne çıkmıştı işte. Ama bu sefer altta kalmayacaktım.

"Sen hiç merak etme sultanım, çok yakın bir zamanda seni bu dertten kurtarmayı düşünüyorum," dedim. Bütün gözler bir anda bana döndü. Hepsi şaşkın halde bana bakarken, Ela'nın avucumdaki eli gerildi.

"Niye bu kadar şaşıırıyorsunuz ki, sonsuza kadar bekâr kalacak değilim ya." Kendimi savunmaya geçtim ama kimse sesini çıkarmadı. Gerçekten bu kadar garip ne söylemiştim ki ben? Ela avucuma tımaklarını geçirirken dişlerimi sıktım. Kesin yine bir halt yemiştım ve benim dışında herkes bunun farkındaydı.

Annem gözlerinde gördüğüm tereddüt dolu ama mutluluk içeren bakışlarla gelip Ela'ya sarıldı.

"Sen de hoş geldin kızım, bu deli oğlanın patavatsızlıklarına alışsın zaman içinde merak etme," dedi. Ela anneme gülümseyerek "Hoş bulduk," diye cevap verip bana baktı ve "Umarım bir gün alışırım," dedi.

Geniş salona geçtik. Annem yemekleri kontrol için içeri gittiğinde babam, Kemal ve Didem de sohbet etmeye başladılar. Ela yanımda kulağıma eğilerek fısıldadı. "Seni geberteceğim Baran, yemin ederim o ağzına bir tane patlatmak için neler vermezdim."

"Gerçekten mi? Aklında bir şeyler var, sen benim dediklerimi yap ben de izin vereyim." Amacım sadece onu neşelendirmektı ama daha beter sinirlendi.

"Sen ciddi misin gerçekten, o evlilik saçmalığı da neydi?"

Kaşlarını çatıldı. "Neden saçmalıkımış ki? İçimden gelen şeyi söyledim ben, sonsuza kadar böyle mi kalmayı düşünüyordun yoksa?"

"Hayır ama böyle bir şeyi de hiç konuşmamıştık, öncelikle benimle konuşman gerekmiyor muydu sence de?"

Neden bu kadar sorun olmuştu ki bu konu şimdi? Hangi kadının onunla evlenmek istediğini söyleyen bir adama kızardı merak ediyorum.

"Zamanı gelince tabii ki konuşacağım ama şu an sadece içimden gelen şeyi söyledim ve senin neden böyle bir tepki verdiğini anlamıyorum doğrusu."

"Anlamaman çok normal çünkü kendi başına kararlar alıp, kendi başına düşünüyorsun üstelik bunlar benimle de alakalı. Sinirlerimi bozuyor bu tavrın."

"Sen ciddisin," dedim şaşkınlıkla. "Ailemin yanında seninle ileride evlenecek olduğumu düşündüğümü söylediğim için bana kızıyor musun yani?"

"Ah o kas kafan bazı şeyleri ne zaman anlayacak acaba?" deyip yerinden kalkıp Didem'in yanına gitti. Arkasından baka kaldım. Kemal de bu durumu fark etti ve yanıma geldi. Yanıma oturunca "Bu kadınlar kesinlikle akıl hastası, bu söylediğini unutma," dedim.

Kemal kahkaha atınca sinirlerim bozuldu. Ona ters ters bakmaktan hiç etkilenmeden konuştu. "Yine ne oldu? Seni anlamıyorum, nasıl oluyor da sürekli Ela gibi sakın bir kızı çıldırtmayı başarıyorsun?"

"Emin ol hiçbir şey yapmıyorum çünkü Ela nedense her saniye bana kızmaya hazır."

"Bu sefer ne oldu?"

"Geldiğimizde annemlere evlilik konusu açtığım için bana kızdı. Ne var bunda anlamıyorum ki, başka bir kadına söylesem hatta ima bile etsem havada takla atardı," dedim ama o sırada Ela ile göz göze geldik, bana kızgın gözlerle baktı. Şimdi s*

Baran, kesin son söylediğimi duymuştu. Kemal'in sesiyle bakışlarım ona döndü.

"Kız bu sefer haklı dostum." Ne, nasıl haklıydı?
"Ne demek haklı?"

"Kızı ilk defa ailenle tanıştıırıyorsun, daha onların Ela'yı tanımamasına fırsat bile vermeden evleneceğini söyledin resmen."

"Yani?"

"Yanisi şu, sanki siz bu kızı kabul etmeniz de etmesiniz de ben onunla evleneceğim. Bu baştan belli, ona göre davranın demek oldu. Ela'yı düşün, kendini ailene sevdirmek için ne kadar çabalar biliyorsun. Şimdi aklındaki tek şey eminim ki, ailenin onu sezin zorunla isteyeceğini düşünüyordur." Kemal haklı olabilirdi, ben neden bunu düşünememiştim ki?

"Üstelik kızla daha böyle bir şey konuşmamışsın bile, kadınlar böyle şeyleri ilk olarak yalnızken duymak ister."

"Sen kadınlar konusunda ne zaman benden daha fazla bilgi sahibi oldun ki?" diye sordum gülererek.

Kemal de gülererek omzuma vurdu. "Didem gibi her istediğini çekinmeden söyleyen bir kadınla evliyim ben, unutma." Annem yemeğin hazır olduğunu söyleyince yerimizden kalktık. Kemal karısının yanına gitmeden eğilip kulağıma "Ayrıca Ela konuşmalarımızı da duydu bence, başka kadınlardan bahsetmesiydin daha iyiydi," dedi ve gülererek gidip karısının beline sarıldı. Pislik!

Masada Ela'nın yanına oturmak için neredeyse savaş verdim. Kız benden kaçmak için masayı turladı resmen ama sonunda yanına oturdum. Sessizce yemeklerimizi yerken arada yapılan muhabbetler güzeldi. Annem Ela'yı sevmiş olacak ki üzerine fazla gitmedi. Ela ve annem konuşmaya devam ederken sandalyemde biraz daha rahat oturacak şekilde kayıp bacaklarımı açtım. Dizimin onun bacağına değdiğinde bana yan gözle baktı ama ne anlatıyorsa anneme onu anlatmaya devam etti.

Fırsattan istifade sol elimi indirip dizinin üstüne koydum. Parmaklarımı kotunun üzerinde hareket ettirince yerinde kıpırdandı. Onun bir dokunuşuyla kendinden geçen taraf bendim ama bana karşı aynı tepkileri vermesine de bayılıyordum.

Elimi aniden batan bir şeyle o kadar hızlı geri çektim ki elim masaya çarptı. Herkes şaşkınlıkla bana bakarken Ela yanımda gülmek için kendini tutuyordu. Annem "Oğlum neyin var senin?" diye sorunca verecek cevap bulamadım. Yanımdaki inatçı kızın dudaklarında oluşan sinsi gülümsemeyi görmezden geldim.

Akşama kadar vakit tahminimden daha güzel geçti. Herkes birbirine alışmış, Ela da artık rahatlamış gibi gözüküyordu. Ela bir ara Beren'i sordu ama yarın sabah erken saatte bir sınavı olduğu için yurttaki kalıp sınavdan sonra kahvaltıya yetişmeye çalışacağını söyledi annem.

Yatma vakti geldiğinde hepimiz ayaklandık. Annem, Kemal ve Didem'in odalarını gösterdikten sonra bize baktı. Ne diyeceğini bilemeden öylece dikilirken kibarca "Eğer Ela başka odada kalmak isterse senin yanındaki misafir odası da hazırlandı," dedi. Ah anne işime taş koymak zorunda mıydın sanki? "Sen merak etme anne, ben hallederim. İyi geceler." Ela da iyi geceler dileyip annem gittikten sonra misafir odasına doğru ilerledi. Kapıya geldiği anda belinden tutup onu kendime çevirdim. Kapıyla arama sıkıştırınca beni itmeye çalıştı ama ağırlığımı üzerine daha fazla verip sıkıca tuttum.

"Aklından bile geçirme, asla sensiz uyumam."

"Çok komiksin ama yemezler. Beni hemen bırak, yoksa çok fena olacak bak. Seninle aynı odada kalmayacağım, özellikle ailenin evinde ki şu an burada olmasaydık, kendi evimizde de olsaydık emin ol ayrı uyuyacaktık."

Sinirliydi ama o kadar tatlıydı ki. Evimden bizim evimiz gibi bahsetmesi kalbimin ritmini değiştirdi. Kollarımdan çıkmak için

çabalyordu hâlâ, ellerini tutup başının üstünde sabitleyip çenesinden de sıkıca tuttum.

"Baran ne yapıyorsun, birisi görecektir."

"Beni öldürüyorsun, sana dokunamadığım her an canım yanıyor Ela."

"Yapma Baran, bak biri görürse rezil oluruz."

"O zaman odama gidelim, benimle gel. Gelmek zorundasın Ela, nasıl özledim görmüyor musun? Geberiyorum kızım."

"Umurunda bile değilsin, ağzından çıkanları kulağın duyana kadar seninle hiçbir şey yapmam."

"Tamam, sen yapma, ben ikimiz için de yaparım güzelim," derken boynundan kulağına kadar öptüm.

"Baran yapma," diye inledi. Güzel, inadını kırıyordum. Eğer yanımda olmazsa kafayı yerdim.

"İnat etme, lütfen hadi. Halimi görmüyor musun?"

"Beter ol," diye fısıldadı.

"Sen bana kıyamazsın güzelim."

"Ah öyle bir kıyarım ki, sen bile şaşırırsın. Bırak artık beni, bak birisi görecektir."

"Eğer şimdi benim odama gelmezsen yemin ederim kimin uyanacağını umursamam, seni aldığım gibi en yakın otele giderim. Karar senin."

"Yok artık, yapamazsın!" Tek kaşımı kaldırıp baktım. Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için ona birkaç saniye verdim. "Tamam, geliyorum ama bana dokunmayı aklından bile geçirme."

"Böyle bir şey imkânsız, biliyorsun değil mi?"

"Ahh Baran, bazen tam bir odun oluyorsun hatta az bile. Öküz desem daha doğru olur."

"Olabilir ama sana aşığım. İçimdeki öküzü de, odunu da dışarı çıkarıyorsan, bu benim değil senin kabahatin bence."

"Ahh! Sen insanı çıldırtırsın." Ayaklarını yere vura vura odama ilerledi. İçeri girince hemen arkasından girip onu kucakladım.

"Ayy!" diye korkuyla bağırdı. "Baran sen aklını mı kaçırdın, ne yapıyorsun?" Onu yatağa bırakıp hemen üzerindeki gömleği çıkardım. Kalkmasına fırsat tanımadan üzerine çıkıp ellerinden tuttum.

"Evet, aklımı kaçırdım, sen insanda akıl mı bırakırsın? Beni delirtmek için bu dünyaya geldiğini düşünmeye başladım artık."

Tek elimle gömleğinin düğmeleri açtım, gördüğüm görüntü neredeyse kalp krizi geçirmeme sebep olacaktı.

"Hem senden uzak durmamı istiyorsun hem de bunları mı giyiyorsun?" dedim mor dantelli, neredeyse göğüslerinin yarısını zor kapatan çamaşırını göstererek. "Amacın bana işkence etmek değil mi?"

Cevap vermedi, başımı eğip çamaşırından taştan kısımda döküleni gezdirdim. "Baran yapma," diye isyan etse de ellerini bıraktığım anda saçlarıma daldırıp sıkıca tutup kendine bastırdı. "İşte böyle hayatım, bana karşı koymana bayılıyorum ama kendini bana bıraktığın zaman ne kadar harika olduğumuzu biliyorsun."

Göğüslerinden karnına oradan da pantolonun düğmesine kadar indim. Tek hareketle düğmeleri çözüp pantolonu ve çamaşırını çıkardım. Kaldığım yerden öpücüklerime devam edip daha aşağılara inerken bacaklarının kasıldığını hissettim. Onu rahatlatmak için bir elimi yukarı uzatıp elini sıkıca tuttum.

"Sakin ol güzelim, şimdi sessiz olmak zorundasın."

"Baran yapma."

"Şişti, sadece kendini bana bırak ve sessiz olmaya çalış. Harika hissedeceksin, söz veriyorum."

Cânlemini bitirip dudaklarımı hareket ettirdiğim anda ona baktım. Gördüğüm son şey sesini bastırması için yanındaki yastığı çekip yüzüne bastırmasıydı.

İki saat sonra tamamen tükenmiş ve defalarca tatmin olmuş halimle nefes nefese yanına uzandım. Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılırken "Yoruldun mu hayatım?" dedim.

"Hi hi."

"Anlaşıldı, çok yorgunsun," derken güldüm." Umarım kimse çıkardığın sesleri duymamıştır," diye dalga geçtim.

Yerinde doğrulup "Gerçekten mi Baran? Ya ben sana dedim ama kesin duydular. Rezil olduk, yarın sabah buradan sessizce çıkıp gitmem lazım. Ailenin yüzüne nasıl bakacağım ben şimdi bir daha ya?"

"Dur güzelim ya, bir sakın ol. Dalga geçiyorum."

Göğsüme bir tane patlatınca kahkaha engel olamadım. Hızla onu çekip göğsüme bastırarak dudaklarından öptüm.

"Seviştikten sonra kahkaha atacağımı söyleseler hayatta inanmazdım ama seninle her şey o kadar başka ki, sana baktıkça içim eriyor. Sanki beni büyülemişsin gibi hissediyorum."

"Eğer seni büyülemiş olsaydım, her dediğimi yaptırıyor olur-
dum ama şu halimize bakarsak bu pek mümkün değilmiş gibi
görülüyor."

"Şimdi de şikâyet mi ediyorsun! Az önce kulaklarıma dolan
seslere dayanarak söylüyorum, hiç de öyle bir halin yoktu."

"Sanki sen farklısın, asıl dua et de senin sesini duymuş olma-
sınlar. Kükredin resmen," derken kahkaha attı.

"İşte düşün artık bana neler yaptığını."Başını boynuma so-
kup derin derin nefes aldı.

"Çok uykum geldi aşkım," diye mırıldandı boynuma doğru.

"Hadi uyu güzelim," deyip başına öpücük kondurup onu ne-
redeyse üzerime yatacak şekilde çekip sıkıca sarıldım.

Daha beş dakika falan geçmişti ki uykuya dalacağım anda telefonumun sesini duydum.

Ela da uykulu sesiyle "Telefonun mu çalıyor?" diye sordu. Onun tarafındaki yatak başında duran telefona uzandım ama yeti-
şemedim. Ela fark edince elini geriye doğru uzatıp telefonu yok-
layıp buldu ve bana uzattı. Tekrar bana sarılarak uykuya dalmaya
çalışırken, gözlerimi telefonun ışığına alıştırmaya çalışıyordum.

Telefona gelen mesajın numarası bir yerden tanıdık geliyor-
du ama bir türlü çıkaramadım. Bu saatte tanımadığım bir numara
neden mesaj atardı ki. Mesajı açıp okumaya başladığım anda buz
gibi oldum, yanımda yatan kadına bakıp elimde taş kesilen tele-
fondaki mesajı tekrar tekrar okudum.

'Seni bu saatte rahatsız ettiğim için çok
üzgünüm ama kimi arayacağımı bilemedim.
Buna hakkım olmadığını biliyorum ama üze-
rinden onca yıl geçtiği için belki beni artık
affetmiş olduğunu umarak sana bu mesajı
atıyorum. İstanbul'dayım, acilen halletmem
gereken bir şey var ve ben kimden yardım ala-
bileceğimi bilemedim. Lütfen Baran, gerçek-
ten zor durumda olmasam asla seni rahatsız
etmem. Lütfen bana dönüş yap, yardıma ihti-
yacım var. - Ash'

Kahretsin! Lanet olsun, nereden çıkmıştı bu kadın şimdi?
Hangi hakla bana mesaj atabilmişti, aklını mı kaçırmıştı? Ela
yanımda kıpırdanıp başını kaldırıp bana baktı uykulu gözlerle.
"Sen iyi misin?" diye sorunca ne diyeceğimi bilemedim. Aklım-
da Ela'nın sözleri dönüp durdu.

Aşk Bağına

‘Bana asla yalan söyleme Baran, beni bu yüzden değil yalan söylediğin için kaybedecektin!’

Yalan söylemek istemiyordum ama ona bunu söylemek de istemiyordum. Anında gelen cesaretle sözcükler canımı acıtsa da ağzımdan fırladı. “Bir şeyim yok güzelim, uyu sen,” deyip telefonu yanıma koydum.

“O zaman neden kaskatı yapıyorsun, kötü bir haber mi aldı?”

“Yorgunum sadece, hadi yatalım artık,” deyip ona sarıldım. Ve bir yalanı daha aramıza soktum.

“İyi geceler, seni seviyorum,” diye mırıldandı.

“Ben de seni güzelim, iyi geceler,” derken beni affedebilecek kadar çok sevmesi için dua ettim.

Yirmibirinci Bölüm

Sessiz odada gözlerimi açtığımda yalnız başımaydım. Etrafımda bir saat görme umuduyla bakındığımda, saatin henüz altıyı yeni geçmiş olduğunu gördüm. Baran bu saatte nerede olabilirdi ki. Acaba banyoda mı diye birkaç kere ismini seslendim ama cevap alamayınca burada olmadığını da anlamıştım. Bir kez daha uykuya dalamayacak olduğumdan, yerimden kalktım. Küçük çantamdan spor taytımı çıkarıp giydim. Üzerine de bol bir tişört giyip saçlarımı tepeden toplayıp temiz havanın tadını çıkarmak için geniş bahçeye çıkmaya karar verdim.

Kimseyi uyandırmamak için sessizce merdivenlerden inip alt katın mutfağından çıktım. Burası gerçekten harika bir yerdi. İnsan burada nasıl huzur bulmazdı ki. Kocaman bir bahçesi olan bu evin içerisi kadar dışı da güzeldi. Bahçenin neredeyse her yeri çimenlerle, çeşit çeşit çiçek ve ağaçlarla kaplıydı.

Yürüyüş yolunda yaklaşık on beş dakikadır yürütyordum ve aklım Baran'daydı. Sabahın bu saatinde ailesinin evinde beni tek başıma bırakıp nereye gitmişti ki bu adam. Dün gece de birden garipleşmişti. Bütün gece yatakta huzursuz kıpırdanmalarına, sessizce iç çekmelerini çoğu zaman fark etmiştim. Bazen bana sımsıkı sarılıp, bazen de yatağın diğer ucuna gidip yatmıştı. Ona uyamak olduğumu söyleyip nesi olduğunu sormamak için kendimi deli gibi zorlamıştım.

Anlatmak istese zaten söyler diye pek umursamadım ama sabah uyandığımda yanımda olmaması sanki bana daha ciddi bir şeyler olduğunu düşündürmüştü.

Aklıma gelen şeyle bir an duraksadım. Acaba Tarık'la ilgili bir şey olabilir miydi? Yok ama bana söz vermişti, benden bir şey saklamazdı. Peki, o zaman neydi Baran'ın bütün gece huzursuz olmasına sebep olan şey?

Saat yedi buçuk olana kadar bahçenin her yerini gezmiş ve bir kez daha hayran kalmıştım. Arada Baran'ı da aramıştım ama telefonlarıma cevap vermedi. Bir yanım kızgınlık, bir yanım merak içerisinde eve dönüp geldiğim gibi mutfaktan içeri girdim. Kapıdan sessizce adımımı atıp arkama dönmüştüm ki Baran'ın annesiyle göz göze geldik. Gülümseyerek "Günaydın kızım, erkencisin sen de," deyince ben de aynı gülümsemeyle karşılık verdim.

"Günaydın efendim, evet erken kalktım. Temiz havanın tadını çıkarmak istedim. Bu arada, muhteşem bir bahçeniz var."

Yüzündeki gülümsemesini hiç bozmadan yanıma gelip bir elimi avuçlarının içine aldı.

"Öncelikle bana efendim deme, inan bana çok resmi. İster Emel de, ister Emel Teyze ya da nasıl rahat edeceksen." Bu samimi davranışı karşısında "Peki efendim," diye ağzımdan ka-

çırınca ikimiz de güldük. Ardından hemen "Peki Emel Teyze," diye düzelttim. Mutfakta bizim dışımızda iki çalışan daha vardı, onlara doğru Emel Teyze'nin arkasından ilerlerken "Bu daha iyi, zaten inşallah kısa zamanda bana teyzeden daha yakın bir şekilde sesleneceksin, yani umuyorum ki öyle olur," diye gülümseyerek konuşmuştu.

Yanaklarımın kızardığını hissettim, Baran'ın düşük çenesi yüzünden ne hallere düşmüştük. Bir anda tekrar bana dönüp "Oğlum seni gerçekten seviyor, bunu bir anne olarak söylüyorum. Sana bakışında, halinde, tavrında, senden bahsettiği her anda bunu görebiliyorum. Umarım sen de görüyorsundur," dedi. Başımı evet anlamında salladım.

"Güzel, buna sevindim işte," deyip arkasını dönerken "Bu arada Baran hâlâ kalkmadı mı?" diye sordu. Ah, şimdi çok daha fazla kızarmıştım.

"Aslında şey, ben altı gibi uyandım ama Baran yoktu, belki siz görmüşsünüzdür diye ben de size soracaktım," derken mümkün olduğunca rahat davranmaya çalıştım. O da şaşırmış olacak ki "Aradın mı kızım?" diye sorduğunda "Evet ama cevap vermiyor," diyebildim. Annesi bile onun burada bu kadar erken bir yere gitmeyeceğini düşünüyorsa, bu adam nereye gitmişti? Biraz daha mutfakta kalıp Emel Teyze çalışanlara yapması gerekenleri anlatırken onu izledim. Arada benim ailemden ve benimle ilgili birkaç şeyden bahsettik. Bana Baran'ın küçükken yaptığı yaramazlıkları anlatırken baya güldük. Emel Teyze tatlı bir kadındı ama farkındaydım ki istemediği bir şey olduğunda da tam tersi olabilecek bir yapıdaydı.

Aklım sürekli Baran'da olduğu için konuşmalar arasında durup durup telefona bakmaktan kendimi alamadım. Emel Teyze de bunu anlamıştı ki "Merak etme, gelince ne haltlar karıştırdığını

Aşk Bayana

öğreniriz. Üstelik ifadesini alırken sana yardım ederim," derken bana göz kırpıp gülümsedi. Huzursuzdum ama en azından biraz da olsa kafamın dağıldığına memnundum.

Annemlere giden dar patika yolda hızla arabayı sürerken kendime defalarca küfrettim. Sevdiğim kadını kendi yatağında, kollarının arasında uyurken bırakmış, sabahın köründe onu görmeye gitmiştim. Bütün gece bunu asla yapmayacağımı defalarca kendime söylesem de, içimi kemiren o huzursuzluk duygusuna karşı koyamadım. Onu görmek, bana bunu neden yaptığını bir kez olsun sormak, bir açıklama duymak istemiştim.

Ama şimdi yaptığımdan köpek gibi pişmandım. Ela eğer bunu öğrenecek olursa biliyordum ki asla ama asla beni affetmeyecekti. Üstelik ona yardım etmeyi de kabul etmiştim, karşımda ağlamaya başlayınca ona artık kızgın olmadığımı fark etmiş, hatta hiçbir şey hissetmediğimi anlamıştı. Ela'ya olan aşkım, Aslı'ya karşı sadece insan olması dışında hiçbir duygu barındırmadığımı hissetmeme sebep olmuştu. Bu yüzden de ona yardım etmeyi kabul ettiğimde sadece buna ihtiyacı olduğu için yaptığımı biliyordum ama bunu Ela'ya açıkladığımda nasıl tepki vereceğini de biliyordum.

Bu yaptığım aptallık yüzünden Ela'yı kaybedersem dayanamazdım. Ne yapıp edip bir önce bu işin çaresine bakmam gerekiyordu. Aslı'ya benden istediği yardımı en kısa sürede sağlayacaktım ama benden daha fazlasını asla alamazdı.

Onu gördüğüm zaman ne hissedeceğimi düşünerek yanına gitmişim, hiçbir şey hissetmediğime kendim bile şaşmışım. Hala çok güzeldi, neredeyse benimle yaşıt olmasına rağmen ya-

şatlarından daha genç gözüküyordu ama benim gözümde sıradan bir kadından hiçbir farkı yoktu. Gözümün görmek istediği tek bir kadın vardı, ismi gibi harika gözlere sahip olan tek bir kadın, Ela.

Onu düşündükçe aklımı yitirecek gibi oluyordum. Yaptıklarım ile onu kaybedebilecek olma düşüncesi delirmeme sebep oluyordu. Gaza daha fazla bastım, bu saate kadar kesin uyanmıştır diye düşündüm. Kafamda bu kadar geç kalmak yoktu ama Aslı'nın anlattıklarını da dinlemeden kalkamadım. Aklıma arabada bıraktığım telefonum gelince sessizce küfrettim. Cevapsız aramaların hepsi de Ela'dandı. Sadece bir mesaj vardı, o da annemden.

'Neredesin sen oğlum? Ela yanımda, sabahın altısından beri ayakta. Oldukça endişeli ve kızgın. Ona fark ettirmeden yazıyorum. Biraz olsun kafasını dağıtmak için bir sürü şey anlattım ama aklı sürekli sende. Nereye gittin, sen burada bir yere gitmezsin ki. Hemen gel ve sevdiğin kadına açıklama yap.'

Annem kızgındı hem de çok. Üstelik Ela'nın tarafındaydı ki bu onu gerçekten sevdiği anlamına geliyordu. Ela'nın meraktan ölmüş olduğunu annemin söylemesine gerek yoktu. Sabah uyandığında ve sonrasında beni bulamadığında nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordum. Evin geniş kapısı açılıp içeri girdiğimde, bahçeye hazırlanan kahvaltı masasını gördüm. Annem ve Ela oturmuş çaylarını içerken bir şeylerden konuşuyorlardı. Arabamı fark eden kişi önce annem oldu, Ela arkası dönük oturduğu için annemin nereye baktığını fark edince dönüp baktı.

Sabah güneşi yandan onun yüzüne vurduğu anda saçları o kadar güzel parladı ki, ışık saçıyormuş gibi hissettiriyordu. Ya gözleri, vuran güneşle daha da açılan rengi artık ela değil bal rengindeydi. O kadar güzeldi ki ama bir o kadar da kızgın bakıyordu. Anneme belli etmemek için çabalıyordu ama aramızdaki bu kadar mesafeden bile anlayabiliyordum.

Arabadan inip gülümseyerek onların yanına gittim. Önce annemin yanağına sonra da Ela'nın dudağına çok yakın sayılan bir yerden öpücük bırakırken "Günaydın," dedim.

Bana kızgın iki kadın da ağzının içinde sinirli olduklarını belli eden bir sesle "Günaydın," dediler. Bir iki saniye geçmişti ki Ela yerinden kalkıp "Ben üzerimi değiştirsem iyi olur, birazdan herkes uyanır," deyip arkasını dönüp mutfak kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Altına giydiği, onu sımsıkı saran taytın gösterdiği kalçalarına ve bacaklarına bakmadan edemedim. Bu sıradan kıyafetlerle bile beni mahvetmeyi nasıl becerebiliyordu? Arkasından gitmek için yerimde hareketlenmişim ki annem koluma bir tane patlattı. Sen zamanlarda hayatımdaki kadınlardan yediğim dayağın haddi hesabı yoktu artık!

"Hemen dökül, neredeydin ve ne saklıyorsun?" Yuh! Annem kesin peşime birini falan takmıştı. Aslında birine anlatıp akıl almazsam kafayı yerdim, belki de annem bana yardım ederdi. Ona baştan sona her şeyi anlattım.

"Sen aklını mı kaçırdın oğlum, sevdiğin kadını bırakıp o pisliğin yanına gittiğine inanamıyorum. Ben seni yetiştirirken nerede hata yaptım acaba?" diye söylendi.

"Anne abartma, benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece yardıma ihtiyacı var ve ben de yardım edeceğim o kadar." Bana takti çok ilginç bir şey söylemişim gibi baktı.

"Bunu Ela'dan saklayarak mı yapacaksın?"

"Öğrenirse beni asla affetmez, ona yalan söylemeyeceğime söz vermiştim. Üstelik konu Aslı ve daha yeni onun yüzünden neredeyse Ela'yı kaybediyordum."

"Oğlum sen aptal mısın, madem Ela'nın bu konularda tavır kesin, neden o zaman yardım ediyorsun ona?"

"Onunla bir geçmişim var, tamam kötü şeyler oldu ama iyiler de vardı anne. Hayır diyemedim."

Yerinden hızla kalkıp içeri giderken bana sinirle baktı.

"Git ve Ela'ya anlat, belki kızar ama zamanla affeder. Eğer ondan saklarsan bir daha seni affedeceğini zannetmiyorum."

Haklıydı ama yine de göze alamazdım. Bu işi sessizce halledibilirdim. Onu kaybedemezdim.

"O fark etmeden Aslı hayatımızdan çıkmış olacak, söylersem onu kaybederim."

"Dikkat et de geçmişine yardım edeyim derken, geleceğinden olma oğlum," dedi ve beni orada bırakıp içeri gitti.

Birkaç dakika daha sessizce oturup annemin söylediklerini düşündüm. Belki de haklıydı, belki şu anda ona anlatsam bana kızar ama ailemin evinde olay çıkaramazdı. Ben de kendimi affettirebilirdim. Yerimden kalkıp odama hızlı adımlarla gittim. İçeri girdiğimde önce odanın boş olduğunu gördüm ama sonra içeriden gelen su sesini duyunca banyoya doğru ilerledim.

Buhardan duman içinde kalan banyoya girdiğimde duşa kabının arkasından onu harika vücudunu gördüm. Suyun sesinden beni duymamış olmasını fırsat bilip üzerimdekileri çıkarttığı gibi sessizce kapısını açıp girdim. Ellerimi arkasından usulca beline dolarken korkuyla yerinde sıçradı. "Şişşt, benim güzelim," diye onu sakinleştirdiğimde elime bir tane vurdu.

"Sen aklını mı kaçırdın Baran, ödümü patlattın. Ayrıca nasıl bu kadar sessiz geldin sen?" diye söylendi. Parmaklarımı usulca diz karında gezdirirken konuştum.

"Sessiz değildim aşkım, sen suyun sesinden duymadın beni." Ellerini benimkilerin üstüne koyup "Baran yapma, sana hâlâ kızgınlığı üstelik herkes uyanmıştır. Ayrıca sen neredeydin?" diye sordu.

Ona anlatmaya karar verdim ama şu an aklımda konuşmak yoktu. "Anlatacağım ama şimdi değil, şu an aklımda başka şeyler varken konuşabileceğimi sanmıyorum." Onu tutup bana bacaklar şeklinde çevirdim. Ellerini göğsüme koyup "Ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısın, ayrıca sorumsuzsun da. Beni ailenin evinde tek başına bırakıp sabahın köründe ortadan kayboluyorsun," dedi.

"Haklısın, sana anlatacağım hayatım ama önce seninle biraz işim var ve unutmadan bu sorumsuz adamı seviyorsun ama." Dudaklarına doğru eğilirken gülümseyerek bir elini saçlarımın arasına sokup beni kendine çekti. Dudaklarımız hızla ve heyecanla birleşirken boğazımdan kaçan sese engel olamadım. Dudaklarımı boynunda gezdirip daha aşağılara inmek için dizlerimi kırıp yavaşça eğilirken elleri saçlarımı sıkıca kavradı.

"Tanrım, o kadar güzelsin ki," diye mırıldandım. Göğsünde teneğin her zerresinin tadına vardım, son kez göbeğinden yukarıya öpücükler bırakarak çıkarken ellerimi kalçaların koyup sıkıca tutarak onu kucağımda kaldırdım. Bacaklarını sıkıca belime sarmasını söyledikten sonra hiç beklemeden ona sahip oldum. Seviğim kadının kollarında kendimi kaybederken aklımda ne var ne yoksa silindi. Küvetin içinde o kucağımda otururken sınıksız olarak "Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına. Başını kaldırıp dudaklarına öpücük bırakırken "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

İkimiz de duştan çıkmış üzerimizi giyinirken Ela konuştu. "Şimdi dökül bakalım, sabahın köründe nereye gittin? Aklımdan bir sürü şey geçti, bana yine yalan söyleyip Tarık'ın peşine falan düştün zannettim ve inan annen olmasaydı aklımda bu düşüncelerle çıkıp gidecektim. Sebebi ne olursa olsun umurumda değil, bana yalan söylemene katlanamazdım."

Kahretsin, daha Tarık konusunda bile bu kadar tepkiliyse ona Aslı'yı asla anlatamazdım. O yüzden "Sana bir şey alacaktım ama istediğim şeyi bulamadım," diye istemsizce yalan döküldü dudaklarımdan. Bu işi hemen çözmem gerekiyordu, Ela'nın daymaması gerekiyordu. "Ne alacaktım ki?" diye merakla kaşlarını kaldırıp konuştu. "Bulduğumda sürpriz olmasını istiyorum güzelim, o yüzden ısrar etme," diye geçiştirmeyi başardığımda rahatlıkla bir nefes aldım.

Aşağıya, kahvaltıya indik. Herkesin keyfi yerindeydi, Ela ona ne alacağını sorup durmuştu ama bir şekilde geçiştirmeyi başarmıştım. Sessizliğimi annem dışında kimse pek fark etmemişti. Beni yalnız yakaladığı ilk anda olanları sormuş, ona anlatmadığımı öğrenince de deliye dönmüştü ama yapacak bir şeyim yoktu. Bana defalarca hata yaptığımı anlatmaya çalıştı annem ama bu işten kimsenin haberi olmadan çıkacağıma söz verdim.

Eve dönüş yolunda sessizdim. Ela da pek konuşmadı zaten. Saat dört gibi eve vardığımızda Didem ve Kemal yorgun olduklarını söyleyip evlerine gittiler. Benim de şirkete gitmem gerekiyordu. Ela benimle çıkıp Berk'le görüşmeye gideceğini söylediğinde bozulan moralimi görmezden geldim. Üzerimizi değiştirip evden beş gibi çıktık. Önce onu Berk denen densizin ofisine bırakırken suratımın asıklığını düzeltmeye çalıştım ama olmadı. Ela inmeden "Hadi ama aşkım, bak suratın hâlâ asık. Bu sadece iş," diye beni rahatlatmaya çalıştı.

"Evet, biliyorum ama sadece seni hiçbir konuda paylaşmaya dayanabileceğimi zannetmiyorum," dedim. Gülmseyerek uzanıp dudaklarına uzun bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde "Ben kendim dönerim, fazla uzun sürmez. Akşam görüşürüz hayatım," deyip son bir öpücük daha verip arabadan indi.

İçeri girerken arkasından bir süre izledim ve sonra ofise doğru arabayı sürdüm. Çalan telefonuma bakmak için uzandığımda neredeyse şirkete gelmek üzereydim. Kayıtlı olmayan numarayı görünce hemen kim olduğunu anladım.

"Efendim," diye açtım.

"Baran merhaba, umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi hem tındık hem de bir o kadar yabancı ses.

"Hayır, bir sorun mu var?" diye sordum.

"Sadece yerleştiğimi söylemek için aramıştım ve tabii ki teşekkür etmek için."

"Aşlı bak, iyi niyetini anlıyorum ama beni böyle her kafan estiğinde arayamazsın." Sesim sakindi ama sert çıkmasını engelleyememiştim. Bir süre sessiz kaldı sonra tedirgin bir sesle konuştu.

"Aaa şey üzgünüm ben sadece!" Cümlesine devam edemedi.

"Aşlı bir kız arkadaşım var ve seninle aramızda yaşananlardan haberdar. Bu işi ona duyurmadan halletmeye çalışıyorum çünkü aşık olduğum kadını senin yüzünden kaybetmeye niyetim yok." Bunları bilsin ve ona göre davransın istedim. Ona yardım ediyor olmam, taviz vereceğim anlamına gelmiyordu.

"Ben çok üzgünüm, bilmiyordum." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıktı. "Hayatında sorun yaratmak istememiştim. Başka birinden yardım alabilseydim, inan bana seni rahatsız etmezdim."

"Pekâlâ, sorun değil. Sana kendi isteğimle yardım ediyorum ama aramızda herhangi bir şey olması söz konusu değil. Yardım ettiğim sıradan bir insansın benim için sadece."

"Anladım," diye belli belirsiz mırıldandı.

"Şimdi sana bir numara göndereceğim eğer bir şey olursa o numaraya ulaş, bana bir şekilde iletilir. Zaten birkaç güne her şey halledilmiş olur ve sen de ben de rahat ederiz."

"Tamam," dedi ve ben de telefonu kapattım. On dakika önce Ela'nın yanında arasaydı ne yapacaktım diye düşündüm.

Akşam eve geldiğimde kapıda gördüğüm yüz sayesinde sanki sabahtan akşama kadar iş yerinde hiç sorun, sıkıntı yaşamamış gibi rahathyordum. Benim üzerimdeki etkisi o kadar büyüktü ki, onun da bunun farkında olup olmadığını merak ediyordum. Yemeklerimizi yemiş, geniş salonda televizyonun karşısındaki koltukta onu kollarına almış, huzurlu solğunun sesiyle rahatlamıştım.

Yerinde biraz kıpırdandı Ela. Birkaç dakika sonra bir kez daha kıpırdadı ve sonra bir kez daha.

"Güzelim neyin var senin?" Tedirgin ela gözlerini bana dikip birkaç kez kırıştırtıp baktı. Önce bakışları önünde bağladığı ellerine takılı kaldı bir süre, sonra çekinerek bana baktı.

"Şey, bugün annemle konuştum ben."

"Kötü bir şey mi oldu?" O kadar tedirgindi ki aklımdan bir sürü düşünce geçip duruyordu.

"Hayır, aslında kötü sayılmaz ama duruma göre de değişir." Kafa karışıklığımı belli edencesine alnım kırıştı.

"Hiçbir şey anlamadım, bana şu işi baştan anlatsan Ela." derin bir nefes alıp soluksuz konuşunca şaşkınlıkla ona baktım.

"Anneme Tarık ile olan her şeyi anlattım, baştan sona. Sonra ee sonra senden bahsettım biraz, ben daha ne olduğunu anlama-

Aşk Bağası

dan annem burada seninle yaşadığımı öğrendi. Ağzımdan nasıl çıktığını bile anlamadım inan ki ama annem her zaman benden laf almayı bildi. O da babama söylemeyeceğini ama seni onlarla tanıştırmam gerektiğini söyledi.”

“Bitti mi?”

Nefese nefese derin bir soluk alırken “Bitti,” dedi.

“Nasıl bu kadar hızlı konuştun bilmiyorum ama bu gibi durumlarda kendine arada nefes alman gerektiğini hatırlatman gerek güzelim.” Sanki çok ciddi bir şey söylemişim gibi başıyla onayladı. Onun bu telaşlı hallerine hiç kıyamadığımı fark ettim.

“Öncelikle ailenle seve seve tanışırım ama neden bunun kötü bir şey olacağını düşündün, bunu açıklamamı istiyorum.”

“Ben, belki sen kabul etmezsin diye. Sanki sana baskı yapıyormuşum gibi hissettim.” Ellerimi uzatıp yanaklarına dokunduğunda, bakışları benimkilerle buluştu.

“İçinde senin olduğun her şeyi severek yaparım, bir an bile tereddüt etmem. Bunu hâlâ anlamadın mı?” Sessizce başını salladığında devam ettim. “Ne zaman istersen ailenin yanına gidebiliriz.”

“Gerçekten mi?” diye sorarken sesi, ufacak çocuğun sevinci misali neşeliydi.

“Evet, gerçekten. Ne zaman gitmek istersin?”

“Aslında bu hafta içi ofise gitmemi gerektiren bir şey yok. Berk şehir dışına çıktı ve cumadan önce dönmez. Eğer senin için uygunsa sadece bir ya da iki geceliğine gidebiliriz.” Adama ismiyle hitap ettiği anda bütün tüylerim diken diken oluyor, anında sinirleniyordum.

“Tamam o zaman, yarın aileni arar konuşursun. Uygunlarsa eğer ertesi gün gideriz, istersen Didem ve Kemal de bizimle.” Sevinçle ışıldayan gözlerine bakınca, öl Baran dedim kendi

kendime. Onu böyle gülümsettiğim zaman ölsem de sorun etmezmişim gibi hissediyordum.

"Çok teşekkür ederim Baran." Boynuma sokulup öpücükler kondururken ellerimi beline doladım. Aniden onu kucakladığımda ufak bir çığlık kaçtı ağzından.

"Ne yapıyorsun Baran," derken yanağına hızla bir öpücük kondurup geri çekildim.

"Bana daha rahat teşekkür etmen için sana kolay erişim sağlamaya çalışıyorum hayatım."

Yirmikinci Bölüm

Uzun yolda ilerlerken gözlerim arkada birbirlerinin omuzlarına dayayarak uykuya dalmış çifte kaydı. Sessiz nefes alış verişleri arabanın hafif sesine karışıp kulaklarıma dolu. Kemal ve Didem'in de bizimle gelmesine o kadar mutlu olmuşum ki. Hayatıma Baran girdiği için, hayatımda olduğu için mutluydum. Karanlık yolda yanımızdan geçen tek tük araba ışığına dalmış düşünüyordum.

"Güzelim nerelelere gittin yine?" derken sıcak eller benimkileri sardı.

"Buradayım hayatım," derken gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Evet, görüyorum, seni görmemek mümkün mü Ela? Bedenin burada ama aklın nerede?"

"Seni düşünüyordum," dedim tereddüt etmeden. Bir yola bir bina bakıp sırtı.

"Beni mi düşünüyordun?"

“Evet,” dedim.

“Pekâlâ, şimdi merak ettim, nasıl düşünüyordum bakalım?” deyince onun bu muzip hallerine gülümsedim. Her daim gülümseyordum. Elimi tutuşu sertleşirken meraklı bir gülümsemeyle baktı.

“Sadece iyi ki var olduğunu düşünüyordum.” Gözlerini kısıp baktı. Bu karanlıkta bile ışıldadığını gördüğüme yemin edebilirdim. Ama bir an sonra dudagının tek kenarı yukarı kıvrılırken, başını eğip bana doğru yaklaştı ve şaşkın gözlerle ona bakarken dudaklarına fısıldadı.

“Sadece o kadar mı?” Dudaklarını büktü, gamzesi belirginleşti. Ah hayır, gülümseme ve gamze bir arada olmaz. İkisini bir kaldıramazdım. “Ben olsam seninle ilgili neler düşünürdüm biliyor musun?” deyince sesimi bile çıkartamadım. Anın büyüüne o kadar kapılmışım ki nefesim hızlanmış, dudaklarım kurumuştı. Kalbim hızla atarken kendimde konuşacak gücü bulduğum anda arkadan Didem’in uykulu sesini duydum.

“Şu yatak odası sesini keser misin geri zekâlı, gözümün önünde arkadaşımı ayartmaktan vazgeç.”

Ağızımdan kaçmak üzere olan kahkahamı engellemek için elimi ağızıma götürüp kapattım. Ama Baran kendini tutmadı ve sesli bir kahkaha bıraktı. Sonra her şey o kadar hızlı oldu ki ne olduğunu anlamadım bile.

Kemal, Baran’ın sesiyle yerinden fırladığında Didem’in çenesine kafa attı. Çenesini tutan Didem acıyla bağırdı. Telaşla birbirine giren çifte bakmak için arkamı dönmeye çalışırken Baran hâlâ gülüyordu. Önce kendine gelen Didem ayağından çıkardığı babeti kaldırıp Baran’ın kafasına indirince, adamın ağızından sesli bir küfür kaçtı. Kemal ne olduğunu anlamadan karısının ne halt yediğine şaşkınca bakıyor, hâlâ uyku sersemi halinden çıkmaya çalışıyordu.

Aşk Bağları

"Bir durun artık," diye bağırınca herkes sustu. Önce Baran'a döndüm. "İyi misin hayatım?"

"Evet güzelim, iyiyim," derken hâlâ gülümsüyordu. Didem öfkeyle konuştu.

"Ama ben iyi değilim, senin sersemliklerin yüzünden çenemi kırdım."

"Hiç uydurma sîpürgesiz cadı, çeneni ben değil salak kocan kırdı."

"Uçkuruna azıcık sahip çıksaydın bunların hiçbirisi başımıza gelmezdi," deyince yanaklarım kızardı. Bu kızın hiç ayarı yoktu. Bir an sustuğumuzda Kemal konuştu.

"Oha! Biz burada uyurken bu ikisi önde şey mi yapıyordu, hem de Baran araba kullanırken üstelik? Yuh!"

Üçümüz de donduk kaldık duyduğumuzla. Bir anlık sessizlikten sora Didem'le aynı ana "Kapa çeneni Kemal!" diye bağırınca adam şaşkınlıkla bize baktı. "Ne dedim ki ben şimdi?" Baran bir kahkaha atarken konuştu.

"Yemin ederim geri zekâlısın Kemal."

Yüzüme vuran sıcak güneşle gözlerim huzursuzca kıpırdandı. Uykumu alamamış olmamın verdiği huzursuzlukla kıpırdanıp gözlerimi kapalı tutmak için sıktım. Bir faydası olmayacağını anladığımda, yerimde hafif gerinerek göz kapaklarımı açtım. Göğsümdeki ağırlığı fark ettiğimde hemen kendime geldim. Gece Baran yorulunca Kemal devam etmiş, Didem de onun yanına öne geçmişti.

Ellerim istemsizce hareketlenip gür saçlarının arasına girdi. Başına masaj yapmaya başlayınca yerinde kıpırdandı. Kocaman bedeniyle küçük bir çocuk gibi nasıl bana sınışıp yattığını merak ediyordum. Mırıltılar eşliğinde gözlerini ağır ağır açtığında burnunu göğsümde gezdirip yeşil gözlerini bana dikti.

"Günaydın güzelim."

"Günaydın," dedim gülümseyerek.

"Al işte Kemal, yine başladılar. Sürekli mart kedileri gibi bir-
birlerine mırıldanıp duruyor bunlar."

Didem'in söylediklerini görmezden geldim. Yerimde biraz
daha doğrulup etrafıma bakındığımda neredeyse gelmiş olduğu-
muz fark ettim. İçimi bir huzursuzluk kapladı. Ailemle Baran
arasında hiçbir sorun olsun istemiyordum. Annemden yana pek
şüphem olmasa da babamın ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini
kestiremiyordum.

Müstakil evin kapısının önüne park ettiğimizde hâlâ konu-
mamıştım. Arabadan sessizce indik. Kapıdan içeri girdiğim anda
annemin bahçeye hazırladığı kahvaltı masasıyla burunun buruna
geldik. Didem hemen konuştu.

"Demet Teyze yine döktürmüş. Ay Kemal, bak senin sevdi-
ğin gözlemelerden yapmış ya," deyip kocasının elini kavradı ve
hızlı adımlarla önden ilerlediler. Baran yanıma gelmiş, elimi sı-
kaca tutarken endişeli gözlerle ona baktım.

"Biraz sakın ol, her şey yolunda gidecek merak etme."

Başımı tamam anlamında sallarken gülümsemesine karşılık
verdim.

Cam balkondan içeri girdiğimizde Kemal ve Didem, anne-
me sarılmış kucaklaşıyorlardı. Annemin gözleri önce beni sonra
yanımdaki adama odaklandı. Ah anne, bari sen yapma! Baran'a
hayran hayran bakmasını izledim bir süre.

Yanımdaki adam annemi bile kendine hayran bırakmıştı.
Aksi nasıl mümkün olabilirdi ki zaten. Annem yanıma geldiğin-
de sımsıkı sarılıp özlediğim kokusunu derin derin soludum. O
da ellerini saçlarımdan geçirip öpücükler kondurdu. Annemi ve
babamı o kadar çok özlemiştim ki bunu yanlarına gelince fark

çemiş olmam çok kötüydü. Annemden bir adım uzaklaştığımda derin bir nefes alıp arkamdaki adama baktım. Elimi ona doğru uzatıp yanıma gelmesini belirtirken tekrar anneme döndüm.

"Anne, bu Baran. Sana telefonda bahsetmiştim."

Annem gülen gözlerini ona dikince Baran da en masum gülüşmesiyle karşılık verdi. Yanıma geldiğinde elini uzatıp annemin elini avucunun içine alıp üzerine bir öpücük kondurduğunu, annemin ona daha fazla hayran oluşunu şaşkınlıkla izledim.

"Ela'nın güzelliğini sizden aldığı belli. Hayatımın geri kalanında, geleceğimde size benzeyen bir kadınla olacağım için kendimi çok şanslı hissediyorum." İşte bu kadardı, annem birazdan kesin Baran'ın kollarına bırakacaktı kendini. Annem tam cevap verecekti ki arkamızdan tanıdık, sert ve gür bir ses duyduğumuzda hepimizin bakışları kapıdan giren babama döndü.

"Dikkat et evlat, bunlar büyük sözler," deyince bakışlarım babaminkilerle buluştu. Yerimde biraz kıpırdandım ama sonra koşup kendimi onun kollarına bıraktım.

"Baba, seni Baran'la tanıştırayım."

İsmi duyunca hemen yanıma biten Baran elini babama uzatıp "Memnun oldum efendim," dedi.

"Hoş geldiniz."

"Hoş buldum."

Bu konuşma anneminkinden tabii ki de farklıydı. Babam kendinden taviz vermeyen duruşuyla Baran'ın elini sıkarken, karşısında dik duruşunu bozmayan adamı hayranlıkla izledim.

Kahvaltı masasına geçmiş, bir yandan sohbet ediyor bir yandan kahvaltımızı ediyorduk. Masanın iki ucunda annem ve babam, yanımda Baran, karşımda da Kemal ve Didem vardı. Ara ara babam ve Baran kısa sohbetler etse de, Baran genelde annemle konuşmayı tercih etti.

Akşam yemeğini dışarıda yemiş, biraz dolaşmış eve dönyorduk. Kemal ve Didem önümüzde el ele yürürken Baran bana sıkıca sarıldı.

“Seni çok özledim,” deyip başımın üzerini öptü.

“Yan yanayız ya Baran.”

“Bu daha kötü ya, her an yanımdasın ama sana istediğim gibi dokunamamak beni deli ediyor.”

“Yarın dönüyoruz, azıcık daha sabretmen lazım.”

Kulağıma doğru eğilip bütün tenimin ürpermesine yol açan sesiyle “Bu gece yanına gelsem, herkes uyuduktan sonra,” dedi. Söylediği şeyle aniden yutkundum. Kuruyan dudaklarımı ıslatırken ona bakmadan konuştum.

“Sakın böyle bir şey yapayım deme Baran,” deyince sesli bir nefes bıraktı.

“Tamam, bari izin ver de eve girmeden seni istediğim gibi öpeyim.” Ona doğru döndüm, dudaklarımız birleşirken nefesim kesildi. Kahretsin, onu ben de çok özlemiştim.

Yattığım yerde sağa sola dönüp durdum. Neredeydi acaba bu uyku denen şey? Gözüme bir gram uyku girmemişti. Hazırlanan odama çıkalı saatler olmuştu neredeyse ama bir türlü uyuyamamıştım. Aklımda sadece o vardı. Acaba uyumuş muydu, o da beni düşünüyor muydu?

Onu görmek istiyordum. Uyumadan önce bir kez daha görmek için neler vermezdim. Kahretsin ki Ela’nın babasından da gözüm korkuyordu. Ani gelen cesaretle yerimden fırladım. Odamın kapısını sessizce açıp başımı uzattım, etrafa bakındım. Herkesin uyuduğundan emin olduğum anda kendimi dışarı atıp ses-

siz adımlarla odasına ilerledim. Tam kapısının koluna uzandığım anda arkamdan gelen ince bir öksürtük sesiyle yerimde sıçrayıp döndüm.

Didem...

Tabii ki oydu. Telaşlanmış halimi gördüğünde suratına yayılan gülümsemeyi gizleme gereği bile duymamıştı.

"Senin ne işin var burada Baran Bey?"

Ona laf vermektense ölürdüm daha iyi. Ben de "Lavaboya kalktım Didem, hayrola sen de gece bekçisi misin?" deyince sessiz bir kahkaha attı.

"Sen beni salak mı sandın acaba? Ela'nın odasının banyo kapısına benzeyen bir kapısı mı var? Çocuk mu kandırıyorsun sen?"

Bu kadınların gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Pes edip "Ne var yani, sevgilimi özledim," dedim.

"Cengiz Amca seni bir yakalarsa var ya o zaman sevgilini son görüşün olur bu, farkında mısın?"

"O çeneni kapatırsan kimse duymaz."

Sinsi sinsi gülümsedi ve hiç beklemediğim bir anda bağırma-ya başladı.

"Evet Baran! İşte orası banyo! Sana da iyi geceler!"

Lanet olsun sana Didem. Yanıma yaklaşıp "Bu da sabahki mart kedisi halinin intikamı Baran Bey," diye fısıldadı. Arkasını dönüp giderken "Sana da iyi geceler Baran," diye seslendi.

Huysuz adamlar gibi söylenerek odama girdim. Sırtımı kapıya yaslanıp birkaç saniye derin nefesler aldım. Sabır dedim kendime, yarın evimizde olacaktık. Yalnız, baş başa... Tam yatağıma gitmek için bir adım atmıştım ki odamın kapısı cılız bir sesle tıklatıldı. Ve sonra onun fısıltıyla çıkan sesini duydum.

Kapının arkasına geçip onun sessizce içeri girişini izledim. Kapıyı kapatıp karanlık odada yatağa doğru bir adım attı.

"Baran uyuyor musun?"

Sessiz olmaya özen göstererek arkadan ellerimi beline doladım. Olduğu yerde sıçradı.

"Ödümü kopardın Baran!" derken dudaklarım ensesine ulaştı, küçük öpücükler bıraktım. Kollarımın arasında dönüp bana baktı.

"Sesini duydum gibi geldi sanki az önce, ben de bir şeye ihtiyacın olup olmadığına bakmak için geldim," deyince gülümsemdim.

"Sana ihtiyacım var," derken dudaklarına hafif öpücükler bıraktım. Öpücüğümü derinleştirmek istediğimde bana engel oldu. Ve tabii anında suratım asıldı.

"Sana bu bile fazla, ailemin evindeyiz Baran. Babam uyanırsa ve beni burada görürse var ya asla seninle geri dönemem."

Onsuz geçen bir sürü güne katlanacağıma bir güne razı olurdum. Kollarımı gevşetip onu serbest bıraktım. Kapıdan çıkmadan önce son kez bir öpücük çaldım ve gitti. En azından uyuyabilecektim artık.

Ufak çantayı bagaja yerleştirdim. Ela anne ve babasıyla vedalaşırken, yanına gidip onları izledim. Herkes vedalaştığında sıra bana geldi. Önce Demet Hanım'ın yanağına küçük bir öpücük kondurduğumda bana sarıldı. Daha sonra babasıyla el sıkıştık ama adamın tutuşu o kadar kuvvetliydi ki bir an elimi daha ne kadar sıkı tutacak diye düşündüm. Arabaya binip yola çıktığımızda Ela ile ikimiz aynı anda derin bir nefes alıp verdik.

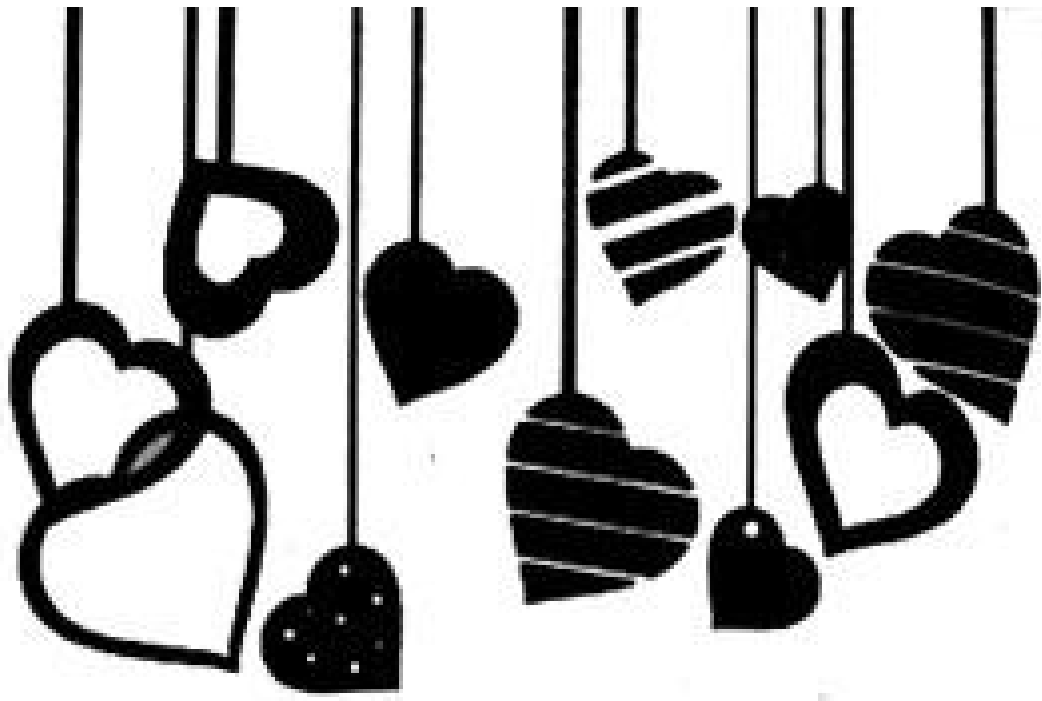
"Fena değildi ha?" diye sordum gülümseyerek.

"Ah Baran, bunu da atlattık ya. Fena değil ne kelime, bundan iyisi olamazdı."

Aşk Bağına

Eve vardığımızda ikimiz de yorgunluktan ölmek üzereydik. Elindeki ufak çantaları yere bırakıp kendimi yatağa yüz üstü bıraktım. Ela üzerini değiştirip yatağa geldiğinde zorla da olsa kalkıp üzerimi değiştirdim ve kendimi onun kokusu eşliğinde huzurlu uykunun kollarına bıraktım.

Yirminc Bölüm

Ailesiyle tanışmamızdan sonraki bir hafta sakin ve sessiz geçti. Ela, o Berk denen adamla ofiste çalışmaya başlamıştı. Bu konuda onunla tartışmadım, üzerine gittikçe işi inada bindireceğı belliydi. O yüzden huzursuz olsam da sessiz kalmayı tercih ettim. Her sabah birlikte evden çıkıyorduk, önce onu bırakıp daha sonra da şirkete geçiyordum. Akşamları da aynı şekilde olması için gerekenden daha erken çıkıp onu almadan asla eve geçmiyordum. Berk denen adamla da bu sayede tanıştım. Pi herif, hem genç hem de yakışıklıydı. Ela'ya sanki biraz farklı bakıyordu ama bunu söylediğimde Ela kudurmuş "Saçmalama Baran, bu senin kuruntun," diye bağırmişti.

Aslı konusunu da neredeyse özmüştüm. Artık kendi başının çaresine bakabiliyor, bana fazla ulaşmaya çalışmıyordu. Arada sırada sadece nasılsın demek için aradığı zamanlar oluyordu ama benim verdiğim soğuk cevaplardan anlamış olacaktı ki bu deneyimlerinden de vazgeçti bir süre sonra.

Her zamanki saatte iş yerimden çıkıp Ela'yı almaya gittim. Arabadan inip onun çıkmasını beklerken cam kaplı ofiste ikisini gördüm. Bir an ne olduğunu anlamak ister gibi gözlerimi kapatıp açtım. Berk'in kolu Ela'nın beline dolanmış, adamın bir eli güzel yüzüne dökülen saçları geri itiyordu. Lanet olsun, ne halt oluyordu orada? Büyük adımlarla içeri girdiğimde gözüm hiçbir şey görmüyordu. Kapıda "Ela!" diye resmen kükredim. Bana kızgınlıkla bakan gözleri ilk anda fark edemedim ama Ela eğer bakışlarıyla beni öldürmek isteseydi bu mümkünmüş gibi duruyordu.

O anda düşünmedim, ileri atıldığım gibi Berk denen adi herifin suratına ardı ardına yumruklarımı geçirdim. Ela "Baran!" diye çığlık atarak önüme geçip beni engellemeye çalıştı ama gözüm o kadar dönmüştü ki umursamadım bile. Birkaç defa daha vurdum ama hırslımı alamadan Ela'nın beni itmesiyle geri çekildim.

Onu kolundan tuttuğum gibi sürükleyerek "Hemen benimle geliyorsun!" diye bağırdım. Kendini kolumdan kurtarıp "Def ol buradan Baran!" diye bağırınca, bir anda ne diyeceğimi bilemedim. Şaşırdım, ne yani burada bu adamla mı kalacaktı?

"Ela hemen benimle gel," diye dişlerimin arasından konuştum. Ama beni umursamadan yerde yatan adamın yanında diz çöktü. Muhtemelen burnu kırılan adama eğilip "İyi misin?" diye sordu. Eğer burada daha fazla kalırsam çok daha kötü şeyler olacaktı. Ela'ya zarar vermek istemiyordum, arkamı dönüp hızla oradan çıktım. Arabaya binip deli gibi gaza bastım, nereye gittiğimi bilmeden sadece öylece sürdüm. Bir saat boyunca boş boş araba kullanıp zihnimdekileri atmaya çalıştım. Ela bana asla böyle bir şey yapmazdı, bundan adım kadar emindim ama o adamla o kadar yakın durması, içimdeki kıskançlığı öyle bir tetiklemişti ki kendime hâkim olmam imkânsızdı ve sonra benimle gelmemesi de beni mahvetmişti.

Gördüğüm ilk barın önünde durup birkaç kadeh içmeye karar verdim, biraz sakinleşme umuduyla art arda saymadığım kadar içtim. Pek bir işe yaradığı söylenemezdi, ne tam anlamıyla sarhoş olmuştum ne de kafamdakilerden uzaklaşabilmişim. Saat on biri biraz geçiyordu ki kalkıp eve doğru sürdüm. Arabamı park edip indiğimde asansöre binecekken Aslı'yı beni beklerken buldum. Hayır, hiç ama hiç zamanı değildi. Bununla şu anda uğraşamazdım. Asansöre binerken ona bakmadan konuştum. "Aslı buraya gelmemeliydin. Seni defalarca uyardım, sabrımı çok zorluyorsun."

"Biliyorum Baran, çok üzgünüm ama o burada. Burak gelmiş ve benim nerede kaldığımı biliyor."

Ah hayır, bununla uğraşamazdım. Asansörden sessizce çıkarken yanımda geldi. "Aslı lütfen git," derken sıkıntıyla burnumu sıktım. Anahtarlarımla kapıyı açıp içeri girerken arkamdan içeri girdi. Bu kadarı da fazlaydı artık, sinirle kapıyı çarpıp onu kollarından tutup duvara bastırdım.

"Umurumda bile değilsin Aslı, beni rahat bırak ve def ol buradan. Şu an sana yardım edemem, kendime bile yardım edemiyorum," diye acıyla inledim.

"Sen sarhoşsun," diye soludu sanki ben az önce hiçbir şey konuşmamışım gibi.

"Buradan hemen git ve beni yalnız bırak," diye dişlerimin arasından konuşup bir adım geri gittim ama daha ne olduğunu anlamadan Aslı boynumdan sıkıca tutup beni kendine çekti ve öptü.

Bu da neydi şimdi? Birkaç saniye hareketsizce durdum ama sonra kendime gelip anında geri çekildim. Ona ne yapmaya çalıştığını sormak için ağzımı açmışım ki sessiz salonda yere düşen anahtar sesinin gürültüyle yankılanmasını duydum. Başımı ar-

kaya çevirdiğim anda gözlerinden akan yaşlarla bana bakan kızı gördüm. Lanet olsun! Aslı'dan hemen uzaklaşıp ona doğru bir adım atacaktım ki elini kaldırıp bana gelmememi işaret ederek kalbini paramparça eden kelimeleri söyledi.

"Senden nefret ediyorum Baran!"

-Baran Ela'yı almaya gelmeden önce-

Her zamanki gibi Baran'ın beni almasını beklerken midemde hissettiğim bulantıyla biraz temiz hava almak için kapının önüne çıktım. Berk'le yediğim öğle yemeğinden sonra hiç geçmeyen bulantıma lanet ettim. Temiz havanın biraz iyi geldiğini hissedince saatime baktım. Baran birazdan gelirdi, ben de içeri girip çantamı almak için arkamı döndüm ama birinin bana seslenmesiyle kendimi aksi yöne çevirdim.

Bana "Ela," diye seslenen adama baktım. Neredeyse Baran boylarındaydı. Çok ama çok yakışıklıydı ama en önemlisi cam gibi mavi gözlere sahipti. Yanıma yaklaşıncı "Buyurun, siz kimsiniz?" diye sordum. Bana doğru gelip elini uzattı. "Merhaba ben Burak, Baran'ın üniversiteden arkadaşım," deyince kalbim hızla atmaya başladı. Yüzümdeki bütün kanın çekildiğini hissettim. Bu oydu, en yakın arkadaşının sevgilisiyle birlikte olan adı berifti. Anında kaşlarım çatıldı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum sert çıkan sesimle. Bana gülümseyerek baktı.

"Senden bir şey istemiyorum merak etme, aslında sadece küçücük bir yardım alabilirim diye düşünmüştüm."

"Pardon ama senin gibi bir adama benim yardım edebileceğim hiçbir konu olamaz. Birazdan Baran burada olur, lütfen he-

men gitmenizi istiyorum." Gerçekten de Baran birazdan gelirdi ve onu burada görmesini istemiyordum. Baran'a o kadını hatırlatacak hiçbir şeyi etrafında istemiyordum.

"Aslında gelse ne iyi olurdu, söylemek istediklerimi ona söylerdim ama sevgilin benim sevgilimle o kadar meşgul ki sana fırsat geleceğini zannetmiyorum."

Ne saçmalıyordu bu adam böyle. Onu daha fazla dinlemeyecektim. Arkamı dönüp içeri gidecektim ki kolumdan tuttu. "Dokunma bana," diye biraz yüksek sesle bağırdım. Ama adamın umurunda olmadı. Elindeki küçük zarfı bana verip, "O sevgilin olacak adama söyle, Aslı'dan uzak dursun. Beni senin başına sarmak istemiyorsa eğer söylediklerimi dikkate alır. Yoksa bir zamanlar yaptığım gibi, seni de elinden almasını bilirim," dedi.

"Dokunma bana hayvan herif," derken elinden kurtuldum. "Ne saçmalıyorsun sen, ne Aslı'sı?" Arkasını dönüp benden uzaklaşırken "Elindeki zarfa bak, ne demek istediğimi anlarsın," diye bağırıp hızla uzaklaştı.

Bir süre kıpırdayamadım, elimdeki zarfı öylece titreyen parmaklarımla açtım. İçinden çıkan resimlerle gözlerim istemsizce kapandı. Baran ve yanında Aslı olduğunu düşündüğüm bir kadın vardı. Fotoğrafların üzerindeki tarihlere bakınca akmaya başlayan yaşlarıma engel olamadım. Birkaçı daha yeniydi ama bir tanesi o gün, annesindeyken ortadan kaybolduğu zamandı. Beni orada bırakıp o kadını görmeye gitmişti. Uyuşmuş gibi içeri doğru yürürken, belli belirsiz Berk'in bana doğru geldiğini gördüm. Daha ne olduğunu anlamadan gözlerimin karadığını hissettim, kendimi yere düşmeye hazırlarken Berk belimden tutup beni destekledi, ardından saçlarımı yüzümden çekerken "İyi misin?" diye sordu. Kendime gelmeye çalışırken bir an içeri giren Baran'ı fark ettim. Sonrasında olanlar o kadar hızlı ve şaşırtıcıydı ki Baran

sinirle çekip gittikten sonra eğilip Berk'in burnuna bakmaya başladım.

Burnuna bastırduğım bezi iterek "Onunla gitmeliydin," diye konuşmaya çalıştı. Cevap vermedim. Oturduğu koltukta biraz doğrulup "Ela, ona kızma. Kim olsa yanlış anlardı. Seni sevmese bu kadar tepki verir miydi sanıyorsun," dedi.

Dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başladım, elimden fırlayıp bir yerlere düşen zarfı arayıp buldum ve ona uzatırken her şeyi anlattım. Birkaç dakika sessiz kaldı ama sonra konuştu.

"Bak nasıl gözüktüğünün farkındayım ama onu dinlemeden hemen yargılama. Biz erkekler bazen o kadar aptal oluyoruz ki inan bana saçma sapan açıklaması olan bir şeyi bile memleket meselesine çeviriyoruz."

"Ama bana yalan söyledi."

"Bunun için de elinden çekeceği var ama onu terk etmen gerekiyor mu?"

Başımı salladım. Yerinden kalkıp elimden tuttu ve beni de kaldırdı.

"Şimdi, önce şu burnumu bir pansuman yaptıralım daha sonra da biraz konuşuruz. Sonra da seni Baran'a götürürüm."

"Gitmek istemiyorum," diye itiraz ettim.

"Onunla konuşman lazım Ela, bırak sana açıklamasını yap-sın. Öndan sonra ne yapmak istersen itiraz etmem, söz veriyorum."

Saat gece yarısını geçmişti ve biz evin önündeydik. Arabadan inerken tedirgin halde ona baktım. "Eğer yine de onu affetmez-sen buradayım. Tam yarım saat bekleyeceğim, eğer gelmezsen giderim ki umarım öyle olur ama olur da halledemezseniz seni istediğin yere bırakırım." Başımı tamam der gibi salladım. Ağır adımlarla asansöre binip yukarı çıktım. Anahtarı elimde sımsıkı

tutarak bir süre bekledim. Sonra cesaretimi toplayıp kapıyı açıp içeri girdim. Bir iki adım atmıştım ki onu gördüm. Sırtı bana dönük, öylece duruyordu ama sonra bir adım geri çekilince karşısındaki kadını da gördüm. Bu oydu, Aslı'ydı. Elimdeki anahtar gürültüyle yere düşünce anında dönüp bana baktı.

Ağzının içinde "Lanet olsun," diye mırıldanıp bana doğru bir adım attı ama elimi kaldırıp onu durdurdum. İçimden ne geçiyorsa, hissettiğim ne varsa engellemeden döküldü dudaklarımdan.

"Senden nefret ediyorum Baran."

Suratına yayılan ifadeden acısını anlamamak mümkün değildi. Umurunda bile değildi, benim canım daha fazla yanıyordu. Bana doğru bir adım daha atınca, ben de geriye doğru kaçtım. Yaklaşmasına fırsat vermeden arkamı dönüp hızla kapıyı açtım ve çıktım. Bana seslendiğini, küfürlerin arasından ismimi bağırdığını duydum ama umurunda bile değildi. O artık benim için yoktu. Kahretsin, Baran yoktu. Boğazımdan kaçan hıçkırığımı tutmak için elimi ağzıma kapattım. Asansörden iner inmez koşar adımla hâlâ Berk'in beklediği arabaya doğru gittim. Çok şükür gitmemişti. Kapıyı açıp kendimi o kadar hızlı içeri attım ki Berk bir anda şaşırdı. Ne oldu demesine bile fırsat vermeden "Hemen buradan götür beni," diye bağırdım. Başımı çevirip baktığımda Baran'ın hızla bana doğru geldiğini gördüm. Berk bana bakınca "Lütfen," diye fısıldadım.

Arabayı çalıştırdı, tam hareket edecektik ki Baran durdu ve o anda göz göze geldik. Dudaklarına baktığımda söylediği iki kelimeyi anladım.

"Lütfen gitme."

Son kez gözlerine bakıp başımı iki yana salladım ve onu arkamda bırakarak uzaklaştım.

Bir saat kadar sessizce hıçkırımlarımdan başka hiçbir ses çıkmadı arabada. Berk nereye gideceğini bilmeden öylece ben

sakinleşene kadar sadece sürdü. Biraz sakinleşmem, rahatlamam gerekiyordu. Başka türlü kendime gelmem mümkün değildi. Gerçi hiçbir şekilde kendime gelebilecek gibi hissetmiyordum.

"Lütfen gitme," diye marıldandım ona yetişemeyeceğimi anladığımda. Yüzünde gördüğüm o hayal kırıklığı bir daha bana asla geri dönmeyeceğinin garantisini verir gibiydi. Orada öylece ne kadar dikildim bilmiyorum ama arkamdan çekingen bir sesle "Baran," diyen Aslı'yı duyunca öfkem öyle bir arttı ki kendime engel olamadım. Arkama döndüğüm gibi çenesini sıkıca kavradım. Acıyla inledi ama umurumda değildi.

"Sen ne yaptın, amacın ne kızım senin? Hemen konuş yoksa yemin ederim daha önce yapmam gerekeni şimdi yapar, seni gebertirim."

"Baran bırak beni lütfen, korkutuyorsun."

"Korksan iyi edersin çünkü inan çok ciddiylim."

"Yemin ederim bir amacım yok, sadece o anda içimden geleni yaptım."

"Sen nasıl bir insansın, ben senin gibi biriyle nasıl birlikte oldum onca zaman? Kendimden iğreniyorum düşündükçe."

Gözlerinden akan yaşlar umurumda bile değildi. "Lütfen böyle söyleme, amacım seni üzme değildi." Sinirle kahkaha atıp çenesini daha fazla sıktım.

"Demek amacın beni üzme değildi öyle mi? Sen benim hayatımı aldın elimden farkında mısın?" diye bağırdım. Hızla çenesinden onu geri ittirip konuştum. "Hemen def ol git buradan yoksa katil olacağım."

"Baran," dedi ama "Def ol!" diye tekrar bağırken "Sakin bir daha karşıma çıkayım deme," diye uyardım.

Taba Altın Çayın

Aşansörü bile beklemeden hızla merdivenlerden çıktım. Elrafında deli gibi telefon aranmaya başladım ama telefon cebimden çıkınca daha fazla sinirlendim. Nereye giderdi ki bu kız? "Allah'ım lütfen onu kaybetmeme izin verme," diye yalvardım sessizce.

Hemen Kemal'i aradım. Telaşla olan biteni ona anlatırken hiç sesini çıkarmadan beni dinledi ama tabii ki Didem'den yemediğim laf kalmamaştı. Umurumda değildi, isterse beni geber-tebilirdi bile, yeter ki ondan bir haber almamı sağlasın.

Sessizce geçen tam bir saat on üç dakikanın sonunda Kemal'den gelen mesaja yerimden fırladım.

'Ela burada dostum, çok kötü durumda. Bana kalırsa bugün gelme ama biliyorum ki dinlemeyeceksin, o yüzden lütfen üzerine gitme.'

Onu görmezsem eğer çıldırırdım. Telefonu ve arabanın anahtarlarını alıp hızla evden çıktım. Kemal'in evinin önüne arabayı rastgele bırakıp koşar adımla içeri girdim. Kemal beni kapıda karşıladı, arkasında da çatık kaşlarla bakan Didem. "Nerede?" diye telaşla sorunca Didem içerideki odalardan birini işaret etti. Odanın önüne gelince kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Başımı buğulu camla kaplı kapıya dayayıp konuştum.

"Ela, güzelim lütfen seninle konuşmama izin ver." Bana cevap vermedi ama kapıya yaklaştığını yansıyan gölgesinden fark ettim. Bunu fırsat bilip konuşmaya başladım.

"Sen benim bu hayatta sevdiğim tek kadınsın Ela, o gün havaalanında benim kucığıma düştüğün için her gün dua ettim. Ela ben sevmeye seninle başladım, seninle var oldum. Şimdi beni bırakıp gidersen eğer boş bir bedenden başka hiçbir şey kalmaz

benden geriye. Lütfen güzelim, sana yalvarıyorum. Anlatmam için, kendini sana inandırmam için bir şans tanı. Sen gidersen ben biterim, görmüyor musun?" dedikten sonra birkaç dakika sessizce bekledim, arkamda Kemal ve Didem'in varlığını hissediyordum ama gözüm ondan başkasını görmüyordu.

"Beni yolumdan döndürmeye çalışma Baran," dedi ya içeriden, onun acı çeken sesini duydum ya ben, oracıkta ölsem daha az acı çekerdim.

"Senin bir damla gözyaşın için ölümden bile dönerim güzelim, lütfen Ela."

"Bu yaşların sebebi senken daha ne yapmaktan bahsediyorsun ki Baran!"

"Nasıl acı çekiyorum bir bilsen. Bana yapabileceğim bir şey söyle. Ne istersen, ne derssen yaparım, yeter ki beni bir kez dinle."

"Sadece," deyip biraz duraksayınca "Sadece ne?" diye sordum sabırsızca. Ne olursa yapmaya hazırdım.

"Sadece git Baran."

Sıkıntıyla gözlerimi kapattım, bunu yapamazdım ki.

"Ela öl de şuracıkta öleyim ama yeter ki benden gitmemi isteme, senden başka gidecek kapım yok ki benim."

"Ben artık senin için yokum Baran ve sen de benim için," derken ağzından kaçan hıçkırığı duydum. Elini destek alır gibi boğulu cama yasladığında hiç tereddüt etmeden ben de elimi kaldırıp üzerine koydum. Geri çekilmeyince içimdeki rahatlamaya engel olamadım.

"Bana emanet bir aşkın var güzelim, nasıl yok olurum ki ben. Acı çekiyorum Ela, kalbine sahip çıkamadım ya ben artık ben değilim. Yüreğim ellerinde, aklım sende. Sen beni geri alsan da almasan da ben sana aitim."

Kapıdan uzaklaşıp geri çekildiğini gördüm. Daha fazla zorlamayacaktım, son kez "Senden asla vazgeçmem," dedikten sonra üzgün gözlerle bakan Kemal'e ve ağlamaktan gözleri kızarmış Didem'e baktım. "Onu asla bırakmam," dedim Didem'e doğru. Belli belirsiz bana gülümsedi.

Bir şey olursa bana haber vermelerini söyleyip evden çıktım. Ondan uzağa asla gidemezdim. Hele onsuz yatağıma, o eve dönemezdim. Arabama girdim, ona en yakın olacağım yer burasıydı ve bir adım öteye gitmeyecektim.

Sessizlik içinde onu kaybetmemeyi dileyerek uykuya daldığımda neredeyse sabah olacaktı.

Yırmidördüncü Bölüm

Gözlerimi zorla araladığımda yüzüme vuran güneşin verdiği rahatsızlığı hissettim. Başucumda duran telefona uzanıp saate baktığımda daha yedi bile olmamıştı. Uykuya dalalı sadece birkaç saat olmuştu ve kendimi hasta gibi hissediyordum. Baradan gitmem gerekiyordu, Baran asla peşimi bırakmayacaktı ama ona bir daha inanacak kadar saf olmak istemiyordum. Açıklaması ne olursa olsun bunu yapmak istemiyordum. O kadını öpmüştü ve defalarca konuşmamıza, ona söylememe rağmen bana hiç çekinmeden yalan söylemişti. Aynı şeyin neden başıma ikinci defa gelmiş olduğunu düşünmeden duramıyordum.

Üstümü bile değiştirmeden uyuduğum yataktan kalkıp içeriyi dinledim. Didem ve Kemal hâlâ uyuyor olmalıydı ki hiç ses gelmiyordu. Sessizce odadan çıkıp dış kapıya doğru ilerledim. Birkaç gün yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Dış kapıdan sessizce çıktığım anda onun arabasını gördüm. Yüreğim anında hop etti sanki.

Koltuğunda iki bükülmüdü, ellerini göğsünde birleştirmiş öylece uyuyordu. Onu çok seviyordum, o kadar çok ki canımı yakıyordu. Ondan bir an bile ayrı kalma düşüncesiyle boğulur gibi oldum ama onun nasıl affedebilirdim ki? Bu olanlardan sonra nasıl güvenilebilirdim ona tekrar. Eskisi gibi olamazdık. Ben asla bu olanları unutamazdım. O Tarık değildi ki bir anda geçsin. O Baran'dı, benim hayatım, nefes alma sebebim, geleceğim. İnsan nefesinden nasıl vazgeçerdi ki? Onu bırakıp gitmekle ölümü tercih ediyordum ama yapamazdım, onunla kalamazdım.

Keşke ona son bir kez dokunabilseydim, keşke bayıldığım o kokusunu içime hapsedebilseydim. Bir saniye bile ondan ayrı kalmaya dayanamazken şimdi onu terk etmek zorundaydım. Bunu bize neden yapmıştın Baran, nasıl yapmıştın? Orada daha fazla kalmadım. Onun uyanmasını göze almak istemiyordum. Bir bakış, bir dokunuşuyla beni benden alan bu adama tekrar inanamazdım.

İnanmak istiyor muydum sorusunun cevabı kesinlikle evet idi. Tekrar onunla olmayı, kollarının arasında olmayı her şeyden çok istiyordum ama yapamazdım. Unutamazdım bu olanları.

Hızla oradan uzaklaştım. Önüme gelen ilk taksiye bindim. Bir süre öylece taksiyle boş boş dolaştım. Gözlerimden akan yaşlara engel olmadım, olamıyordum da zaten. Canım o kadar çok yanıyordu ki hissettiğim şeyi tarif bile edemiyordum. Nasıl bir acıydı ki bu, beni içten içe yavaşça yok ediyordu.

Ben bu adama nasıl bu kadar âşık olmuşum, bu kadar kısa zamanda nasıl benim her şeyim oluvermişti? Yine aynı şeyleri yaşıyordum diyemiyordum çünkü şu an hissettiğim şeylerin daha öncekiyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Bir süre sonra şehrin biraz dışında butik bir otelin adresini şoföre verdim. Adam aynadan bana kaçamak bakışlar atıyordu.

Aşk Bayana

Benim için özüldüğünü belli eden bakışlardı bunlar ama saygı-
sızdan ağzını açıp tek kelime etmedi. Buna nasıl teşekkür ettiği-
mi anlatamam.

Otele vardığımda şoföre parasını uzatıp indim. İçeri girdi-
ğimde iki gün için bir oda tutup sessizce anahtarımı alıp odama
girdim. Kendimi yatağa bıraktığım anda hıçkıra hıçkıra ağla-
maya başladım. Artık kendime hâkim olamıyordum. Ağladım,
bağırarak kendimi kısıtlamadan sesli ağladım. Onsuzluğun acı-
sı beni günden güne öldürecekti. Bundan sonra onsuz kaldığım
bu yaşantımda gözlerim onu görmeden, bedenim onun varlığını
hissetmeden, nefesim o kokusuna karışmadan, ben onun nefesi-
ni solumadan nasıl geçecekti günler? Dayanmak çok zordu. Acı
katlanılabılır gibi değildi. Kalbim yokmuş gibi, nefesim kesilmiş
gibi, birisi içimdeki o yaşam enerjisini emmiş, geriye boş bir ka-
buk kalmış gibi hissediyordum.

Geçer miydi ki bu acı bir gün? Peki, ben geçmesini istiyor
muydum ki? Eğer geçerse ondan bana kalan tek şeyi kaybede-
cektim, bu yüzden geçmesin istedim. Eğer varlığını hissetmek
acı çekmem demekse, ben razıydım.

Bu acı bana onu hatırlatacaksa, yaşadıklarımızın varlığını
kanıtlayacaksa çekerdim. Onu her şeyiyle kaybetmek yerine onu
hissettiren bu acıya seve seve kucak açardım.

Ben onsuz olmaya hiçbir zaman alışamayacaktım ama onu
hissetmek için her şeyi yapardım. Aşkım hep var olacaktı, o ya-
nında olmasa bile...

Gözlerim bir anda açıldı. Nefesim kesilmiş gibi, sanki dipsiz bir
kuyudan çıkmaya çalışmışım gibi telaşla uyandım. Hızlı alıp ver-
diğim soluğumu düzene sokmaya çalışırken aklıma gelen isimle

hemen kendimi arabadan dışarı attım. Kapıları kilitleyip kilitlemediğimi bile hatırlamıyordum. Telaşla kapıyı çalarken Didem şaşkınlıkla açtı. Hızla içeri girdim.

“Baran ne oldu?” diye sordu Didem.

“Ela nerede?” dedim nefes nefese.

“Hâlâ uyuyor, biz de yeni kalktık. Sen iyi misin, neden böyle nefes alıyorsun? Yüzün de bembeyaz Baran, korkutma beni.”

“Bir şeyim yok, sadece onu görmem lazım,” derken odasına doğru ilerledim. Kapının yine kilitli olacağından hiç zorlamadan kapısını tıklattım.

“Ela, güzelim hadi uyan artık. Bak seninle konuşmam lazım. Lütfen,” dedim ama ses gelmedi. Bir kez daha kapısını tıklattım, bu sefer daha güçlüydüm. “Ela lütfen, en azından bir kere beni dinle sonra ne istersen yaparım, söz veriyorum.” Bir iki saniye bekledim ama yine konuşmadı. Didem’in yanına Kemal de gelmişti.

“Hadi dostum, gel biz içeri gidelim. Bırak önce Didem konuşsun,” dediğinde ona hak verip istemsizce Kemal’in peşinden içeri girdim. Kemal bir elini omzuma koyup “Ona biraz zaman ver, sonunda seni dinleyecektir,” deyip beni teselli etmeye çalıştı. O beni dinleyene kadar asla sakin olamazdım. “Yerimde duramıyorum Kemal, onu görmem lazım. Nasıl özlediğimi kelimelerle anlatamıyorum, göstermem lazım. Beni dinlemek zorunda, dinlemesini sağlamak zorundayım.”

Didem’in telaşla içeri girmesiyle konuşmamız da yarıda kaldı. Birden yerimden fırlayıp Didem’in telaşlı yüzüne baktım. “Ne oldu?” diye sordum içim korkuyla dolarken. Dudaklarından döken tek kelime içimi acıtıp yakarken ayakta durmaya çalıştım.

“Gitmiş.”

“Ne demek gitmiş?” diyebildim zar zor çıkan sesimle.

"Bilmiyorum, gitmiş işte. Çok erken saatte çıkmış olmalı ki biz fark edemedik."

"Allah kahretsin!" diye sinirle bağırdım. Nereye gitmişti ki bu kız. Bitmişti işte, beni öylece ardında bırakıp gitmişti. Bir kez daha "Lanet olsun!" diye bağırırken elimi ortada duran cam masaya hızla vurdum. Cam parçalanırken kırılma sesiyle Didem'in çığlığı birbirine karıştı. Ellimden akan kanın sıcaklığını fark etmeme rağmen uyuşmuş gibi yerimden kıpırdayamadım.

Avucumu yumruk yapıp sıkıduğunda, üzerinde kalan cam parçalarının tenime acı vererek daha fazla battığını hissediyordum ama onun gidişinin vermiş olduğu acının yanında bu hissettiğim neydi ki. Didem koşarak içeri giderken Kemal de beni koltuğa oturttu. Hareketlerimi sanki ben kontrol edemiyordum. Uyuşmuş gibi Kemal'in beni yönlendirmesine izin verdim.

Didem kucagında pansuman için bir sürü şeyle içeri girince başımı kaldırıp ona baktım. Kemal'e elindekileri uzatırken tereddütlü gözlerle bana bakarak gülümsedi. Didem'in bu sessiz hallerini ilk defa görüyordum. Şansa bak, ne zamanlama ama! Kemal sessizce elimle ilgilenirken "Ah be dostum, ne yaptın sen?" dediğinde elimin durumunun hoşuna gitmediğini anladım. Umurunda mıydı, tabii ki değildi. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra Didem'le tekrar göz göze geldim.

"Onu kaybettim," diye mırıldandım. Sesimdeki acı o kadar net anlaşıyordu ki Didem'in gözlerinin dolduğunu fark ettim. Bir an Kemal ile bakışıp tekrar bana döndü.

"Hayır, onu kaybetmedin. Tamam, hatalısın. Ela'nın sonuna kadar arkasıdayım ama arkadaşımı tanıyorum. Seni seviyor Baran, biraz kafasını dinlesin emin ol geri dönecektir." Söylediklerinin doğru olmasını o kadar çok isterdim ki ama ben onun kadar emin olamıyordum. Bana bakışından belliydi neler hissettiği.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım Didem. Söz verdiğim halde yalan söyledim. Üstelik o bencil kadına nasıl yardım etmeyi göze aldım bilmiyorum. Yemin ederim başka bir niyetim yoktu." Didem'in bana inanmasını istedim. Biliyordum ki bana inanırsa bir şekilde Ela'yı da ikna etmeme yardım ederdi.

"Biliyorum Baran, sana inanıyorum ama ikna etmen gereken kişi ben değilim. Ela sana ne yaparsa arkasındayım, sesini çıkar-
madan kabul edeceksin ama sonunda seni affedecek, biliyorum." Umuyorum ki öyle olurdu. Ne derse yapmaya razıydım, yeter ki bana aşkla baksın. Başka bir şey istemiyordum.

Gideli tam iki gün oldu. Dayanacak ne gücüm ne de sabrım kalmıştı. Eve gidemiyordum, onsuz o eve asla adım atamazdım. Çıldırmanın sayılı dakikalar kalmış gibi hissediyordum. Alıp başımı gitmek, her kapıyı tek tek çalıp onu aramamak için zor dayanıyordum. Saatler geçmek bilmezken kafamda dönüp duran düşüncelerle çıldıracaktım. Bulmak zorundaydım artık, benden uzakta olmasına dayanmak o kadar zordu ki.

Dün gece annemle konuşmuştum. Ona olanları anlattığımda, sesimden halimi anlamış olacak ki üzerime gelmemek için kendini frenledi. "Ben sana demiştim," dememek için kendini tutuyordu ama ben tutmasını istedim. Bana ne kadar aptal olduğumu, onu kaybetmeyi hak ettiğimi söylemesini istemiştim. Yapmadı, sadece beni dinledi. Ona ne kadar aptal olduğumu anlatırken susup dinledi. Beni teselli etmek için döneceğini söyledi. 'Ela akıllı bir kız oğlum, biraz kafasını topladığında eminim ki seni dinleyecektir.'

Sorun da buydu ya zaten, Ela akıllı bir kızdı. Akli başında olan birisi neden benim bu aptallıklarına katlanırdı ki. Herkes gibi annemde "Seni seviyor," demişti. Biliyordum, onun da en az benim kadar kötü olduğunu hissediyordum. Ne kadar süredir

burada böyle oturuyordum bilmiyorum ama Didem'in sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp kendime geldim.

"Şimdi önce sakın olup beni sonuna kadar dinle Baran, sakın hemen ani karar vereyim deme. Yemin ederim elimden kimse alamaz seni."

"Ne, ne oldu Didem? Allah aşkına sabrımı mı sınıyorsun?" Aynı anda Kemal de geldi.

"Ela, mesaj attı."

Pat diye söyleyince heyecandan kalbim gümbürdemeye başladı. Lütfen kötü bir şey olmasın diye dua ettim.

"Senin yanımızda olup olmadığını sordu."

"Neden?"

Birbirlerine baktılar. "Seni burada tutmamızı istedi, biz seni oylarken evden eşyalarını toplamaya gidecekmiş." Hayatımdan temelli çekip gidiyordu! Aniden yerimden fırladım, kapıya doğru koşarken Didem "Ben başında ne demiştim?" diye söylendi. Kemal önüme geçip beni durdurduğunda, "Gidiyor, görmüyor musunuz? Ona engel olmam lazım," dedim.

"Bak, önce biraz sakın olman gerek."

"Sakin falan olamam, lanet olsun onu kaybediyorum," diye bağırıp sargılı olan elimi Kemal'in arkasındaki kapıya vurdum. Didem yanıma gelip "Bak buradan hep beraber çıkacağız ama sen ve Kemal beni evin garajında bekleyeceksiniz. Önce onunla konuşmama izin ver Baran. Bu sabırsızlığınla bir şeyleri çözebileceğini zannetmiyorum."

Haklıydı, eğer onu gitmemesi için ikna edemezsem kesinlikle aptalca şeyler yapacaktım. Onu bir odaya kilitlemek gibi aptalca şeyler... "Tamam," dedim. Kabul etmekten başka çarem mi vardı sanki...

Didem, Ela'ya benim Kemal ile olacağımı ama anahtarı benden habersiz alıp ona getirebileceğini ve onu görmek istediğini

yazdı. Arkadaşına yalan söylemekten hiç hoşlanmadığını surat ifadesinden fark ediyordum ama bana inandığı için bunları yap-
tığını söylemişti. Didem'in bana böyle yardım edeceğini asla dü-
şünmezdim ama açıkça görüyordum ki arkadaşının mutlu olma-
sından başka bir şey istemiyordu.

Ela'dan olumlu yanıtı alınca neredeyse sevinçten ağlayacak-
tım. Uzak mesafede olduğunu ancak iki saat sonra gelebileceğini
söylediğinde, sabırsızlıktan tükenmek üzereydim. Nerede oldu-
ğunu deli gibi merak ediyordum ama şu anda bunun hiçbir önemi
yoktu. Tek istediğim, tek önemli olan oydu. Tekrar kollarının
arasında olması için her şeyimi vermeye razıydım.

Bir buçuk saatin sonunda evden çıktık. Biz Kemal ile gö-
zükmeyeceğimiz bir mesafede beklerken, Didem dışarıda onu
beklemeye başladı. Zaman geçmek bilmezken neredeyse her bir
saniyeyi sayar oldum. Sonra bir taksi tam Didem'in önünde dur-
du ve içinden çıktı.

Allah'ım nefesim kesildi. Ona olan özlemim yanardağ misa-
li içimde patlayıp beni kasıp kavururken, dokunma ihtiyacım o
kadar yüksekti ki ellerimin titremesine engel olamadım. Kapıyı
açıp ona sınıksız sarılmamak için verdiğim savaşta kaybetmemek
için direndim.

Koşar adım Didem'e sarılmasını, gözlerinden akan yaşlarla
sırtının bir inip bir kalkmasını, orada öylece oturup ağlamasını
izledim. Hayatımın en zor anlarından birini yaşıyordum ve elim
kolum bağlı oturmak beni öldürüyordu.

Birkaç dakika orada öylece durduklarında onu seyretmenin
tadına sonuna kadar vardım. Kısa süre sonra içeri girerken, Di-
dem bizim tarafa kısa bir bakış attı. İçeri girdikten yarım saat
sonra benim sabrımın son sınırlarında Didem mesaj attı ve ben
arabadan fırladığım gibi eve yürüdüm. Kemal arkamdan bana

yetişirken "Baran sakın ol biraz," diye uyardı ama umurunda değildi.

Tek istediğim ona kavuşmak, tek düşündüğüm ona kendimi affettirmek için acele etmem gerektiği idi.

Sessizce eşyalarımı toplarken o gün burada, onu gördüğüm yerde duran anahtarlarımı da aldım. Hızla eşyalarımı çantaya koyarken Didem fark etmeden kendi kendime bunu yapmamam gerektiğini söylememe fırsat vermeden Baran'ın birkaç tişörtünü de aldım. Beni bir süre rahatlatacak o kokusuna ihtiyacım vardı. Didem bir yandan Baran'ı dinlemem gerektiğini söyleyip dururken sonunda sinirden delirmiş halde ona baktım.

"Neyi dinlememi istiyorsun Didem, onunla bu evde, benim kaldığım bu evde öpüşüyordu. Her şeyi geçtim, bana yalan söyledi. Ailesinin evinde, kendi yatağında beni tek başıma bırakıp sabahın köründe o kadını görmeye gitti diyorum sana, anlamıyor musun?" Neden bu kadar zorluyordu ki, olanlar meydandaydı. Nasıl affetmemi bekliyordu benden.

"Evet, haklısın. Ne desen ne yapsan haklısın ama perişan durumda Ela, bir görsen. Ben bile Baran'a acıdıysam eğer biraz olsun onu dinlemen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Hemen "Hayır," dedim. Yaklaşık yarım saat boyunca eşya toplarken Didem konuştu. Sonunda odadan çıktığında pes ettiğini düşündüm. İçeri tekrar yanıma geldiğinde işim de bitmek üzereydi ama aşağıdan açılan kapı sesini duyunca olduğum yerde donup kaldım.

Benden gözlerini kaçırarak arkadaşına bakarken "Lütfen yapmadığını söyle," dedim ama "Üzgünüm, konuşmanız gerektiğini düşünüyorum," diye savundu kendini.

Çok ama çok fazla sinirlenmişim. "Herkes benim için kararlar vermeye ne kadar da meraklıymış. En yakın arkadaşına bile güvenemiyorsam eğer ben gerçekten mahvolmuş bir insanım," diye sinirle söylendim. Hazırladığım çantayı alıp hızla merdivenlerden aşağı indim ve işte oradaydı, berbat gözüküyordu ama beni görünce gözlerindeki sevinci o kadar net görmüştüm ki yüreğim sıkıştı.

Onun gözlerine daha fazla bakmak gibi bir hataya düşmeyecektim. Çantamın sapını avucumda daha fazla sıkarak ilerledim. Yanından geçip gitmek üzereydim ki kolumdan yakaladı.

"Sakin bana dokunma!" diye bağırırken kendimi çekip kurtardım.

"Ela lütfen, beni bir dakika dinler misin?" diye sordu yalvaran sesiyle.

"Seni dinlemek istemiyorum, seni görmek istemiyorum Baran. Neden beni rahat bırakıp da eski sevgilinin yanına gitmiyorsun?"

"Ela benim sevdiğim tek kadın sensin ve bunu sen de biliyorsun. Sadece anlatmama izin ver yemin ederim onu ben öpmedim, o birden..." Elim kaldırıp lafımı kestim.

"Sorun o öpücük mü zannediyorsun sen hâlâ? Tamam, hadi kabul edelim bu konuda seni affettim onu sen öpmedin. Ya beni yatağında bırakıp onu görmeye gitmen sabahın köründe, ailenin evinde hem de!" deyince suratını sıkıntıyla buruşturdu.

"Ela sadece yardım etmek istemiştım, yemin ederim başka bir niyetim yoktu."

"Tabii ben de buna inandım, gerçekten o kadar saf mı gözüküyorum oradan bakınca da hayatıma giden adamların hepsi bana bunu yapıyor!"

"Ben seni aldatmadım, sadece yardı..."

"Sadece yardım etmek istediysen neden benden sakladın?" Elimi çantama atıp Burak'ın bana verdiği zarfın içinden resimleri çıkardım. "Bunları görmeseydim daha ne kadar aptal yerine koyacaktın beni?" Resimleri ona atınca yakalayıp baktı. Şaşkınlıkla "Yemin ederim görüldüğü gibi değil, bunları sana kim..."

"Bunları bana kim mi verdi? Aslı'nın sevgilisi Burak, işyerime gelip sevgiline söyle kız arkadaşımından uzak dursun yoksa beni senin başına sarmak gibi bir hata yapar diyerek beni tehdit edip bunları verdi. O gün hayvan gibi Berk'e saldırmısaydın eğer bu resimleri gördükten sonra neredeyse bayılacak olduğuma, adamın da beni tutmaya çalıştığını anlardım. Ama sen her zamanki hep en iyi ben bilirim tavrıyla her şeyi mahvetmekten başka bir halt yapmadın. Üstelik gece benim buraya gelmemi sağlayan, seni dinlemem gerektiğini söyleyen adam, o burnunu kırığın adamdı."

O kadar hızlı konuşmuştum ki bir an nefesimin kesildiğini hissettim. Kızgın ve kırgındım, kendimi o kadar kasıyordum ki kasıklarımda ara ara hissettiğim acıyla yüzümü buruşturmadan edemedim.

Bu evden çıkmam gerekiyordu artık, bir adım atmıştım ki belime geçip ellerimden tuttu. "Ela gitme, istersen ben giderim. Ne kadar istersen de gözüne gözükmem, yeter ki benden gitme."

"Sonsuza kadar seni görmek istemiyorum," derken ellerimi ondan çektim. Ama Baran vazgeçmedi.

"Lütfen Ela, yapma bunu bize." Sinirden deliye dönmek üzeriydim.

"Yeter artık!" diye bağırırken onu göğsünden ittirip kendimden uzaklaştırdım. "Beni rahat bırak, daha ne istiyorsun, halimi görmüyor musun?" Ardı ardına göğsüne attığım yumruklardan bir an bile geri çekilmedi. Gözyaşlarım akarken Didem'in ar-

kamdan gelip beni tutmaya çalıştığını hissettim ama tek elimle onu geri ittirip bütün sinirimi Baran'dan çıkardım. Tam sakinleşmeye çalışırken bir anda kasıklarımın saplanan acıyla iki büküm oldum.

Elimi istemsizce Baran'a uzatıp tutunmaya çalıştım. Tanrım nasıl bir acıydı bu? Ayakta duramayacağımı anladığımda dizlerimin üzerine çöktüm. O anda Baran hemen belime sarılıp telaşlı sesiyle "Ela neyin var?" diye sordu.

"Bi...ilmiyo...rum," diye zorla konuştum. Keskin bir acı tekrar saplandığında bağırma engel olamadım. O anda bir şey hissettim, bacaklarımın arasında fark ettiğim sıcaklıkla irkildim. Başımı zorla eğip baktığımda açık renk şortumdan sızan kanı görünce gözlerim korkuyla açıldı. Baran, Didem ve Kemal aynı anda benim baktığım yere bakınca, Didem "Kahretsin kanaması var, ne demek bu?" diye şaşkınca sordu. İyice panikleyen Baran "Ne oluyor?" diye bağırdı.

Bir anda her şey karardı. Sanki bedenimden bir parçanın kopup beni terk ettiğini hissederek duyduğum acıya daha fazla dayanamadım ve kendimi o simsiyah boşluğa bıraktım. Son duyduğum şey Baran'ın "Hemen ambulans çağırın!" diye bağırarak endişeli sesiydi.

Gözlerimi açtığımda kendimi çok yorgun ve bitkin hissediyordum. Yerimde biraz kıpırdanınca vücudumun her yerinin deli gibi sızladığını hissettim. Ama en kötüsü başımdı, o kadar çok ağrıyordu sanki yüz kilo ağırlık gelmiş de taşıyormuşum gibi hissediyordum. Ben yerimde biraz doğrulmaya çalıştığım sırada odamın kapısının açıldığını hissettim. Gözüm kapının yanındaki cama kaydığında havanın karamış olduğunu gördüm. İçeriye orta yaşlı bir hemşire girip bana gülümseyen suratla baktı.

"Merhaba Ela Hanım, daha iyi misiniz?" diye sordu gülümseyen suratıyla.

"Evet, iyiyim. Ne kadar süredir baygınum?" En son gündüz olduğunu hatırlıyordum.

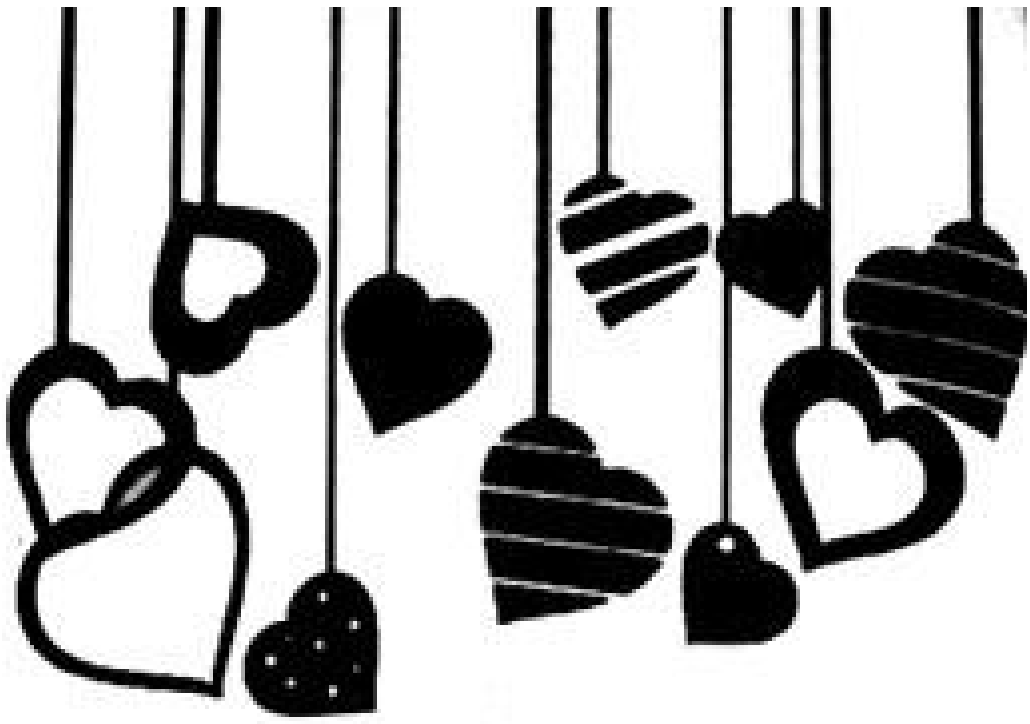
"Saat gece yarısını geçti bile, doktorun evine gitti o yüzden bu gece buradasın. Dışarıdaki eşin sanırım, telaştan delirmek üzere. İçeri girmek için hastaneyi ayağa kaldırdı ama doktorun sadece ara ara girmesine izin verdi."

"Seninle ilgilenen doktorumuz acil doğuma girdi, seni yarına kadar burada tutacak ama yarın sabah durumunla ilgili bilgi alacağız canım."

"Hangi durum?" diye telaşla sordum.

"Tabii ki kanamanla ilgili durum." Sonrasında hemşirenin ağzından dökülenler mideme acı acı saplandı. Kahretsin, ne halt edecektim ben şimdi. Yaşadıklarımın şokuyla bir an önce buradan kaçmak istedim ama hemşirenin yapmış olduğu ağrı kesiciyle kendimi stresli uykunun kollarına bıraktım.

Yirmibeşinci Bölüm

Bir ileri bir geri yürümekten hastanenin koridorunu aşındırmıştım. Doktor, Ela'nın sonuçları çıkmadan bir şey açıklayamayacağını söylemiş, tam neler olduğunu anlatacağı sırada da acilden çağırılmıştı. İçeri girmek için resmen olay çıkarmıştım. Kemal ve Didem beni sakinleştirmek için uğraşırken, önüme gelen her şeye tekme savurup dağıtmıştım. En sonunda doktorlar benim huzuru bozduğuma karar verip birkaç kere sadece bir dakikalığına da olsa onu görmeme izin vermişlerdi.

O odada bembeyaz yatakta yatarken o kadar solgun, o kadar kırılgandı ki keşke elimden gelse de bütün yaşam enerjimi kendimden alıp ona verebilseydim. Yeter ki o iyi olsun, ben her şeyi yapmaya razıydım. Git derse giderdim bile. Onu uzaktan izler, beni geri alana kadar sesimi bile çıkarmadan beklerdim. Yeter ki canı yanmasın, ona bir şey olmasın. Benim başka isteğim yoktu.

Bütün gece bekledik, sabah içeri giren hemşirenin peşine takılıp girdiğimizde Ela yatakta oturuyordu. Bir anda gözleri benimkilere takıldığında, heyecanı hissederek gibi oldum ama sonra hızla başını benden Didem'e çevirdi.

"Ela, iyi misin canım?"

"Evet, iyiyim merak etme," derken Didem'e hâlâ kızgın olduğunu belli edencesine sesi soğuktu.

Aynı anda Kemal "Doktorun henüz dönmedi ama hemşire belki sana bir şey söylemiştir. Neyin varmış, öldük meraktan," dedi. Ela hemen gözlerini onlardan kaçırıp bana baktı, sinirli ve oldukça öfkeli sesiyle "Anlaşılan Baran'ın benden alacaklarını bitmemiş," dedi. Cümlesini bitirdiği anda kızgın gözlerini bir anlığına bana dikip hemen çevirdi. Ne demek istemişti, anlamamıştım.

O anda içeriye orta yaşlı bir doktor girdi. Ela'ya anlamadığımız bir şeyler sorarken telaşla bekledim. "Sanırım eşiniz, dün akşam hastaneyi inletmiş kendisi," dedi.

Ağızından hemen evet kelimesi çıkacakken Ela "Hayır, sadece bir arkadaşımın tanıdığı. Burada ne aradığını bile bilmiyorum," dedi.

Göğsüm sıkıştı, elim istemsizce kalbimin üstüne giderken ona baktım.

Yapma, canımı yakma. Canın yandı biliyorum ama ölüyorum, ne olur gör diye yalvaran gözlerle baktım anlaması umuydum. Bir anlığına sanki bana eskisi gibi bakıyormuş gibi hissettim ama o kadar kısa bir andı ki bu hayal mi gerçek mi ayırt edemedim bile.

Ve sonra hayatım boyunca üzerimden atamayacağım, asla unutamayacağım, daha fazla acı çekmem mümkün değil diye düşünürken beni bir anda parçalara ayıran o cümleyi kurdu doktor.

"Ela Hanım, hemşirenin size açıkladığı gibi bebeğinizi kaybettiniz."

İşte şimdi göğsümde hissettiğim acı katlanabilir gibi değildi. Tanrım ne demişti bu adam? Bebeğinizi demişti, bizim bebeğimizi kaybetmiştik. Gömleğimin düğmelerini gevşetip nefes almaya çalıştım. Gözümünden düşen tek bir damla dudaklarımdan üstünden aktı. O zaman fark ettim ağladığımı.

Allah'ım nasıl katlanacaktım ben bu acıya! Ela bebeğimizi benim aptalca hatalarım yüzünden kaybetmişti. Dört haftalık dediğini duydum doktorun. Boğazım deli gibi yanıyordu artık, odadaki bütün oksijen bir anda çekilip beni derin nefesler almaya zorladı.

Birkaç saniye sonunda Ela'ya bakabildim. Neler yaşatmıştım ona böyle? Bundan sonra her günümü, her anımı ona bunu unutturmak için çabalayacaktım. Bunun acısını içimden hiç atamayacaktım ama ona unutturmak için her şeyi yapacaktım. Bir an için o kızgın bakışların arkasında şefkat görür gibi oldum ama hemen yerini kurgınlığa ve kızgınlığa bıraktı.

Ona sarılmak, af dilemek istiyordum. Bir daha bebeğimiz olur hatta bebeklerimiz olacak demek için can atıyordum ama odadaki herkes uyuşmuş gibi kıpırdamıyordu. Ela'nın gözünden akan yaşlar yüreğime akıp beni yaktı. Sessiz odada sadece onun sesi yankılandı.

"Çık bu odadan Baran," dedi. "Seni yakınımda istemiyorum. Seni bir daha görmek istemiyorum." Olduğum yerde donup kaldım. Neden cevap veremiyordum ki, ah, sebebi bendim. Bu farkındalıkla öleceğimi hissettim. Bebeğimin, bebeğimizin ölümüne sebep olmuştum.

Bir adım attım, sesimdeki acıyı gizleyemeden "Ela lütf..." demeye çalıştım ama bana izin vermedi.

"Lâtfen ne? Benden daha ne istiyorsun? Her şeyimi aldın, bebeğimizi bile. Artık bana zarar verecek hiçbir şeyin kalmadı. Buradan hemen git, seni bir daha asla görmek isteniyorum."

Uyuşmuş gibi etrafıma bakındım, doktor ne ara çıkmıştı hatırlamıyordum bile. Kemal yanıma gelip "Hadi dostum, gel biraz dışarı çıkalım," diyerek beni odadan sürükleyip çıkardı. Bahçeye kadar yürüdüğümü hissedemedim bile. Aradan kaç dakika geçti bilmiyordum ama Kemal'e hiç bakmadan gözlerimi yere sabitleyip konuşurken birkaç damla acı verici bir ağırlıkla ayaklarım dibine düştü.

"Ben böyle olsun istemedim Kemal."

"Biliyorum dostum, biliyorum," diye beni teselli ederken sesindeki hüznün benim hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Bitmiştim, ben kesinlikle mahvolmuş, adi, sorumsuz, aptal adamın tekiydim.

Baran odadan gideli bir saat olmuştu. Ona söylediklerimle o kadar canım yandı ki belli etmemek için neredeyse tırnaklarımla derimi parçalayacaktım. Gözlerinde gördüğüm o acı beni yakıp geçti. Hele bir anda nefes alamadığımı düşündüğüm, elini kalbine götürdüğü an vardı ki koşarak yanına gidip nefesi olmayı, ona nefes olmayı diledim. Ama yapamazdım, biz artık olamazdık. Bu yaşananları ne unutabilirdim ne de affedebilirdim.

Buradan hemen çıkmam gerekiyordu. Didem'i yiyecek bir şeyler alması için kantine gönderirken, hareketlerime dikkat ederek üzerimi giyindim hızla. Telefonumun titreşimini hissettiğim de hemen açtım.

"Geldin mi? Tamam, hemen iniyorum."

Kimseye görünmeden hastaneden çıkarken asansör yerine merdivenleri kullandım. Yavaş yavaş aşağıya inerken ileride beni bekleyen tanıdık aracı gördüm. Ağır adımlarla ilerleyip ön koltuğa oturmak için kapıyı açıp girdim.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim, özellikle doktor konusunda," derken Berk'in endişeli gözlerine baktım.

"Ela emin misin? Hiçbir erkek, ne olursa olsun bu kadarını hak etmez. Yanlış yapıyorsun," diye sitem etti.

"Eğer yardım etmeyeceksen hemen iner giderim Berk, bunu yapmak zorundayım. Onu affedip, onunla olamam."

"Pekâlâ, şimdilik bir şey söylemiyorum, biraz kendine gelmen lazım." Sesimi çıkarmadım. Ne kadar zaman geçerse geçsin, hissettiğim şeylerin değişeceğine inanmıyordum.

Yarım saat bile geçmemiştiki ki telefonum çalmaya başladı. Baktığımda Didem'in aradığını gördüm ama cevap vermedim, veremezdim. Art arda ısrarla aramaktan vazgeçmedi, ben de açmamakta kararlıyım. Yan gözle Berk'e baktığımda sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyormuş gibi arada gözleri bana kayıyordu. Birkaç aramadan sonra tekrar telefonum çalmayınca rahatladım. Didem'e olan kızgınlığım da pek geçmiş değildi şu anda. Telefonu çantama geri koyacağım anda elimde titredi ve gelen mesajı açtım.

'Ela neredesin?'

Cevap vermedim. Bir mesaj daha geldi.

'Ela neden cevap vermiyorsun? İyi misin, acil konuşmamamız lazım.'

Aşk Bağına

Gittiğimi anladıkları için telaşlanmışlardı diye düşündüm. Tam telefonu kapatacaktım ki bir mesaj daha geldi. Sıkıntıyla gözlerimi kapatıp açtım, ondan sonra telefonu tamamen kapatacaktım ama okuduğum ilk cümleden sonra görüşüm bulanıklaştı, kalbim sıkıştı, biri elini içime daldırıp söktü ve ben artık yaşamıyordum.

‘Ela bak bunu mesajla söylemek istemiyorum ama telefonları açmıyorsun. Her neredeyse hemen buraya geri dönmen lazım. Baran... yaralandı ve yoğun bakımda. Hemen geri gel!’

Daha önce canımın yandığını düşünüyordum ya, nasıl da yanlışmışım. Canım yanmıyordu şu anda, birisi canımı almıştı benden. Yok olmuş, bomboş bir bedenden başka bir şey değilmişim gibi hissettim. Onu bırakıp gitmek başka, onun bu dünyadan gitmesi başka bir şeydi. Elimi Berk’in koluna koyup tırnaklarımı sımsıkı bastırdım. Gözlerimden ardı ardına süzülen yaşlara aldırmadan yutkundum.

“Hemen geri dönmemiz lazım!”

Kemal yanımdan gitmeden önce biraz daha sessizce oturdum. Ona yalnız kalmak istediğimi söylediğimde hiç itiraz etmeden elini omzuma koyup bir kez sıktı ve beni yalnızlığım ve pişmanlığım ile bırakıp gitti. Ela’nın yanına gitmek, sessizce yanına kıvrılıp hep sevdiğim gibi arkasından sokulmak, ellerimi beline dolayıp burnumu o bayıldığım kokusuna gömüp ona huzur vermek istedim. Onun acısına ortak olmak hatta mümkün olsa acısını ondan alıp seve seve çekmek istedim.

Hiçbirini yapacak cesaretim olmaması, acizliğimin kanıtıydı. Korkuyordum, attığım tek bir adımın onu benden alıp götürmesinden korkuyordum. İçim acıyordu, pişmandım. Her şeyden önce saçlıyordum ama o kadar bencildim ki yine onu istemekten kendimi alamıyordum. Ne olursa olsun ondan vazgeçemezdim, buna gücüm yoktu. Ellerimi yüzüme kapatıp sıkıntıyla ovaladım, onu bırakmaya hazır değildim. Nasıl bıraktırdım ki...

Beni istememesi umurumda değildi, onun yakınında olmak zorundaydım.

Kalkmaya hazırlandığım anda yanımda bir hareketlilik hissettirdi. Kemal'in bana bakmaya geldiğini düşünerek konuştum. "Ben iyiyim Kemal, geliyordu..." Yanımdaki adamın Kemal olmadığını anladığım anda bakışlarım kararırıp kaşlarım çatıldı.

"Senin burada ne işin var?" Dişlerimi o kadar çok sıktım ki çene kemiğim neredeyse birbirine girdi. Benim aksime o bütün sakinliği ve yüzüzlüğüyle karşımda sırtarak dikiliyordu.

"Ela'yı görmeye geldim aslında ama odasında yoktu." Duyduğum cümleyle gözlerim sinirden resmen karardı.

"Onun. Adına. Sakın. Ağzına. Alma!" Ellerim yumruk oldu. Bu adamı şu anda gebertmememin tek sebebi yukarıda yatan kadındı.

"Aslında seni gördüğüm iyi oldu." Ellerini kirli sakalına götürüp biraz oyalanıp devam etti. Rahatlığı sinirimi bozuyordu. Onu geberteceğimi hiç mi düşünmüyordu? "Benimle ve işimle uğraşan kişinin sen olduğunu biliyorum, ellerini üzerimden çek." Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olmadım. Derdi belliydi pisliğin. Başımı eğip fısıldadım. "Sen ellerini sevdiğin kadının üzerinden çekmeyi becerebilseydin eğer asla sana bulaşmazdım. Ama sen ona dokundun, eğer söz vermemiş olsaydım seni gebertmekten asla çekinmezdim. Ona dokunup öylece çekip gide-

bileceğini mi zannediyordun? O bana aitti, sana ise haramdı." Yerinden kalktım. "Sana haram olana el sürersen eğer sonuçlarına da katlanırsın." Arkamı dönüp bir adım atmıştım ki tekrar konuşmaya başladı.

"Ona ilk defa el sürmedim," dedi kibirli sesiyle. "Yoksa sana anlatmadı mı? Evet, sonuna kadar gitmemiş olabilirim ama emin el dokunmadığımı yeri kalma..." Tek bir adımla ona döndüm. Ellerim çenesini öyle güçlü kavradı ki, kırmak için çabalarcasına sıktım.

"Hadi devam etsene lan! Bitirsene cümleli!" Birkaç kere kolunu savurup elimden kurtulmaya çalıştı. "Bunu senin yanına bırakmam, sen beni rahat bırak ben de Ela'yı. Yoksa ona yapacaklarımdan ben sorumlu değilim."

"Hiçbir b*k yapamazsın." Meydan okuyan bakışlarımı üzerine diktim. Tek kelime, tek bir kelime ettiği an asla kendimi durdurmayacaktım.

Birbirimize o kadar yakındık ki boğazına yapışmamak için ellerimi yumruk yapıp birkaç kere sıktım. Buradan defolup gitmesi gerekiyordu. Şu an bu durumda Ela'nın onu görme ihtimali bile beni delirtmeye yetiyordu. Onun yakınında olmaması gerekiyordu bu pislğin. Gözlerini benden kaçırdığında çekip gideceğini zannedip bir adım geri çekildim. Hâlâ karşı karşıyaydık. Adamın yüzü bir anda anlamadığım bir ifadeye büründü.

Her şey bir anda oldu. Sadece birkaç saniye içinde, hiç beklemediğim bir anda kalbime çok yakın bir yerde ince ama keskin bir sızı hissettim. Karşımdaki adam benden uzaklaşınca, başım istemsizce acının sebebi anlamak için aşağı düştü. Koyu renk gömleğimin üzerinden bile belli olan ince ılık bir sıcaklık yayılmaya başladı. Elim oraya kaydığında hareket edemedim. Tarık sendeler gibi birkaç adım daha benden geriye kaçarken elinde

Tata Atası Çayan

tuttuğu, üzeri kendi kanımla kaplı ufak bıçağı gördüm. Gördüm sinirden o kadar dönmüştü ki neler yapabileceğini anlamamıştım bile. Canım yanıyordu, ama acıdan mıydı yoksa âşık olduğum kadını son kez göremediğimden miydi, bilemedim.

Gücüm yavaş yavaş tükenirken sendeledim. Karşımdaki adam boş bakışlarla konuştuğunda odağımı kaybetmek üzereydim. "Elimdeki her şeyi aldın, alma sırası bendeydi," dedi ve çekip gitti. Arkamdaki banka zorlukla çöktüm. Gözlerim kapanırken sadece bir çift ela göz canlandı gözlerimin önünde.

"Gitme," dedi üzgün gözlerle. Gitmemek için çabaladım, onun için her şeyi yapardım. Ama dayanamıyordum işte.

"Özür dilerim," dedim.

"Bana bunu yapma Baran, dayanamam," dedi. Ama bekleyemedim. Gözlerim karanlığa tamamen teslim olurken aklımda bir kişi vardı. Ondan özür dilemek, af dilemek için vaktim yoktu. Tek bir umudum vardı. Gerçek olmasını, beni affetmesini dileyerek hiçliğin ortasında kayboldum. Kocaman boşluk ve karanlıktan başka hiçbir şey hissedemedim ve bitti...

Hastane kapısından içeri girdiğim anda kendime nefes alıp vermem gerektiğini hatırlatıp duruyordum ama bir türlü beceremiyordum. Başım dönüyordu, midem bulanıyordu ama umurunda değildi. Ölebilirdim şu anda, yine de umurunda değildi. Tek bir amacım vardı; onu görmek, ne olduğunu öğrenmek. Varlığımı hissedemediğim bir dünyada yaşayamazdım. Onun olmadığını bildiğim bir havayı soluyamazdım.

Bir an nefesim kesilince Berk kolumdan tutup destek oldu.

"Ela biraz sakın olman lazım bak kendini..."

Anında sözümü kestim. "Onu hemen görmezsem eğer asla iyi olamam." Ardı ardına dökülen yaşlarımdan dolayı görüşüm belanıklaştı. Berk onun nerede olduğunu öğrenir öğrenmez hızla merdivenden bir kat yukarı çıktım. Uzun koridora girdiğim anda Kemal ve Didem'in birbirine dayanarak bir camın önünde dikildiğini fark ettim. Sessiz adımlarla onlara yaklaştım.

Lütfen ona bir şey olmasın...

Onu kaybedemem...

Onsuz yaşayamam...

Ölürüm...

Düşüncelerimden binlerce şey geçirdim. Yanlarına yaklaştığımı fark ettikleri anda bana döndüler ve Didem hemen kollarıyla sarıdı beni. "Ela neredeydin sen, çok endişelendim." Sorusunu döymedim bile.

"Ne oldu?" diye fısıldadım. Ağzından tek bir isim döküldü.

"Tanık"

Ve ben olduğum yere çöktüm. Ellerimle başımı sararken dudaklarımdan tek bir cümle döküldü. "Benim yüzümden!"

Didem hemen yanıma çöktü. "Hayır Ela, hayır. Senin yüzünden değil." Ne derse desin, bu düşüncem değişmeyecekti.

"Durumu nasıl?"

Nefes alıp sıkıntıyla yutkundu Didem. "Kalbine çok yakın yarısı ama çok şükür kalbinde bir sorun yok. Ama çok fazla kan kaybetmiş. Allah'tan hastanedeydik. Yoksa asla zamanında yetiştireceğimizi söylüyor doktoru."

"Onu görmek istiyorum."

"İzin vermiyorlar Ela, kendine gelene kadar beklememiz gerekiyor. Çok uzun sürmez dediler, birkaç saat sonra uyanma ihtimal..."

Başımı sağa salladım. "Onu görmem lazım, bir kere dokunsam, emin olursam..." Nefes aldığımdan diyemedim. Gözle-

rim Berk'i buldu, bunu yaparsa bir tek o yapardı. Sessiz bakışla-
rımı anlamış gibi karşılık verdi.

Soğuk odaya girdiğimde istemeden titredim. Odada, yankıla-
nan makine sesinden başka ses çıkmıyordu. Camdan bize bakan
arkadaşlarımın perişan görüntüsüne takıldı bir anda gözlerim.
Ağır adımlar atıp yatağı yaklaştığımda yüzüne baktım. Elimi iş-
temsizce ağzıma götürüp hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım ama
dayanamadım ve dizlerimin üzerine yatağın yanına çöktüm.

Titreyen ellerimle buz gibi ellerini tuttum. Derin nefesler alıp
kendime geldiğimde konuştum.

"Ellerin buz gibi Baran, sen hiç üşümezsin ki. Hatırlarsan
eli ve ayağı sürekli soğuk olan kişi benim. Senin sıcak olman
lazım Baran, ben sensiz üşürken böyle soğuk olamazsın ki. Buna
hakkın yok." Gözyaşlarım ellerine damlarken parmaklarımla ok-
şayıp sildim.

"Beni bırakıp gidemezsin. Senin olmadığın bir dünyada ya-
şamamın mümkün olmadığını biliyorsun. Beni böyle bırakamaz-
sın Baran. Nefes alamam, kaybolurum, kalbim bir daha atmaz
ki. Bu acıyı bana yaşatma aşkım. Lütfen Baran, buna dayana-
mam. Sensizliğe katlanamam, yaşayamam. O gün havaalanında
hayatıma girdiğin için nasıl mutluyum bir bilsen. Sana öyle geri
dönülmez şekilde aşığı ki nerede olursak olalım, sen bana ne
yaparsan yap bu aşktan hiçbir şey eksilmez, eksilmedi de."

Yerimde kalkıp güzel yüzüne baktım. Ellerim uzun gür kir-
piklerinin döküldüğü elmacık kemiklerine dokundu.

"Seni çok seviyorum Baran. Şimdi sana kızgınım diye uyan-
makta inat edersin biliyorum ama uyanmak için bir sebebin var.
Hatta iki sebebin aşkım," deyip gülümsedim. Bu o kadar acılı bir
gülümsemeydi ki, dökülen gözyaşlarımı sertçe sildim.

"Onlar burada Baran, benim içimdeler ve sana aitler, ikimize.
Lütfen onları bırakma. Ben onlara bunu anlatamam Baran, söyle-

yemem. Sana yalvarıyorum, ne olur bizi bırakma." Gözyaşlarını alına damlarken eğilip oraya bir öpücük bıraktım ve fısıldadım.
"Bana geri dön aşkım, bize geri dön."

Elimin altındaki eli kıpırdandı. Nefesimi tutup bekledim. Gözlerini önce bir kez sonra bir kez daha kıptı. Sonra yine derin bir uykuya dalar gibi sakinleştiğinde, tuttuğum nefesimi huzurla bıraktım. Gözlerimi kapatıp elimi kalbime götürüp kendimi sakinleştirmeye çalışırken fısıldadım.

"Onu bana, bize geri verdiğin için teşekkür ederim Allah'ım."

Akşam olmuştu. Baran'ın kapısının önünde bekliyorduk. Biraz daha iyi hissediyordum. Doktorla görüşmüş, durumunun iyi olduğunu öğrenmiştik. Fazla kan kaybettiği için halsiz düşmüş, bu yüzden ancak ertesi güne uyanacaktı. Berk'in yanına gidip oturduğumda Kemal ve Didem'in duymaması için sessizce konuştum.

"Artık gidebiliriz," deyince bana şaşkınca baktı.

"Ne yani, onu yine de bırakacak mısın?"

"Berk mecburum, o beni aldattı, anlamıyor musun?"

"Ela en azından uyanana kadar bekleyip onunla konuşmayı denesen. Yine gitmek istersen tamam ama bebeğini ona söyle-sen?"

"Bebekleri," deyince şaşkınca yüzüme baktı.

"Bebekler mi? Birden fazla mı?"

"Evet, inanabiliyor musun iki taneler!"

"Babasız büyüteceğin iki tane bebek, Ela iyi düşün lütfen."

"Ben kararımı verdim Berk ve kararımdan dönmeyeceğim."

Bir şey demedi, ben de demedim. Yanımda sessizce otururken elim istemsizce karnıma gitti. "Eğer bebekleri öğrenirse beni asla bırakmaz."

Berk bir şeyler yemem gerektiğine ikna edince kafeye inmiş, on beş dakikadır elimdeki tostı ucundan kemiriyordum. Bakış-

larım bir anda kapıdan giren birine takıldı. Kim olduğunu anladığımda avuçlarım yumruk oldu. Berk bunu anlamış olacak ki telaşla ne olduğunu sordu.

Aniden yerimden fırlayıp onu takip ettim. Baran'ın odasının girişinde tartışıyordu. Kemal kolundan tutmuş bağırmanın özen gösteriyordu ama sesi her şeye rağmen korkutucuydu.

"Senin ne işin var burada?"

"Ben sadece onu görmek istedim Kemal."

"Def ol buradan."

"Lütfen Kemal, o kadar yılın hiç mi hatırı yok?"

"Sen ciddi misin? Hemen buradan çekip gitmezsen seni zorla atarım."

Sabırım kalmadı, yüzsüzlüğü karşında midem bulandı. Bir adım atıp ortaya çıktığımda önce Didem'i sonra da Kemal'i gördüm. İkisi de konuşmadan söze girdim.

"Ondan uzak dur ve hemen burada def ol."

Aslı başını arkaya atıp yaşlı gözlerle bana baktı. Kim olduğumu anlaması çok uzun sürmedi. Gözlerinde gördüğüm kıskançlık beni daha fazla delirtti. "Hemen buradan def ol," diye tekrarladım. Açıkça meydan okuyan bakışlarla karşılık verdi. "Sen kim oluyorsun söyler misin?"

Kemal "Aslı!" diye bağırdı ama onu devam etmemesi için durdurdum. Yanına kadar gidip karşısına dikildim.

"Peki, sen kim oluyorsun? Baran'ın nesi oluyorsun?" Ağzımı açtı ama elimi kaldırıp durdurdum. "Ben sana söyleyeyim. Sen beş para etmezsin tekisin. Sevgilisini en yakın arkadaşıyla boynuzlayan adi kadının birisin. Baran'ın hayatında hiçbir vasfı olmayan, değersizsin tekisin. Hâlâ anlamadın mı? Sen hiçsin!"

Gözlerindeki öfke belli bir şekilde kendini gösterdi. Bir anda yerini alaycı bakışa bırakınca şaşırdım. "Peki, sen nesen küçük

Aşk Bağusa

hanım? Baran gibi bir adamı elinde tutabileceğini mi zannediyorsun? Sen daha çocuksun ve emin ol, zamanı geldiğinde seni kapının önüne koyacak."

Elim o kadar hızlı hareket etti ki ona attığım tokadın sesi, hastane koridorunda çınladı. "Eğer hemen burada def olup gitmezsen, bu küçük kız seni bu hastanede başkalarının seni ziyaret etmesine sebep olacak." Arkasını dönüp hızla ilerlerken ona baktım. En azından içimdeki öfkenin bir kısmı azalmıştı.

Artık gitme vaktimin geldiğine karar verip kimseye bir şey demeden hastane bahçesinden çıktım. Berk hâlâ yanlış bir karar verdiğimi söyleyip dursa da artık onu görmezden gelmeye başladım. Arabaya binip hareket edeceğimiz anda onu gördüm. Gittemişti. Lanet kadın.

Bir anda gelen cesaretle çantamı açıp atmamış olduğumu unduğum zarfı aradım. Resimler Baran'ın evindeydi ama zarf hâlâ çantamda olmalıydı ve bingo. İçindeki ufak kâğıdı alıp numarayı çevirirken Berk beni sessizce izledi.

"Alo," diye cevap verdi uyku ve kalın ses.

"Ben Ela," dedim sadece.

"Bu saatte aramamı neye borçluyum?"

"Aşk burada, sana adresi mesaj olarak atarım."

"Ne, nerede?" derken yataktan kalktığını anlatan sesler duydum.

"Onu al ve buradan götür, ne yapacağın umurumda değil ve artık bizi rahatsız etme."

"Olmuş bil tatlım." Sesinde bariz bir neşe vardı. Telefonu kapattım ve ona hastanenin adını yazdım.

Berk'e gözümün ucuyla baktım. Onun beni yargılayan gözlerini görmeyi umdum ama öyle değildi. Anlayışla parlayan bir çift göz vardı karşımda. Hafifçe gülümsedi, ben de karşılık verdim.

Tuba Alıcı Çeşer

Aklım, kalbim, bedenim, tüm varlığım... Her şeyim Baran'daydı. Aşkım, ruhumla beraber her daim sonsuza dek ona ait olacaktı bedenim yanında olmasa da.

Berk arabayı hareket ettirirken elim istemsizce karnıma gitti. Oradaldı, ondan bir değil tam iki can vardı yanımda götürdüğüm. Bu hayatta ondan kalan, yanıma alabileceğim en değerli, en muhteşem şeylerle birlikte onu terk etmiştim. Kararımdan dönmek için düşünmeyi bırakıp sadece bebeklerime sarıldım. Baran'dan kalan bebeklerime ve bir de içimde günden güne büyüyen o muhteşem aşkına.

O buradaydı, yanımda, karşımda. Ellerimi tutmuş, gitmemen için yalvanyordu. Onu bırakmamamı istiyordu. Ben de istiyordum ona dokunmayı, onu hiç bırakmayacağımı söylemeyi, sımsıkı sarılmayı ama lanet olsun, kıpırdıyamıyordum.

Güzelim ağlama diye seslendim ama sanki beni duymuyor, görmüyormuş gibi arkamdaki boşluğa gözlerini dikmiş bakıyordu. Sonra bir daha konuştu. "Baran lütfen bizi bırakma," dedi. Nereye baktığını görmek için başımı çevirdiğim anda Ela yanımdan geçip ilerledi. Yerde yatan biri vardı. Onun başına çöküp elini sımsıkı tutup bir şeyler fısıldadı.

İçimi saran kıskançlıkla titredim. Başka birisine nasıl dokunurdu. Hızla yanına giderken "Ela," diye seslendim ama bana bakmadı. Orada durup kime baktığını görmek için eğildiğimde donup kaldım. Donup kaldım, sanki zaman artık işlemiyordu. Yerde yatan kişi, kıskandığım kişi bendim.

Ela'ya seslenmek, ona burada olduğumu söylemek istiyordum ama kahretsin başaramıyordum. Çabalarımın boşa olduğunu an-

ladığında sessizce yanına çöküp, yerde yatan bedenimle mırıldanarak konuşmasını izledim. Ağlıyordu, burnunun kızarmasından belliydi çok ağladığı.

Elimi sımsıkı tutmuş, bizi bırakma diyordu. Bizi derken kimden bahsediyordu bilmiyordum ama onu bırakmak istemiyordum. Dizlerinin üzerinde doğrulunca geri çekildim. Alnıma bir öpücük kondurup fısıltıyla konuştu. Duymak için yaklaştım.

"Bizi bırakma Baran, beni ve onları bırakma," dedi elimi alıp kamına götürürken.

Uyandım. Bedenimin üzerinden sanki kamyon geçmiş gibiydi. Her yerim ağrıyor, yerimden kıpırdayamıyordum. Ağzımın içinde sanki acı bir şey yemişim gibi bir tat vardı ama nedense yutunurken bile canım acıyordu. Başım, en kötüsüydü başımdı. Yerimde biraz kıpırdanmaya çalıştım ama bu da neydi böyle? Göğsümün altına öyle bir sancı girdi ki nefes alamadım.

"Baran Bey lütfen hareket etmemeye çalışın," diyen ufak tefek bir kadın belirdi gözümlün önünde.

"Canım acıyor, ayrıca kendimi çöp tenekesi gibi hissediyorum," deyince kadın güldü. "Bu çok normal, ağır bir yaranız var. Sız sakin olun, ben doktorunuza haber vereceğim. Ayrıca dışarısı sizi merak eden insanlarla dolu." Anında aklıma Ela geldi.

Kapı açılıp içeri tek tek girdiler. Annem, babam, Beren, Kemal ve Didem... Gözlerim onu aradı ama kapı kapandığı anda ısladım. Sorma gereği bile duymadım. "Ela nerede?" demedim. Gözlerimi sımsıkı yumup bana sorulan iyi misin sorularına cevap vermeden konuştum.

"Gitti değil mi?" Bu bir soru değildi. "Beni sonsuza kadar terk etti."

3 Ay Sonra...

Yirmialtıncı Bölüm

Ofisten çıkıp arabama doğru dalgın adımlarla yürürken arkamdan bana seslenen kişiyi duymadım bile. Bir el koluma dokununca bir anda irkilip döndüm. Yaşının genç olduğunu tahmin ettiğim ufak tefek kız "Baran Bey," diye söze girdi çekinerek. Başımınla onaylayarak devam etmesini söyledim.

"Şey, ben tezim için genç iş adamlarıyla ilgili bir röportaj gerçekleştirmek zorundayım ve uzun araştırmalarım sonucu bunu sizinle yapmayı gerçekten çok isterim. Eğer sizin için de..." Cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden arkamı dönüp arabama doğru ilerledim.

"Bunun için zamanım yok, lütfen şansını başka yerde dene," derken çoktan arabamın kapısını açmış içeri girmek üzereydim. Gözlerim, hâlâ orada duran yüzünde hayal kırıklığıyla bekleyen kıza kaydı ama umursamadım. Arabayı çalıştırıp yanından geç-

tim ve aynadan dönüp kıza baktım. Küçük kız çocuğu gibi bir ayağını yere vurup hızla arkasını döndüğünde bana hatırlattığı kişi yüzünden frene basıp aniden durdum. Kızın uzun, beline kadar inen kahve kıvılcı saçlarının savruluşu, kalbime hızla saplanan bıçak gibi keskin bir acı hissettirdi.

Sırf hissetmemi sağladığı bu acı için arabadan indim. "Hey baksana," diye seslendiğimde aniden bana dönüp baktı.

"Gerçekten bunun için vaktim yok, tezini ne zaman teslim edeceksin?" diye sordum. Sıkıntıyla yerinde kıvranırken "Şey, aslında daha iki ayım var," diye mırıldandı. Tanrım, iki ay sonraki şey için mi uğraşıyordu? Ona tek kaşını kaldırıp bakınca "Ne, biraz garanticiyim diyelim," diye geçiştirdi, gülümsedim. Bu bana asırlar gibi gelen bir zamandır yapmadığım bir eylemiş gibi hissettirmişti. O hayatımdan gittiğinden beri nasıl gülebilirdim ki. Düşüncelerimden çıkmak ister gibi başımı sağa sola salladım.

"Pekâlâ, tamam bana telefon numaranı ver. Teslim zamanından önce seni ararım, anlaştık mı?"

Şimdi de o tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu. Tanrım, bu küçük kızlardan çektiğim neydi ki benim! Sesli bir nefes bırakıp konuştum. "Tamam, anladım. Ben de sana kartımı veririm, eğer unutursam ararsın. Şimdi oldu mu?" dediğimde heyecanla başını aşağı yukarı salladı. İstedigini almanın hevesiyle yanımdan ayrılırken ben de arabama binip üç aydır sürekli yaptığım şeyi yapmak için eve doğru sürdüm. Aklımda sadece Ela'yı kaybettiğim o son gün dönüp duruyordu her zaman olduğu gibi ve onu bulana kadar başka düşünecek bir şeyim olduğuna inanmıyordum artık.

O son gün hastane bahçesinde ne kadar süre oturdum bilmiyorum. İşte bu kadardı, beni terk etmesine sebep olmuşum. Bir şeyler yapmak istiyordum, o odayı yerle bir etmek hatta bütün hastaneyi yok etmek istiyordum. Daha da önemlisi birisi beni

yok etsin istedim. İçten dışa eziliyormuş gibi hissettiğim bu acı belki de bana en büyük cezaydı. Tanrım! Ben nasıl bu kadar aptal olabilmıştım. Hiç uğruna sevdiğim kadını nasıl kaybetmiştım. Sonare Didem'im bir şeyler biliyor olduğu umuduna tutunmuştum ama Ela onun bana yine yardım edeceğinden korktuğu için belli ki bu sefer ona da bir şey söylememişti. Hastanenin her noktasını karş karş aradık. Lanet kamera hastaneden çıktığı andan sonrasını göstermiyordu. Berk denen o adam birkaç kere uğramış ama onun nerede olduğunu bilmediğini söylemişti. Kiminle ve nereye gittiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Eve gelip yalnız kaldığımda yatağıma sinen kokusuna sığınmanın verdiği huzurla öylece yattım. Onu bulacaktım. Ne olursa olsun, canımı vermek zorunda da kalsam, Ela'sız bir hayatta var olamazdım. Asla...

Ve üç ayın sonunda yine evime, benimle yaşamış olan varlığıyla avunduğum tek yere dönüyordum. Umudumu yitirmenin verdiği huzursuzluğu göz ardı etmeye çalışmak günden güne daha zor oldu. Evimin kapısından her adım atışımda onun beni minicik bedeniyle, çocuksu gülümsemesiyle, üzerime atlayıp sımsıkı sarılarak karşılamalarını her gün tekrar tekrar yaşadım. Hayatımın boş boş geçen üç ayında her gün yaptığım gibi ceke-timi çıkarıp kısa bir duş aldım. Onu başını koyduğu yastığı kok-layıp elime iki bardağımı alırken defalarca tekrar ettiğim şeyi tekrarladım.

"Aslı'nın yanına gittiğim o güne lanet olsun. Bu kadar aptal olduğum için lanet olsun. Hayatıma girip beni bir kez daha mah-vetmesine izin verdiğim için, bu sefer en derinden beni yok et-mesine izin verdiğim için, onu görmeye gittiğim için, başıma ge-len her şeye kendim sebep olduğum için defalarca lanet olsun."

Gözlerimi kapatıp içmiş olduğum alkolün etkisiyle küçücük bir parçam daha rahat hissederken onu düşündüm. Her zaman olduğu gibi sadece onu...

"Sen bitti deyip gittin ya, bende bittin mi sanıyorsun? Günden güne büyüyorsun içimde, sadece sen bilmiyorsun. Giderken geçer mi sanıyordun, bu acı biter mi hiç güzelim? Ben sende kalmışım, ötesi var mı? Artık kendimi bulamıyorum. Diyorum ki kendi kendime ve her gün tekrarlıyorum, bir anda gelsen, hiç beklediğim bir anda belirsen karşımda. Nasıl istiyorum, nasıl alıyorum bunu bir bilsen.

Görsen sen de benimle her gün büyüyen, bana hayat veren aşkı keşke. Neler vermezdim Ela yine benim olman için, bana yine öyle bakman için. Deli dolu kalbine yeniden sahip olmak için nelerimi vermezdim ki. Benim aşkı sendin. Herkesin aşkı baskındır ya Ela, benimkisi de bambaşkaydı. Günümü aydınlatan, güneşi bile sönmek kılan, gecenin soğukunda içime işleyen, ayazı bile dindiren, aklıma geldikçe beni huzura erdiren varlığıma ettiğim şükürdü aşkın.

Kabul olsun diye yalvardığım duaydı içimdeki aşk. Sana ihtiyacım var, bana ne yapıysan beni kendine muhtaç hale getirdin ve ben şimdi sen olmayınca eksikim, yarımım. İnaniyorum, umudumu yavaş yavaş kaybetmeye başlasam da çabalıyorum. Biliyorum ki benim aşkı tekrar senin aşkına kavuşacak. Ne kadar sürerse sürsün, asla vazgeçmeyeceğim. Her anımı seni bulmak için geçireceğim, ömrümün sonuna kadar sürecek olsa bile umurunda değil.

Sensiz olmaktansa, bu hayatı sensiz yaşamaktansa canımı yoluma serer, seni bulmak için çabalarım. Asla ama asla senden vazgeçmeyeceğim."

Olduğum yerde huzursuzca kıpırdanarak sıkıntıyla yüzümü ovaladım. Havalar artık iyice soğumuştur ama benim için pek fark ettiği söylenemezdi. Ben zaten üç aydır daimi buz gibi bir havanın içinde, onun sıcaklığı olmadan tutunmaya çalışıyordum. Yarımdan kalkıp her zamanki yemek faslını es geçip kahvemi

hazırladım. Onun hazırladığı şeyleri yiyemeyeceksem anlamı yoktu. Kahvemden bir yudum daha alırken onu bulmak için ne yapabileceğimi düşünürken yine aklım yönünü şaşırıp onu ne kadar özlediğimi düşündüm.

"Bir gün daha geçti, sensiz yaşadığım bu aşk yüzünden sefil halde bir gün daha. Ne aşkı hak ettiği gibi verebilmişim sana, ne de istediğim gibi anlatabilmişim. Lanet dilimden neden dökülmediğini bilmediğim o sözler, anlamsız gelen hayatımın içinde yok oluyordu. Hayatım yok oldu Ela.

Sana söyleyemedikten sonra ne anlamı, ne kıymeti vardı ki. Ben hak ettim sensizliği. Sonuna kadar hak etmişken, hâlâ seni sadece kendime isteyecek kadar bencildim. Hayatımın anlam kazanmasının tek yolu vardı. Ben seni bulmak ve geri almak zorundaydım."

İşe gitmedim. Son zamanlarda sık sık yaptığım gibi evde oturdum. Saat on bir gibi dışarı yine bir şeyler içmek için çıktığımda Kemal'i de aradım. Yanıma geldiğinde ben çoktan bir sürü bardağı boşaltmışım. Kemal geldiğinde gergince oturdu. Yine sessizce beni dinleyeceğini düşünerek konuştum.

"Üç ay oldu... Geçmesi ömür gibi gelen, yüreğimi her defasında daha fazla yoran üç ay. Ela'dan hiçbir haber yok."

Başımı çevirip boş gözlerle ona baktım ama Kemal her zaman olduğu gibi bana bakıp teselli etmedi. Sadece bir saniye bana baktıktan sonra hemen gözlerini kaçırdı. Üç aydır her gün adını dua eder gibi sürekli zikrettiğimde bana bakıp beni teselli etmeye çalışan adam, şimdi bakmıyordu. Lanet olsun biliyordu. Farkındalık hissi kalbimde gümür gümür attı.

"Biliyorsun..." diye heyecanla fısıldadım. Sesimin nasıl çıktığının bile farkında değildim, umurumda da değildi zaten. "Onun yerini biliyorsun," derken bana bakmasını istedim ama

bakmadı. Yerimden kalkıp omuzlarından tutup kendime çevirdim. "Lanet olsun Kemal, nerede o?"

Birkaç dakika sessiz kaldı sonra "Baran tam olarak bilmiyorum, sadece iyi olduğunu söylemek için aradı. Eğer seni görmek isteseydi eminim bunu yapardı. Bırak artık bunun peşini dostum," dedi.

Tam olarak bilmiyordum da ne demekti, ellerim istemsizce titremeye başladı. Kalktığım sandalyeye tekrar çöktüm.

"Üç ay oldu Kemal, halime bir baksana. Yemek yiyemiyorum, su içemiyorum, işe gitmiyorum, mecbur kalmadığım sürece evden bile çıkmıyorum. Onu unutmak istemiyorum, unutmaktan deli gibi korkuyorum. Aklımdan çıkar gider korkusuyla her gece, onunla geçirdiğim her saniyeyi yeniden düşünüp santim santim hafızama işliyorum," derken elimle başıma sertçe vurdum.

"Günden güne ölüyorum görmüyor musun? Nefes alamıyorum. Ela gitti, benim için yaşam bitti sanki. Onu göremediğim o günden beri her şey rengini yitirdi etrafımda. Benim için güneş onla bir battı, burada daimi bir karanlığın içindeymiş gibi hissediyorum. Eğer onu bulup da hayatıma tekrar sokamazsam, bir daha günüm aydınlanmayacak. Bana yardım et de onu bulayım Kemal, lütfen."

Belki Didem fazla bir şey biliyordur umuduyla Kemal benimle biraz daha oturdu ve gitti. Onun daha fazla şey öğrenmesini ummaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu şu anda. Düşüncelerimde kendi kendime boğuşurken yanıma oturan birini fark ettim ama bakmadım. Kalın bir ses "Baran Bey," diye seslenince adamın yüzüne baktığımda hiç tahmin etmediğim kişiyle karşılaştım. Berk...

Sessizce ona bakarken "İstemedim konuşuklarını duydum. Ben durumun bu kadar ciddi olduğunu farkında olsaydım eğer inanın en başta size gelirdim. Ama Ela beni sürekli geçiştirince

Tuba Altın Çanak

o kadar ciddi bir şey olmadığını düşündüm. Kendi halleder diye umuyordum ama sanırım artık bunu tek başına yapamayacak," dedi.

İsmi duyar duymaz yerimde doğruldum. Bu adam ne saçmalıyordu böyle. Çatık kaşlarla ona bakarken korkusuzca karşılık verdi bakışlarıma.

"Sen ne demek istiyorsun?"

İşte o andan sonra duyduklarım, neredeyse kulaklarımın uğuldamasına sebep oldu.

"Ela'nın yerini biliyorum, sanırım size açıklaması gereken çok şey var. Umarım geç kalmamışımdır."

Berk denen bu herifin Ela'ya kavuşmama sebep olacağını asla düşünemezdim ama lanet olsun olmuştu, kim olduğu umurunda değildi. Ona kavuşmamı sağlasın yeterdi benim için.

Annemle babamı daha ne kadar geçiştirebilirdim bilmiyordum. Telefonu kulağımdan uzaklaştırırken annemin bağırarak sesi kulağımda resmen çınladı.

"Ela, sen bizi öldürmeye mi çalışıyorsun kızım? Bir anda şehir değiştirdin, tamam dedik. Ne zaman gelmeye kalksak bir bahane buldun. Şimdi de sen gel diyorum, yok. Babanı daha fazla tutabileceğimi zannetmiyorum. Hemen buraya gel."

İtiraz kabul etmeyen ses tonu yüzünden etrafımdaki müstahabaklara bakıp tezgâhın arkasına geçtim. Bu işten kaçış yoktu, mecburen bir iki günlüğünü de olsa gitmem gerektiğinin farkındaydım. Tanrım, neden sanki başta gitmemiştim ki. Dört aylık olan bebeklerim ikiz oldukları için karnım şimdiden çıkmıştı. Burada saklama ihtiyacı duymasam da annem ve babamın yanında saklamak sorundaydım.

Aşk Bağına

"Pekâlâ, geliyorum anne. Hafta sonu yanınızda olurum," diyip sükunıyla nefesini bıraktım. Annemin rahatlayan sesini hissetmemek mümkün değildi.

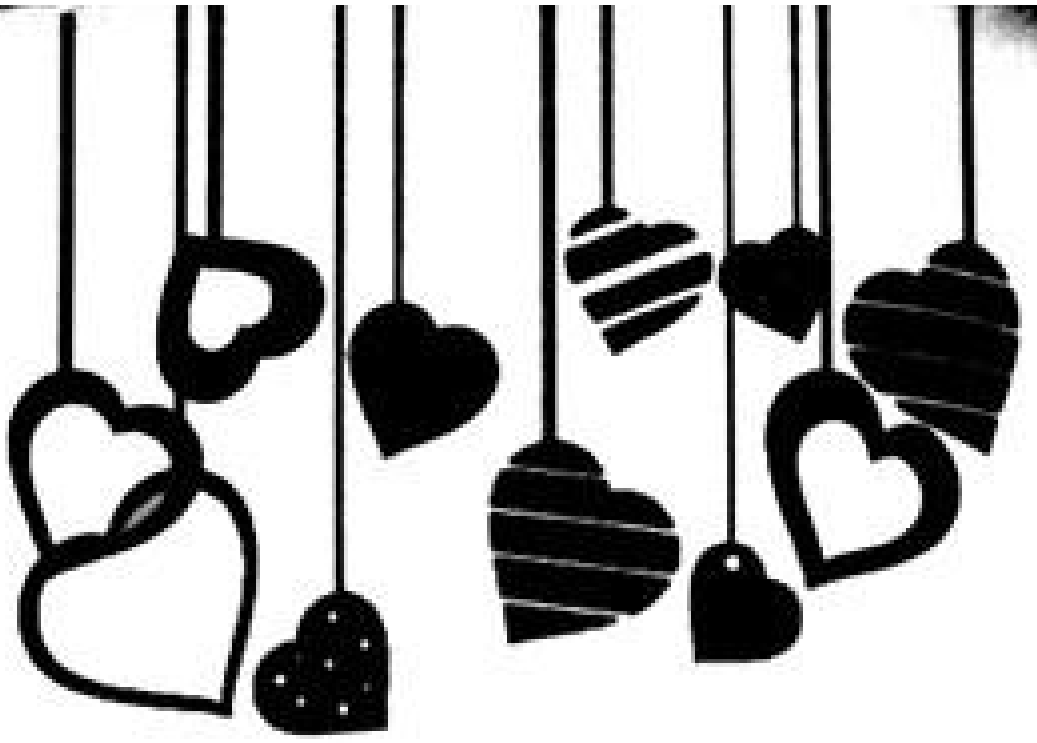
Telefonu kapattıktan sonra etrafıma bakınıp küçük kafemi inceledim. O gün hastaneden çıkıp gittiğimde bir hafta kadar Berk ile kalmış, daha sonra evimi satmama yardımcı olmuş ve beni İzmir'e kadar getirmişti. Burada kalacak yeni bir yer bulmama, aynı zamanda burayı açmama -her ne kadar karşı olsa da- yardım etmişti.

Olanda ya da onsuz, yapacağımı bildiği için yardım etmekten başka çaresi de yoktu sanırım. Üç aydır beni her gün arayıp nasıl olduğumuzu sormaktan hiç vazgeçmedi Berk. Sık sık yanıma gelip, özellikle doktor randevularımda yanımda olmuştu. Her seferinde bana onu aramam gerektiğini, bilmeye hakkı olduğunu söylemekten bir an bile çekinmiyordu. Ondan öğrendiğim kadarıyla Didem ve Kemal ben gittiğimden beri İstanbul'dalardı. Başlarda İzmir'e yerleşmek riskli gelse de yine de karar verip burada yeni bir düzen kurmayı başardım.

Berk'i bu zamana kadar nasıl oyaladım ben de bilmiyorum. Belki biraz yalan da söylemiş olabilirim. Baran'ın beni çoktan mutmuş olduğuna Berk'i uzun zamanımı alsa da ikna etmiştim.

Zor da olsa kabullendi. Başkasına kabul ettirmek kolaydı da üç aydır ben hiçbir şeyi kabullenemiyordum. Onu çok özleyordum, aklımdan bir an bile çıkmamasına mutlu mu olsam yoksa belki mi bilemiyordum.

Yirmiyedinci Bölüm

Akşama kadar süren yoğunluk, bu gün inanılmaz yorulma-
ma sebep oldu. Tabii ki içimdeki miniklerinde bunda et-
kisi çok büyüktü. Gülümseyerek karnımı okşarken bir elimi uza-
tıp kumandayı aldım. Ayaklarımı uzatıp portakal suyundan bir
yudum aldığım sırada telefonum çaldı. Berk'in aradığını görünce
gülümsedim. O olmasaydı ne yapardım diye her gün düşünme-
den duramıyordum. Gülümseyen bir suratla telefonu açtım.

"Merhaba, hayırdır bu saatte?"

"Her gün aynı soruyu sormaktan bıkmadın değil mi Ela?
Seni bir şey olduğu için aramıyorum, merak ettiğim için arıyo-
rum." Ağzımdan kaçan kahkahamı tutamadım.

"Biliyorum, ama surat ifadeni ta buradan bile fark edebiliyo-
rum Berk."

"Eğleniyor musunuz küçük hanım, bakıyorum da keyfiniz
yerinde."

"Aslında inanılmaz yorgunum, senin canavar yeğenlerin beni mahvediyorlar Berk."

"Sana dinlenmem gerektiğini defalarca söyledim Ela, dinlemiyorsun ki. Bir değil iki bebek taşıyorsun, yorulman normal. Hafta sonu ilk uçakla yanına geliyorum." Tanrım! Hemen telaşlanıyordu.

"Berk, bir sakın ol lütfen, iyiyim ben. Bunlar normal, sen de biliyorsun. Ayrıca hafta sonu annemlerin yanına gidiyorum."

"Ne! Sen aklını mı kaçırdın, tek başına hiç bir yere gidemezsin." Gürleyen sesiyle konuşmasının bitmesini sakince bekledim. Her zamanki ani çıkışları gibi birazdan bu da geçecekti.

"Ayrıca bebekler ne olacak, anneler öğrenince ne diyecekler?"

"Öğrenmeyecekler ki."

"Ela, hamileliğin seni olduğundan daha fazla güzelleştirdiğini söylediğimin farkındayım ama sanırım bir şey daha söylemem gerek." Merakla cümlesini bitirmesini bekledim. "Bu bebekler kesinlikle seni aptallaştırmış. Sen önceden daha zeki bir kadındın ama sanırım şu an için aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Gülümsemediğini konuşmasından anlıyordum.

"Pisliksin Berk!"

"Sen de aptalsın! Aklını mı kaçırdın sen? Karnımı beş metre uzaktan görüyorum ben, annelerle dip dibeyken nasıl saklayacaksın merak ediyorum."

"Senin beş metre uzaktan görmen çok normal çünkü hamile kıyafeti giyiyorum ve tam bedenime göre olduğu için karnımı fark edebiliyorsun ama normal kıyafetler giyersem ve biraz da bol olursa kimse bir şey fark etmez."

"Ateşle oynuyorsun Ela, ya git anlat düzgünce ya da hiç gitme. Zaten herkesten bir şeyler saklıyorsun." Sesindeki sitemi anlamamak mümkün değildi. Yine ondan bahsediyordu. Bebek-

lerini sakladığım için suçlu olduğumu her seferinde söylemekten çekinmiyordu.

"Şu anda anlatamam!" derken hem ailemi hem de Baran'ı kastetmiştim. Elimi uzatıp koltukta duran tişörtünü alıp sarıldım.

"Bunun zamanı mı var Ela, yanlış yapıyorsun ve ben de bu işin içinde olmaktan hiç hoşnut değilim. Sana zaman vermek istedim, doğru kararı vereceğini düşündüm ama senin umurunda bile değil."

"Bunu nasıl söylersin Berk? Bebeklerimi düşünerek hareket etmeye çalışıyorum, biliyorsun. O kadar olan şeyden sonra nani onun karşısına geçip -seni affedemem ama bebeklerini doğuracağım- diyebilirdim ki!"

"Eğer bebeklerini düşünüyor olsaydın Ela, onları babalardan saklamazdın. Sana yaptıklarının acısını ondan baba olma hakkını elinden alarak çıkartıyorsun bence."

"Bu gerçekten ağırdı Berk!" diye fısıldadım.

"Gerçekleri konuşmanın zamanı geldi de geçiyor bile Ela ve ben de bir erkeğim ama sana şu kadarını söyleyeceğim. Aşık olduğum kadın dahi olsa benden bunun gibi bir şeyi saklasaydı, onu asla affetmezdim." Bir şey diyemeden sessizce telefonda bekledim. Ne diyebilirdim ki zaten. Ben konuşmayınca devam etti. "Arkadaşlarla buluşmaya geldim. Hafta sonu annelerin yanındayken bu söylediklerimi iyice düşün. Her şeye katlanabilirsin Ela ama sevdiğin adamın senden nefret etmesine katlanabilir misin, iyi düşün. Kendine dikkat et, canavarları da sev benim için."

"Olur, yaparım," diye istemsizce cevap verdim.

"Görüşürüz Ela."

"Görüşürüz," deyip telefonu kapattım. Daha önce de bana bu konuda baskı yapardı ama hiç bu kadar sert olabileceğini düşünmemiştim.

Aklımdan bir an bile çıkmayan yakışıklı adamımı düşündüm. Aniden gözlerimden akan yaşlara engel olamadım bile. Bu hamilelik hormonları yüzünden daha da beter hale gelmişim. Her akşam olduğu gibi düşüncelerimle, akan gözyaşlarıma engel olmadım.

*"Nefes almak acı verir miydi insana, nefes aldıkça hayat bulmam gerekmez miydi? Peki, neden ben her nefes alışımda yok oluyum yaşıyorum, neden benim soluduğum hava bana hayat vermesi gerekirken, canımı alıyormuş gibi hissediyordum? Sebebi sensin Baran, aldığım her nefeste sen olmadığın için, o tutku-
na olduğum kokun artık benimle olmadığı için canım acıyordu.*

Her sabah uyandığımda, yanı başımda o siyah saçlarını görmeyişimin acısı günden güne öldürüyordu sanki beni. Bunu bize neden yaptın Baran! Ben de seni sevdim... O kadar çok ki kendimden geçer gibi. Nefesim yerine koydum, seni soluyorum sadece, ömrüm deyip seni yaşıyorum her anımda. Can dedim senin için, canımı yaktın, içimde sana ait iki can büyütürken üstelik.

Bir bıraksam seni kalbimde tutmayı, ah bırakabilsem... Kuş gibi uçup gider misin benden bilmiyorum. Bunun acısı sinmiş içime, sensizliğin acısı. Her şey iyi hoş geliyor bazen, anılarımızla anımsayıp başa çıkabiliyorum ama yanıma aldığım eşyalarına tinen o kokun var ya işte ben bir tek onunla başa çıkamıyorum.

Yeniyor senin eşyanı, senin yerini nasıl tutabilir ki? Sen başa çıkabiliyor musun? Nasıl merak ediyorum bir bilsen. Bu aşka dair yaşadığım her şey benimle duruyor Baran, ben senden başka bir yere asla gitmem, senin olmadığın bir hayatı asla seçmem. Sen benim her şeyimsin, hep de öyle olacaksın. Bildiğim bütün doğruları silip atmama sebep olan şey, senin aşkın. Ne kadar zaman geçerse geçsin senin benim her şeyim olduğum gerçeğini hiçbir şey değiştiremeyecek. Sen benim en güzel yerimde sakladığın.

Gözlerimden akan yaşların damladığı karnıma baktım. Ellerimle onları sardım. "Siz farkında değilsiniz belki de benim hatam, bunu size gösteremedim ama biliyorum, bu hayatı sevme sebebim sizsiniz. Tabii bir de babanız." Gülümsedim.

"Bazı şeyler var dile vuramadığım, vurmaya dayanamadığım şeyler. Sana ait, âşık olduğum adama ait şeyler. Her günün her dakikasında ayaklarım sana koşmak için çabalarken durmamı sağlayan hisler. Bir de yüzümü güldürenler var ki onlar da yine sana ait Baran. En büyük tesellim yanımdaki bebeklerim, bebeklerimiz. Dua ediyorum, her gün sabır diliyorum bu özlem beni yok etmeden dayanma gücü diliyorum. Olmayacağını bile bile sana kavuşmayı umut etmekten başka bir şey yapamıyorum. Eğer bunu da yitirirsem sensiz zaman asla geçmez sevgilim."

Nasıl uyuyakaldım, ne zaman sabah oldu bilmiyorum. Donmuştum resmen, evin içi sıcak olsa da üzerime bir şey almadan uyduğum için üşümüştüm. Saat daha çok erkendi, öğlen uçağına biletimi alıp kahvaltımı ettim. Yemeğimi zevkle yerken doymanın verdiği mutluluk yayıldı suratıma. Bu bebekler beni ne hale getirmişti. Bir elimle onları okşarken "Babanız bu halimi görse nasıl mutlu olurdu anlatamam," dedim. Gülen yüzümün solması uzun sürmedi, Berk haklıydı. Onu affedemeyecek olmam, ondan bu hakkını elinden almamı haklı çıkarmayacaktı. Kararımı verdim. Annemlerin yanından döner dönmez onunla konuşacaktım.

Annem ve babamın beni gülerek karşılayan suratları görünce hâlâ ufacık çocukmuşum gibi zıplamak istedim. Onları o kadar çok özlemiştim ki. Dikkat ederek koşup onlara sarıldım. Karnımı biraz geri çekerek yaptığım bu sarılmayı anlamamaları için dua ettim. Babamdan pek umudum yoktu ama annem inanılmaz dikkatli bir kadındı ve onun yanında çok daha özenli olmak zorundaydım.

Aşk Bayasa

Babam sarılırken "Kızım sen kilo mu aldın, daha da bir güzelleşmişsin sanki," deyince yüzüm kızardı, konuyu değiştirmek amacıyla annemin koluna girip sımsıkı sarıldım. "Bana neler hazırladın Demet Sultan açlıktan ölüyorum."

"Pis yalaka seni, bizi bu kadar uzun süre görmeye gelmemenin hesabını eve gidince sorarım sana."

Üzerine gitmedim eve gidince beni sıkıştıracağını bildiğimden, ona ne açıklama yapacağımı düşünmeye başlasam iyi olurdu. Arabada sessizce ilerken üzerime çöken ağırlığın farkındaydım. Ah bu hormonlar! Bebekler her daim uykumu getiriyordu, doktor normal demişti ama ben o kadar uyumaya alışkın olmadığım için bir türlü benimseyememiştim bu durumu. Annemlerin evine geldiğimizi fark edince uyku halinden sıyrılıp kendime geldim. Üzerime giydiğim bol hırkayı sıkıca karnıma doğru sarıp arabadan çıktım. Eve girdiğimizde uzun zamandır hissetmediğim o huzuru hissedince gözlerim doldu. Ailem dışında bir tek Baran ile birlikteyken hissediyordum çünkü bunu. Aklıma gelen adamla huzursuzlandım. Annem ve babam kesin Baran ile ilgili bir şeyler soracaktı, emindim.

Annem babama markete gönderip bir şeyler hazırlarken başında durmuş, ona yardım etmeye çalışıyordum ama sürekli esnememden rahatsız olduğunu göstererek elindeki bıçağı tezgâha vurdu. Çıkan sesle yerimde sıçrayınca gülerek konuştu. "Kızım git, yemeğe kadar dinlen. Burada bir işe yaramıyorsun zaten."

"Ya anne yapıyorum işte, ne demek işe yaramıyorsun."

"Hadi kızım hadi, git uzan biraz. Ben seni uyandırırım. Esneye esneye benim uykumu getirdin zaten."

"Pekâlâ, sen nasıl istersen," deyip yanağından öptüm. Resmen koşar adım odama gidip kendimi yatağa attım. Üzerimdeki ceketi çıkartıp çarşafın altına girdim. Üzerimden açılır korkusuyla çarşafı sımsıkı tuttum ve anında uykuya daldım.

Ne kadar uyudum bilmiyorum ama kapımın açılma sesiyle kendime geldim. Annemin gülen suratıyla karşılaşınca aynı gülümsemeye karşılık verdim.

"Hadi kalk bakalım uykucu," derken benimle dalga geçiyordu.

"Saat kaç anne?"

"Yedi oldu. Neredeyse dört saattir uyuyorsun kızım, gece bebek mi salladın?" Bebek lafını duyunca neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım.

"Ne alakası var anne yaa?"

"Hadi kalk gel de yemek yiyelim kuzum, hem nasıl özledik seni, azıcık hasret giderelim. Hem sana soracaklarım var." Yüzümdeki sıkıntıyı anlamaması için gülümsemeye çalıştım. Kesin Baran ile ilgili konuşacaktı.

"Hemen kalkıyorum hayatım, ben de sizi çok özledim."

Annem odadan çıkınca yerimden kalktım. Altıma rahat bir pijama giyerken üzerime de bol, uzun kollu bir tişört çıkardım. Üzerimdekini çıkarmak için kaldırıma çıkmıştım ki kapının açılan sesini duydum. Aceleyle geri indirmeye çalışsam da annemin olduğunu hissettiğim sıcak eller karnıma dokundu. İşte şimdi yanımda, yemin ederim öldüğümün resmiydi bu an. Ne b*k yiyecektim şimdi, ne diyecektim! Başımı kaldırıp şaşkın gözlerle bana bakan annemi inceledim. İçimden beni dinlemesi için dua ettim. Bir şey söylemeyip öylece kalakalan anneme dokunup "İyi misin anne, beni korkutma," derken sesimdeki korkuyu gizleyemedim.

"Bu göbeğin bana kilodan olduğunu söyle Ela!" Başımı iki yana salladım. Karşımda dikilirken hâlâ şaşkındı.

"O zaman eğer bu kilo değilse, Ela..."

"Kilodan değil anne ben, ben hamileyim."

Yirmisekizinci Bölüm

Öylece yerinde kıpırdamadan bana şaşkın gözlerle bakan Anneme, içten içe büyüyen korkuyla baktım. Bir şeyler söylemek için ağzımı açmaya çalışıyordum ama öncelikle onun konuşmasını beklememin daha doğru olacağını düşündüm. Tan-
nı! Anne hadi bir şey söyle lütfen diye içimden konuştum. Du-
daklarım, kemirmekten acımaya başladı. Birkaç dakika sonunda
daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda ağzımı açmaya
karar vermiştim ki sonunda annem konuştu.

“Ne kadarlık?”

Beklenmedik sorusuyla şaşırdım ama aynı zamanda biraz
daha rahatladım. En azından kızmadan söze girmişti, ben daha
büyük bir tepki vermesinin heyecanıyla tuttuğumun bile farkında
olmadığım nefesimi sesli bir şekilde bıraktım.

“Dört ayı biraz geçtiler.”

“Anne dinle beni, sana en baştan anlatacağım. Sadece biraz
sakin ol.”

Başını anlatmamamı beklediğini gösterircesine salladı. Ve ben de anlattım. İstemeden de olsa engel olamadım ve gözyaşlarım akmaya başladı.

"Ah be kızım, neden daha önce paylaşmadın ki benimle. Tek başına bu kadar şeyi nasıl kaldırabildin. Üstelik hamilesin, tamam bu yüzden sana kızgınlım ama artık devrin değiştiğinin farkındayım Ela, ne olursa olsun böyle bir şeyi Baran'dan saklayamazsın. Bunca zaman bunu hangi akılla yaptın bilmiyorum kızım ama bir önce bu işi çözmek sorundasın. Buraya geldiğinizde hamile miydin?"

Ah, lanet olsun daha kadını hamile olmama alıştıramamışken şimdi bir de ikiz oldukları söyleyecektim.

"Şey anne, onlar," derken elimi karnıma götürdüm. "İki taneler. Ayrıca sanırım buradayken hamileymişim ama haberim yoktu."

Bebeklerimden bahsederken sesime yansıyan mutluluğa engel olamamıştım. Annem bir yüzüme bir de elimin olduğu karnıma bakıp bir anda yatağa oturdu. Çöktü desem daha doğru olacaktı sanırım. Yanına gidip ellerimi ellerine kenetledim. Elleri buz gibi olmuştu ve sanırım yüzü de bembeyazdı.

"Ela, bu yüzden mi her yanımıza çağırdığımız da bir bahane buluyordun? Madem hamile kaldın, neden hâlâ evlenmediniz ki?" Benden ses çıkmayınca devam etti. "Bak kızım ne yapmış olursa olsun ona bunu yaşatmaya hakkın yok. Onun da çocuklarını bilmesi lazım."

Evet, annem de Berk gibi konuşmaya başladığı anda artık biliyordum; Baran'ı affetmek ayrı, ondan çocuklarına gizlemek ayrı bir şeydi. Nasıl böyle bir aptallık yapmıştım ki ben. Tamam, başlarda yaptıklarını affedemeyeceğimi anlayıp ondan kaçmıştım ama sonrasında planım ona bunu söylemekti. Beni affetme-

yeveğinden o kadar çok korkmuştum ki, buna sığınıp hep ertelemişim ama artık kaçışım yoktu.

Nasıl bir dengesizdim ben böyle, adamı affetmeyeceğimi söyleyip terk eden de bendim, beni affetmemesinden korkan da ben. Babamın aşağıdan bize seslenmesiyle kendimize gelip hareketlendik.

"Şimdi babana hiçbir şey belli etmiyorsun. Sen döndükten bir süre sonra ben babana anlatır, onu bir şekilde sakinleştirmeye çalışırım. Ayrıca sen de bu sürede Baran'la konuşup bu işe bir çözümler bulacaksın." Benden cevap alamayınca "Anlaşıldı mı Ela?" diye üstüne basa basa sordu.

"Anne ona çocuklarının olduğunu söylemem bir şey değişmeyecek, hayatımda bundan sonra olmasının sebebi sadece bebeklerim olacak."

"Sen bu adamı sevmiyor musun kızım?"

"Çok seviyorum," dedim, yalan söylememin anlamı yoktu.

"Peki, neden o zaman ona bir şans daha vermeyi denemiyorsun ki?" Sesimi çıkarmadım ama annem her zamanki gibi sanki aklımdan geçenleri eline yazılı bir kâğıtla vermişim gibi konuştu.

"Ela, seni affetmemesinden korkuyorsun," deyince başımı evet der gibi salladım. Yanıma gelip saçlarıma öpücük kondururken beni her zaman sakinleştiren sesiyle konuştu.

"İnan bana düzelecek kızım, hiçbir şey sonsuza kadar acı vermez insana. O da seni seviyorsa sonunda senin şu an onu affedebileceğin gibi affedecektir. Başlarda sana çok kızacak, bir süre belki çekip gidecek de ama sen sabırlı olacaksın güzel kızım, aşk sabır ister. Sen artık bu aşkı tek başına değil iki kişiyle daha yaşıyorsun. Ona zaman verdiğin anda o da size dâhil olacak, inan bana annecim olur mu?"

Ağlamaktan ıslanmış gözlerimi kırparak bana sevgi dolu gözlerle bakan annemi izledim. İleride onun gibi bir anne olmayı

diledim. Ona tekrar sımsıkı sarılıp "İyi ki varsın," diye mırıldanıp bir süre huzur veren kokusunu soludum.

Döner dönmez yapacağım ilk iş Baran'ı aramak olacaktı.

Annemlerle geçirdiğim iki günün sonunda artık dönme vaktiydi. Geri döndüğümde yapacağım şeyi düşünürken daha şimdi den deli gibi korkup heyecanlanıyordum.

Annem ve babamla vedalaşıp uçağıma binerken aklımdaki tek şey bu işi nasıl düzelteceğimdi.

Havaalanından beni Berk aldı. Her zamanki gibi beni görmeye gelmişti. Çıkışa doğru ilerlerken uzakta duvara yaslanmış telefonda konuşurken gördüm Berk'i. Bu görüntü bana anında Baran'ı hatırlattı. Onunla ilk karşılaştığımız gündeki gibi uzaktan onun telefon konuşmasını nasıl da hayran bakışlarla izlediğimi hatırlayınca gülümsedim.

Yerinden hiç kıpırdamadan hayatımın en zor zamanlarında yanımda olan arkadaşıma baktım. Simsiyah saçları, yüzünü kaplayan kirli sakalları ve uzun kirpikleri arasında boncuk gibi parlayan mavi gözlere sahipti. Çoğu erkeğe göre oldukça yakışıklıydı Berk hatta fazla yakışıklı. Tabii ki benim için bir Baran değildi ama hakkını da yememek lazımdı. Etrafıma çektiğim yakışıklı erkekleri düşündünce gerçekten şanslı bir kadın olduğum hissettim. Kemal, Berk ve Baran. Hiç sahip olmadığım abim, asla bir erkekle bu kadar yakın arkadaş olamayacağını düşündüğüm ama hayatımda önemli bir yer edinen Berk ve teninde ısınp kokusuyla avunduğum, yeşil gözlerinde kaybolup gamzelerinden boğulduğum Baran, âşık olduğum adam. Dönüp dolaşıp girdiğim çıkmaz sokak hep Baran oluyordu.

Ben düşüncelerimden sıyrılıp tekrar Berk'e odaklandığımda, onun da artık telefonu kapatıp beni izlediğini gördüm. Bazen onun bakışlarında yakaladığım anlık bir duygu vardı. Derin derin

Aşk Bağası

baktığını uzaktan bile hissediyordum ama o kadar kısa sürüyordu ki kafamda kendi kendime uydurmaya başladığımı düşünüyordum. Bana karşı hep ilgiliydi ama bu ilgisi hiçbir zaman beni rahatsız edecek boyuta geçmemişti. Gülümseyerek ona doğru yaklaşırken o da bana doğru hızlı adımlar attı. Hiç çekinmeden ona sarıldım, o da hemen kollarını doladı. Geri çekilirken o hep pırdığımı sandığım bakışlarını bir ara yine görür gibi olduğumu düşünsem de her zaman olduğu gibi anında yerini samimi ve sadece arkadaş gibi bakan gözlere bırakmıştı.

"Hoş geldin kaçak," dedi gülümseyerek.

"Hoş buldum, sen de hoş geldin. Keşke kafede ya da evde bekleseydin, ben kendim gelebilirdim."

"Çok inatçısın Ela, konu ne olursa olsun seni ikna etmek için sürekli güç sarf etmek zorunda kalıyorum." Ben ona gülümseyerek bakarken devam etti. "Ama bundan sonra seni ikna etmekle uğraşmamaya karar verdim. Yanlış bir şey yaptığını düşündüğüm anca müdahale edeceğim ona göre."

Gözlerimi kısıp dudaklarımı bükerek ona baktım. Bakışlarını benden kaçırırken dişiyle yanağının içini kemirdiğini fark ettim. Bunu sadece gerginken yapıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun şimdi Ela?" Sesi sinirli çıkmıştı artık emindim, kesin bir şey olmuştu.

"Nasil bakıyormuşum," derken amacım onu biraz daha sıkmaktı.

"Yapma şunu Ela, seni tanıyorum. Ne sormak istiyorsan doğrudan bana sorar mısın?" Bu sırada arabaya gelmiştik. Konuşmamız birkaç dakika bölündü. Çantamı arabanın arka koltuğuna koyarken ben de ön koltuğa geçip karnımı sıkmayacak şekilde kemerimi bağladım. Berk de şoför koltuğuna yerleştiğinde, dikti koltuğu uzanıp karnıma dokundu. Bunu ilk yaptığında neredeyse

yerimden fırlayacaktım ama zamanla buna alışmıştım, artık rahatsız olmuyordum. İçimdeki canavarlar da sanki onu hissediyormuş gibi kıpırdamaya başlıyorlardı.

"Benim küçük canavar yeğenlerim nasılmış bakalım?" diye sevgi dolu sesiyle konuşunca istemsizce gülümsedim.

"Gördüğün gibi seni özlemişler. Onların bütün derdini ben çekiyorum, onları besleyen de benim ama bana bile böyle tepki vermiyorlar," diye numaradan huysuzca homurdandım. Berk bir kahkaha patlattı. Gamzelerini meydana çıkaran cinsten hem de.

"Beni mi kıskanıyorsunuz yoksa küçük hanım?" deyince kaşlarımı çatarak baktım.

"Hiç şimdi konuyu değiştirme, bana neyin olduğunu söyle hemen."

"Nereden çıkardın ki bir şeyim olduğunu?" Ellerine baktığımda parmakları direksiyonda huzursuzca kıpırdandı.

"Bana yapma bari Berk, sana ilk sarıldığımda anda anladım daha ne kadar gergin olduğunu. Üstelik bana uzun süre bakmadan konuşuyorsun ayrıca sen bir şeye kafayı taktığın zaman yavaşlığının içini kemiriyorsun. İşte bak aynen şu an olduğu gibi." Onu yakalamıştım, bana sıkıntılı gözlerini kısarak baktı.

"Pekâlâ, sen ne zaman beni bu kadar iyi tanıdın bilmiyorum ama bu hiç hoşuma gitmedi."

"Bak şimdi de konuyu değiştiriyorsun işte." Sesli bir nefes alıp verdi. O sırada arabayı da durdurdu. Etrafıma bakınca eve gelmiş olduğumuzu gördüm. Arabadan inip kafeden içeri girerken bu konuyu kapatmaya niyetim olmadığını gösterdim.

"Hâlâ konu kapanmadı Berk, bana ne olduğunu anlatacaksın." Kafenin arka kapısından evime çıkan merdivenlerde yavaş yavaş ilerlerken, kapının önüne geldiğimizde ona baktım.

"Berk hadi ama beni endişelendiriyorsun, kötü bir şey mi oldu?"

Aşk Bağları

Bana bir adım daha yaklaşıp omuzlarımdan tuttu. "Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun değil mi?" derken gözlerime baktı. Tabii ki biliyordum.

"Bu da nereden çıktı şimdi Berk, ned..." derken sözümü kesip devam etti.

"Bana cevap ver Ela, biliyorsun değil mi?"

Bir yandan başımla onaylarken diğer yandan "Evet, tabii ki biliyorum," dedim.

"Seni incitecek ya da senin mutsuz olmana sebep olacak bir şey yapar mıyım peki?"

Bir şeyler dönüyordu kesin, o kadar huzursuz olmuşum ki bir an karnımın ağrıdığını bile hissettim.

"Berk, biliyorum tabii ki böyle bir şey yapmazsın ama neler oluyor, ben telaşlanmaya başlıyorum. Hamile bir kadına bunları yaşatamazsın." Son cümlemini şaka yaparak söylemişim ama o, ufak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Şimdi, bunları bildiğinden emin olduğuma göre artık içeri girebiliriz."

Hâlâ gergindi ama sanki biraz daha rahatlamıştı. Anahtarı çıkıp açması için ona verdim. Kapıyı açıp içeri girdiğinde arkasından ilerken konuşuyordum.

"Bugün neden bu kadar garipsin bilmiyorum ama bu konuyu böylece kapatmam bilesin. Karnımı doyurduktan sonra sana çeşitli inanılmaz işkenceler edec..."

Cümlemini bitiremedim. Berk önümden sağa doğru çekilip geçmeye izin verdiği anda, salonun ortasında duran büyük koltukta bir hareketlenme hissettim. Gözlerim daha bakmadan ne göreceğini hissetmiş olmanın heyecanını kalbime hızla pompalarken, başımın döndüğünü fark ettim. Başımı aşağıda o lanet kanepede tutmak için çabaladığım her seferinde gözlerim bana

ihanet edip yukarı, onun uzun boyuna yetiğebileceğim kadar yukarı kalktı, kalktı ve baktım.

Âşık olduğum, hayat bulduğum yeşil gözler tam karşımda heyecanla, özlemle, gizleyemediği dolu dolu aşkla bana bakıyordu. Ne yapacağımı bilemez halde öylece dururken bir anda aklıma gelen şeyle hızla ceketimi karnıma sardım. Bunu hazır değildim, beni böyle görmesine hiç hazır değildim. Başımın daha fazla döndüğünü hissettiğim anda bir elimi ceketimden çekmeden diğerini Berk'e doğru uzattım.

Baran'ın da bana doğru bir adım attığını belli belirsiz gördüm ama Berk anında yanıma gelip de elini sıkıca kavradığımda, onun bana doğru gelmekten vazgeçtiğini gördüm. Berk'in yüzüne bakacak şekilde döndüğüm anda ceketimde duran elimi de onun koluna koyarak biraz daha sokuldum.

"Bana bunu neden yaptın Berk, sana hazır değilim demiştim," deyince elini kaldırıp saçlarıma dokundu.

"Ela sen hiçbir zaman hazır olmayacaktın. Şu adamın haline baksana. Onu senle konuştuğum gece barda arkadaşına nasıl acı çektiğini anlatırken duydum. Senin bana anlattığının aksine adam ölüyordu resmen. Sen de bana karşı dürüst davranmış sayılmazsın değil mi ama!" derken gözlerini kısarak bana baktı. "Konuş onunla Ela, daha fazla geç olmadan bu işe bir son vermek lazım. Bana inandığını söylemiştin ya, bunu yaptığım için bana teşekkür edeceğin gün gelecek, buna da inan."

Gülümsedim. Sonra aklıma gelen şeyle kulağına yaklaşıp fısıldayarak "Hamile olduğumu biliyor mu?" dedim, Berk geri çekilip bana baktı.

"Bunu söylemeyi sana bıraktım tabii ki. Senden sakın olmanı istiyorum Ela, onu dinle. Bebeklerinizi düşün ve ona göre hareket et." Elimi tutup sıkarken bana baktı. Başımla onayladım.

"Gel dediğin anda gelirim, ama buna gerek kalmasını istemiyo-
rum." Bana sıkıca sarılırken "İyi olacaksın," dedi. Sonra beni
bırakıp Baran'a doğru ilerledi ve benim duyamadığım bir şeyler
mıldandı. Hafif bir baş hareketiyle onayladı Baran artık Berk ne
söylediyse. Tekrar benim yanıma gelip güven verir gibi son kez
baktı ve arkamdaki kapıdan çıkıp gitti.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Aylar sonra onu karşımda
görmek yeniden nefes almak gibiydi. Temiz bir soluk gibi gel-
mişti kokusu. Ona yakın bile değildim ama evim anında koku-
suyla hayat bulmuştu bile. Ona koşup sımsıkı sarılmak, kulağıyla
onzu arasına başımı yerleştirip, kumral tenine burnumu sokup
derin derin koklamak istiyordum. Tanrım, ne yapacaktım şimdi
ben! Bana doğru birkaç adım atıp "Ela," diye adımı söyle-
di. Daha çok acı çeker gibi bir inlemeyle söylemişti ismini ama
buna o kadar hasrettim ki. Gözümü kırptığım anda yanaklarım-
dan dolu dolu süzüldü yaşlar.

Karnımda hissettiğim ani kasılmayla istemsizce elim oraya
gitti. Gözlerimi sımsıkı yumup diğer elimi bana yaklaşmaması-
nı işaret edercesine kaldırdım. Yakınımdaydı, çok yakınımdaydı
hissediyordum ama durmuştu. Kendime gelmem lazımdı, sakın
olmak zorundaydım. Bebeklerimi, bebeklerimizi düşündüm ve
ağlıyor olduğumu umursamadan gözlerimi açtım.

"Bana bir iki dakika verir misin?"

"Tabii," dediği anda banyoya doğru hızla ilerledim. Bir an
dengemi kaybedecek gibi hissettiğimde koltuğa tutununca "Se-
ninle geliyorum," diye telaşlı sesiyle konuştu. Baran buydu işte;
benim itiraz kabul etmeyen, âşık olduğum adamım. Bu düşün-
ceyle ürperdim, hâlâ benim miydi ki?

Başımı hayır anlamında sallayıp "Bana sadece iki dakika ver.
Lütfen," dedim.

Tala Alası Cesarı

"Ama Ela..."

"İyiyim, sadece iki dakikaya ihtiyacım var."

"Pekâlâ, sadece iki dakika."

Anında kendimi banyoya attım. Klozetin üzerine oturup nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Heyecan yok Ela diye kendimi telkin etmeye başladım. Sakinleşmem gerekiyordu. Derin derin nefesler aldım, daha iyi hissediyordum. O Baran'dı, âşık olduğum adamdı. Bu düşünceyle daha da rahatladım. Ellerimi buz gibi suya sokup yüzümü yıkadım. Elim sürekli kapıya uzanıp geri geliyordu. Hadi cesaret diye kendimi yüreklendirsem de pek işe yaradığı söylenemezdi. Bundan kaçış olmadığını kabullenip sonunda kapıyı açıp dışarı çıktım. Ağır adımlarla içeri yürürken sessizce dua etmekten başka bir şey yapmadım.

Yirmidokuzuncu Bölüm

O nun evine geldiğimden beri aklımı kaybetmenin sınırında dolaşıyordum resmen. O gün Berk ile karşılaştığımın sabahında alkolün etkisi geçmeye başlayıp yerini akşamki anılara bıraktığında, yataktan hızla fırlayıp telefona sarılmıştım. Rehberde Berk'in isminin kayıtlı olduğunu görünce içimi saran huzuru aylardır ilk defa hissetmiştim. Berk'le konuşup ilk uçakla İzmir'e gittik. Ela'nın annesi ve babasını ziyarete gittiğini söylediğinde sabırsızlığım hat safhadaydı. Durmak bilmez heyecanıma karışan üç aylık özlem içimde patlamaya hazır volkan gibi kaynamaya başlamışken, olduğum yerde durmam imkânsız gibi bir şeydi. Her ne kadar direnip de havaalanına gitmek için çabalasam da bir anda karşısına çıkmam hiç mantıklı değildi.

O nun evinde gelmesini beklerken yerimde duramadım, yaptığım yanlış olması umurumda bile değildi. Direkt odasına daldım, daha kapıdan içeri adım atmadan kokusu öyle bir vurdu ki

yüzüme, yaşadığımı hissettim. Dolabına doğru yavaş adımlarla ilerleyip açtım. Katlı olan tişörtlerden birini alıp buruma götürdüm, derin derin içime çektim kokusunu. Birkaç dakika öyle olduğum yerde ciğerlerime sadece onu doldurdum. Bütün benliğim bu kokuya hasretken, bu kadarı yeterli gelir miydi bana sanki. Ona ihtiyacım vardı. Teninden aldığım o kokusuna, beni bu soğuktan çıkaracak sıcaklığına ihtiyacım vardı.

Aldığım tişörtünü yerine koyarken dolabın arkasındaki çantayı gördüm, benim çantamı. O gün evden giderken yanında olduğunun farkındaydım ama hastaneye giderken de yanıma mı almıştık? Elimi uzatıp kendime doğru çekip çıkardım. İçini açtığımda gördüğüm şeye yüzümde oluşan gülümsemeyle baktım. Benim tişörtlerim ve parfümümden başka hiçbir şey yoktu içinde. Bunları aldığının farkında bile değildim üstelik.

Çantayı aldığım yere koyup onları beklemeye başladım. Zaman nasıl geçti bilmiyorum ama kapının önünden gelen onun neşeli sesi kulaklarıma dolunca avuç içlerim terledi. Sakin olmam lazımdı. Yirmi yaşında delikanlı gibi davranmayı hemen kesmezsem eğer bu işi berbat edecektim. Kapı açılınca ayağa kalktım. Önce Berk girdi içeri, başıyla bana hafifçe selam verirken Ela arkasında hâlâ konuşuyordu. Berk çekildi ve o cümlesini tamamlamak için başını kaldırdığı anda gözlerim gözlerine takıldı.

Ben ki kendini ifade etmekten bir an bile çekinmeyen adam, onun tek bir bakışıyla nasıl da lal olup dize geliyordum böyle.

Öylece durunca adım atmak, ona sarılmak istedim. Yerimde nasıl duruyordum ben bile şaşkındım ama o karşımda o kadar üzgün ve narin duruyordu ki yanlış bir şey yapar da gitmesine sebep olurum korkusuyla nefesimi bile tuttum. Berk'e sığındı, bu kadar yakınımda ona dokunamıyor olmamın acısı yetmezmiş gibi üç ayın sonunda başka bir adamın kollarına sığınışını izliyordum.

Bir süre sonra -ki o süre benim sinirden dişlerimi kırmama sebep olacaktı neredeyse- Berk bana yaklaştı.

"Lütfen sakın ol, onu üzecek bir şey yaptığın ya da söylediğin anda bir daha onu bulamamamı ben sağlarım. Seni seviyor, bunu biliyorum. Söylediklerini iyi dinle, sen de onu seviyorsun." Başımla onayladım ve son kez Ela'yla konuşup gitti.

Şimdi iki dakika sonra geleceğini söyleyen kızı on dakikadır bekliyordum. Aklımdan bir an kaçıp gitmiş olacağı düşüncesi geçti ama yapmazdı, yapmazdı değil mi? Tam bir adım atıp banyoya doğru ilerlerken Ela da salona girince karşılaştık. Ona bu kadar yakın olduğum gerçeğini kabullenmeye bile zorlanıyordum. Yanımdan geçip içeri girdi, bana dokunmadı bile.

Geniş kanepenin en uç köşesine oturunca bana baktı, orada böyle ayakta dikildiğimi o konuşana kadar fark etmedim bile.

"İstersen otur, sanırım konuşmamız gereken şeyler var." Sesi durgundu.

"Ela!"

"Effen...ndim."

"Benimle konuşurken adımı söylemiyorsun ya artık, nasıl canım yanıyor güzelim bir bilsen," deyince nefesini sesli bir şekilde bırakıp gözlerini kapattı.

"Lütfen, eğer böyle yaparsan nasıl konuşabiliriz söyler misin?"

"Konuşmamız gerektiğini biliyorum, konuşmak zorundayız inan farkındayım ama Ela, ölüyorum. Seni nasıl özledim, hasretle nasıl yanıp tutuştum bir bilsen."

Elini kaldırıp göğsüme koydu ve biraz geri çekilmemi sağladı ama bana dokunan avucu alev alevdi ve resmen üzerimdeki kızıktan içime işlediğini hissettim. O da bunu fark etti, bir an gözlerine bakıp ateşe dokunmuş gibi hızla elini geri çekti.

“Sadece bir kere, bir kere Ela. Sana sarılmama, sıcaklığını hissetmeme, kokunu doya doya solumama izin ver. Gerçekten seni bulduğuma, şu an burada olduğuna inanmaya o kadar ihtiyacım var ki.”

Bekledi. İstiyordu, biliyordum ama adım atmadı. Duruşunu dikleştirip konuştu.

“Baran! Lütfen yapma. Şu anda yapmamız gereken tek şey konuşmak. Bu bile benim seçimim değildi.”

Tanrım neden bu kadar katıydı ki, ne zaman bu hale gelmişti. Yerimden kalkıp sıkıntıyla ellerimi saçlarımdan arasından geçirdim. Bana özlemle bakan gözleri yakaladım. Bunu yapmaya nasıl bayıldığımı hatırlıyordum, o da hatırlıyordu ve istiyordu da. Peki, neden attığım her adımda benden uzaklaşmak için çaba-yordu?

“Ne yapmamı istiyorsun Ela, çünkü benden ne istersen yapmaya hazırım.”

“Ben, ben bir şey istemiyorum.” İki adımda yanına gittim, önünde dizlerimin üzerine çökerek yüzümü yüzüne hizladım.

“Sen gittiğinden beri içimde büyüyen o simsiyah boşluk, senden kalan anılarımı çekip yutmasın diye kendimi attım içine. Attım ki benimle dolsun da seni benden koparmasın. Şimdi bana bir şey istemiyorum diyorsun, beni de mi istemiyorsun artık? Elini kalbime bir koysana, baksana nasıl atıyor. Sen varsın diye Ela, sadece senin için güzelim.”

Gözlerime baktı, o bal rengi elalarını benim yeşilime odakladığı anda gördüm. Hâlâ âşıktı bana, sadece kırgındı.

“Sebepler arama güzelim, beni affetmemek için sebepler arama. Yapma...”

“Sebepler aramıyorum, kısacık zamanda seninle yaşadığım cennet birden kâbus oldu. Elimden gelse bir an bile düşünmeden

Aşk Bayan

koşar sana gelirdim ben, sebep aramıyorum inan ki. Bir denesem biliyorum ki hiç durmam, duramam."

Ellerini ellerine kenetleyip sımsıkı tuttum, birini kaldırıp dudaklarına götürüp uzun uzun sürdüm dudaklarını. Çevirip bileğiyle avucu arasına bir öpücük kondurduğumda sesli bir iç çekti. Bundan cesaret alarak başımı kaldırıp gözlerine baktım. Ağır ağır dudaklarına yaklaşıırken geri çekilmedi.

"Baran, konuşmamız lazım."

Ellerim yanaklarına dokunup yüzünü avuçlarken "Ela, güzelim... İzin ver önce sana olan hasretim biraz dinsin, izin ver biraz nefes alayım sonra ne istersen konuşuruz. Söz veriyorum," dedim.

Kendimi daha fazla tutmadım, istesem de tutamazdım ki zaten. Benden uzaklaşmasına fırsat bile tanımadan bir elim narin boynunu tutarken, diğeriyle incecik belini sımsıkı sarıp kendime çektim. Keskin bir nefes aldı ama geri vermesine bile fırsat tanımadan dudaklarına dudaklarını hapsettim. Gözlerim bir anlığına kapansa da bu anı o kadar uzun zamandır beklemiştim ki her bir saniyesini görmek ve hissetmek istiyordum.

Ne kadar süre onu izleyerek dudaklarını aşındırdım hatırlamıyorum. Onun tadı, onun nefesi içime işlerken zaman kavramını çoktan yitirmiştim. Nefes almak için bir an geri çekildiğimde "Baran," diye inleyerek adımı soluduğunda dayanamadım. O kadar hızlı atıldım ki dudaklarına, koltukta geriye doğru yaslatırken ben de elimi kalçasına indirip usulca sıktım. Dudaklarını aralayıp dilimi muhteşem tadını daha fazla alabilmeme fırsat verdiğî anda içeri daldırdım.

Bu nasıl bir histi böyle, ihtiyaç gibiydi. Ölüyordum onsuzluktan, yetmiyordu. Ne yapsam özlemimi dindirmeye yetmiyordu. Aldığım haz o kadar fazlaydı ki kendimi kontrol etmem her

dakika daha da zorlaşıyordu. Kalçasındaki elim açılan belinden içeri usulca sızdığında, bir anda telaşla yerinden fırladı. O kadar ani kalktı ki daha tutunamadan ben de geriye doğru sendeledim. Kendimi hemen toparlayıp arkasından ayağa kalktım.

"Ela neyin var güzelim?"

Sıkıntıyla bir ileri bir geri gidip gelirken üzerindeki ceketini sıkıca kendine sardı. "Neyim mi var, neden bana bunu yine yapıyorsun ki! Hayatıma neden yeniden girmeye çalışıyorsun Baran? Beni rahat bırak."

"Ne saçmalıyorsun sen, beni rahat bırak da ne demek?" İki adımla yanına gidip "Ela yapma, neden daha fazla acı çekmem için uğraşıyorsun. Halimi görmüyor musun?" dedim. Sınırle kahkaha atıp benden uzaklaştı.

"Senin halin mi? Dalga geçiyorsun benimle değil mi Baran? Sence ben ne haldeydim biliyor musun? Sana o kadar çok güvendim ama sen ne yaptın, ilk fırsatta seni en yakın arkadaşınla aldatan eski sevgilinle beni aldattın."

"Hayır, Ela yemin ederim..."

"Sakın Baran, ben ne gördüğümü çok iyi biliyorum. Sadece neyi merak ediyorum biliyor musun?"

Cevap vermeden bekledim. İçini boşaltması gerekiyordu, eğer ne var ne yok döküp rahatlamazsa asla onu ikna edemeyecektim. Ela gözleri ateş gibi parlarken gözlerimi ondan bir an bile kaçırmadan bekledim.

"Değdi mi Baran? Kalbimi bu kadar kırmana, yüreğimi bu kadar yormana değdi mi o kadın? Yalnız geçen akşamlara, sensizlikle çektiğim acılara gerçekten değdi mi?" Gözünden ardı ardına dökülen yaşlara baktım. Güzel gözlerine kıyamazdım ki ben hiç.

"Ela lütfen, yemin ederim sandığın gibi değil. Haklısın ne desen, bana ne söylesen haklısın ama lütfen bana bir şans daha ver. Yemin ederim asla ama asla bir daha hata yapmam, seni kaybedemem anlıyor musun?"

"Sen beni çoktan kaybettin. Üstelik nereden biliyorsun, nasıl bu kadar eminsin hayatımda başka biri olmadığına?" Canımı yakmaya çalışıyor, dinleme Baran dedim kendi kendime. Haklı dedim, sinirli ve üzgün dedim ama yok, ne kalbim duydu ne de beynim algıladı bu sözleri. Kendime hâkim olamadan kolundan tutup onu bana bakmaya zorladım. Dişlerimin arasından sesim istemeden de olsa sert çıktı.

"Senin derdin ne ha, amacın beni delirtmek mi Ela, söylese-ne. Sana başka biri dokunacak olursa eğer bu dünyayı ona dar ederim. Seni başkasına verir miyim sanıyorsun, sen benimsin! Bedenin de, kalbin de, ruhun da... Neyin varsa, sana ait olan her bir zerre benim. Bunu kafana sok!" dedikten sonra derin derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. Sesimi biraz daha yumuşatıp devam ettim.

"Eğer bir gün benim olmaktan vazgeçersen bunu sakın bana söyleme, çek öldür beni. Çünkü sen bunu bir anda yapmazsan eğer ben yavaş yavaş, acı çekerek ölürüm. He sanma ki seni de başkasına yâr ederim! Benim yerime geçireceğin adamı yaşatır mıym sanıyorsun. Sakın benden öylece gitmemi bekleme, sakın beni sına-ma Ela. Bir an bile benden kurtulacağını zannetme. Seni asla bırakmam!"

Elimden bir anda kurtulup kolunu ovalayarak yaklaştı. Neredeyse burunlarımız değecek kadar yakınım sokulup konuştu. Nefesi dudaklarıma çarpıp geçerken içime hapsetmek istedim. Olan bu yakınlığından duyduğum heyecanla dudaklarım aralandı. Bir an gözleri dudaklarıma kaysa da kendini anında toparlanıp gözlerine baktı.

"Demek bana kimse dokunamaz öyle mi?"

"Hayır, dokunamaz."

"Neden peki Baran söyler misin?"

"Çünkü sen bana aitsin, asla seni başkasına vermem Ela."

Bir elini kaldırıp yanağıma dokundu, başparmağı dudakları, min üzerinde gezinirken nefes alışım hızlandı.

"Peki, sen de bana ait misin?"

"Her bir zerrem sana ait."

"Öyle mi," dedi fısıldayan sesiyle. "Sence ben buna inanacak kadar aptal mıyım? Onun dudaklarını öperken, ailenin evinde, kendi yatağında beni bırakıp onu görmeye giderken de her zerren bana mı aitti peki Baran? Bana kimse dokunamaz ama sen herkese istediğin gibi dokunursun, öyle mi?" Soğuk sesi neredeyse üşümeme sebep oldu.

"Beni affedene kadar bu evden dışarı adım atmana izin vermem," dedim ama umursamadan aynı soğuk sesle devam etti.

"Ne sen beni burada tutarak bana yaşadıklarımı unutturabilirsin, ne de ben onca yaşanılana arkamı dönüp koşşa koşşa sana gelirim. Ne sen peşimde divane olup aşkıma tekrar kazanabilirsin ne de ben bu aşkı bir anda söküp atabilirim. Sadece biliyorum ki Baran artık bu aşkı sana veremem." Benden uzaklaşmaya çalıştı ama izin vermedim. Bu kadar sabır yeterdi artık. Dudaklarına aniden saldırmamla geriye doğru bir iki adım sendeledi. Kendimle birlikte hareket ettirip duvarla arama sıkıştırdığım anda geri çekilip bağırdı.

"Baran dur, lütfen!" deyince ne olduğunu anlamadım. Canını yakmış olduğumu düşündüm ama hareketlerimin sert olmadığını farkındaydım. Elini karnına koyarak yanımdan geçip koltuğa oturdu.

"Ela, iyi misin, yüzün bembeyaz oldu. Doktora gitmek ister misin?"

"İyiim ben, birazdan geçer merak etme."

"Ne demek geçer merak etme, sen neyin olduğunu biliyor musun, hasta mısın yoksa?"

"Neyim olduğunu biliyorum Baran, eğer oturursan sana da anlatacağım."

Yanına gidip oturdum. Sessizce başı önde ellerini izledi bir süre. "Ela Allah aşkına meraktan delirteceksin beni, şimdi neyin var söyler misin?"

Sonra konuşmaya başladı. Geldiğimden beri ilk defa bu kadar uzun konuşmuştu benimle.

"Önceleri, yani ilk zamanlar daha kolaydı. Acı daha katlanılabiliirdi, senin kokunun sindiği tişörtün ve yaşanan bir sürü güzel anının varlığıyla iyiydim. Bir gün uyandım, aklımda sen vardın. Etrafımda tişörtünü arandım. Elime geçer geçmez burnuma götürüp kokunu içime çektim derin derin ama artık seninkinden çok kendi kokum sinmeye başlamıştı." Sıkırtıyla gözlerini ovuşturup devam etti. Onun bu sevimli hallerini nasıl da özlemiştim. Konuşmaya devam etti ama hâlâ bana bakmıyordu.

"Anladım ki zaman geçtikçe anılarımızı da kaybedecektim, deli gibi korktum. Seni zaten kaybettiğim gerçeği öyle bir acıttı ki dayanamadım."

"Ela, neden gittin? Konuşurduk, bir şeyler bulurduk. Bilmiyorum, gerekirse kapının önünde yatardım umurumda değildi, ne dersen yapardım. Sadece gitmeseydin."

"O zaman için doğru olan buymuş gibi geldi, yapamazdım, seni affedecek gücüm yoktu. Şu anda bile yapabileceğimi bilmez haldeyim."

"Ama beni hâlâ seviyorsun değil mi?" diye sordum bir anda. İşte o zaman bana baktı, gözlerini gözlerimden ayırmadan konuştu.

"Evet. Seni hâlâ seviyorum." Gülümsedim, lanet olsun hem de o kadar içten gülümsedim ki kendime bile şaşırdım.

"Ama bu söyleyeceğim şeyden sonra, senin benim için aynı şeyleri hissedeceğinden emin değilim." Ne demek istemiş ti ki? Hayatına biri girdiyse, ya unutmak için bile olsa biriyle beraber olduysa? Tanrım, çıldırmak üzereydim.

"Ela!"

"Sadece dinle Baran, lütfen." Başımınla onaylayıp bekledim.

"Sonra bir şey oldu, artık senden bana kalan bir şey olmadığını hissetmeye başladığım anda kendilerini artık belli etmeye başlayan, biz de varız diye bana hatırlatmaya çalışan bir şey. İşte ben o zaman dayandım. Baran... Sensizliğe değil senden bana kalan bir şeye tutundum. Seninle olma umuduna dayandım. Senden bana kalan iki tane cana, can olmak için dayandım."

Kafam allak bullak olmuştu, kafamdan geçen düşünceler yüzünden bana anlattığı hiçbir şeyi toparlayamıyordum. Bebeğimizden bahsediyordu, biliyordum ama hâlâ şaşkınlıkla anlamak için çabalıyordum. Sonra bir şey yaptı. Yerinde biraz daha dik oturup önünde sıkı sıkıya tuttuğu ceketini gevşetince, ceket ellerinin arasından kayıp iki yana açıldı. Ela ellerini üzerindeki bol kazağın ucuna getirip sıkıca tuttu. Sonra ağır ağır yukarı doğru sıyırdıkça nefesim kesildi. Bir karnına, bir sımsıkı yunmuş gözlerine bakıyordum. Minicik çıkıntı gerginliğiyle gözlerimin önündeydi.

Nasıl olduğunu anlamaya çalışmaktan bedenim yorgun düştü. Bizim bebeğimiz düşmüştü, öyleyse bu? Yok, hayır başkasının bebeğini taşıyor olamazdı. Peki, o zaman nasıl oluyor da öylece karşımda duruyordu ki?

"Anaa bu... Ela nasıl olur bu?"

"Özür dilerim," derken ağlıyordu. Lütfen ağlama demek istedim, onu sımsıkı sarıp her şey geçti demek istiyordum fakat neden bilmem kıpırdıyamıyordum. Her şey bir anda yıkıldı üzerine. Bana yalan söylemiş, bebeğimizi de alıp beni terk etmişti.

"Bana yalan söyledin," deyince boğazından bir hıçkırık kaçtı. Duyduğumda canım acıdı. "Aylarca senin özleminin yanında çektiğim acı yetmezmiş gibi, bebeğimizi öldürdüm diye ölmek istedim."

"Baran, lütfen, özür dil..."

"Sakin Ela, nasıl yaptın bunu? Hadi beni geçtim, ya karında ki? O da mı umurunda değildi?"

"Lütfen böyle söyleme, yemin ederim çok pişman oldum ama bir türlü cesaret edip anlatamadım. Beden nefret etmenden korktum Baran."

"Bu nasıl bir saçmalık böyle, köpek gibi sana yalvardığım halde bana bir şans daha vermeyen senken nasıl oluyor da senden nefret edecek olmamdan korkarsın ki?" Ayağa kalkıp sıkıntıyla yürümü ovuşturdum. Sonra ona bakarak konuştum.

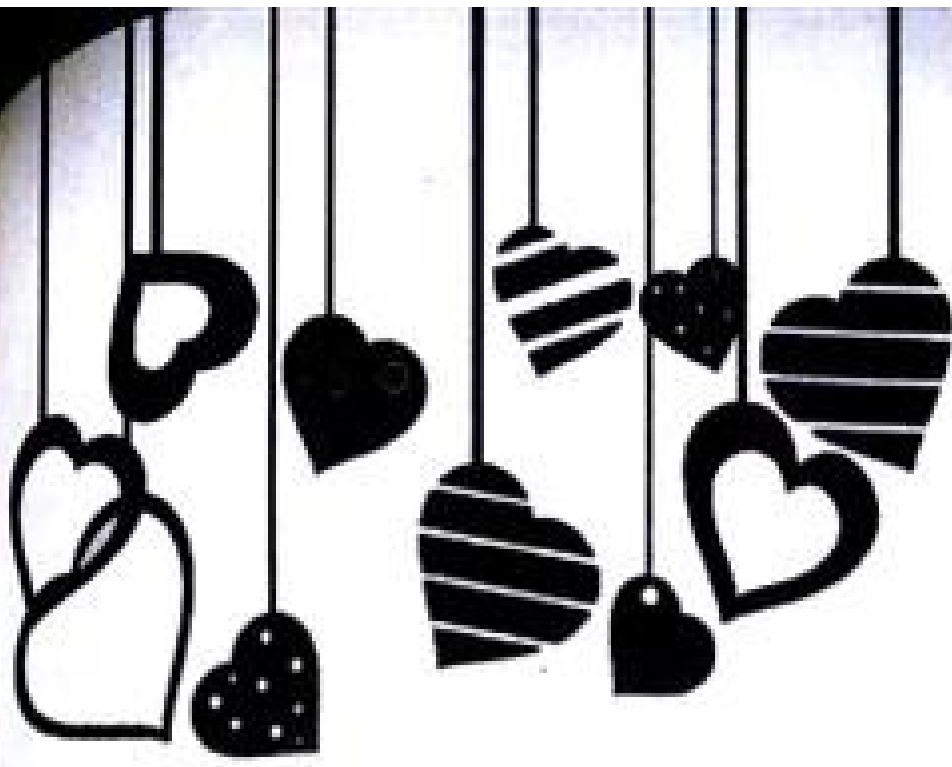
"Sen ne zaman bu kadar vicdansız oldu Ela, benim âşık olduğum kadına ben mi bu hale getirdim?" Hiçbir şey söylemedi, bir iki dakika daha öylece sessizce durdum ama daha fazla kalırsam eller çok daha kötü şeyler olacaktı. Kapıya doğru ilerledim cekeğini alıp kapıyı açtım. Arkamdan ağlayan sesini duyarak onu bırakıp gitmek, hayatımda yaptığım en zor şeydi ama birkaç saniye duraksadıktan sonra kapıyı kapattım ve çıktım.

Aşağıdaki kafenin içinden geçerken Berk ile karşılaştım, suratının halinden anlamıştı ki ben kapıdan çıkar çıkmaz yukarı koştu.

Taba Altın Çayır

Tanrım hamileydi! Benim çocuğumu taşıyordun ve bunu benden saklamıştın. Ne hissedeceğimi bilemez halde öylece sokağın ortasında dolandım. Eğer Berk'le o gece karşılaşmamış olsaydım, beni duymamış olsaydı Ela bunu bana ne zaman anlatacaktı kim bilir... Belki de hiç söylemeyecekti. Bunu bana yaptığına inanmıyordum. Baba olduğumu asla öğrenemeyebilirdim. Kelime zihnime doldu. Baba olacaktım. Baba! Baba! Benim bir çocuğum olacaktı...

Çirizinci Bölüm

Zaman sanki kavramını yitirmişti o gittiğinde, şimdi geri geldi, yine benimleydi. O muhteşem ela gözleri sonunda bulmuştu ona hasret yeşillerimi. O bir türlü doyamadığım çiçek kokusu nefes olup doldurmuştu ciğerlerimi, ona hasret çarpınan tenim dokunmuştu sonunda tenine ama neden bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum o zaman?

Madem onu bulmuştum, şimdi aptal gibi gecenin bir vakti tek başına bu sokakları arşınlayacağıma neden koşarak onun kapısına gidip hasret gidermiyordum? Tanrım! Aklımı kaybedecektim. Ona olan özlemim, hasretim bir anda nasıl oldu da yerini kızgınlığa, içten içe hissettiğim kırgınlığa bırakır olmuştu? Saatler akıp giderken, o yokken duran zaman gelişiyse sanki hızlanmışçasına geçiyordu. Kolumdaki saate baktığımda neredeyse gecenin üçü olduğunu gördüm. Bomboş sokaklarda aptal gibi dolaşıyordum ama aynı şehirde olmanın tesellisi vardı bu sefer üzerimde.

Açık gördüğüm bir bara girip birkaç kadeh içmek istedim. Gerilen sinirlerim ona duyduğum hasrete karışınca, vücudum taş kesmiş gibi hissediyordum. Rahatlamalıydım çünkü bocalıyordum. Ona kızdım, kırıldım, canım acıdı. Bir bebeğim olacaktı ama bana söylememişti, saklamıştı. Yine de ayaklarıma karış koymam imkânsızmış gibi aklım beni dinlemekten uzak, kalbime emir verircesine ona git diyordu. Özlediğin sıcaklığa git, bir kez dokunsan unutursun bütün kızgınlığını diye sesleniyordu içimdeki ses ama ona olan kızgınlığıma rağmen şimdi gidersen kalbini kırmaktan korkuyordum.

Kararımdan vazgeçerim korkusuyla hızla bardan içeri girip boş olan masalardan birine oturdum. İçerisinin zaten dolu olduğunu söyleyemezdim de, sakın bir müzik eşliğinde, herkes kendi halindeydi. Masama uzun sarı saçlara sahip elinde içkisiyle gelip oturan kıza başımı hafif kaldırarak kirpiklerimin altından baktım. Gülümseyen yüzüyle oldukça güzel bir kızdı ve oldukça da küçük. Masamda oturuşuna aldırmadan içkimi sipariş edip kalkıp gitmesini bekledim ama kız oturmaya devam etti.

"Sence oradan bakınca garsona mı benziyorum?" diyen sesiyle başım tamamen kalktı. Evet, sesinden anlaşıldığı gibi oldukça küçüktü. Belki Beren'den bile küçük.

"Bence buradan bakınca birçok şey gibi görünüyorsun ama öyle olmadığına inanmak istiyorum nedense." Bir an söylediğimle afalladı, gözlerinden anlık gelip geçen kırılganlığı gördüm ama hemen toparlandı.

"Ne demek istediğini anlamadım."

Demek ki açık konuşmam gerekecekti!

"Kaç yaşındasın?"

"Neden, yaş senin için çok mu önemli?" Gözlerine baktım, tam içine. Yanakları kızardı, gözlerini kaçırdı.

"Daha önce kimseyle birlikte olmamış biri için fazla cesur olmaya çalışıyorsun ama yemezler." Şimdi şaşırmıştı, ellerini nereye koyacağını bilemeden birkaç dakika durdu ama sonra masadan kalkmak için hareketlendiğinde elini tutup onu oturttum.

"Ne yapıyorsun sen?" dese de umursamadım.

"Kaç yaşındasın?" diye tekrarladım. Sıkıntıyla bırakılan bir nefesten sonra "Önümüzdeki ay on dokuz bitecek," dedi. O daha çocukta, ne işi vardı ki burada?

"Halinden, tavrından burada olmak istemediğin belli. Ne işin var?"

"Bunu seni ilgilendirdiğini zannetmiyorum," deyince sabrım tüştü, zaten yeterince şey yaşamıştım.

"Bak, aylarımı sevdiğim kadını aramakla geçirdim. Tam ona bu gece kavuştum derken, öğreniyorum ki hamileymiş ve benden saklanmış. Aklım ve kalbim birbirine savaş açmış durumda. Biraz kafam dağılsın diye buraya giriyorum, kız kardeşimden bile küçük bir kız masama oturmuş, daha önce yapmadığı halde beni ayartmaya çalışıyor. Sence ben ne kadar şanslı bir adamım, bana söyler misin? Âşık olduğum kızı öylece bırakmış, burada oturuyorum ve kafamda dönüp duran lanet şeylere rağmen sana yardım etmeye çalışıyorum. Tabii istiyorsan ama niyetin aksi yöndeysen şimdi bu masadan kalk git lütfen. En azından kendi derdimle uğraşayım."

Üzerime gelen rahatlığın sebebi içimi dökmem mi yoksa kızın kafamı dağıtmış olması mı bilmiyorum ama daha iyi hissettiğim bir gerçektir. Dolan gözlerine baktım ve sessizce konuşmasını bekledim.

"Ben istemiyorum burada kalmayı ama mecburum. Övey babam eğer buradan çıkıp gidersem ve her akşam eline istediği parayı götürmezsem kardeşimi okula göndermemekle tehdit ediyor, üstelik anneme karşı da kötü davranıyor."

Derdin başından aşkın Baran, uzak dur diye uyaran bir ses vardı içimde ama dinlemedim. Cebimden çıkarıp kartımı verdim.

"Beni ara yarın ve mümkünse bugün kimsenin masasına da oturma lütfen."

Elinde laf olsun diye tuttuğu bardağı alıp bir dikişte içtim. Masaya bırakırken hesabı ödemek için parayı da bıraktım. Kızın eline de bir miktar para sıkıştırıp "Bunu bu akşam babana ver, başkasının masasına da oturma dediğim gibi," derken uyaran bakışla baktım. Tamam der gibi başını salladığında arkamı dönüp gidecekken aklıma gelen şeyle ona döndüm.

"İsmin ne?" dedim gülümseyerek. Aynı gülümsemeyle karşılık verdi.

"Tanem," dedi kısık sesiyle.

"Ben de Baran," dedim sadece ve çıkmak için yürüdüm. Arkamdan yetişti hemen. Başkalarını duymamasına zen gösterek sessizce "Baran Abi, bebeğin hayırlı olsun. Sen gerçekten harika bir baba olacaksın," dedi. Ona bakarken sadece "Umarım," diye fısıldadım ve geldiğim yoldan tekrar Ela'ya gitmek için yürüdüm.

İssız sokakları aşındıran ayaklarımın sesinden başka bir ses duymadan, aklımda onunla yapacağım konuşmayı düşünerek adımlarımı hızlandırdım. Kafam o kadar dolu ve dalgındı ki arkamdan gelen ayak seslerini de son anda fark ettim. Adımlarımı yavaşlatıp köşeyi döndüğüm anda arkamdaki sesler de fısıltı halinde kulaklarıma doldu. Birkaç adım atmıştım ama önüme çıkan bir adamla durdum. Başımı hafif yana eğip arkama baktığımda, birinin daha olduğunu gördüm. Bugün hiç bitmeyecekti anlaşılan.

Önümde duran adama hiç sesimi çıkarmadan bakarken ileri doğru bir adım atmamla tekrar nm kesti.

"Beni uğraştırmadan ne istediğinizi söyleyin, ben de vereyim ve gideyim. Sizinle uğraşmak için hiç doğru zaman değil."

deyince önündeki adam yana doğru kayıp arkamdaki adama bakarak konuştu. "Duydun mu muhallebi çocuğunu, bizimle uğraşmak için doğru zaman değilmiş," dediğinde arkamdaki adamla birlikte güldüler. Daha sonra konuşmayı arkadaki devraldı. Tanım neyin içine düştüm ben böyle? "Sanki doğru zaman olsa bir şey yapacakmış gibi." Sabırsızlığım arttıkça sinirlendiğimi hissettim. Son bir gayret Baran diye sakinliğimi korudum.

"Ne istiyorsanız söyleyin," diye dişlerimin arasından konuşurken, sinirden kaynaklanan kanımla ellerim yumruk oldu. Arkamdaki adam devam etti. "Barda o kıza verdiğin parayı gördük, şimdi biz de hakkımız olanı istiyoruz. Gerçi kıza elini bile sürmediğin halde neden verdin bilmiyoruz ama demek ki dağıtacak paran çok."

Hiç düşünmeden elimi cebime atıp cüzdanımda olan bütün parayı çıkardığım gibi yere fırlatıp attım. Tekrar ilerlemek istediğimde arkadan koluma yapışan adamla durdum. "Bu kadar çabuk nereye?" dediğinde sabrım tükenmişti. Yumruk olan elimi hızla geri çekip ona savurduğumda, adamın burnunun kırılma sesine çığlığı karıştı. "Ha s*ktir, şerefsiz herif burnumu kırdı lan!" diye acı acı bağırışı umurumda bile değildi. Anın şaşkınlığıyla sonradan kendine gelen diğer adam benim de boşluğumdan faydalanıp çeneme bir tane vurdu. Dudağımın kenarında hissettiğim ızıyla başparmağım oraya doğru hareket edip dokununca, elime gelen kanla dudağımın patladığını anladım. Belki de eve gidip Ela'ya patlamaktansa burada stres atmam daha iyiydi. Karşımda gözlerinde belirgin korkuyla bana bakan adama "Senden daha iyisini beklerdim," dediğimde dizine indirdiğim tekmeyle yere kapaklandı.

İkisi de yerde yatarken bir kez daha dudağımı silip onlara az önce kendi isteğimle verdiğim parayı almak için yere eğildim

ama beklemediğim bir anda gözümün altına, tam kemiğin üstüne yediğim tekmeyle sırt üstü yere düştüm. Lanet olsun! İşte bu acımaştı.

Yerimden hızla kalktığımda arkasına bile bakmadan kaçan iki adama aptal gibi gülerek baktım. Madem kaçacaktınız ne b*ık yemeye o tekmeyle attın ki? Elimi oraya dokundurduğumda hissettığım sızıyla bir küfür savurdum. Bu çok acıyordu, eminim sabah daha beter olacaktı.

Ela'nı evinin kapısına geleli yarım saat olmuştu ama ben hâlâ kapıyı çalmadan öylece bekliyordum. Merdivenlere oturmuş, başım iki elimin arasında aptal gibi gelmesini beklediğim cesaretimle ona ne söyleyeceğimi düşünmekten kafayı yemek üzereydim. Saat dördü geçmiş, neredeyse sabah olacaktı. Beni düşüncelerimden sıyıran arkamdaki kapı sesi oldu. Berk sessizce kapıdan çıkarken beni gördüğünde tuttuğu kapıyı kapatmadan öylece kaldı ama sonra sessizce kapıyı çekip yanına oturdu.

"Ne yapıyorsun sen burada böylece oturmuş, ayrıca suratının bu hali ne?" Elim istemsizce yanağıma ve patlayan dudağıma kaydı.

"İçeri girmek için cesaretimin gelmesini bekliyorum."

Beni hiç duyamamış gibi "Dayak mı yedin sen?" dedi dalga geçerek. Gülümsemeye çalıştım ama dudağımın ve yanağımın acısıyla pek mümkün olmadı.

"Sen bir de adamların halini gör." Kısıt sesle bir kahkaha atıp bana inanmayan gözlerle bakarken "Genelde dayak yiyen herkes aynı şeyi söyler, biliyorsun değil mi?" dedi.

Başımı sağa sola sallayıp hafif gülümsedim. Birkaç dakika öylece sessizce oturduk ve daha sonra "O nasıl?" diye sordum.

"Üzgün," dedi tek kelimeyle. "Onu üzmemek istemiyorum," dedim ama Berk "Çok ağladı," diye cevapladı.

"Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece yanında olsan yeter Baran."

"Bu kadar basit mi peki?"

"Basit olmak zorunda, basitleştirmek zorundasın Baran. Onun üzülmesini istemiyorum." Başımı çevirip yanımdaki adama baktım. "Ela'ya karşı bir şeyler hissediyor musun?" Sorum ikimizi de şaşırttı. İlk toparlanan Berk oldu. "Hissettiğimi sandığın bir zaman olmuştu," dedi.

"Peki ya şu anda?"

"Ona önceden de bir şeyler hissettiğimden şüpheliyim. Aklından çıkmayan siyah saçlı yeşil gözlü bir kız var bir yıldır, oradan çıkacak gibi de durmuyor." Gülümsedi ama sadece bir anlık. "Ee ne bekliyorsun o zaman, kıza gitsene," dedim cesaretlelenmek ister gibi.

"Dedi sevdiği kızın kapısının önünde saatlerdir oturan adam." Bu cümlesiyle ikimiz de güldük. "Yerini bilsem inan giderdim, herkes senin kadar şanslı değil dostum. Kıymetini bil," derken kapıyı gösterip ayaklandı. Dostum! Bunu bana sadece Kemal söylerti ama Berk'ten duymayı da garipsememiştim.

"Pekâlâ, hadi o zaman cesaret zamanı," dedim ben de kalkarken. Berk gitmek için bir adım atmışken arkasından "Umarım sen de o aklından atamadığın kıza bir önce kavuşursun dostum," dedim. Duyduğu kelimeyle gülümsedi. "Ben de öyle umuyorum," dedi ve merdivenlerden inip gözden kayboldu.

İçeri nasıl gireceğimi düşündüğüm anda Berk'in kapının üzerine takılı bıraktığı anahtarları fark ettim. Sessiz olmaya özen göstererek anahtarları çevirip kapıyı açtım. Sessiz eve girdiğim de onun kokusunu alır almaz gülümsedim. İşte ev buydu, onun varlığıyla şenlenen her yer benim evimdi. Salonda yanan küçük lambayı kapatıp karanlık odadan sessizce Ela'nın yatak odasına

girdim. Odanın aralık kapısından girerken loş ışıktaki yatağın üstünde yatan kıza baktım.

Her an tetikteymiş gibi sırtı yatak başlığına hafif dayalı, yarı oturur vaziyette uyuyordu. Kirpikleri hâlâ ıslaktı, parlayan ışık yansıdıkça ışıltılı gözüküyordu. Kıyamadım o gözlerine, onu ağlatan kişi olmaktan nefret ettim. Üzerinde ince bir hırkayla uyuyakalmıştı. Altına giydiği açık renk tayt bileklerini sıkı sıkı sarmış, ayakları çıplaktı.

Yatağa biraz daha yaklaşıp usulca bir dizimi dayayarak oturdum. Üzerimdeki ceketi çıkarıp yere bıraktım. Onun o güzel yüzünü incelemekten asla bıkmazdım, o kadar çok özlemiştim ki,

Beyaz teni loş ışıktaki kirpiklerinin gölgeleriyle çevrelenmişti. Islak kirpikleri yanaklarının üzerine dağılmış, minik burnu ağlamaktan kızarmıştı. Dudakları az önce öpülmüş gibi kıpkırmızıydı ama biliyordum ki ağlarken hep onları ısıtırdı. Dudaklarımı o bağımlı olduğum tatlılıklara bastırmamak için kendimi zor tuttum ama yine bir parmağımı üzerinde gezdirmeden duramadım. Ona dokununca dudakları anında aralanıp yerinde huzursuz bir iç çekişle dönüp sırt üstü yattı.

Eli hep karnındakini korumak ister gibi göbeğinin üzerindeydi. Parmaklarını açmış, sanki içerisinde dokunuyormuş gibi duruyordu. Sırt üstü dönmesiyle karnında duran eli de yatağın kenarı düşerken, üzerindeki ince badiyi sıyrıp karnını yarıya kadar gözlerimin önüne serdi. Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi. Her ne kadar kıyafetle bakıldığında belli olmasa da o ufacık çıkıntı karşımdaydı. Eğer o gün düşmediyse ki düşmemiş, şu an dört ayı biraz geçmişti ama neden bu kadar büyüktü ki?

Şaşkınlığım yerini katıksız heyecan ve mutluluğa bırakırken, titreyen elimi ona dokunmak için uzattım. Tam dokunacakken aklıma gelen şeyle ellerimi birbirine sürtüp biraz da nefesimle ısındığından emin olduktan sonra dokunmak için uzandım.

Aşk Bağları

Önce parmak uçlarım değdi o mucizeye, usulca avucumu dayayıp parmaklarımı genişçe açtım. Allah'ım ne harika bir histi bu? Gözlerim istemsizce kapanırken sadece onu hissettim. Her şeyyle benim olan, hiç görmediği bu minicik şey için canını vermeye razı gelir miydi insan? Hayatını alt üst edip herkesi geride bırakır, onun için yaşar mıydı? Elbette yaşardı. O candı, aşkı. Nasıl güzel bir histi bu...

Dayanamayıp diğer elimle sevdiğim kadının üzerindeki tişörtünü biraz daha yukarı sıyırdım ve şimdi iki elimle birden dokundum karnına. Bir iki dakika o sıcaklıkla bütünleşirken Ela yerinde kıpırdandı. Göz kapakları usulca açılırken ağlamaktan kızaran güzel elaları buluştu benimle. "Baran," diye fısıldarken adımı, uzun zamandır ilk defa nefes alıyormuş gibi hissettim. "Baradayım güzelim." Ellerimin üzerinde olduğu açık karnına bakarken yerinde biraz doğruldu. "Gelmişsin Baran, gitmemişsin," derken bir damla yaş süzüldü yanaklarından.

Ona daha fazla sokulup bir elim karnındayken diğer elimle sildim usulca akan inci tanesini. "Ağlama güzelim, ben senden bir adım öteye gidebilir miyim hiç? Sensiz nefes bile alamazken senden ayrı kalabilir miyim?"

Sıcak avuçlarını yanaklarıma koyup yerinde daha fazla doğrulurken, dudaklarıma yaklaşıp gözlerime baktı. Akan yaşları silmek için deli gibi istek duysam da ona dokunma ihtiyacım o kadar fazlaydı ki ellerimi nereye koyacağımı bilemeden kaldırıp yanaklarından sardım onu. Yüzlerimiz birbirimizin avuçları içindeyken nefesim dudaklarını yalayıp geçti.

"Seni nasıl özledim, bir bilsen güzelim," deyince usulca dokundu dudaklarıma.

"Çok özledim Baran, öyle çok ki nasıl hayatta kaldım bilmiyorum."

"Şişşt," diye susturdum onu. "Bundan sonra ayrı bir hayatımız olamaz bizim, senden bir nefes uzağa bile gitmem Anladın mı beni?" Başını aşağı yukarı salladı. "Beni affetmezsin diye ölesiye korktum Baran, bana bir daha böyle bakmasaydın ben yaşaya..."

Sonunda buldu dudaklarım o özlem duyduğu tadı. Lafını bitirmedim kapandım dudaklarına. Ellerim saçlarının arasına kayıp onu kendime daha fazla bastırdım. Yetmiyordu, nasıl dinerdi ki ona olan özlemim? Dilim usulca onun sıcaklığıyla buluştuğunda inlemesi dudaklarımda kayboldu.

Onu geriye doğru yatırıp dudaklarımı bir an bile çekmeden sokuldum yanına. Elim kalçasından yukarı doğru kayarken aklıma gelen şeyle aniden geri çekildim. Dudaklarım onun boşluğunun soğukluğuna alışamazken Ela anlamaz gözlerle baktı. "Güzelim bebek," diyebilirdim sadece nefes nefese. "Bebek mi?" diye sordu şaşırmış gibi. Gülümsedim, dudaklarından bir öpücük daha çaldım.

"Evet bebek, özleminle ölüyorum neredeyse ama bebeğe zarar verecek bir şey de yapamam." Ela gülümsedi, öyle ki günümü aydınlatan gün ışığını bile sönük bırakırdı bu gülümseme.

"Sen bilmiyorsun," dedi. Suratımı buruşturdum. "Neyi güzelim?"

Yatakta sırt üstü uzanıp karnını göğsüne kadar açtı. Gözlerimi o özlediğim dolgunluklardan çekmek için verdiğim çabayı Ela da fark etmiş olacak ki gülümsedi. "Şimdi sana bir şey göstereceğim ama sakın ol," dediğinde daha fazla telaşlandım.

"Öncelikle dördüncü ayım bitmek üzere, şimdi önce bir elini ver bana." Hemen uzattım. Karnının sağ alt tarafına doğru elimi hafif bir baskıyla sürterek gezdirdi. Elimin altında hissettiğim ufacık sertlikle bir an irkildim ama Ela elimin üzerine elini sür-

sağı kapatıp orada tuttu. "Diğer elini de ver hayatım," dediğinde elimde miydim bilmiyorum. Uyuşmuş bir halde diğer elimi onun avucuna bırakırken bu sefer sol tarafında biraz üst kısımda geçirdi elimi. Ne yapmaya çalıştığı hakkında zerre kadar fikrim olmamasına rağmen öylece ona bıraktım elimi. Sonra elim bir şeyin üzerinden geçti, başımı o kadar hızlı kaldırıp Ela'ya baktım ki suratında nasıl bir ifade varsa kahkaha attı. Daha onun şaşkınlığını atlatmadan sağ elimin altında bir kıpırtı hissettim. Ufacık bir hareketi ama yemin ederim hissetmiştim.

"Ela kıpırdadı," diye heyecanla konuşurken sol elimi çekmek istedim ama Ela izin vermedi. "Eğer o kıpırdadıysa şimdi sıra..." Daha cümlesi bitmeden sol elimde bir hareket hissettim. Tanrım, kafayı falan yiyordum sanırım! "İşte bak sana bekle dedim. Bir-birlerine o kadar bağlılar ki aşkım, birisi ufacık tepki verdiğinde hemen diğeri de başlıyor." Beynim uyuştı sanki, aklımda sadece şu sözcükler döndü, "birisi ve diğeri". Ne zaman bu kadar geri çekilmiş olmuştum ben?

"İki tanele," dedim titreyen sesimle. Ela gülümsedi. "Evet hayatım iki tane, çocuğun değil çocukların olacak."

Hayatında ilk defa bayılacağımı düşündüm. Kalbim depara kalkmış koşarken beynim emir komuta sistemini kaybetmiş gibi sersemlemiştim. Benim çocuğum olacaktı, hem de bir değil iki tane!

Onuzbirinci Bölüm

Baran öylece hiç kıpırdamadan duruyordu, bir an gülümsemem yüzümden silindi çünkü nefes bile aldığından şüpheliydim. "Baran," diye seslendim ama tepki vermedi. Yerimde hemen doğruldum ve karnımın üzerinden duran ellerinin üzerine ellerimle dokundum, buz gibiydi. Daha fazla telaşlanamam dediğim anda telaştan ölecektim neredeyse. "Baran iyi misin? Bak beni korkutuyorsun ama!" Sanki yeni kendine geliyormuş gibi bir anda irkilip gözlerime baktı. Hâlâ inanamıyormuş gibi çıkan sesiyle "Ela iki taneler," diye fısıldadı. Tuttuğum nefesimi bırakırken Baran'ın koluna sert olduğunu umduğum bir yumruk patlattım.

"Sen aklını mı kaçırdın, ne kadar telaşlandığımı hakkında bir fikrin var mı senin?" dediğimde bile hâlâ şaşkın gözlerle bakan adamın yüzüne ellerimi koyup yeni çıkmaya başlayan sakallarla kaplı yüzünü usulca okşarken "Baran... Aşkım... Bak ben hami-

le bir kadının, üstelik bir değil iki tane bebek var içimde. Beni tebeşlendirmaman gerek sevgilim," dedim. Bir anda sesimle afa-lanış gibi kendine gelip ellerini karnımda gezdirdi. "Özür dile-rin güzelim, ben... ben çok şaşkınım. Tanrım konuşamıyorum bile, şu halime baksana."

"Biliyorum kabullenmek çok zor ama biraz zaman geçince alışyorsun."

Ellerini belime sarıp başını ağır ağır eğdi. Boynuma burnu-nu değdirip derin nefesler alırken, dudakları tenimde usulca ge-zirip değdiği yerleri alev alev yaktı. Öpücükleri arasında "Ben onları kabulleneli çok oldu güzelim, senden olan bir şeyi nasıl olur da kabullenmem. Bu imkânsız Ela, şaşkınlığım sadece on-ları hissetmenin heyecanından. Şaşkınlığım senden bir bebeğim olacak diye sevinirken onlardan iki tanesine sahip olmam," diye mırıldandı. Başını geri çekip gözlerime baktı. "Güzelim sen her zaman bu kadar sulu gözlü müydün?"

Ağladığımı bile o söyleyince fark ettim. Hızla elim yanakla-rıma gitti. "Senin yüzünden bu haldeyim işte." Çocuk gibi mız-mızlanıp iç çektim. Baran şaşkınlığını üzerinden atmanın rahat-lığıyla gülerken "Benim ne kabahatim var peki bu işte?" dedi.

"Bu karnımdakiler kendiliğinden olmadı ya Baran? Bu kadar sık ağlamamın sebebi senin çocuklarını taşıyor olmam, hormon-larımı mahvettiler işte."

Gözlerindeki gülümseme yavaşça solarken bana yaklaşıp dudaklarına dokunmadan önce başını sağa sola sallayarak ok-padı dudaklarıyla dudaklarımı. Sonra serin nefesi dudaklarımla buluşup soluğumu keser gibi öperken aklımda ne varsa silindi. Baran'a olan özlemim içimi yakarken, onu daha fazla hissetmek ister gibi kendime çektim. Baran iki elini yatağa dayayıp kolla-rından destek alarak bana iyice sokulduğunda, titreyen ellerim

heyecanına yeni düşüp yanaklarına biraz sert bastırınca Baran ağzının içinde inledi ama bu inleme acıyla karışık çıkan bir sesle.

Onu kendimden uzaklaştırıp kısık gözlerle baktım. Arkasından kalan loş ışık yüzüne vurmadığından net bir şey görünmüyordu ama onu öptüğüm zaman da sanki canının acıdığını hissetmiştim. Tekrar öpmek için bana uzandığında geri çekilip "Baran sen iyi misin?" diye sordum. "Evet, güzelim iyiyim, bir şeyim yok," dese de inanmadım. "Baran ışığı açar mısın?" derken yerimde doğrulmaya çalıştım ama Baran "Güzelim sabah olmak üzere zaten, hadi yatalım," diye beni geçiştirmeye çalışınca bu işten iyice haylandım. Yerimden kalkıp kapının yanındaki ışığı açıp yerimden kıpırdamayan adama döndüm. "Baran bana dönsen diyorum. Ne saklıyorsun sen benden?"

Arkası dönük halde ellerini saçlarından geçirdi. "Bak tamam ama sakın olacağına söz ver." Bu cümleden sonra benim nasıl sakın olmamı bekliyordu ki bu adam. "Baran böyle deyince sence benim sakın kalmam mümkün mü? Artık gerçekten korkmaya başlıyorum." Derin bir nefes alıp sesli bir şekilde dışarı verdikten sonra sanki ağır çekimmiş gibi gelen bir sürede arkasını döndü. Başını kaldırıp bana baktığında, elim istemsizce ağzıma kapandı. Ben nasıl olur da fark etmemiştim bunu?!

"Bak sakın olacağını söylemiştin güzelim ama buradan bakınca hiç de öyle gözükmiyorsun." Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu, onu böyle görünce benden nasıl sakın olmamı bekliyordu? Yatağın ucuna kadar kayarak gelip oturdu. Bir elini kaldırıp "Yanıma gel güzelim," dediğinde onun yüzünü incelemeyi bırakıp yanına gittim. Elimden tutup beni kucığına çekip oturttuğunda, boşta olan elimi kaldırıp yaralarını üzerinde gezdirdim. Dudağının kenarında ufak bir sıyrık vardı ama asıl önemli olan yanağının, tam elmacık kemiğinin üzerindeki o kocaman morluktu.

Parmaklarım usulca şişliğin üzerinde dolaşırken elimin altında biraz ırkıldı. "Baran banyoda pansuman için malzemeler var, onları alıp geleyim de pansuman yapalım." Kucağından kalkmaya çalıştım ama beni belimden tutup yerimde tuttu. "Gitme Ela, pansumana falan ihtiyacım yok benim." Dudaklarımı usulca yavaşlıktan boynuma kaydırırken aldığı her nefes tüylerimi diken diken yaptı. "Benim sadece sana ihtiyacım var, ölüyor olsam da umurunda değil."

Yatağa uzanıp beni de yanına çekti. Yüzlerimiz birbirimize bakacak şekilde yan yatarken, Baran kısa süreliğine kalkıp tekrar eşyi kapattı. Yanıma gelince göğsüne iyice sokulmak için ona yaklaştım. Ellerini usulca karnıma yerleştirirken bir bacağıma bacaklarının arasına sıkıştırdı. Karnım yüzünden ona daha fazla yaklaşamayınca gülümseyerek baktı. Derin çukurlarını görmeye-
li saki yıllar olmuştu.

"Şimdi den aramıza girdiler baksana," dedim gülümseyerek. Eşyle yüzümün önüne gelen iyice uzamış saçlarımı geriye itti. "Onun varsın, aramıza onlar girsin. Ben buna seve seve razı gelirim. Ama aramıza yollar ve zaman girdiğinde dayanamıyorum gözüm. Sensizlikle dolu kendi cehennemimde üç ay yaşadım. Bir daha beni terk edeceksen eğer gitmeden öldür öyle bırak çönlü-
k yaşayan ölü olmak inan bana çok daha zor."

Konunun bir anda buraya gelmesiyle ne diyeceğimi bilemeden öylece baktım. Onu dikkatle incelediğimde fark ettiğim ilk şey ne kadar kilo verdiğiydi. Hâlâ yapılıydı, o bayıldığım kasla-
radan bir tanesinin bile eksik olduğundan şüpheliydim ama üç ay öncesine göre daha zayıftı. Onu hastanede bırakıp gittiğim ak-
lıma gelince içimde bir şeyler paramparça oldu. "Özür dilerim,"
diye fışkırmaktan başka bir şey dökülmedi dudaklarımdan.

"Özür dilediğini duymak istemiyorum Ela, buna ihtiyacım yok." Gözleri yaşadığı hüznü yansıtır gibi derinden baktı. "Sade-

ce beni sevdiğini, bir daha bir adım öte uzağa bile gitmeyeceğini duymaya ihtiyacım var.”

Dudaklarımı hiç beklemeden onun sıcaklığıyla buluştarıp öptüm. Geri çekildiğimde hâlâ bir nefes yakınlığındaydık. Konuştukça nefesim dudaklarına değdi. “Asla bir daha senden ayrı kalmam, kalamam.” Uzanıp bir kez daha öptüm onu, içimde dolup taştan özlemi anlaması umuduyla sarıldım dudaklarına. “Seni sevmekten bir an bile vazgeçmedim.” Bana sımsıkı sarıldı. Bir iki saat sonra sabah olacaktı. Üzerime çöken yorgunluğa ve onun özlem duyduğum kokusuna daha fazla karşı koyamayıp gözlerim kapanırken, son duyduğum sözler âşık olduğum adama aitti. “Ben de seni sevmekten bir an bile vazgeçmedim.”

Usulca yerimde kıpırdanıp yatakta sırt üstü döndüm. Her zaman böyle uyumaya bayılmışımdır ama bu iki minik hayatıma girdiğinden beri çok sık bu şekilde uyuyamıyordum. Bedenim yine uykuya yenik düşeceği sırada onun sesini duydum. Mutlu olmam için yanımda hissettiğim nefesi, odayı dolduran sesi bile yeterdi işte.

“Günaydın, güzel uyudunuz mu bakalım?”

Kimle konuşuyordu bu adam? Ona kavuşalı daha bir gün bile olmamışken birilerini mi çağırıyordu? Ayakucundaki koltuğa bir şeyler bıraktığını duydum sonra yatağa, yanıma çöktü. Tam gözlerimi açacağım sırada elleri usulca ince bluzumu sıyırmaya başladı. Arada duraksamasından beni uyandırmamaya çalıştığını fark edince gözlerimi açmaktan vazgeçtim. Ne yapacağımı deli gibi merak ediyordum.

Karnıma açınca sanki nefesini uzun süredir tutuyormuş gibi bir anda bıraktı. Dudaklarıyla minicik iki tane öpücük kondurup “Tekrar merhaba,” diye fısıldayınca fark ettim. Tanrım, bebeklerimizle konuşuyordu. Kapalı göz kapaklarıma yaşlar akın edince

kendini sakinleştirmeye çalıştım. Ağlamanın hiç sırası değildi. Aynı anda Baran konuştu. "Biliyorum, beni henüz tanımıyorsunuz ama ben sizin babanız oluyorum," diye fısıltıyla çıkan sesini dinledim. "Size bu kadar geç geldiğim için umarım beni affedersiniz." Sıcak avuç içleri karnıma dokundu. "Sabaha kadar uyumadım," diyen sesi sıkıntılıydı. "Uyuyakalırım da annenizi ve sizi bir daha göremem, hissedemem korkusu içime öyle bir doldu ki yapamadım." Ben neler yaşatmıştım bu adama...

"Sadece annenizi çok sevdiğimi siz de hissedin istiyorum. Sizi onun kadar çok seviyorum," Karnıma iyice yaklaşıp "Hatta birazcık bile fazla da olabilir ama bunu ona sakın söylemeyin," derken dudaklarını bir kez daha karnıma dokundurduğunda gülmüşlüğü hissettim. Aynı zamanda içimdekiler de kıpırdandı. Baran'ın ağzından çıkan küçük kahkahayı işittim. "Dudaklarıma tepki verdiğine göre sen kesin kızsın, bu taraftaki canavar da sürekli elime vurduğu için onun da erkek olduğunu düşünüyorum."

Bir gün bile tahminde bulunmamıştım ama Baran o kadar kendinden emin tahminde bulunuyordu ki. "Hadi bakalım öğlen oldu neredeyse, annenizi uyandıralım da sizi de kendini de doyursun artık." Karnımı kapatıp bana doğru yükseldiğini hissettim. "Ela, güzelim uyanma vakti. Çocuklarımız acıkmışlar bak."

Yerimde biraz döndüğümde, dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. Geri çekileceğini hissettiğimde az önce duyduğum şeylerin heyecanıyla elimi ensesine kaydırıp onu dudaklarıma geri çektim.

Dudakları benimkilerle buluştuğu anda hiç yapmadığım şeyi yapıp ilk adımı atarak alt dudağını dişlerimle çekiştirip aralanan dudaklarından içeri dilimi kaydırardım. Onun sıcaklığıyla buluştuğum anda, ne yaşadıysam bir anda unuttum. Onu kendime daha fazla çekme arzuma yenik düşüp üzerindeki tişörte asılıp yaklaş-

ırdım. Yanıma dikkat ederek yerleşince bir bacağıma bacakların arasına sokup daha derin öptüm. Kendine hâkim olmaya çalıştığını fark ediyordum, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu sanki. Bir elini tutup belimden yukarı kaydırarak göğüslerimin üzerine kadar getirdim. Avucunun altında hissettiğinden memnun olmuş gibi bir hırıltı kaçtı ağzından ve geri çekildi. Nefes nefese "Ela bu da neydi şimdi, beni mi sınıyorsun sen?" dedi.

Bence kendimi sınıyordum. "Sanırım hormonlar ve sana olan özlemim birbirine karışınca..." Devamını getiremedim. "İnan bana bu hormonlar seni öyle cesaretlendiriyorsa seni sürekli hamile bırakmaktan hiç çekinmem. Üstelik bunu yapmaktan da zevk duyacağım," deyince elimle bir tane patlattım.

"Sapıklığından hiçbir şey kaybetmediğini görmek güzel."

"Bana mı sapık diyorsun, beni üstüne çekmek için asılan sensin. Şu halime bak," derken yakası kaymış tişörtü gösterdi. "Ayrıca daha önce dilini böyle kullanabildiğini bilmiyordum güzelim." Eğilip kulağımın altındaki o hassas yere bir öpücük kondurunca ürperdim ama geri çekilmeden devam etti. "Ve o haylaz ellerin daha önce yapmadığı bir şeyi yapmak için arayışa girmişti haberin olsun."

Evet, farkındaydım ellerim onun belden aşağı kısmına dokunmak için nasıl da çıldırmıştı. Neyim vardı benim böyle? "Bu sebepten hormonlarını çok sevdiğimi söylemeliyim. Ve bu durumda kim sapık oluyor sen düşün."

Bu işi şakaya vurup geçiştirmeye çalışıyordu ama onu istiyordum, hormon ya da başka her ne haltsa umurumda değildi. "Bugün doktora gitmemiz gerek," dedim hiç düşünmeden. Birden telaşlandı. "Ne, ne oldu? Bir şey mi var, canım mı yandı?" Ardı ardına sıraladığı sorulara gülümsedim. "Sakin ol, sadece doktora sormak istediğim bir şey var o kadar." Kaşlarını çatı.

"Beni mi geçiştiriyorsun sen?" deyince gülümsemem bir an bile silinmedi. Uzanıp elini tuttum. "Seni geçiştirmiyorum sadece seni o kadar özledim ki doktora birlikte olmamız için ne yapmamız gerekiyor, onu sormayı düşünüyorum. Gitmişken sen de bebeklerini görürsün, olmaz mı?" Bana bakınca gözlerindeki heyecam gördüm ama eminim ki ilk söylediğimi çoktan unutmuştu bile bebekleri göreceğini duyunca.

Doktorun kapısının önünde beklerken Baran ya ayağa kalkıp bir ileri bir geri dönüp duruyordu ya da oturduğu yerde elektriğe kapılmış gibi sürekli dizini sallıyordu. Birkaç dakika sabır dedim kendi kendime bekledim, bekledim ama Baran bir türlü durmak bilmeyince en sonunda dayanamayıp patladım. "Allah aşkına Baran senin derdin ne?" Olduğu yerde hızla dönüp şaşkınca bana baktı. "Ne, ne yaptım ben şimdi?"

"Ne mi yaptın, Allah aşkına haline baksana. Sanki içinde iki tane bebek taşıyan sensin. Beni strese sokup durmaktan vazgeç ve hemen otur şuraya. Yoksa yemin ederim içeri adımımı bile atamazsın."

Gözlerimi gözlerine dikip ne kadar ciddi olduğumu anlaması için bekledim. Bir dakika daha öylece dikildi ama sonra gelip yanıma oturarak elimi tuttu. "Tamam, haklısın hayatım daha sakin olmam gerek. Özür dilerim," dedi. Sinir anı işte buraya kadardı. Kulağıma yaklaşıp "Ayrıca hamilelik sana bir cesaret vermiş bence, bana emir vermene bayıldım." Kulağımın altından en hassas yerimi bulup öperken "Bu çok seksi güzelim," diye fısıldadı. İlk nefesi bütün sinirimi alıp beraberinde götürdü. Bu adama hiç mi karşı koyamayacaktım ben? Dönüp onun güzel yüzüne bakarken tam konuşacaktım ki arkasından hızlı adımlarla bana doğru gelen doktorumu gördüm.

"Ela çok üzgünüm, acil bir hastam olduğu için geciktim," derken ben de oturduğum yerden kalkıp "Önemli değil," dedim.

Sesi duyan Baran da aynı anda hareketlenip yanıma geçerken doktoruma döndü. Yanımdaki adamdan bir tepki gelmeyince dönüp ona baktım. Kaşlarını çatmış, garip garip Serkan'a bakıyordu. Kolumla onu dürttüm. "Baran sen iyi misin?" Kendine gelince "Doktorun bu mu Ela?" diye fısıldadı. Başım la onayladım. Ne olmuştu şimdi bu adama ki ellerini şakaklarına bastırıp sıkıyordu. "Allah aşkına Ela doktorun bile erkek olanını mı buldun, üstelik yakışıklı da herif." Söylediklerine gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Aramızdaki sessiz konuşmayı bölen yine Serkan oldu.

"Ela geçelim mi artık?"

Başım la onaylayıp bir adım atmıştım ki Baran arakamdan söylenmeye başladı. "Kahretsin, bir de ismiyle hitap ediyor." Bu kadarı da fazlaydı. Arkamı dönüp ters olduğunu umduğum bir bakış attım. Kaşlarını kaldırıp omzunu silkerken "Ne?" diye sordu ama başımı sallayıp onu umursamadan içeri geçtim. Arkamdan gelip kapıyı kapatınca ne yapacağını bilemez halde öylece dikildiği sırada Serken gülümseyerek "Siz böyle oturabilirsiniz," dedi ve odada bulunan iki koltuktan tekli olanı gösterdi.

Baran ilerleyip sessizce yerine oturacağı sırada Serkan'ın sorusuyla yüzü bembeyaz olurken yumruklarını sıkıldığını gördüm. "Berk yok mu, nasıl oldu da seni ve bebeklerini yalnız bıraktı?" Tanrım, bitmiştim ben. Hastaneye sürekli beni getiren kişi Berk olmuştu. Bazen bunun için her ne kadar gerek olmadığını söylesem de beni dinlemeyip bir günlüğüne bile geldiği olmuştu. Doktorlar sürekli yanımda onu gördüğü için bebeklerimin babasının o olduğunu düşünmüşlerdi. Serkan bunu ilk kez ima ettiğinde tam bir açıklama yapacaktım ki Berk bunun daha iyi olacağını, bekâr bir anne olarak bilinmektense böyle olmasının daha mantıklı olduğuna ikna etmişti beni. Bu durum o zaman için bana mantıklı gelse de şu an karşımda duran kızgın ve kırgın olduğu-

bu gözlerinden anladığım Baran'a baktıkça ne kadar mantıksız olduğunu anlamıştım.

Onu kırmak bu hayatta istediğim en son şeydi. Bu durumu düzeltmeye çalışmak ne kadar mantıksız olsa da Baran için bunu yapmak zorundaydım. "Şey Serkan, seni Baran'la tanıştırayım. İkizlerimin babası ve..." Ne diyecektim ki şimdi? Kafamda tam Baran'ı nasıl tanıştıracığımın hesabına dalmışken Baran elini uzatarak benden önce davrandı ve "Eşiyim," diye tamamladı cümlem.

Ona şaşkın gözlerle baktım ama orada şaşıran bir tek ben değildim. Serkan ne olduğunu anlamaya çalışırken söze yine Baran girdi. "Benim yurt dışında olmam gerekiyordu. Ara sıra gelsem de Ela'nın doktor randevularına hiç denk gelemedim. Bu yüzden ona Berk eşlik etti sağ olsun." Berk derken sıkıldığı dişlerini fark etmemek mümkün değildi. "Bu benim için de bir ilk bu, onlarla ilk defa tanışacağım."

Serkan hâlâ kafası karışık halde bir Baran'a bir bana bakıyordu ama sonra kendini toparlayıp "Pekâlâ hadi bakalım ikizlerimizi babasıyla tanıştıralım, eğer şanslıysan belki bu sefer cinsiyetlerini de öğreniriz," dedi. Baba ve cinsiyet kelimeleri duyan Baran'ı daha o anda kaybetmiştim. Gözleri bir anda parladı. Sürekli parmaklarını oynatmasından nasıl heyecanlı olduğunu anlayabiliyordum.

Serkan'ın talimatıyla artık alışkın olduğum sedyeye uzanıp karnımı açtım. Baran uzaktan merakla izliyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde gülümsedim, gülümsedi. Allah'ım lütfen bebeklerimde de tıpkı onda âşık olduğum gamzelerden olsun diye dua ettim sessizce. Ultrason cihazını karnıma dokundurduğu anda ekrana gelen görüntüyü izlemeye başladım. Serkan anlatmaya başladığı anda Baran sanki bayılacakmış gibi duruyordu

karşında. "Baran iyi misin?" diye sormam gerekiyormuş gibi hissettim. Heyecanla başını evet der gibi salladı.

"Baran Bey gelin de ikizlerinizle yakından tanışın," diye seslenerek yanına çağırdı Serkan. "Bakın birisi burada," derken eliyle ekranda sağ yukarıyı işaret etti. Daha sonra da tam aksi yönü göstererek "Diğeri de burada, gördünüz mü?" dedi. Benim gözüm Baran'daydı, ondan bir saniye bile çekmedim bakışlarımı. Heyecanla dolan gözlerini, gülümseyen dudaklarını, aynı anda yerinde duramadığını belli eden hareketli ellerini izledim. Sağ elini kaldırıp dudaklarına götürüp kapattığında bir damla süzüldü yanaklarından.

Aşk böyle bir şey miydi? Hiçbir şeyin yıkmayacağını düşündüğüm bu adam karşımdaydı. Bizim bebeklerimize olan sevgisinin onu ne hale getirdiğini izliyordum. Bu adama âşıktım. Onu o kadar çok seviyordum ki içimde dolup taşan aşkı bedenime, aklıma, ruhuma, kalbime sahipti ve sığmıyordu hiçbir yere. Ağladığımı ıslanan yanaklarımdan çok sonra fark ettim.

"Ve bakın bebeklerimiz bize kendilerini göstermeye karar vermiş gibi gözüküyor," diyen Serkan'ın sözleriyle kendime geldim. "Sanırım babalarını özlemişler ve ona sürpriz yapmak istediler," derken Baran'a bakıp gülümsedi. "Buradaki kıvrılmış yatan, bakıyorum evet bu küçük bir hanımefendi. Görüyor musunuz, ne kadar da narin uyuyor zaten." İkimiz de gözlerimizi ekrandan ayırıp birbirimize bakmadık, bakamadık. "Bu taraftaki yaramaz da bacaklarını görüyorsunuz ne kadar hareketli. Bu da küçük bir beyefendi. Tebrik ederim bir erkek bir de kız babası ve annesi olacaksınız."

Baran'la aynı anda birbirimize baktık. Serkan karnımı silmek için mendili uzatıp bir bana bir de Baran'a bakıp "Ben dışarıdayım," dedi gülümseyerek ve bizi odada yalnız bırakıp çıktı.

Yerimde doğrulup oturdum. Baran, ben karnımı kapatmaya çalışırken o kadar hızlı yanıma geldi ki ne olduğunu bile fark edemedim. Aynı anda hızla dudaklarımı esir alan dudaklarla her şeyi unuttum. Beni öptü, o kadar tutkulu öptü ki neredeyse kendimi kaybedecektim. Ne kadar süre sonra ayrıldık bilmiyorum ama geri çekildiğinde nefes nefeseydik. Alnını alnıma dayayıp dudaklarına fısıldadı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordum. Dudaklarıma kısa bir öpücük bıraktıktan sonra konuştu. "Onlardan vazgeçmediğin için, benden vazgeçmediğin için." Bir kez daha öptü. "Bana onları verdiğin için ve en önemlisi o havaalanında benim kucağıma düştüğün için." İkimiz de gülümsedik. "Hayatımı varlığıyla renklendirdiğin için teşekkür ederim güzelim." Onu ensesinden tutup kendime çekerken içimden taştan bütün aşkla öptüm. Dudaklarına fısıldadım.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum güzelim, her şeyden çok."

Gülümseyerek baktım. "Birazdan Serkan gelir, buradan çıkmamız lazım." Yerimden kalkıp onun yanında ayakta durdum. Son kez üzerimi kontrol edip çıkmaya hazırlanıyordum ki Baran'ın hâlâ orada dikildiğini fark ettim. "Bir şey mi oldu, Baran neden gelmiyorsun?" Sıkıntıyla ellerini saçlarında gezdirdi. "Ela bunun için hiç doğru zaman değil biliyorum ama daha fazla beklemeyeceğim. Sana bir şey söylemem lazım." Bir anda beynim tyuştu. Lütfen kötü bir şey olmasın diye defalarca tekrar ettim içimden. Sonra ağzımdan istemeden kelimeler döküldü. "Ben yokken başka birisiyle mi birlikte oldun?" deyince gözleri kocaman açıldı.

"Ne! Tabii ki hayır, öyle bir şey olmadı," deyince nefesimi bıraktım. Baran birkaç adım atıp yanıma geldi. Elini cebine atıp bir anda siyah bir kutu çıkardı. Tanrım, lütfen bunu şu anda yapı-

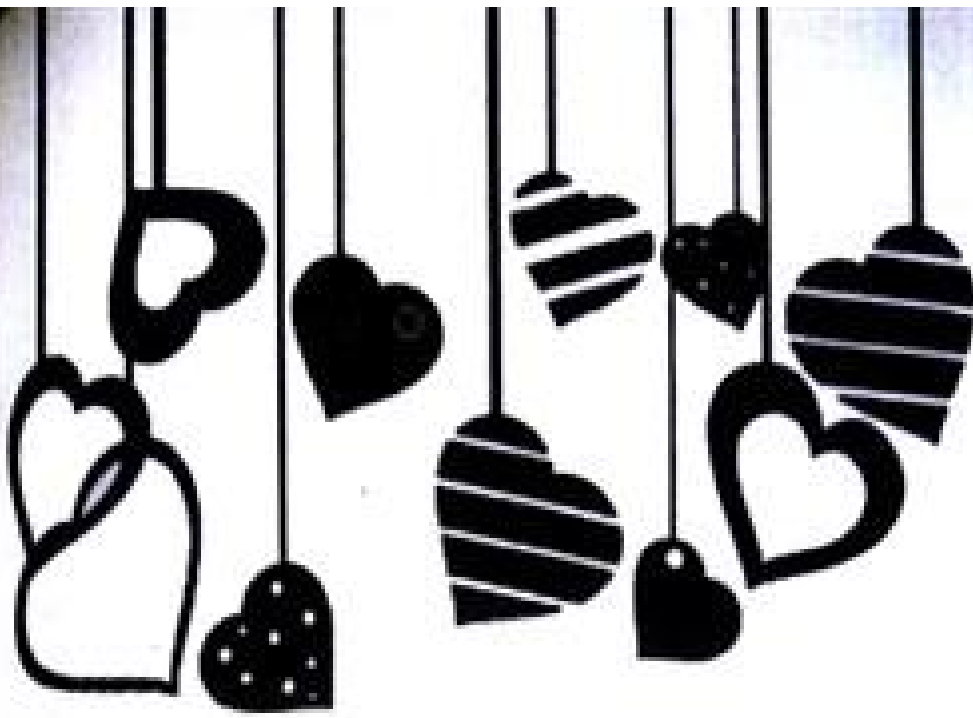
Tuba Altın Çayır

yor olmasın. Lütfen, lütfen, lütfen... Gözlerime baktı.

"Şu an hiç zamanı değil farkındayım, aslında kafamda başka şeyler vardı ama ben, sana o kadar aşığım ki içim içime sığmıyor Ela. Dayanamadım, üzgünüm." Konuşurken beynim uyuştı heyecandan.

"Seni çok seviyorum ve hayatımın bir saniyesini bile senden ayrı geçirirsem ölürüm Ela. Sana aşığım, sana her şeyinle sahip olmam gerek." Yanıma gelip boynuma bir öpücük kondururken bana sarıldı. "Evlen benimle Ela... Buna ihtiyacım var, karım olmana ihtiyacım." Geri çekilip avucumun içine bıraktığı yü- züğe bakmak istedim ama lanet olsun ne oluyordu. Yer birden ayağımın altından kayıyormuş gibi hissettim ve son duyduğum Baran'ın telaşlı sesi eşliğinde beni kollarına aldığıydı.

Onuzikinci Bölüm

Allah beni kahretseydi de konuşmasaydım. Dilimi eşek arısı sokaydı da o kelimeler ağızımdan dökülmeseydi. Ne beklemeye bir hastane odasında ona evlenme teklif etmiştim ki. Yirmi dakikadır odada bir ileri bir geri gidip geliyor, Ela'nın kendine gelmesini bekliyordum. Lanet olsun, kollarımın arasından kayıp gittiğini hissettiğim anda neredeyse kalp krizi geçecektim. İki dakikada bir yaptığım gibi Serkan denen o doktor bozuntusuna Ela'nın durumunu sordum.

"Neden hâlâ kendine gelmedi ki?" Doktor suratından eksik olmayan o gülümsemeye baktı. "Baran Bey biraz sakin olun, aşırı heyecan ve hamileliğin değiştirdiği hormonlardan kaynaklı..." Gerisini dinlemedim, zaten yirmi dakikadır aynı şeyi tekrar edip durmuştu.

Ela'nın yanına dönüp ayılmasını beklerken başucunda oturdum ve narin minik ellerini avucumun içine alıp bekledim. Birkaç dakika sonra avucumun içindeki eli kıpırdandı ve "Baran," diye fısıldadı. Allah'ım şükürler olsun...

"Buradayım güzelim, kendini nasıl hissediyorsun?" Bir eliyle başını ovalayıp baktı. "İyiim, ne oldu bana Baran, tansiyonum falan mı düştü?"

"Onun gibi bir şey oldu güzelim," dedim.

"O kadar garip bir rüya gördüm ki anlatamam sana Baran," dedi gülümseyen dudaklarının arasından. Ah güzelim tamamen gerçek demek istedim ama sesimin çıkmadığını fark edince dönüp bana baktı. Gülümsemesi yüzünde dondu kaldı ve "Kahretsin, rüya falan değildi," diye fısıldadı. Başımı hayır dermiş gibi sağa sola salladım. "Güzelim lütfen sakın ol bak," dedim onu yatıştırmak ister gibi. Kaşlarını çatıp bana bakarken "Baran! Akıldan ne geçiyordu senin, çocuklarımızın cinsiyetini öğrendiğimiz bir günde onu da geçtim seninle daha ilk defa hastaneye geldiğimiz günde, hem daha bir gece geçti sana kavuşalı. Evlenme teklifi etmek için zamanlaman ne kadar da harika Sayın Baran Adalı." Lanet olsun, çok kızgındı.

"Anın büyüüne kapıldım aşkım." Çıkarabildiğim en masum sesi çıkarıp ona fino köpeği misali baktım. Önce bana bakıp başını diğer yöne çevirdi. Sonra dayanamayıp tekrar baktığında dudaklarımı büküm. Bir süre daha bana kızgın kalmaya çalıştı ama yatağa, yanına sokulup oturunca dudaklarına uzandım. Tekrar dönüp bana baktığında tutmaya çalıştığı gülümsemesini yakaladım.

"Baran çocuk gibisin. Zaten iki tane çocuğum olacak, bir de seninle uğraşamam." Ona iyice sokulup diz kapağından kalçasına kadar okşadım. "Ben seninle uğraşırım güzelim," derken boynunun o çok sevdiğim boşluğuna dudaklarımı dokundurdum. Titreyen sesiyle "Baran hastanedeyiz," dedi.

"Bana verecek bir cevabın yok mu güzelim?"

"Hayır, yok. Madem sen doğru zamanlama nedir bilmiyorsun, ben de bilmiyorum." Kaşlarımı çattım. "Ne demek bilmiyo-

ranı Ela, senin benimle evlenmekten başka şansın mı var?" Sed-yeden kalkıp yanımdan geçti ve kapıya doğru ilerledi, çıkmadan bana bakıp "Sen daha çok beklersin o cevabı Baran Bey," dedi ve çıkıp gitti. Lanet olsun onu istiyordum, bu asi tavırları nedense beni daha fazla heyecanlandırıyordu.

Kapıdan çıktığımda onu dışarıda Serkan denen doktor bo-zuntusuyla konuşurken gördüm. Ela ona sessizce bir şeyler fısıldıyordu ve kahretsin ki sadece bana özgü olmasını istediğim şekilde benim kadınının yanakları kızarıyordu. Ne halt dönüyordu lan yine burada!

Yanına gittiğimde ne olduğunu merak ettiğimi anlaması için kaşlarını kaldırıp Ela'ya baktım. Gülümseyerek baktı. "Artık gidebiliriz hayatım." Hiçbir yere gidemezdik, bu lanet herifle ne konuştuğunu bana söylemesi gerekiyordu ama ağzımı açıp tepki vermeden Ela yanımdan geçip yürümeye başladı. Ben de paşa paşa peşinden tabii...

Arabaya bindiğimizde çalıştırmadan öylece ona baktım. Başını çevirip elalarını bana dikti. Önce konuşmasını bekledim ama ondan ses çıkmayınca daha fazla dayanamadım ve "Amacın beni delirtmek falan mı senin?" dedim. Elini uzatıp emniyet kemeri-ni kamının üstünden dikkatlice geçirip takarken bana bakmadan konuştu. "Bunu da nereden çıkardın hayatım, hatırlatayım senin değil benim kızgın olmam gerekmiyor muydu?"

Tuttuğum nefesimi sinirle bıraktım. "Allah aşkına Ela, o doktor bozuntusuyla fısır fısır ne konuştunuz üstelik senin yanakla-rın kızarmıştı." Kocaman bir kahkaha patlattı. Evet, bizim bu kadar eğlenirken diğerimiz sinirden kuduruyorduk. "Çok mu me-nak ediyorsun?" Nasıl bir soruydu bu, meraktan ölüyordum. Elini kaldırıp işaret parmağını ona doğru gelmem için salladı. Vücudu-mu eğip ona yaklaşıırken başımı tutup dudakları kulağıma gele-

cek şekilde çevirdi. "Serkan'a ne sordum biliyor musun aşkım?" Başımı iki yana salladım. Gülümsediğini kulağıma dokunan dudaklarından bile hissedebiliyordum. "Ona seninle birlikte olursam bebeklerin zarar görüp görmeyeceğini sordum." İşte bunu beklemiyordum ama gerçekten yapmıştı. Başımı ona bakmak için hızla çevirdim ama sabit tutarak kıpırdamama izin vermedi.

"Şimdi şu gereksiz sinirini bir kenara bıraksan hayatım da eve gitsek diyorum." Sonra başımı tutan ellerini gevşetti ve bıraktı. Kendime gelip geri çekilmem beş saniyemi aldı sanırım. Ona duyduğum özlem yetmezmiş gibi bir de söyledikleri vücudumdaki bütün kanın bir anda aşağıda, çok aşağıda bir yerlerde toplanmasına sebep oldu. Şu lanet arabayı daha hızlı sürüp bir an önce eve varmak için neler vermezdim.

Ama tabii ki olmadı, Ela daha eve varamadan acıktı ve ben de durup bir alışveriş merkezinin içinde yemeyi teklif etmek gibi bir hata yaptım. Hava soğuktu, amacım sadece onun üşümemesini sağlamaktı ama akşam olmak üzereydi ve ben yorgunluktan geberiyordum. Elimde bir yığın alışveriş poşetiyle onun peşinde dolanırken kendime ettiğim küfürleri dile getirmeye bile dilim varmadı.

Saat neredeyse on olmak üzereyken Ela artık pes etti sonunda. Bütün yol sesimi çıkarmadan arabayı kullandım. Bunu o da fark etmiş olacak ki "Hayatım, sen iyi misin?" diye sordu. Değildim, hem de hiç ama "İyiyim," dedim. Söylediğime pek inanmadı "Bir şey olmuş Baran, söyler misin?" dediğinde zaten patlamaya hazır haldeydim, ben de susmadım. "Önce bana beni istediğini ima edip hemen eve sürmemi söylüyorsun, benim ne hale geldiğimi bilmeden tahrik ediyorsun, sonra da lanet alışveriş merkezinde saatlerce dolaşıyorsun." Sesim biraz daha kısıldı. "Hiç mi özlemedin?" Lanet olsun, acınası haldeydim. Neredeyse

ufak çocuklar gibi ilgi görmek için başımı dizlerine koyup ona yalvaracaktım.

Gözleri kocaman açıldı. "Ah Baran özür dilerim ben, bebek eşyalarını görünce sanırım kendimi kaybettim. Tabii ki seni çok özledim, böyle hissetmene sebep olduğum için üzgünüm." Kendi çocuklarını kıskanıyordum, bunu ona söylersem kesin beni mahvederdi.

Eve kadar bir daha konuşmadı, ikimiz de konuşmadık. Anahtarlarını çıkarıp kapıyı açınca elimdeki poşetlerle geçmem için bana yol verdi. Elimdekileri nereye koyacağımı bilemez halde yatak odasına doğru ilerleyip yatağın yanına bıraktım. Arkamdan geldiğini fark etmiştim, ona dönüp "Güzelim bunları nereye..." diyecekken daha kelimeler ağzımdan çıkmadan Ela o kadar sert yapıştı ki dudaklarıma, birkaç adım geriye sendelememle onu belimden sıkıca tutup sarmam bir oldu.

Lanet olsun, beni daha önce hiç böyle öpmemişti. Ona beni ökelediğini söylerken ne düşünüyordum ki, öpücüğünden alev alev özlem akıyordu içime şimdi. Bir elim boynuna diğer elim de saçlarının arasına girdi, onu kendime daha fazla çektim. Aceleyle önce üzerimdeki ceketı sıyırp yere attı. Titreyen parmakları gömleğimin düğmelerini çekiştirmeye başladığında geri çekilip ona baktım. "Güzelim biraz sakın ol," derken gülümsedim.

İçimi titreten o sesiyle yine kahkaha atarken eğilip yapmak için öldüğüm şeyi yaptım. Bir göğsünü avuçlayıp usulca okşarken diğerini de hiç beklemeden dudaklarıma hapsettiğimde gülümsemesi anında kesildi ve derin bir nefesle ismimi fısıldadı.

"Baran..."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Söyle güzelim." Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip "Bana işkence etme daha fazla. Lütfen Baran, çok özledim," dedi. Hangi erkek buna karşı koyabilirdi ki.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ona bakarken, bir elim yavaşça belinden aşağıya kayıp bacaklarının arasına uzanıp dokunduğumda "Canını yakmak istemiyorum Ela, hazır olduğundan emin olmam laz..." derken dudaklarına uzanıp lafımı kesti. "Asla canımı yakmazsın sevgilim, lütfen..."

Daha fazla bekleyemedim, ona olan özlemim o kadar büyüktü ki. Üzerinde yerimi alıp onunla bütünleştiğim anda ikimizin de ağzından kaçan inleme, ne halde olduğumuzun kanıtıydı sanki. Kendini bana tamamen teslim eden bu kadına köpek gibi aşık olduğum gerçeğini sanki yeni anlıyormuşçasına bir kez daha kabullendim. Uzanıp ellerimi ellerine sardım. Parmaklarım onun kilerin arasından geçip sımsıkı tutarken, ellerimizi uzatıp başının üstünde sabitledim. Tanrım! Beni tamamıyla içine almıştı, her şeyimle.

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş biçimde onunla sevişirken, parmaklarımı daha sıkı kavraması onun sıcaklığında çıldırmama sebep oldu. Beni kontrolsüz davranmaya sürüklüyordu bu kadın.

Bedeni her hareketime uyumla karşılık verirken, hızımı biraz daha artırdım ve içimi titreten o his anında bütün bedenime yayılmaya başladı. Onun da o muhteşem sona yaklaştığını hissettim, ah hem de nasıl hissettim. Ellerini ellerimden bir anda kurtarıp sırtına tırnaklarını bastırduğunda artık işim bitmek üzereydi.

Alnımda biriken ter damlalarının burnumdan süzölüp göğsüne ve boynuna damlayıp usulca süzölüşünü izledim. Nereye baktığımı fark ettiğinde uzanıp önce ter damlayan burnuma, daha sonra yüzüme ve dudaklarıma öpücükler bıraktı. Ona olan aşkı mı ve duyduğum açlığı bedenimle ona hissettirmeye çalışırken biraz daha hızlandım ve onun beni sımsıkı kavrayıp rahatladığını hissettiğimde kendimi daha fazla tutamadım. Yatağa yanına devrilip nefesimi düzene sokmaya çalışırken onu tutup göğsüme yatırdım.

Uzun saçları ipek bir örtü misali göğsüme yayılırken derin bir nefes alıp verdim. Belime sımsıkı sarılıp burnunu boynuma gömerken rahat yatabileceği şekilde yerleşti. Ona sımsıkı sarıldım. O benim her şeyimdi, sanki yıllarca peşinde koşup sonunda kavuştuğum hazinemdi. Ve onu kaybetmeye asla tahammülüm yoktu artık.

Perdelerin arasından sızarak yüzüme vuran güneş ışığıyla yerimde huzursuzca kıpırdayıp biraz gerindim. Sol yanımda hissettiğim o muhteşem ağırlığın verdiği huzurla dudaklarım kıvrıldı. Güneş onun göğsümde dağılmış upuzun saçlarına vurdukça gözlerime yansıyan ışıltı inanılmazdı. Bu görüntüyü hiçbir şeye değişmezdim. Kollarım arasında her şeyimle benim olan bu kadına tapıyordum, başka çarem mi vardı sanki. Onu düşündükçe, ona olan aşkımla kendi içimde zikrettikçe hissettiğim duyguların tarifi olamazdı. O aşkı, hayat ışığımda, çocuklarımda annesiymiş ve istese de istemese karımı olacaktı, başka çaresi yoktu.

Bu işe bir çözüm bulmak zorundaydım. Ela her ne kadar sakin bir yapıya sahip olsa da biliyordum ki -üstelik ilk elden tanık olmuştum buna- bir şey hakkında inat etti mi onu asla vazgeçiremezdim. Hâlâ evlenme teklif ediş şeklimden ötürü kızgındı, bu yüzden bana elinden gelen her şekilde işkence edeceğinden emindim. Bunun en başında da bana cevap vermemesi geliyordu. Aklıma gelen ani fikirle onu uyandırmamaya özen göstererek yrimden kalktım. Saat daha çok erkendi, kesinlikle Didem beni fena benzetecekti ama umurumda değildi. Bu işte bana ancak o yardım edebilirdi. Telefonu elime alıp Kemal yerine direkt Didem'i aradım. Telefon çaldı, çaldı ve sonunda Didem cevap verdi.

"Baran aklından zorun olduğunu zaten biliyordum, Allah biliyor ya adımın Didem olduğu kadar emindim. Ama senin geri zekâlı olduğunu asla düşünmedim. Ve şu an ne kadar büyük bir

aptallık yaptığımı fark etmemi sağladığın için teşekkür ederim.” Uyanır uyanmaz bu kadar kelimeyi bir araya getirme yeteneğine hayran kaldım.

“Didem şu an sana cevap vermek için geberiyor olsam da daha önemli bir durum var.” Sesimdeki bir şeyler onu hemen alarma geçirdi, hissettim. “Ne, ne oldu? Ayrıca sen neredesin, öylece ortadan kayboldun bir anda.” Ben cevap veremeden yandan Kemal’in sesi geldi. Lanet olsun duyduklarım hafızamdan hiç çıkmayacaktı. Didem’in boynunu mu öpüyordu gerzek berif. “Didem,” diye tısladım dudaklarımın arasından. “Bana odaklan-san, şu geri zekâlı kocana söyle iki dakika aletine sahip çıksın. Çıkamazsa, o yerinde durmayan şeyini yemin ederim kullanılmaz hale getiririm.” Didem kıkırdadı. Kadının kocasına, onun için önemli olması gereken bir yerini işlevsiz hale getirmekle tehdit etmişim ama o kıkırdıyordu.

Bir iki dakika kendi aralarında konuşmalarını dinledim. “Didem sabahın köründe kimle konuşuyorsun sen?” Didem derin bir nefes alıp verdi. “Hayatım o kadar sıkıcı ki telefon seksi yapmaya karar verdim sevgilim,” dedi. Yemin ederim bu kadın manyaktı. Hem de öyle böyle manyaklardan değil.

“Didem ne saçmalıyorsun sen?” diye sordu Kemal. “Senin aptal arkadaşın beni bu saatte aradı ve ne yumurtlayacak diye meraktan geberiyorum.” Kemal “Baran mı?” diye sordu. Didem kahkaha attı. “Senin ondan başka aptal arkadaşın mı var hayatım?” Bu kadarı da fazlaydı ama! “Hey sizi dedikoducu çift, ben hâlâ buradayım ve Didem hatırlarsan sana söylemek istediğim bir şey vardı.” Bir iki dakika kendi aralarında bir şeyler mırıldanıp kıkırdadılar ve sonunda Didem Hanım teşrif ettiler. “Evet, seni dinliyorum. Bu saatte aramanı gerektirecek geçerli bir sebebin olsa iyi olur yoksa yemin ederim hayatının sonuna

kadar elimden çekeceğin var." Pekâlâ, haklıydı. Hızlı bir soluk alıp verdim ve "Elayı buldum, şu an onun yanındayım," dedim. O tiz sesiyle öyle bir "Ne!" diye bağırdı ki, üç hafta falan duyma yetimi kaybetmiş olabilirdim.

"Didem bağırmayı kes, gözünü seveyim ya."

"Baran sen ne dedin az önce, nerede, nasıl?"

Ona da hak vermem lazımdı. Ela büyük ihtimal bana söylemesinden korktuğu için Didem'i birkaç kez arayıp iyi olduğunu söylemekten başka bir bilgi vermemiştii.

"Şimdi beni iyi dinle Didem, bana senden başka kimse yardım edemez."

"Pekâlâ, o iyi olduğuna göre hemen ağzındaki baklayı çıkar Baran." Ona uzun uzun önce Ela'nın durumunu anlattım. Telefonda Didem'in ağlama krizine girip kendine gelmesini de bir on dakika bekledim. Birkaç dakika da "Teyze oluyorum!" diye bağırdı. Ve sonra asıl meseleye, harika olduğunu umduğum plana geldi. Didem'in yapmak istediğim şeyi dinlerken ağzının bir karış açık olduğunu neredeyse telefondan bile hissettim. Sonunda bittiğinde soluksuz kalmış gibi nefes aldım.

"Pekâlâ, ne diyorsun?" Eğer bana yardım etmeyi kabul etmezse asla başaramazdım. "Bu Ela'yı çok kızdıracak," dediğinde gözlerimi kapattım. "Ama bence harika bir plan. Beni böyle merakta bıraktığı için güzel bir dersi hak ediyor. Gerçi bu ona ödül mü cezası bilemiyorum." Üzerime anında bir rahatlık çöktü. "Pekâlâ, o zaman yapıyoruz yani," dedim. Kahkaha atarken "Evet aşık oğlan yapıyoruz, sen her şeyi bana bırak. Hafta sonu buraya döndüğünüzde her şey ayarlanmış olacak." Yüzüme yılan kocaman gülümsemeyle telefonu kapattım. İşte bu kadardı, bakalım bu sefer elimden kaçabilecek miydi?

Güne, kulağıma dolan hafif müzik sesiyle açtım gözlerimi. Etrafıma birkaç saniye bakıp onu aradım ama yerinde yoktu. Kocaman bir gülümsemeyle başını koyup yattığı yastığa uzanıp kollarıma alıp kokladım. Onun bu kokusuyla sarıp sarmalanmayı deli gibi özlemiştim. Yine de onun teninden aldığı kokunun yerini hiçbir şey tutamazdı. Peki, Baran neredeydi?

Dirseklerimi yatağa dayayıp yerimde doğruldum. Gece beni sımsıkı sardığı battaniye üzerimden kayıp çıplak bedenimi göğzümün önüne serince, dün gece yaşananların hatırası aklımı birer birer ele geçirdi. Ben ne zaman bu kadar utanmaz olabilmiştim, aynı zamanda da cesur. Düşüncelerimi karnımdan gelen seslerle eş zamanlı kapının açılma sesi böldü. Baran elinde kocaman bir tepsiyle ve o ısırlısı gamzelerini meydana çıkaran kocaman gülümsemesiyle içeri girdi. "Günaydın aşkım," dediği anda "Evet, gün artık aydın," diye düşündüm. O geldiğinden beri öyleydi. "Günaydın sevgilim," derken ona aynı kocaman gülümsemeyle karşılık verdim.

Yatağa gelip tepsiyi aramıza özenle yerleştirdi. İstemedi de olsa önümdeki battaniyeyi kendime daha çok çektim. Bu hareketimi fark edip güldü. "Yapma ama güzelim, daha önce görmediğim şey değil, biliyorsun." Pislik, eğleniyordu. "Evet, tamam daha önce defalarca gördün ama..." derken sözümü kesti. "Ve elledim." Tamam, öyle olsun. "Ve elledin ama..." "Ve okşadım." Ah, lanet olsun. "Evet, tamam ve okşadın ama Baran..." "Ve dilimle üzerinde defalarca gezinip tadını alırken seni çılgına çevirdim," derken bana o kadar yaklaştı ki aldığı nefesin dudaklarımı okşadığını hissettim. Lanet olsun bu haksızlıkta, bel altı vuruyordu.

Madem Baran hile yapmaya çalışıyordu, o zaman ben de oyunu kurallarına göre oynayacaktım. Sımsıkı tuttuğum battaniyeyi bir anda bırakınca önce ellerimden sonra da göğüslerimi

ayda çıkaracak şekilde kayıp karnımın üzerinde toplandı. Baran'ın gözleri bir an oraya kaysa da sanki ne yaptığını biliyorum der gibi yüzüme bakıp başını iki yana salladı. Bu daha hiçbir şeydi, benimle oyun oynamak nasıl oluyormuş gösterecektim ona.

Dizlerimin üstünde doğrulup ona yaklaşıırken battaniye de üzerimden sıyrılıp gitti. Altımda sadece gece bir ara uykuya daldıktan önce alelacele giydiğim Baran'ın çamaşırı vardı. Beni baştan aşağıya süzüp dilini dudaklarının üzerinde gezdirip sertçe yatkundu.

Onun bacaklarının arasına dizlerimle girip yerleştim. Göğüslerim dudaklarına o kadar yakındı ki aldığı her nefesi geri bırakırken ürpermeme sebep oldu. Ellerimi saçlarına daldırıp başını geri yatırırken bana bakmasını sağladım. "Daha önce gördüğün, okşadığın, ellediğin ve beni çılgına çeviren şeyler yapmış olman, yemek yerken ulu orta öyle bakabileceğin anlamına gelmiyor hayatım." Yerimde biraz daha doğruldum. Gözleri göğüslerime kayarken elleri belimi kavrayıp parmaklarını usulca gezdirdi. "Tanım, Ela!" deyince "Şşşt," diye susturdum.

Dudaklarına belli belirsiz dokunurken "Kahvaltıyı boş verip tekrar aynı şeyleri yapmak istediğini biliyorum aşkım," dedim.

"Ah, kahretsin! Hem de nasıl istiyorum güzelim." Dudaklarına biraz daha sokulup ona sürtündüm. "O zaman hayatım..." Beklenti dolu gözlerle bana bakarken birden geri çekilip onu öylece bırakıp yerime geçtim.

Hemen yanıma gelip dudaklarını omzamdaki boynuma doğru dokundururken eğilip yerden onun tişörtünü alıp giydim. Hurladı, adam resmen hırladı. Onu terslemeye çalışarak konuştum.

"Biraz huzur ver Baran. Karnım aç ve doyurmam lazım."

"Pekâlâ, güzelim, önce seni doyuralım," derken sesi kısık ama isteksizdi. Ellerini belime sararken baştan çıkaran bir gü-

lümsemeye baktı. Bu gülümsemenin altında ne yattığını biliyordum. İçten içe hoşuma gidiyordu.

"Sonrasında da sen beni doyurursun."

"Kusura bakma ama daha çok beklersin, çok acıktım," deyince kaşlarını çattı, ağzının içinde birkaç küfür savurup suratını asarak otururken, saklayamadığım kahkahalarım arasında kahvaltımı etmeye başladım.

Herhalde bir on dakika bana hiç tepki vermeden oturup beni izledi. Ara sıra istemesem de bakışlarım ona kaydı. Üzerimde dolanan gözlerini ona bakmadan bile fark ettim. O delici bakışlarını dikmişti bana. Sonunda doyduğuma karar verip ona doğru döndüm. "Sen acıkmadın mı hayatım?" Bir süre gözünü bile kırpmadan bana bakıp "Acıktım güzelim," dedi. Gözlerini kısıp bana öyle bir baktı tüylerimin ürperdiğini hissettim. "E neden yemedin o zaman?"

Elini uzatıp kucığımdaki tepsiye uzanırken son bir yudum çayımdan almayı başarıp tepsiyi almasına izin verdim. "Evet güzelim, hazır mısın?" diye sorduğunda ne dediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. "Neye hazır mıyım?" diye çekinerek sordum. Söz konusu Baran ise her hareketinin altından bir şeyler arama ihtiyacı hissediyordum. "Tabii ki karnımı doyurmaya sevgilim," derken dizlerimin titremesine sebep olan o boğuk sesiyle konuştu. Yataktan kalkmaya çalışırken "Ne hazırlayayım sana peki, ne ister..." Sözümlü bitiremeden beni tuttuğu gibi yatağa geri çekince popomun üstüne hafif bir inişle oturdum.

"Bir yere gidebileceğini de nereden çıkardın güzelim?" derken beni çoktan yatağa yatırıp boynumdan aşağıya öpücükler kondurarak inmeye başladı. Karnımın üzerinde dudaklarını ve dilini biraz fazla kullandığında, neredeyse saçlarından tutup onu yanıma çekecektim. Dudaklarını biraz daha aşağılara, onun için

yanıp naruşan bedenimin hassas yerlerine ulaştırdığında kendimin bile inanmadığım bir hırıltı çıktı ağızımdan. Arsız dudaklarıyla yaklaşırken nefesini bilinçli olarak dışarı verince "Baran!" diye bağırmaama sebep oldu.

"Doğru tahmin güzelim, evet acıktım hem de çok ama bilmediğin şey ise benim yemeğim sensin hayatım." Ve sonra başını eğdi... Ölüp de cennete gitmek diye bir şey varsa, işte ben şu an tam da oradaydım.

Onüçüncü Bölüm

Ezma gününe kadar ara sıra evden çıkıp dolaştık ama vak-
timizin çoğunu evde ona olan hasretimi gidermekle geçir-
dim. Televizyonun karşında yere sere serpe uzanmış film izler-
ken Ela üzerimde yatıyordu. Ben onun rahat olamayacağından ne
kadar tedirginsem o bana her seferinde ne kadar rahat olduğunu
hatırlatmak ister gibi sokulup iç çekiyordu.

Didem'le konuşmamın üzerinden üç gün geçmişti. Bu sabah
bana mesaj atıp her şeyin hazır olduğunu, sadece bizim gitmemiz
dışında yapacak hiçbir şeyin kalmadığını söylemişti. Didem en
çok korktuğum konuyu da hallettiğini özellikle bildirdiğinde deli
gibi sevinmiş ama Ela fark etmesin diye resmen patlayacak gibi
kendimi sıkımsıttım.

Kucağımda saçlarını okşadığım kadına bir kez daha bakıp
derin bir nefes aldım ve konuya girdim. "Güzelim sana söyle-
mem gereken bir şey var." Bacaklarımanın arasında doğrulup uy-

kulu gözlerle bana baktı. "Kötü bir şey mi oldu?" diye sorarken ben de yerimde doğrulup yüzünün önüne gelen saçlarını kulağına arkasına sıkıştırdım. "Hayır, kötü bir şey yok, sadece artık geri..." Çalan telefon sesiyle konuşmamız bölündü. Yanımda duran telefonuma uzandığımda arayan numarayı tanımadığımı gördüm.

Telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Efendim," dediğimde karşında incecik bir ses "Ah Tanrı'ya şükür sizsiniz, az kalsın kalp krizi geçirecektim bana yanlış numara falan verdiniz diye." Bu da kimdi şimdi? "Pardon, tanıyamadım."

"Kusura bakmayın benim aptallığım, hatırlarsanız birkaç ay önce bana bir röportaj sözü vermiştiniz." Evet, şimdi hatırlıyorum. Bu kadar işin arasında bir de bu çıkmaştı başıma. Aklıma gelen ilk çözümü söyledim. "Bana mail adresini gönder, ben sana yer zamanı hemen mesaj olarak göndereceğim," dedikten sonra karşında çığlık atan kız özür dileyerek telefonu kapattı.

Ela yüksek ihtimal telefonda duyduğu çığlığın ne olduğunu merak eder gibi kaşlarını kaldırdı. Suratına yayılan alaylı gülümsemesini hemen fark ettim. "Yanımdayken yetmiyormuş gibi kadınlara şimdi de telefonda mı çığlık attırmaya başladın?" dedi.

"Seni terbiyesiz, gel buraya," derken o daha ne olduğunu fark edmeden üzerine atılıp onu tutup kendime çektim. Dudaklarımı onunkilerle buluşturmadan önce "Çığlık attırmak istediğim tek bir kadın var bebeğim, ilk elden tecrübe etmiş olman lazım şimdiye kadar. He yok hâlâ anlamadım diyorsan, bir kez daha uygulamalı gösterip hatırlamanı sağlamaktan zevk duyarım." Uzanıp ona öptüm.

Nefes nefese geri çekildiğinde "Sen bana bir şey söyleyecektin," dedi. Ah evet doğru, öncelikle telefonu elime alıp kıza döndüğümüz gün gelmesi için adresi gönderdim. Röportaj yap-

mak için harika bir gün olacaktı. Sonra tam tekrar Ela'ya dönüp konuşacakken lanet telefon bir kez daha çaldı.

Ekrana baktığımda bir tanımadığım numarayla daha karşılaştım. "Efendim," diye resmen hırladım. Karşımdaki duyduğu sesle büyük ihtimal o kadar korkmuştu ki önce konuşmadı, daha sonra "Baran Abi umarım rahatsız etmiyorumdur," diyen kırılgan sesle karşılaşıncaya hemen tanıdım. "Tanem?" Sesim sorar gibi çıkmıştı. "Evet, benim. Şey sen ne zaman istersen aramamı söylemiştin de şu anki halime bakıyorum da inan bana acil olmasa asla seni aramazdım."

"Kötü bir şey mi oldu?" deyince derin bir iç çekti. "Kötü mü iyi mi bilmiyorum Baran Abi ama ben kardeşimi alıp evden ayrıldım. Annem..." Bir hıçkırık sesi konuşmamızı böldü. "O gelmedi. Körü körüne o asalak adama nasıl bağlandıysa artık."

"Pekâlâ, şimdi beni iyi dinle. Neredeyse hemen oraya bir taksi göndereceğim, ödemesini de geri buraya döndüğünde ben yapacağım. Sizi havaalanına bırakmasını söyle, siz gidene kadar ben biletlerinizi almış olurum. En yakın adamlarımdan biri sizi oradan karşılayıp benim evlerimden birine yerleştirecek. Ben gelene kadar ne istersen ona söyleyebilirsiniz Tanem."

"Ama bu çok fazla Baran Abi..."

"Tanem, hemen dediğimi yap!"

"Peki, tamam. Teşekkür ederim," deyip telefonu kapattığımda Ela'nın meraklı bakışlarına karşı koyup birkaç dakikada bütün düzenlemeleri ayarladım. Sonunda telefonu kapattığımda hâlâ şaşkın ve ne olduğunu anlamaya çalışan bir Ela'ya açıklama yapmak için döndüm.

"Allah aşkına Baran neler oluyor, hiçbir şey anlamadım." Ellerimi saçlarıma arasından geçirerek "Gel güzelim," deyip elimi dizime vurdum ve ona o gece olan her şeyi en ufak ayrıntısına kadar anlattım. "İnanamıyorum Baran, zavallı kız."

"Evet, aynen öyle güzelim ama artık konu hallolduğuna göre gelelim bizim konuşmamıza. Lanet telefon bir kez daha çalarsa duvara fırlatıp parçalara ayıracağım."

"Güzelim İstanbul'a dönmemiz gerek bir an önce," dediğimde sıratı anında asıldı. Ne yani sonsuza kadar burada mı kalmayı düşünüyordu? Yerinde huzursuzca kıpırdanıp bana baktı.

"Ama neden ki?"

"Benim bir işim olduğunun farkındasın değil mi güzelim, ayrıca evimiz de orada. Seni evimde, yatağında görmek istiyorum artık."

"Burada kalamaz mıyız Baran?"

"Mümkün olsa senin için her şey yaparım biliyorsun ama üzgünüm, dönmemiz lazım hayatım."

"Peki, ne zaman?"

"Yarın öğlene uçak bileti buldum. Ne kadar erken dönersek o kadar iyi."

"Ama kafe ne olacak, onu kapatmak istemiyorum." Onun üzülmesini istemiyordum ama burada da kalmamız söz konusu değildi.

"Buradaki evi de kafeyi de kapatmak zorunda değiliz. Şirketteki en iyi müdürlerimden birini buraya gönderirim. Bu evi de satın alınız, ne zaman istersen gelir gideriz güzelim." Biraz da olsa yüzü neşelendi.

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki hayatım, senin mutlu olacağımı bildiğim her şeyi yapmaya razıyım ben."

"Pekâlâ, o zaman hazırlansak iyi olur," dediğinde başımla onaylayıp yerimden kalktım ve onun peşinden odasına yardım etmek için gittim. Yarın büyük gündü ve heyecandan gebermek isteydim. Bütün gece yanımda uyuyan kadını izledim. Yüzün-

deki uyurken bile eksik olmayan gülümseme ne kadar huzurlu olduğunun kanıtıydı adeta. Sabahın ilk ışıkları içeri vurduğunda ben hâlâ uyanıktım. Ela her zamanki gibi saat on bire doğru uyandı. Sabah insanı olmadığını bilmeme rağmen yine de hiç bu kadar uyumazdı ama sanırım hamilelik onu bu hale getirmişti, en azından kendisi böyle söylüyordu. Benim çocuklarımı taşıyordu, isterse 7/24 uyusun hiç sorun değildi benim için. Yanımda olsun, mutlu olsun başka hiçbir şey istemiyordum artık. Ona sahiptim, Ela her şey demekti ve ben her şeye sahiptim.

Uçak kalkalı neredeyse yarım saat olmuştu. Birazdan inecektik ve hayatımda ilk defa ellerimin titrediğini hissediyorum, tabii bir de pelte olmuş dizlerim vardı. Derin bir nefes aldım rahatlatma umuduyla ama lanet olsun hiçbir halta yaradığı yoktu. Tek düşünebildiğim, bu yaptığım için canımı okumamasıydı.

Havaalanından çıkınca gelmiş olan arabaman yanına doğru ilerledik. Arabada giderken sessizliğimi korudum. Ela arada dönüp bana bakıyordu, eminim ki bir şeyler olduğunun farkına varalı çok olmuştu ama bir şey dememişti. Biliyordum ki eve gidece kadar bekleyecekti. Tabii eve gitmediğimizi fark ettiği anda ne yapacağından emin değildim.

Evin önünden geçip sahil kenarına doğru ilerlerken başımı çevirip bana baktı. "Bir şeyler karıştırıyorsun?" Bu bir soru değildi. Adının Ela olduğu kadar emindi söylerken. Ben cevap vermeyince "Baran neler oluyor?" dedi ama ben sahile doğru sürdüm. Deniz kenarına geldiğimizde kapımı açıp indim. "Benimle gelmen gerek güzelim," deyince kapısını açıp çıktı.

"Baran bak beni korkutuyorsun!"

"Korkacak bir şey yok, hadi güzelim. Sadece senden tek istediğim bana kızmaman."

Kolundan tutup onu çadırdan yapılan kocaman bir odaya gö-
tirdim. Sesimizi duyan Beren ve Didem hemen dışarı çıktılar.

"Hoş geldiniz," dediklerinde Ela şaşkınca baktı. Daha ne ol-
duğumu anlamadan kızlar kolundan sürükleyerek onu içeri soktu.
Ben de az ileride olan diğer çadıra doğru ilerledim. Serin hava
yürümeye vurup içimi rahatlattı. İçeri girip hazırlanmaya başladım.
Üzerimi değiştirip hemen Didem'in dediklerini yapıp yapmadı-
ğını kontrol etmek için deniz kenarına doğru ilerledim.

Kocaman bir alana, kumların üzerine tahtalardan bir yol dö-
şenmişti. Üzerine uçak pistine benzer bir halı serilmişti. Tanrım,
bunu nasıl başarmıştı Didem! O yoldan ilerleyip etrafı ince tül-
lerle çevrilmiş, rengârenk ışıklarla çevrelenmiş, düğün için küçük
ama bizim için büyük anlam taşıyacağına inandığım yere girdim.
İçerisi kalabalıktı. Herkes buradaydı ama herkes. Tam da istedi-
ğim gibi her yer uçak desenli balonlarla kaplıydı. Nikâhımızın
kılacağı masaya bakınca neredeyse kahkaha atacaktım. Bunu
nasıl becermişti acaba? Kokpite benzeyen bir alan yaratılmıştı,
inanamıyordum. Bunun için Didem'e nasıl teşekkür edeceğimi
bilemedim.

Beni apar topar soktuğu çadırın içine şaşkınca baktım. Ne dönü-
yordu burada acaba diye düşünürken dışarıdan Didem'in telaşlı
sesi geliyordu. Beren nerede kaldı diye isyan ede ede içeri girdi.
Beren'in bana kızma demesinden bir şeyler olduğunu anlamalıy-
dım. Beren içeri girip Didem'e baktı. "Hadi bakalım, geç kalma-
dan işe başlayalım."

Beren elindeki küçük valizi ve koyu renk paketlenmiş bir el-
biseyi düzgünce bıraktı. Didem de hareketlenip tam ortaya denk

gelecek şekilde tek kişilik bir koltuk yerleştirdi. Sanki ben kuklaydım, onlar da beni hareket ettiren kişilermiş gibi hissediyordum. Orada öylece dikilmiş ikisinin telaşlı hallerini izlerken gülsem mi ağlasam mı bilemeden bakakaldım. Bir anda ikisi de "Bir düğün artık," deyince anında durdular. "Hemen bana ne haltlar döndüğünü ikinizden birisi anlatmazsa eğer buradan şimdi çıkıp giderim ona göre!" Gözlerime bir süre bakıp ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştılar ama ilk pes eden Beren oldu. Didem'e dönüp yine ben orada değilmişim gibi aralarında konuşmaya başladılar.

"Bence ona söylemeliyiz Didem, sonuçta hamile kız."

"İyi de sürpriz olması gerekiyor diye konuştuk abinle hatırlarsan."

"Hatırlıyorum tabii ki ama çıkıp giderim diyor, duymuyormusun?"

"Bence ağzımızdan laf almak için söyledi onu."

"Bana hiç öyle gelmedi valla."

Ah Tanrım bu ikisi çene çalma konusunda birbirlerine benzemek zorundalar mıydı? "İkiniz de bir susar mısınız?" deyince dönüp bana baktılar. Beren hemen "Al işte bak sinirlendi, abim bizi kesinlikle öldürecek," dedi.

"Abini de yanınıza katıp üçünüzü de gebertmeden önce dökülün artık." Yorgundum, karnımdaki canavarlar sürekli kıpır kıpırdı, üstelik belim de ağrıyordu ve kafam artık daha fazlasını kaldırarak durumda değildi. Didem yanıma gelip ortaya çektiği koltuğa oturmamı sağladığında önüme geçip dizlerinin üzerine çöktü. Arkamda Beren'in bir şeylerle uğraştığını hissettim. "Şimdi canım arkadaşım, bu kadar insan buraya toplandık. Bunu sebebi..." O sırada Beren elindeki beyaz elbiseyle karşıma dikilip konuştu. "Ve sen sevgili yengecim, şimdi en yakın arkadaşına ve görümcene izin vereceksin ki seni kendi düğününe hazırlayabilelim."

Aşk Bayana

Ah lanet olsun, ben kesinlikle mahvolmuştum ama ondan önce Baran'ı kesinlikle gebertecektim.

Kızlar Ela'yı götüreli neredeyse kırk beş dakika olacaktı. Heyecandan yerimde duramıyordum. Onu beklerken Kemal, Ela'nın anne ve babasıyla konuşmamı sağlamıştı. Annesi Demet Hanım sıcaklığından hiçbir şey kaybetmeden bana bakarken güler yüzünü hep korudu. Babası daha mesafeliydi ama kızını hamile bırakmış ve apar topar evlenmeye kalkışan adama karşı tavrı, beklediğimden daha iyiydi. Çeşitli içecek ve yiyeceklerin servis edildiği alanda bir ileri bir geri yürürken tüllerin arasından ailelerimizin beraber bir masada oturmuş konuştuklarını gördüm.

Yanımda Berk ve Kemal kollarını göğüslerinde birleştirip tezgâha dayanmış, aptal gibi sırtarak bana bakıyorlardı. Bu halin çok hoşlarına gidiyordu anlaşılan. Parmağımı onlara doğru kaldırıp "Siz iki geri zekâlı karşımda sırtmayı kesin artık," dedim. Bu cümlem üzerine birbirlerine bakıp kahkahaya boğuldular. Çok güzel! Birisi yıllardır arkadaşım, diğeri de o yolda ilerleyen bu iki adam neredeyse kalp krizi geçireceğim sırada benimle dalga geçiyorlardı. "Kapayın o çenenizi artık yoksa ben kapatmasını bilirim."

"Tamam, dostum sakın ol azıcık. Biz sadece biraz neşelenmeye uğraşıyoruz, öyle değil mi Berk?"

"Aynen öyle abi, gelin bile senin kadar stres olmamaştır emim."

Derin bir nefes çektim içime, sonra rahatlamak ister gibi bıraktım. "Evet, tamam haklısınız. Sakin olmam lazım," dedim. Ama sonra "Birazdan kalp krizi geçirecek gibi hissediyorum, ke-

sin Ela bu yaptığımı burnumdan getirecek." İki salak yine kahkahaya boğuldu. Bu ikisini görmezden gelmem gerekti. Sinirlerimi daha fazla bozmaktan başka bir işe yaradıkları yoktu burada. O anda Didem telaşla tülleri çekerek yanımıza geldi. Dönüp ona baktım, ters giden bir şeyler vardı diye düşünürken Didem konuştu. "Ela gelmiyor, ne yaptıysak ikna edemedik," dedi soluk soluğa.

Salondan nasıl çıktım bilmiyorum. Bizim için hazırlanan o özel yoldan koşarak geçip onun çadırına doğru ilerledim. Çadırın önünde Beren'i gördüm. "İkna edemedik abi," dedi sadece. Yanından geçip içeri girdim. İçerideki küçük koltuğa oturmuş sırtı bana dönüktü. "Ela," diye seslendim içeri girince ama dönüp bakmadı. Bir adım atmıştım ki olduğum yerde durdum. "Bunu bana nasıl yaparsın Baran?"

Yerimden kıpırdayamadım ama bunun sebebi söylediği cümle değildi. Sesi o kadar soğuktu ki yerimde dondum kaldım. Lanet olsun kızacağını biliyordum ama bu derece olacağını tahmin etmemiştim. Kendimi toparlayıp ağır adımlarla yanına oturdum. "Çok mu kızdın güzelim?" diye sordum çaresizce. Üzerinde ona aldığım elbise vardı, daha tamamen görmemişim bile ama ona çok yakıştığını, elbisenin içinde o olmadan bile anlamıştım.

"Bana hiç sordun mu Baran, nasıl evlenmek isterim, nasıl bir gelinlik severim, nerede düğün isterim?"

Yerimden kalkıp önünde, dizlerimin üzerinde durdum. "Ela özür dilerim güzelim, her zamanki gibi aptalca bir heyecana kapılıp her şeyi mahvettim değil mi?" Sıkıntıyla nefes alıp devam ettim. "Seni mutlu etmeye çalıştıkça daha fazla üzüyorum, önce hastanede yapılan evlenme teklifi, şimdi de bu. Özür dilerim güzelim. Evet haklısın, her ne kadar senin hemen bu gece karım olmamı istesem de ne dersen yaparım hayatım. Şimdi yap de be-

men iptal edeyim bu günü ve her şey sen nasıl istiyorsan öyle olur. Yeter ki üzülme güzelim.” Uzanıp elimi yanağına dayayıp koca okşadım. İçimdeki isteğe karşı koydum eğer şu an yapılan nikâh onu mutlu etmeyecekse bu işi onun istediği gibi yapmaya razıydım. Başını kaldırıp bana baktı. Yüzü o kadar ifadesizdi ki böyle anlarda ne düşündüğünü anlayamamaktan nefret ediyordum. Sonra yüzündeki elime yanağını biraz daha bastırıp küçük bir gülümseme bahşetti bana. “Çok yakışıklı olmuşsun,” dediğinde o ufacık gülümsemesi bile bulaşıcıydı. Anında dudaklarım hareketlenip kıvrılırken “Hayatımda gördüğüm en güzel gelin de sensin, benim gelinimsin üstelik,” dedim.

“Eğer seninle şimdi evlenmek istemiyorum desem hemen iptal eder misin?” Bunu istemiyordum ama başımı evet anlamında salladım. “Yani benden hemen vazgeçersin öyle mi Baran? Bunu evet demeden önce duyduğum çok iyi oldu.” Başımı eğdiğim yerden o kadar hızlı kaldırdım ki boynum acıdı. Bana kocaman sırtan gelinime baktım. “Sen, sen benimle kafa buluyordun değil mi?”

“Ya Baran Bey, bu da benim intikamım olsun, oh olsun sana!” deyince içime çöken rahatlamayla karışık huzur hissiyle anında gevşedim. İki dizimi birden yere basıp ellerimi bacaklarına koydum ve hafif baskıyla aralayarak arasına yerleştim. Ellerim belinden karnına doğru dokunarak ilerleyip orada durdu. Dudaklarına dokunacak kadar yaklaştım. “Utan utan, bir de anne olacaksın. Çocuklarının babasına bu yapılır mı hiç güzelim?”

Burnunu burnuma ufak çocuklar gibi sürüp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. “Çocuklarımdan babasının bana yaptıklarını göz önünde bulundurursak, bence az bile yaptım diye düşünüyorum,” dedi ardından da elleri hareketlenip boynuma dolandı.

Bana dokunmasıyla içimde bir şeyler oynadı. Dudaklarına o kadar hızlı atıldım ki ellerim beline kayıp onu tutmаса geriye doğru yatağa düşecekti. Ömrümün sonuna kadar hiçbir şeyinden sıkılmayacağım bu kadının tadını alırken, kendi düğün gününde kendimden geçercesine öptüm. İçeri giren birinin sesini duydum ama umurumda değildi, görünüşe göre Ela'nın da öyle.

"Ah lanet olsun abi, bu görüntü yıllarca aklımdan çıkmayacak. İkizleri nasıl yaptığınızı görmek zorunda değildim."

Beren'in sesiyle geri çekilirken Ela alt dudağını ısırda. Gülümseyerek önce işaret parmağını sonra dilimi sızlayan yerde gezdirdim. "Abartma Beren, çocuk falan yaptığımız yok. Sadece az sonra karım olacak kadını öpüyordum."

"Eğer Ela'nın karında hali hazırda zaten iki tane çocuk olmasaydı eminim ki şu anda yapacaktın ama," deyince biraz düşünür gibi bekledim, sonunda "Eh, muhtemelen," dediğimde Ela koluma bir tane vurdu. Eğilip onu tekrar öpecekken Beren araya girdi. "Abi Allah aşkına gidip dışarıda bekler misin?" dedi ve yanıma gelip kolumdan çekti. "Biraz sabret lütfen ya! Aaa insanlar dışarıda, ayıp denen bir şey var canım." Kapıdan çıkmadan son kez ayağa kalkmış bana gülümseyerek bakan kadına baktım ve "Seni seviyorum," dedim. Dudaklarını oynatarak "Ben de," dedi ve Beren tarafından dışarı itildim.

Onun içeri girmesini beklerken delirmek üzereydim. Avuç içlerim terlemeye başlamış, sıkıntıyla yerimde kıpırdanıp duruyordum. Sonra içeri önce Didem girdi, bana gülümseyerek baktı ve biraz uzağımda duran Kemal'in yanına gidip dudaklarına bir öpücük bıraktı. Başımı tekrar girişe diktim ve işte onu gördüm. Sanki hayatımda ilk defa görmüş gibi, ilk görüşte âşık olmuşum gibi hissettim. O kadar güzeldi ki! İmkânsız denecek kadar, tarifi mümkün olmayan şekilde güzeldi.

Ona aldığım elbisenin belden yukarısı vücuduna oturmuş, omuzlarını ve kollarını saran dantel onu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Karnından aşağıya bol inen beyaz elbise, hafif önden havaya kalkmıştı. Adım attıkça fark ettim ki ayakları çıplaktı. Saçlarını dalgalar halinde salmış, başına arkasında duvağı olan çiçekten bir taç yerleştirmişti. Yüzünde belli bile olmayacak kadar az bir makyaj vardı. Hayatımda gördüğüm en doğal, en güzel gelin olmuştu. Gözlerim gözleriyle buluştuğunda gülümseyerek göz kırptı.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp başımı biraz eğip gülümserken başımı sağa sola salladım. Bu kadını hayatıma soktuğu için bir kez daha Allah'a şükrettim sessizce. Şanslı adamın tekiydim, onu hak etmiş olmak için ne sevap işlediysem şükürler olsun ki yapmışım. Son kez bana yaklaşan güzel gelinime odaklandım.

Ağır adımlarla bana yaklaştığında "Baran," diye fısıldadı. İki adımda yanına vardım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp önünde diz çöktüm. Geçen sefer bir hastane odasında heyecanıma yenik düşüp parmağına taktığım yüzüğü çıkarmak için eline uzandım. Yüzüğü elime alınca parmağına bir öpücük kondurup başımı kaldırdım ve yeşillerimi onun bal rengi elalarına kavuşturdum.

"Bunu ilk seferinde harika bir şekilde yapamadığının farkındayım güzelim, tam bir aptal gibi davrandım." Küçük bir kahkaha attı ama aynı anda yanaklarından da birkaç damla süzüldü. "Karşıma çıktığına nasıl şükrediyorum bir bilsen. Hayatıma girdiğine, ömrüme can verdiğiğine, her günümü ayrı güzelleştirdiğine nasıl şükrettiğimi anlatamam. Sen hayatımın kadını, günümün aydınlığı, gecemin ışığı... Varlığın bana bahşedilmiş güzelim, anladım ki ben sensiz bir hiçim. Sana aşığım, o kadar ki içime sığmıyor kalbim. Göğsümden patlayacakmış gibi aşkınla dolup

Tale Ailesi Çayır

taşıyor Ela. Her şeyini istiyorum; ruhunu, kalbini, aklını... Her şeyinle bana ait olmanı istiyorum. Sonsuza kadar benimle olmana, bana ait olmana, karım olmana ihtiyacım var. Seninle bir havaalanında tanıştım. İyi ki de tanıştım. Şimdi burada," deyip etrafımı gösterdim. "Yine bir havaalanına benzetmeye çalıştığımız bu yerde, kendimi sana adamak istiyorum. Benimle evlenir misin güzelim?"

Gülümsedi, öyle büyük gülümsedi bir anda etrafındaki her şey silindi gitti.

"Ashında ben ilk teklifini de sevmiştim," dediğinde ben de güldüm. "Ama bunu daha çok sevdiğime karar verdiğimi itiraf ediyorum ve cevabım tabii ki evet Baran. Sensiz bir dünyada yaşayabileceğimi asla düşünemem bile." Ellerini uzatıp avuçlarına yüzüme dayayıp beni de ayağa kaldırdı. Dudaklarına öpücük kondururken "Hayatımın sonuna kadar bütün varlığım ile sadece seninim hayatım, sadece senin," dedi.

İçimde dolup taşan kocaman bir aşkla sevdiğim kadını öperken herkes tarafından alkışlandık. Ela biraz utanarak geri çekildiğinde ona baktım.

"Artık geri dönüşü yok güzelim. Bir kere evet dedin, asla bırakmam seni."

Onuzdördüncü Bölüm

Çıplak ayaklarımla nikâhımızın kıyılması için masamıza ilerledik. Yanımda yürüyen Beren'e gülümseyerek baktım. Kemal ve Didem nikâh masasında şahitlerimiz olarak ayakta bizi bekliyorlardı. Aynı anda gözlerim bir hareketlilik daha fark etti. Hızlı adımlarla Berk de yanımıza gelip Baran'ın arkasına geçip bana gülümseyerek baktı. Ben de ona aynı şekilde karşılık vereceğim sırada yüzündeki gülümseme bir anda dondu, gözleri sanki bir şeyler arıyormuş gibi kısıldı. Aynı anda yanımda yürüyen Beren tökezleyince dikkatimi hemen ona çevirdim. "Beren iyi misin?" Gözlerindeki endişeyi saklayamadan "Evet, evet iyiyim. Sen beni merak etme," dedi. Aynı anda Baran konuşarak dikkatimi dağıttı.

"Hazır mısın sevgilim?" deyince avuçlarının içindeki elimi biraz daha sıktım.

"En başından beri hazırdım hayatım."

Nikahlarımız kıyılmış, Beren ve Didem gidecek misafirlerimizi geçirirken Baran'ın yanındaki denize bakan geniş koltuğa oturmuş, yorgunluktan ölmek üzereydim. Annem ve babamdan o kadar çekinmiştim ki Baran neredeyse beni yanlarına iteleyerek götürmüştü. Önce annem sarıldı, beni bıraktığında babama döndüm ve hiç hareket etmeden öylece ondan gelecek adımı bekledim. Sonra babam bir anda beni kollarına alınca hayatımda yaşadığım en büyük rahatlama hissi sarıp sarmaladı beni.

Şimdi yanımda kollarını bana dolamış bu adamın göğsünde dinlenirken, huzurun en güzelini yaşıyordum. Onu kaybedecek olmamanın düşüncesi bile beni mahvetmeye yeterdi. Daha fazla sokulunca Baran "Üşüdün mü güzelim?" diye sordu. Sadece başıma hayır anlamında salladım. Ayaklarıma çoktan bir babet giydirmiş, üzerime de beni sıcak tutan beyaz bir ceket örtmüştü bile. Yerimde kıpırdanıp başımı omzuna gömdüm. Arkadan bize doğru Kemal ve Didem yaklaştı. Bizden daha fazla yorulmuş gibi bir halleri vardı onların da.

Sonra gözüm, Baran'a doğru geldiğim piste benzer yolun önündeki tüllerin arkasında tartışıyormuş gibi gözükten iki kişiye takıldı. Biraz daha dikkatli bakınca Beren ve Berk olduğunu hemen anladım ama ikisi birbirini tanımıyordu bile, neyin tartışmasını yapıyorlardı ki?

Beren'in işaret parmağını kaldırıp Berk'in göğsünü dürterek sinirle bir şeyler anlatmasını, daha sonra Berk'in o işaret parmağını tutup Beren'i kendine çekmesini ve parmağı ağzına götürmesini şaşkınlıkla izledim. Boğazıma bir şey takılmış gibi öksürerek yerimde doğrulup oturdum.

Arkama bir kez daha bakarsam eğer kesin Baran da dönerdi. Buna daha sonra Beren'e sormayı aklımın bir kenarında tutup hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Bu ikisi arasında ne olabilir-

di ki, meraktan ölmek üzereydim resmen. Düşüncelerimin arasında önce Beren gelip oturdu, birkaç saniye sonra da Berk.

Berk bana her zamanki gibi kocaman gülümseyip göz atınca Beren ona kaşlarını çatıp baktı. Kesin bir şeyler döndüyordu.

Baran'ın kulağına yaklaşıp "Benimle dans eder misin?" diye sordum. "Seve seve karıcım ama yorgun değil misin?" deyince başımı sağa sola sallayıp kalktım ve ona olan aşkıma anlasın diye düşündüğüm şarkıyı açtım. Müzik başlayınca yanıma geldi, ellerini belime sarıp hafif hafif yerimizde sallandık.

Şarkının sözlerini duymaya başladığımızda parmak uçlarımda yükselip ben de aynı sözleri kulağına fısıldadım.

'Çok benziyorduk birbirimize, çok geçmedi aynı olduk.

Az zamanda inanmak mucize, aşktan sarhoş olduk.

Aynı benim gibi gülmeye başladın, bana gündelik lafların buluştu...'

Ben sözleri mırıldanırken başımı geri çekip yüzüme baktı. Alnım alnıma dayayıp gülen dudaklarını bana çok yakın tuttu. Öylece dans etmeye devam ederken elimi aramıza sokup kalbinin üstüne koydum ve şarkıyı dudaklarına mırıldandım.

'Dikişi çoktan atmış kalplerimize, yeni bir ümit kapısı açıldı.

Bu zamana kadar neredeydin, çok vakit kaybetmişim.

İyi ki geldin yar gözüm aydın, ya hiç gelmeseydin...

Ya hiç gelmeseydin...'

Bittiğinde geri çekilip bana baktı. Yine o âşık olduğum gülümsemesini, dişlerinin arasına alt dudaklarını alarak saklamaya çalıştı. Ah şu lanet hormonlar durumu bu kadar zorlaştırmak zorunda mıydı? Başımı biraz geriye yatırarak ellerinin arasına alıp gözlerime baktı. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda ellerim hemen ensesinden tutup onu kendime daha fazla çekti. Benim bemen ensesinden tutup onu kendime daha fazla çekti. Beni sakın ve yumuşak öpüyordu ama benim pek sakın olduğum söy-

lenemezdi. Dilimin ucuyla dudaklarına dokunduğumda Baran ağzının içinde derin nefes aldı ve sanki aynı nefesi paylaşıyor-
muşum gibi nefessiz kaldım.

Geri çekilip bana baktı. "Misafirlerimizi var aşkım."

"Evet ama bizim bugün düğün günümüüz. Sence de artık git-
memiz gerekmiyor mu?" Baran sesli bir kahkaha attı. "Bence
yeterince yerimiz varken onlara kalmalarını teklif etmemek ka-
balık olur, o kadar uğraştılar biliyorsun," deyince anında suratım
asıldı. Baran da bunu hemen fark etti tabii. "Şaka yapıyorum gü-
zelim, asma hemen suratını."

"Ayrıca madem sen bana bir şarkı söyledin, şimdi sıra ben-
de," dedi ve şaşkınlıkla ona baktım. "Ne yani, şarkı mı söyle-
yeceksin?" İsteddiği şarkıyı bulmaya çalışırken bana bakmadan
konuştu. "Tabii ki hayır güzelim ben değil ama –istediği şarkıyı
başlatıp bana doğru geldi– Mustafa Ceceli benim yerime sana
söyleyecek." Elini uzatıp sordu. "Son bir dans daha?" Sonsuza
kadar tutacağım o ele sımsıkı sarıldım.

*Havasından suyundan aşk damlayan
Yârim var gül renginde.
Dünyaları verseler kar etmez
Olmaz ki sen denginde.
Aşkıdır ruhumda yankılanan,
Duyduğum her seste.
O can ki sevdası sonsuzumdur,
Aldığım her nefeste.
Son aşkım ilk yârim can bildiğim,
Vefalı sevdiğimsin.
Derdimi derdinle böldüğümde,
Ömrümü verdiğimsin...*

Aşk Bağları

Gözlerini benden bir an bile ayırmadı, sanki o söylüyormuş gibi dinledim. Ellerini yanaklarıma koyup başparmaklarıyla silece kadar ağladığımı bile farkında değildim. Şarkı bitmiş, dans bitmiş ve ben sadece Baran'da kaybolmuştum.

"Seni çok seviyorum Ela, gördüğüm ilk andan beridir ve ömrümün sonuna dek de bunu hiçbir güç değiştiremeyecek."

"Ben de seni çok seviyorum Baran. Tarifi olmayan asla yaşamayacağımı sandığım bir aşkla hem de."

Son Söz

Abim ve Ela'nın bir ay önce aldıkları üç katlı kocaman evlerinin bahçesinde bütün sevdiklerimle bir aradaydım. Ela'nın ve bizim ailelerimiz de buradaydı. Kalabalık bir aile olmuştuk ve herkes halinden gayet memnundu. Ben hariç...

Kapının oradaki sandalyede oturmuş, gülerek bir arada olan aileme baktım. Babam ve Ela'nın babası bir köşede tavla oynuyorlardı. Annelerimiz ise yarım saat sonra gidecekleri için telaşla bir şeylerini unutmamaları için kocalarına kızıp duruyorlardı. Kemal geniş şezlonga uzanmış, Didem de onun dizlerinde oturuyordu. He bir de aramıza yeni katılanlar vardı. Ne ara çift olmuşlardı bunlar hiçbir fikrim yoktu ama ilk adımların, abimlerin ani düğününde atılmış olduğunu fark etmemek salaklık olurdu. Ela'nın doktoru Serkan vardı, abim onu da düğüne çağırmıştı ve bir de şu tezi için abimden bir röportaj almak için koşturan Ceren.

Abim hangi kafayla düğün gününe bu kızı röportaj yapmaya çağırdı bilmiyorum ama doktorla epey samimi oldukları açık. Abim ve Ela üç günlük tatilin ardından döndüklerinde ancak röportajı yapmıştı ama Ceren'in düğüne gelmesi galiba ona Serkan'ı kazandırdı. Gülümseyerek baktım, hâlâ toplum içinde çok yakın davranamıyorlardı ama yine de birbirlerine bakışlarından neler hissettiklerini ben bile anlıyordum.

Ah bir de Tanem vardı, abimin yardım ettiği kız. Zorla da olsa onu yanında sürüklemişti İzmir'e abim. Kız o kadar çekingen duruyordu ki aramızda az olan yaş farkından dolayı hemen kaynaşmıştık. Küçük bir kardeşi de vardı ama abim Tanem'i zor da olsa ikna etmiş, onun için en iyi olacağını düşündüğü yatılı bir okula göndermeye karar vermişti. Okul İstanbul'daydı ama abim her hafta sonu Tanem'in gidip gelmesini sağlıyordu. Ayrıca okula yarım kaldığı için onu da devam etmeye zorlayıp yarı zamanlı da ofisini taşıdığı İzmir'deki şirkette çalıştırıyordu.

O anlardan Tanem'i benden başka izleyen biri daha vardı. Görmek imkânsızdı. Abimin en yakın adamı Cenk. Kıza o kadar işikti ki, abimden çok onun peşinde dolanıyordu.

Bugün bir de abimin çok eskiden tanıdığı, burada yaşayan arkadaşları vardı. Yağız, Akın ve bir de yabancı mı Türk mü hiç anlamadığım Owen. Yağız ve Akın çok samimi arkadaşmış ve abim ve Owen ile yurt dışında tanışmışlar. Nasıl tanıştıkları hâlâ meçhul bir durum ama aralarındaki mesafeye rağmen bir birlerini unutmadıklarını, birbirlerine can borcu olduklarını söyleyip durdular.

Ve abim ve Ela. Ela'nın doğumuna yaklaşık yirmi gün vardı. Artık kocamandı, abim onu koltağa oturturken bir yandan destek olup diğer eliyle de sırtına minder yerleştirmeye çalıştı. Sonra da dizlerinin üzerine çöküp ellerini karısının karnına

Taha Altın Çayır

yerleştirip dolaştırdı. Abimin geçmişini hatırlayınca bu günlerini görecekğimden bile umudum yoktu ama şimdi karısına aşık bir adam ve çocuklarına tapan bir baba duruyordu karşımda. Yanımda bir hareketlilik hissedince dönüp bakma gereğı bile duymadım. Düğün gününden beri beni rahat bırakmayan bu adamı artık görmezden gelmek hem daha kolay geliyor hem de günden güne zorlaşıyordu.

"Yine ne var?" diye sordum istenmediğini anlaması umuyduyla.

"Hiçbir şey, sadece tek başına burada ne yapıyorsun diye sormak istedim."

"Hep bu kadar meraklı mısın sen? Biri seni yanında istemediğini söylediğinde onu rahat bırakman gerekir."

"Ah öyle mi güzellik ama sen hiç beni istemediğini söylemedin ki."

"Gerçekten mi, illaki bunu açık açık mı duymak istiyorsun?" deyip başımı ona çevirdim. O kadar yakınımıdaydı ki fark edemiştim bile. Başını eğmiş, bana yaklaşmıştı. Ona doğru dönünce neredeyse burnum onunkinde değecek kadar yakındaydı. Lanet olsun!

"Evet güzellik seni dinliyorum, ne söyleyecektin?"

Gözlerim siyahın en koyu rengi gibi duran saçlarının altına dökülen kısmına kaydı, akşam karanlığında bile parlayan boncuk mavisi gözlerine bakarken bu kadar heyecanlandığım için kendimden nefret ettim. Hiç beklemediğim anda biraz daha yaklaştı ve "Dilini mi yuttun güzellik?" dedi. Nefesi dudaklarımı okşarken onun dudaklarının bana dokunduğuna yemin edebilirdim. Gözlerim kapandı, içimden sakın ol diye uyarda bulundum kendime. "Benden uzak dur," diye fısıldadım. Aynı fısıltıyla karşılık verdi. "İyi de neden?"

Aşk Bağası

"Neden mi? Bir de bunu soruyor musun bana?"

"O gece beni bırakıp giden sendin."

"Sadece karnım acıkmıştı, bir şeyler almaya gitmiştim."

"İyi de ben bun nereden bilebilirim?"

"Etrafına biraz baksaydın, birkaç parça eşyaman hâlâ o odada olduğunu fark ederdin."

"Sarhoştum Beren, sence o anda bu aklıma gelir miydi? Akşamdan kalmaydım, başım ağrıyordu ve uyandığımda seni görmedim."

"O zaman beni bulamaman benim için ödül olmuş." Fısılda-
yarak devam ettim. "İlk birlikteliğimi sarhoş bir adamla, hiçbir
şey hatırlamayan biriyle geçirdiğim için ne kadar da şanslıyım!"

"Orada dur bakalım. İnan bana güzellik ne kadar sarhoş olur-
san olayım ne senin altımda yatan bedenini ve sana sahip olur-
ken kulaklarıma dolan o sesini, ne sana yaşattığım tatmin edici
sevişmenin sonunda yüzünün aldığı o şekli unutmam mümkün
değil." Ağzım bir karış açık, söylediklerini dinlerken nabzım
hızlandı. Yerimden o kadar hızlı kalktım ki oturduğum sandalye
periye devrildi. Bu adama sinirliydim ama daha çok söyledikle-
rinden etkilendiğim için kendime sinirliydim.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun, abimin evindesin ve kız
kardeşiyle böyle mi konuşursun cidden?" Omuzlarını silktili. "Be-
nin için sorun değil, hemen gidip abime anlatabilirim."

"Sen aklını mı kaçırdın, seni gebertir." Pişkin pişkin sırttı.
"Ya da ikimizi evlendirir."

Boğazıma bir yumru oturdu, lanet olsun haklıydı.

"O çeneni kapalı tutup benden uzak duracaksın."

"Bu mümkün değil."

Allah'ım sen aklımı koru. Öylece karşısında dikilirken
Berk'in başka tarafa baktığını fark ettim, dönüp baktığımda her
zamanki gibi Ela'yı izlerken yakaladım onu.

"Abimle arkadaş oldun, şimdi de iş yapıyorsunuz. Yetmedi kız kardeşiyle yattığını öğrendin. Bunlar seni tatmin etmedi, şimdi de karısına mı âşık oldun?"

Cümlemleri bitirince bana döndü. Yüzünün her daim böyle sakin olmasından nefret ettim. Sadece "Ela'ya âşık değilim," dedi. Daha fazla açıklama yapsın, beni ikna etsin istiyordum ama bunu yapacak gibi durmuyordu. "Benden ve ailemden uzak dur, seni son kez uyarıyordum Berk." Sadece gülümsedi ve bana bir kez bile bakmadan kalabalığa ilerledi.

Annemler ve diğer herkes gitmişti. Abim ve Berk bir köşede bir şeyler konuşuyordu. Ela yanıma yaklaşıp "Yine ne oldu sizin aranızda?" diye sordu. Sadece omuz silktim ve "Ona sana âşık olduğunu söyledim," dedim.

"Ne!" diye bağırdı Ela. "Manyak mısın kızım sen, o bana âşık falan değil."

"Evet, öyle ve bunu ne sen ne de abim görüyor."

"Beren saçmalama, tabii ki öyle bir şey yok. Ayrıca ben Berk'in üzerine bu kadar gitme derim, adamda arada gelip giden bir deli cesareti var. Abine aranızda geçenleri anlatırsa mahvoluruz."

"Biliyorum, beni bugün abime söylemekte tehdit etti hayvan. Neymiş, söylerse abim bizi evlendirmiş."

"Haksız sayılmaz, kesinlikle bunu yapar."

"Biliyorum," dedim nefesimi verirken.

Arkamızda abimin telefonu çaldı ve birkaç dakika sonra yanımıza geldiler. Abim karısının yanına oturup ona sokuldu. Ela yerinde huzursuzca kıpırdandı. Son zamanları onu iyice zorlamaya başlamıştı. Abim her zamanki korumacı tavrıyla Ela'yı boğmaya başladığında hiç sesimi çıkarmadan izledim.

"Ela bir şey ister misin güzelim?"

Aşk Bağasa

"Gerek yok aşkım, sağ ol," derken Ela başına gelecek olanı biliyor gibiydi.

"Sırtına minder koyayım mı hayatım?"

"İyiim ben Baran."

"O zaman ayaklarını uzatalım, ne dersin?" Ve beklediğim an! Ela sonunda delirdi ve ben gülmemek için başımı başka yöne çevirdim.

"Allah aşkına Baran, hormonlarım tavan yapmış durumda zaten ve sen de sinirlerimi bozuyorsun."

"İyi de ne dedim ben şimdi güzelim?"

"Sus Baran! Şu halime bak ya, biraz yardımcı olsan ne olurdu sanki?"

"Ben üzerime düşen her şeyi yaptım. Bu ikizler nasıl oldu sanıyorsan?" Abimin cümlesiyle tuttuğum kahkahamı bıraktım. Ela öldürücü bakışlarını bana dikince anında sustum. Sonra yine abime döndü.

"Aklın fikrin orada değil mi? İşin zevkli kısmını sen, acı veren kısmını da ben çekiyorum. Adalet bunun neresinde merak ediyorum." Abimin telefonu bir kez daha çalınca yanımızdan uzaklaşp bir dakika sonra geri geldi.

"Şirkete gitmem gerek güzelim, yarım saatlik bir işim var," dedi abim Ela'ya bakarak. Suratından hiç gitmek istemediği belliydi.

Ela elini kaldırıp ona doğru eğilen abimin yanağına dokundu. "Sıkma canını, halleder gelirsin hemen."

"Canımı sıkın iş değil güzelim, seni yalnız bırakıyor olmak," deyince hemen araya girdim. "Aşk olsun abi, ben buradayım ya," derken Berk de "Ben de buradayım, aklın kalmasın," dedi. Çok lazımdı sanki!

Abim önce Ela'nın dudaklarına sonra da eline uzanıp avuç içine bir öpücük bırakıp gitti. Sırtarak karşıma oturan Berk'e ters ters baktım. Adamın pişkinliği beni çileden çıkarıyordu.

Yarım saat öyle oturduk, arada Berk ve Ela bir şeyle konuştu sonra ben Ela'yla bir şeyler konuştum ama Berk'in benimle her muhabbet etme çabasını görmezden gelmeyi başardım.

Abim hâlâ gelmedi, Ela'ya baktıkça birkaç keredir huzursuzca yerinde kıpırdandığını gördüm.

"Ela iyi misin?" deyince suratını buruşturdu. "Evet evet iyiyim, sadece sırtıma garip bir ağrı giriyor."

Berk hemen ayaklandı. "Serkan'ı aramamı ister misin?"

"Hayır, doğuma az kaldığı için normal sanırım bunlar," dedi ama cümlesini bitirdiğinde yüzünün aldığı şekil hiç de öyle söylemiyordu. Berk'le göz göze geldik. O da durumun ciddiyetini anlamış olacak ki bizden uzaklaşıp telefonuna sarıldı. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde daha telaşlıydı. "Serkan'a ulaşamadım ve Baran da cevap vermiyor."

Ela'ya baktığımda artık belli ki acısı fazlasıyla artmıştı. O anda bir şey oldu, hepimiz donmuş gibi Ela'ya baktık. Hiç kimse bir şey söyleyemedi ama Ela sonunda dayanamadı ve "Aman Allah'ım, suyum geldi!" dediğinde, Berk ve ben şoka girmiş gibi öylece kalakaldık. Oradan Ela'ya nasıl bakıyorsak "Siz iki şaşkın bana bakın, ikizler geliyor ve şu an şaşırma gibi lüksünüz yok. Beni dinleyin," dedi ve devam etti. "Berk hemen git arabayı getir ve Serkan'ı sürekli ara, Beren sen de yatak odasında küçük bir valiz var, onu alıp aşağı in."

Sanırım hâlâ olduğumuz yerde dikildiğimizden Ela bağırdı. "Bana bakın, yaklaşık on dakika sonra sancılarım tuttuğunda size ne yapacağınızı söyleyemem. Hemen dediklerimi yapın," dedi ve ardından "Ahh," diye inledi. "İşte başlıyor," diye mırıldandı ağzının içinde sonra bize bakıp "Hadi!" diye bağınca annesin-

den ayrılan civeiv yavruları gibi Berk sağa ben sola doğru koş-
tum. Yatak odasına girdiğimde kapının yanında hazır duran çan-
cıyı kapıp aşağıya, Berk'in arabasına koştum. İçeri girip oturdum
ve "Hadi ne bekliyorsun?" diye bağırdım. İkimiz de aynı anda
düşüp arkaya baktığımızda Berk "Ah, lanet olsun Ela," dedi ve
arabadan fırladı. Ben de arkasından...

Yarı yolda onunla karşılaştık. "Siz iki şaşkınlı bana bilerek
mi gönderdiler? Beni burada bırakıp hastaneye mi gidecektiniz
ciddi?"

Yirmi dakika içinde hastaneye varmıştık. Yolda Serkan'a
ulaştık ve kapıda bizi o karşıladı. Ela'yı odaya aldılar ve Serkan
yarım saat sonra çıktı.

"Doğum başlamış, acilen alınması gerekiyor ama Ela, Baran
gelmeden doğurmam diye tutturdu."

"Abimin yetişebileceğinden emin değilim, hastaneye gelir-
ken acele etti galiba, arabasının tekerleği patlamış." Serkan sıkın-
tıyla saçlarını karıştırdı. "Abimi Ela'yla konuşturalım, onu ikna
eder," dedim. Son çare aklıma bu gelmişti. Serkan bizi Ela'nın
bulunduğu özel odaya aldı. Saçları terden ıslanmış, bir eli karnın-
da mavi önlükle sedyede yatıyordu. Bizi görünce "Lütfen bana
geldi deyin, bunları daha fazla tutabileceğimi zannetmiyorum,"
dedi.

Kesinlikle çocuk doğurmayacaktım. "Ela abim doğuma ye-
tşemeyecek," dediğimde "Hayır!" diye bağırdı. Hemen yanına
gidip elini tuttum. "Ama sonrasında bebeklerinizi kucaklamak
için burada olmuş olacak canım benim." Gelen bir sancıyla ba-
ğırdı. "Anlamıyorsun! O olmadan başaramam, benimle doğuma
gireceğine söz vermişti." Gözleri doldu ve birkaç damla süzüldü
yanaklarından. Cebimden telefonu çıkarıp abimi aradım, açar aç-
maz hoparlöre aldım. O sırada Ela bir kez daha bağırdı.

Abimden acıyla karışık bir ses çıktı. "Güzelim."

"Baran burada olman lazım, söz vermiştin."

"Biliyorum güzelim, inan biliyorum ama ben gelene kadar bunu yalnız başarmak zorundasın."

"Asla olmaz," derken bir kez daha bağırdı. "Onlarla sensiz başa çıkamam, burada olman lazım Baran lütfen."

"Elimden geldiğince çabuk orada olurum güzelim, şimdi sana destek olması için Berk ve Beren var. Didem ve Kemal de yolda. Ben gelene kadar sakın ol olur mu?"

"Sakin mi olayım, canım acıyor Baran ve sana ihtiyacım var. Lütfen acele et."

"Pekâlâ, ben gelene kadar doğuma seninle Berk ve Beren girer." İkimiz de aynı anda "Ne!" diye bağırdık. Ela bize baktı, lanet olsun bu plan kafasına yatmıştı.

"Tamam, sadece sen gelene kadar."

"Evet güzelim, ben gelene kadar. Seni seviyorum," dedi ve kapattı.

Daha ne olduğunu anlamadan hazırlanmış, doğumhaneye Ela'nın yanında girmiştik. Berk'in yüzü bembeyazdı. Ela'nın sancıları artık düzenli olmuş, bebekler gelmek için can atıyordu. Serkan "Evet, ilk bebeğimiz gelmek üzere. Ela sancıyla birlikte ıkmmanı istiyorum senden." Ela dediğini yaptı. Bir, iki ve üçüncü ıkmmanın sonunda odayı bir sessizlik kapladı. Serkan elindeki bebeği tutarken içeride sadece onun ağlaması çınladı. Hemşireler Serkan'ın elinden bebeği aldılar, temizlediler ve getirip bana verdiler.

Tanrım çok ama çok güzel, minicik bir kızdı. Pembe dudaklarını büzmüş, gözleri sımsıkı kapalıydı. Yüzünü bana sürmeye çalışıyordu. Yaklaşıp Ela'ya gösterdim. İkimiz de ağlıyorduk ama farkında olduğumuzdan bile emin değildim. "Çok güzel değil mi Beren?" dedi bana bakarak. "Evet," dedim "Hayatımda gördüğüm en güzel bebek Ela."

Aşk Bayana

Ela'nın ağzından bir çığlık daha kopunca elini kaldırıp boşluğa uzandı. Ona destek olmak için bebeği birilerine vermek için etrafına bakındığında Berk hızlı bir iki adımla Ela'nın eline sınıksı yapıştı. Aynı anda Serkan "Küçük hanımla yeterince ilgilendiysek burada hâlâ dışarı çıkmaya can atan bir oğlumuz var. Hadi bakalım Ela, ne yapacağını biliyorsun," dedi ve Ela Berk'in eline sınıksı sarılarak bir kez daha ıkındı. "Erkeğimiz çok, inatçı sanırım bizi biraz yoracak gibi Ela." Serkan gülümseyerek konuşuyordu.

"Ah lanet olsun. Çeke çeke babasına mı çekti bu çocuk! Hayatındaki bütün erkekler bana zorluk çıkarmak zorunda mıydı sınıksı!" diye cümlesinin sonunda bağırdı.

Sonra her ıkınma ve bağırıшта Berk, Ela'ya biraz daha sokuldu. Eğilip kulağına bir şeyler fısıldadıkça, Serkan aynen böyle Ela diye telkin etti. Bu adam abimin karısının kulağına ne fısıldıyordu diye düşünürken kapılar açıldı ve içeri abim girdi.

Ela onu gördüğü anda, elini ona ne kadar ihtiyacı olduğunu iletmek ister gibi kaldırıp abime uzattı. Berk'in yerine geçerken sessizce "Teşekkürler dostum," diye fısıldadığını duydum.

"Baran oğlumuza yetiştin. Tıpkı senin gibi çok inatçı," dedi Ela.

"Ben miyim inatçı? Sen kendini hiç hesaba katmıyorsun galiba!"

"Gerçekten senin çocuklarını doğurmaya çalıştığım anda benimle tartışıyor musun Baran?"

"Güzelim seninle tartışmayı asla göze alamam."

Ela bir şey diyemedi çünkü o kadar çok bağırdı ki sustuğunda odada sadece minik oğlanın sesi yankılandı. Serkan yanına gelen bembşirelere bebeği sarması için müsaade etti ve sonra abim ve Ela'ya doğru götürdü.

Kucağımda annesini arayan minik kızı abime doğru götürdüm. Küçük oğlan da annesinin kucağındaki yerini çokta almıştı.

"Çok güzeller değil mi Baran?"

"Evet aşkım, çok güzeller. Senden olan bir şey nasıl güzel olmaz ki?"

Abim eğilip karısının yorgun dudaklarına öpücük bırakırken onları bebekleriyle bırakıp otomatik kapıdan geçtim, çıktığımda telaşla bekleyen Berk ile karşılaştım. "İyiler mi?" diye sorunca başımı salladım. "Peki ya Ela?" diye tekrar sorduğunda "O da iyi," diye cevapladım. "Girip kendin bak istersen," derken sesim biraz sert çıktı.

"Daha sonra zaten görürüm, biraz ailecek vakit geçirsiniz."

Dayanamadım ve "Ela'nın kulağına bütün doğum boyunca ne fısıldadın sen?" diye sordum.

Yanıma yaklaştı, ellerini yanaklarıma koydu.

"Meraktan kuduruyorsun değil mi? Üstelik beni deli gibi kısıkanıyorsun, itiraf et."

Bana bu kadar yakın olması tüylerimin ürpermesine sebep oldu. Yüzümdeki sıcak ellerini ittirdim. "Ben sadece abimi ve karısını korumaya çalışıyorum, onlar fark etmemiş olabilir ama ona bal gibi de âşıkım."

Birkaç adım geri gitti, kolları kıvrılmış gömleğini ağır hareketle çözüp bileklerinde birleştirirken başını biraz yana eğip bana baktı.

"Sen hayatımda gördüğüm en aptal şeysin güzellik," dedi ve arkasını dönüp gitti.

-SON-